

TOTUL
PENTRU
PREȚUIRE

MARY
BALOGH

SERIA „FAMILIA WESTCOTT“

Când Harry Westcott și-a pierdut titlul de conte de Riverdale după descoperirea șocantă a faptului că tatăl lui era bigam, s-a decis că nimic nu mai contează și s-a înrolat să lupte în războaiele napoleoniene – unde aproape că și-a pierdut viața. După o recuperare chinuitoare, tânărul odată vesel și fără griji a devenit un bărbat retras, sobru. Deși Harry insistă că se bucură de solitudinea în care trăiește de câțiva ani, uneori se întreabă dacă nu simte totuși povara singurătății.

Lydia Tavernor, rămasă de curând văduvă după moartea tragică a soțului ei, vicarul din sat, visează să își găsească un amant. Mariajul ei cu reverendul Isaiah Tavernor a fost unul în care s-a supus doar fervorii religioase a soțului ei, și, în secret, a savurat libertatea de care s-a bucurat după moartea lui. Nu își mai dorește să mai accepte obediența presupusă de o căsnicie, dar uneori se întreabă și ea dacă nu simte totuși povara singurătății.

Nici Harry, nici Lydia nu vor să recunoască adevărul până în momentul când se întâmplă să rămână singuri într-o noapte, iar Lydia se surprinde chiar și pe sine punând o întrebare simplă: „Te simți vreodată singur?”

Răspunsul lui Harry îi conduce pe o cale a pasiunii și a iubirii pe care nu și-au imaginat niciodată că vor pași...

MARY BALOGH a scris peste 70 de romane și 30 de nuvele. Printre numeroasele premii câștigate s-a numărat și cel pentru întreaga activitate acordat de *Romantic Times*.

Tradiție din 1989

www.lira.ro

ISBN 978-606-33-9526-0

9 786063 395260

Someone to Cherish

Mary Balogh

Copyright © 2021 Mary Balogh

Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvains Agency,
și P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Traducere din limba engleză.

Ediție publicată pentru prima oară în Statele Unite Ale Americii
de Berkley, un imprint al Penguin Random House LLC, New York.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@lira.ro
www.lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Totul pentru prețuire
Mary Balogh

Copyright © 2022 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALOGH, MARY
Totul pentru prețuire / Mary Balogh
trad. din lb. engleză: Elena Arhire - București: Lira, 2022
ISBN 978-606-33-9526-0
I. Arhire, Elena (trad.)
821.111

MARY BALOGH
Totul pentru prețuire

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

capitolul 1

La 20 de ani, Harry Westcott moștenise titlul de conte de Riverdale după moartea neașteptată a tatălui lui. Împreună cu titlul, moștenise mai multe proprietăți, inclusiv Brambledean Court din Wiltshire, și o avere uriașă pe care tatăl lui o adunase printr-o combinație de investiții prudente și nesăbuite. Harry devenise capul familiei Westcott, chiar dacă se alesese și cu un tutore care să-i administreze afacerile până împlinea 21 de ani... Avery Archer, duce de Netherby.

Totuși, nici una dintre aceste noi achiziții nu rămăsese a lui prea mult timp. O investigație privată inițiată de mama lui cu scopul de a găsi și plăti fiica din flori pe care soțul ei o întreținuse în toți anii lor de căsnicie, pe atunci în vârstă de 25 de ani și care predă la orfelina-tul din Bath unde și crescuse, fără să știe nimic despre adevărata ei identitate, dovedise că fata nu era nicidecum o fiică ilegitimă. Regretatul conte de Riverdale fusese căsătorit cu mama fetei înainte de a se fi însurat cu mama lui Harry, actuala contesă... și era încă însurat cu prima soție când se căsătorise cu cea de-a doua. Prima soție părăsită murise de tuberculoză la scurt timp după aceea, dar răul fusese deja făcut pentru totdeauna.

Căsătoria regretatului conte cu presupusa sa contesă de 23 de ani fusese una bigamă, iar urmașii acestei căsnicii nu aveau nici o legitimitate legală. Harry fusese depozitat de titlu, proprietăți și avere, de rolul de cap al familiei și de identitatea lui. La fel și surorile lui, fostele Lady Camille și Lady Abigail Westcott. Mama lui își reluse numele de fată Kingsley și fugise în Dorsetshire ca să locuiască împreună cu fratele ei, care era preot acolo. Camille și Abigail plecaseră să locuiască la Bath cu bunica din partea mamei.

După ce se îmbătase zdravăn în ziua în care aflatea vestea, Harry se înrolase în armată și se pregătise să se alăture unui regiment de pedestrași ce urma să fie trimis în Peninsulă ca să înfrunte numeroasele armate ale lui Napoleon Bonaparte. Fusesse salvat de la o asemenea soartă, în ciuda propriei dorințe, de tutorele lui și trimis în același regiment - cu aceeași destinație - ca ofițer delegat.

Fusesse o perioadă cel puțin tumultuoasă.

Însă toate acele frământări erau deja de mult apuse pentru că se întâmplaseră cu aproape zece ani în urmă. Cumva, toți cei care fuseseră prinși în acele evenimente își văzuseră mai departe de viața lor. Celor mai mulți dintre ei le mersese de minune. Unii se așezaseră fericiți la casa lor, ajungând să aibă o viață foarte diferită de orice și-ar fi închipuit înainte. Dar cum să te aștepti rezonabil la ceva de la viitor, când, chiar și în cele mai bune și mai liniștite momente din viață, totul era o mare necunoscută? De fapt, era absolut uluitor cum omul reușea să fie zguduit din temelii de cele mai catastrofale evenimente pe care i le putea viața trimite și totuși să se liniștească și să-și revină... și apoi să prospere.

Titlul îi revenise lui Alexander Westcott, văr de-al doilea al lui Harry, chiar dacă fusesse foarte nemulțumit de deznodământ. În anii care au urmat, se dedicase serios ca să readucă Brambledean Court pe culmi, după decenii de neglijență. Cu câțiva ani în urmă, el și Wren, soția și contesa lui, inițiaseră o nouă tradiție de a reuni acolo de Crăciun toată familia. Tuturor le plăcea la nebunie. Totuși, anul acesta familia nu se reunea în formulă completă pentru că ramura ilegitimă a acesteia - pe care ramura legitimă refuza cu încăpățănare să o recunoască altfel decât parte din familie - lipsea. Viola, fosta contesă, împreună cu marchizul de Dorchester, actualul ei soț, se dusesse să-și petreacă vacanța la Bath, împreună cu fiica ei Camille și soțul acesteia, Joel Cunningham,

și cei nouă copii ai lor. Da, numărul crescuse de la șapte din vara trecută, odată cu adoptarea unor fetițe gemene. Și cea de-a doua fiică a Violei, Abigail, alături de soțul ei, Gil Bennington, și cei trei copii li se alăturaseră acolo.

La fel și Harry.

Era perfect de înțeles, încuviințase restul familiei, reținându-și dezamăgirea. La urma urmei, nu ar fi fost ușor pentru Camille și Joel să-și pregătească cei nouă copii și un alai de dădace și bagaje pentru o călătorie în Wiltshire, cu atât mai puțin iarna, când nu puteai să fii sigur nici de vreme, nici de drumuri. În orice caz, familia Westcott se bucura de Crăciunul petrecut la Brambledean, chiar dacă discutau adesea despre absenți și și-ar fi dorit să fie și ei acolo.

Discutau în special despre Harry. Își făceau griji pentru el.

Maiorul Harry Westcott supraviețuise războaielor napoleoniene... ca prin urechile acului. Fusesse rănit grav de mai multe ori, iar în bătălia de la Waterloo fusese la un pas de moarte, fără să fi trecut în lumea celor drepti. Viața lui atârnase de un fir de ață timp de doi ani după ziua aceea cumplită și însângerată înainte ca, în cele din urmă, Alexander și Avery să ia lucrurile în propriile mâini. Îl aduseseră înapoi din casa de convalescență pentru ofițeri britanici de la Paris, unde zăcuse în toată acea perioadă, și îl ajutaseră să se instaleze la Hinsford Manor, casa din Hampshire în care copilărise. De atunci, locuia aici și își recăpătase treptat sănătatea și puterea. Ai fi putut spune că totul se terminase cu bine.

Totuși, rudele lui Westcott nu ar fi putut spune un asemenea lucru.

Pentru că Harry, băiatul mereu vesel, luminos, relaxat și iubit pe care și-l aminteau, devenise un pustnic. Nu pleca aproape niciodată din Hinsford. Era uimitor că acceptase anul acesta să se ducă până la Bath de Crăciun. Nu venea întotdeauna la Brambledean, iar când venea,

era de obicei ultimul care sosea și primul care pleca. Nu arăta nici cel mai mic interes în a-și recăpăta poziția în societate. Nu arăta nici cel mai mic interes în a se însura ca să se așeze la casa lui și să trăiască fericit până la adânci bătrâneți. Era, pur și simplu, sfâșietor. Era ca și cum în zece ani nu făcuse altceva decât să supraviețuiască.

Pentru familie, cel mai îngrijorător lucru era că Harry se apropia de vârsta de 30 de ani. Desigur, era încă tânăr, după cum o subliniau la rezezeală seniorii din familie, dar era totuși un obstacol important. 30 de ani era o vârstă nestatornică pentru un bărbat care era încă singur și trăia singur, fără a fi interesat să schimbe vreuna dintre datele problemei.

Familia își făcea griji. În vreme ce Harry, fără să aibă nici cea mai mică idee de norii care se anunțau la orizont, celebra Crăciunul împreună cu mama și surorile lui în Bath, deveni subiect central în mai multe conversații interminabile la Brambledean. În mod inevitabil, se formase un fel de comitet neoficial de familie ca să facă ceva în această privință. La fel de inevitabil, comitetul era compus în întregime din femei și condus, ca de obicei, de Matilda, vicontesă Dirkson, sora mai mare a regretatului conte.

Bărbații păstrasera distanța. Sau poate, pur și simplu, tăcuseră mîlc și speraseră ca soțiile și surorile lor să nu observe. Avery, ducele de Netherby, se agățase de o tăcere aproape mormântală, după cum făcea de obicei în timpul întrunirilor de familie, și părea plictisit. Lordul Molenor părea amuzat. Viconteles Dirkson mângâia ușor mîna soției lui de fiecare dată când întorcea privirea spre el ca pentru a-i cere o părere și îi zâmbea cu afecțiune. Contele de Lyndale își arcuia sprâncenele ori de câte ori întâlnea privirea soției lui, dar se abținea de la a-și împărtăși vreo părere, cel puțin în public. Adrian Sawyer, fiul lui Dirkson, dar nu un membru al familiei Westcott prin naștere sau căsătorie, fu îndeajuns

de necugetat încât să comenteze la un moment dat că, de fiecare dată când îl vedea pe Harry Westcott - ceea ce, desigur, nu se întâmpla foarte des -, acesta părea mereu chiar foarte încântat și mulțumit. Nu mai spusese nimic după ce surprinse zâmbete largi trimise atât de Colin, cât și de Lord Hodges și de Alexander, și nici una dintre doamne nu îl încurajase să dezvolte subiectul.

Cât de curând, doamnele căzuseră unanim de acord că întrebările esențiale la care trebuiau găsite răspunsuri erau în număr de două. În primul rând, ce vor face pentru a sărbători ziua de naștere a lui Harry, care urma să aibă loc în aprilie, după Paște, când sezonul avea să înceapă la Londra? În al doilea rând, ce aveau să facă în privința singurătății lui și a letargiei întristate în care se cufundase viața lui?

Dar, sublinie Mildred, Lady Molenor, sora mai mică a Matildei, ceea ce trebuiau să afle mai întâi era dacă Harry putea să fie atras la Londra pentru sezon sau chiar pentru o mică perioadă din sezon. Dacă se putea, erau în măsură să organizeze o petrecere grandioasă în cinstea lui acolo. Ar fi fost relativ ușor de pus totul cap la cap după ce hotărau o oră și un loc pentru că nu ar fi avut nici o problemă să convingă oaspeții să vină la eveniment. Deși ilegal, Harry fusese, la urma urmei, crescut în casa contelui ca fiu al contelui și educat cum se cuvenea. Pe deasupra, aproape toate rudele din partea familiei Westcott aveau și titluri, și influență. Și, în plus, el era un tânăr chipeș și încântător când voia.

- Dar este mereu așa, mătușă Mildred, protestă Jessica, contesa de Lyndale. Era fiica lui Louise, ducesa văduvă de Netherby, sora mai mare a lui Mildred. O fi Harry aproape un pustnic, dar nu este niciodată morocănos sau țăfnos. La drept vorbind, este mereu foarte vesel.

- Firește, o asemenea petrecere ar avea loc la noi acasă, spusese Anna, soția lui Avery și ducesă de Netherby.

Harry este fratele meu – în fine, fratele meu vitreg –, iar Avery i-a fost tutore odinioară. Nimeni nu o să aibă ce să comenteze.

– Nici n-ar putea să existe un cadru mai bun decât Archer House pentru o declarație fermă în fața înaltei societăți, încuviință Louise, mama vitregă a lui Avery și ducesa văduvă de Netherby. O să vină toată lumea. Și sigur putem să alcătuim împreună o listă de tinere eligibile pe care Harry să le aibă în vedere. Ba chiar o să aibă de unde alege. Poate că ar trebui să alegem trei sau patru domnișoare pe care să i le prezentăm.

– Dar pentru ca opțiunea asta să dea roade, Louise, Harry trebuie să vină în oraș, sublinie Elizabeth, Lady Hodges, sora lui Alexander. Iar lucrul ăsta nu este deloc sigur.

– Nici pe departe, fu de acord Jessica. Nu o să fie niciodată de acord să vină, mai ales dacă simte miros de o petrecere de aniversare.

– Atunci trebuie să ne asigurăm că nu o să bănuiască nimic, spuse Althea Westcott, mama lui Alexander și a lui Elizabeth. Dar ce să-i zicem ca să-l aducem la Londra?

– Mă tem că nu avem ce să-i zicem, spuse Anna cu un oftat, întrerupând o scurtă tăcere. Cred că, până la urmă, visul meu de a găzdui o petrecere în cinstea lui la Archer House o să se ducă pe apa Sâmbetei. Aș fi surprinsă să aflu că cineva știe un alt bărbat mai încăpățânat ca Harry.

Timp de zece ani, Anna încercase să-l convingă pe fratele ei vitreg să accepte partea lui din vasta avere pe care ea, ca singur copil legitim al regretatului conte de Riverdale, o moștenise de la tatăl lor. În ultimii patru ani, încercase să-l convingă să accepte conacul Hinsford, care îi aparținea de drept ei, chiar dacă el locuise acolo cea mai mare parte a vieții lui și unde locuia și acum. Era casa lui, pentru numele lui Dumnezeu!

- Sunt de acord, Anna, oricât mi-aș fi dorit să nu fiu, spuse contesa văduvă de Riverdale, bunica ei și cea mai în vârstă din familie. La capitolul ăsta, Harry seamănă foarte mult cu bunicul lui. Totuși, în cazul lui, este mai mult vorba de mândrie decât de încăpățănare.

- Știu, bunico, spuse Anna. Din păcate, mândria și încăpățănarea au cam aceleași trăsături. Uneori tare m-aș bucura să-l trezesc un pic la realitate.

- Atunci, ceea ce ne trebuie, spuse Matilda cu voioșie, în timp ce comitetul dădea semne că se va cufunda în deznădejde, este un plan de rezervă la care să revenim dacă dăm greș cu planul principal. Ce facem dacă nu reușim să-l convingem pe Harry să vină la Londra? Desigur, răspunsul este evident într-un anumit sens. Trebuie să ne ducem noi la el. Dar totul trebuie să fie organizat foarte atent. De fapt, trebuie să punem la punct două planuri diferite, din moment ce nu o să mai avem luxul de a sta împreună așa după ce ne întoarcem toți acasă săptămâna viitoare.

- Sigur Viola o să-și dorească să fie implicată, spuse Wren, soția lui Alexander și contesă de Riverdale. Și ea își face griji pentru Harry. La urma urmei, este mama lui. La fel și Camille, și Abigail. Iar Viola o cunoaște mai bine decât noi pe doamna Sullivan.

- Menajera de la Hinsford Manor? spuse Mildred. Da, ea trebuie neapărat să știe de planul nostru de rezervă. Nu vrem să-i dăm sârmanei femei un atac de panică, apărând toți neanunțați la ușa lui Harry.

- Dar Harry nu trebuie să știe, spuse Jessica. Dacă o să aibă până și cea mai mică bănuială că i se pregătește ceva, o să ajungem la ușă și o să aflăm că a și plecat într-o plimbare de șase luni prin munții Scoției.

- Sârmanul Harry, spuse Elizabeth râzând.

- Bun, spuse Matilda, aducând hârtie și cerneală și testând vârful unei penițe. Mai întâi, planul principal. Londra. Mare petrecere. Archer House.

Ea scrisese cuvintele pe hârtie și ridică privirea, cu penița pregătită pentru detaliile ce mai trebuiau adăugate.

Fără să aibă nici cea mai vagă idee, Harry Westcott era pe cale să cadă victimă hotărârii iubitoare cu care femeile din familia lui țineau să se asigure că el se va bucura de aniversarea celor 30 de ani așa cum nu se mai bucurase niciodată înainte. Și că, în timpul celebrărilor pline de fericire, va întâlni destule femei eligibile, încât să nu mai aibă cum să nu se îndrăgostească de una dintre ele, să o ceară de soție și să stabilească data nunții. Cu sau fără voia lui, își va găsi povestea cu final fericit.

Singura urmă de speranță pentru el, observă Colin, soțul lui Elizabeth, de față cu grupul de bărbați care se retrăseseră în sala de biliard într-o după-amiază, era că femeile din familia Westcott nu aveau, la drept vorbind, o reputație impecabilă ca peșitoare.

- Cei mai mulți dintre noi am aterizat în căsnicii pe care le-am ales prin nunți pe care le-am gândit după voia noastră, mai degrabă în ciuda decât grație eforturilor lor, spuse el afectuos.

- Chiar așa, încuviință Avery când își trecu creta peste vârful tacului și cercetă cu priviri atente harababura de bile de pe masă. Dar partenerele noastre pot să fie formidabile când iau o cauză sub oblăduire. Per ansamblu, este mai înțelept - și, în cele din urmă, chiar inofensiv - să stăm cuminți în banca noastră cât fac ele stratageme și planuri și au impresia că țin în mâini lumea și soarta ei.

Între timp, Harry își petrecu Crăciunul în conacul de pe dealurile din Bath, unde sora lui mai mare, Camille, locuia cu Joel Cunningham, soțul ei, și familia lor numeroasă. Se bucura de compania lor și de restul familiei din partea mamei, din care făceau parte doamna Kingsley, bunica din partea mamei, și reverendul Michael Kingsley, fratele mamei, împreună cu soția acestuia, Mary.

La drept vorbind, Harry era bucuros să aibă o scuză pentru a nu-și petrece nici o parte din Crăciun la Brambledean cu ramura Westcott a familiei. Nu pentru că nu ar fi ținut la ei. Ținea. Doar că toate grijile pe care și le făceau pentru el nu-l lăsau să se simtă în largul lui. Vina pentru ceea ce făcuse tatăl lui era un lucru pe care îl luaseră pe umerii lor, mai ales bunica și mătușile, surorile tatălui lui - Matilda, Louise și Mildred. Se simțeau oarecum responsabili să se asigure ca totul să iasă bine pentru Harry, singurul fiu al fratelui lor. Erau îngrijorați pentru el. Iar el se simțea mereu obligat să fie plin de veselie în prezența lor. Dar nu putea să trăiască fericit până la adânci bătrâneți doar pentru a le face pe plac. Aparent, nu era de ajuns pentru ei să fie mulțumit până la adânci bătrâneți.

Era destul de bine pentru el.

Trăia singur la Hinsford Manor deja de patru ani, la început revenindu-și și recăpătându-și puterea - un proces de o lentoare frustrantă -, și apoi se adaptase vieții liniștite a unui gentilom de țară, cu o casă mare, ferme de supravegheat și vecini cu care să socializeze. Se simțea chiar foarte mulțumit acolo, chiar dacă erau oameni, îndeobște familia lui, cărora nu le venea să creadă un asemenea lucru despre un bărbat care nu ajunsese încă la 30 de ani. Dacă vreo senzație de neliniște i se mai strecura din când în când pe sub armură, avea tendința să o ignore până dispărea, pentru că nu se putea gândi la nici un alt mod de viață care să i se potrivească mai bine sau măcar la fel de bine.

Se bucură de Crăciun chiar mai mult decât se așteptase, gândindu-se că evenimentul era dominat de atâta forfotă și gălăgie orchestrate de toți copiii adunați într-un loc. Abby și Gil aveau un copil de un an, iar familia lui Camille și Joel se mărise vara trecută și includea acum fetițele gemene pe care le adoptaseră pentru că nimeni altcineva nu-și dorise să le ia pe amândouă.

Doar trei dintre copii erau copiii lor naturali. Ceilalți șase erau adoptați. Totuși, era o diferență care trecea neobservată în sânul familiei. Cu toții erau în aceeași măsură copiii lui Camille și ai lui Joel.

Ar fi trebuit să fie un Crăciun de o nebunie incredibilă. Și într-un fel chiar așa era, din moment ce Camille și Joel aveau o familie mai degrabă informală, în care copiii erau rareori ținuți în camera lor cu dădaca, exceptând cazurile când mâncau, dormeau sau făceau lecții... ceea ce nu făceau în vacanță. Nu ajuta nici faptul că gemenelor le creșteau dinții și erau puțin supărate din cauza asta sau că Ben al lui Abby și Gil învățase de curând să meargă în patru labe și își folosea noul talent ca să dispară pe neașteptate și să provoace panică tuturor, în timp ce el se lansa într-o explorare neobosită a lumii lui, în special prin colțurile întunecate și spațiile strâmte dintre piesele de mobilier. Iar cei doi câini ai familiei erau deosebit de încântați de sosirea celui de-al treilea, Beauty, ghemotocul canin uriaș al lui Gil, pe care îl alergau și îl urmăreau peste tot... când vreun copil sau altul nu se agăța de el sau nu adormea cu capul pe spatele lui.

Dar erau clipe neașteptat de frumoase pentru toată lumea, inclusiv pentru Harry. Descoperi curând că un unchi relaxat era proprietatea comună a tuturor, pe care te puteai cățăra fără să mai ceri voie, cu care să vorbești și pe care să-l cerți, pe care să dormi și, i se întâmplă o dată, să verși. De fapt, se simțea atât de bine, încât rămăsese să petreacă acolo și Anul Nou, pentru ca, pe la mijlocul lui ianuarie, să plece la Gloucestershire cu Abby și cu Gil și să stea o lună cu ei.

Nu mai plecase de la Hinsford atât de multă vreme dintr-odată de când revenise de la Paris. Nu ar fi crezut că este cu puțință. S-ar fi așteptat să se simtă încercat de o oarecare panică. Dar plecase de bunăvoie și se bucurase de fiecare clipă. Ei bine, poate nu și de scena cu vărsatul.

Când stătea să analizeze ce anume îi emoționase atât inima la acest Crăciun, își dădea seama că era vorba, în principal, de dovezile pe care le vedea peste tot și care îi spuneau că viața mamei și a surorilor lui se așezase pe un fâgaș frumos. Desigur, nu aveai de unde să știi cum ar fi mers lucrurile pentru ei dacă n-ar fi avut loc Marele Dezastru. Dar lui Harry îi era greu să-și închipuie că toți ar fi fost atât de fericiți pe cât erau de fapt și de drept.

Era o conștientizare ciudată. Oare dezastrele se întâmplau uneori tocmai ca să te îndrepte de la o cale greșită spre calea cea dreaptă, cea care să-ți aducă cea mai mare fericire și extraordinară împlinire? Oare unele catastrofe nu erau chiar deloc catastrofe atunci când puteai privi în urmă și vedeai imaginea de ansamblu?

Mama lui se măritase cu Marcel în urmă cu câțiva ani și părea mai tânără acum decât își amintea Harry să fi fost vreodată. Și-o amintea ca pe o doamnă liniștită, de o demnitate de nezdruccinat și cu o ținută impecabilă. Încă de atunci, își dăduse seama că viața alături de tatăl lui nu putea să fi fost ușoară, chiar dacă mama sigur nu știa la vremea aceea că era o căsătorie ilegală. Acum era o persoană luminoasă, plină de viață, gata să ofere tuturor zâmbete și să-și deschidă brațele pentru nenumărații ei nepoți... și nu stătea niciodată prea departe de Marcel, care nu făcea nimic ca să ascundă că o adora pur și simplu.

Camille fusese cea mai mare surpriză. Fusese o tânără aspră și foarte acră – sau așa îi păruse fratelui ei mai mic –, mereu o fire foarte morală, integră și plină de prejudecăți și fusese logodită cu un viconte care îi semăna foarte mult. La vremea aceea, nu aveai cum să folosești realist în aceeași frază cuvintele fericire și Camille. Acum vibra de energie și de veselie, fiind mereu ușor dezordonată, dar niciodată de-a dreptul neglijată, aproape întotdeauna cu câte un copil mic ținut pe un șold sau cu vreun bebeluș, uneori doi, pe care

îl legăna în brațe, în timp ce alți copii se învârteau pe lângă ea, trăgând-o de fustă ca să le acorde puțină atenție sau pur și simplu bucurându-se că erau prin preajmă. Și Joel, chiar dacă avea o viață agitată ca portretist tot mai cunoscut de lume și ca profesor la școala orfelinatului unde crescuseră atât el, cât și Anna și unde o cunoscuse pe Camille, avea de obicei câte un copil în poală, cocoțat pe brațul scaunului lui sau dând târcoale pe lângă șevalet atunci când picta, probabil spălând pensule care oricum nu aveau nevoie să fie spălate. Cu toate acestea, cei doi se bucurau și de o relație personală neobișnuit de apropiată. Nu că ar fi putut Harry să-i observe vreodată în apartamentul lor privat, desigur. Doamne ferește! Fericirea pe care o împărtășeau era oricum evidentă. Și când devenise Camille frumoasă, chiar în ochii propriului frate?

Și apoi mai era Abby, care se pregătea să-și facă debutul în societate când se făcuse descoperirea aceea înfiorătoare. Așteptase cu nerăbdare sezonul social de la Londra, cu multitudinea lui amețitoare de baluri și alte distracții și perspectiva întâlnirii cu o serie de domni tocmai buni pentru însurătoare și a unei căsătorii minunate. În schimb, sora lui fugise la Bath ca să stea cu bunica lor. Rămăsese o fată dulce, liniștită și calmă, aparent resemnată în fața destinului ei preț de câțiva ani după aceea. Dar, după ce Gil îl ajutase pe Harry să revină acasă în Anglia și rămăsese cu el la Hinsford o vreme, cei doi se cunoscuseră și se căsătoriseră. Nu din dragoste, se putea prea bine adăuga. Gil avusese nevoie de o soție ca să convingă un judecător să-i acorde custodia fetei rămase în grija părinților răposatei lui soții, care îl considerau un tată nepotrivit. Totuși, nu durase mult până când căsnicia se transformase într-o poveste de dragoste. Acum locuiau într-un conac modest, cu o grădină mare și idilică din apropierea unui sat la fel de idilic. Gil cultiva pământul, iar Abby avea grijă de grădină și își vizita

prietenii, se implica în viața satului și avea grijă de cei trei copii. Fericirea pe care o împărtășeau era palpabilă.

Harry era capul membrilor din familia lui apropiată, orice ar mai fi însemnat asta acum, că nu mai era capul întregii familii Westcott. Suferise după Marele Dezastru atât pentru mama și surorile lui, cât și pentru sine. Se simțise atât de neputincios să le ferească de durere, ruină și perspectivele sumbre pe care pâruse să le ofere viitorul. Pentru numele lui Dumnezeu, nici nu împlinise bine 20 de ani!

Nu mai trebuia să-și facă griji pentru ele acum. Viața fusese foarte bună cu toate trei.

Însă ele își făceau griji pentru el.

Mama lui îl luă deoparte la câteva zile după Crăciun, invitându-l să își bea cafeaua cu ea în salonașul de lângă dormitorul ei. Marcel era pe jos pe undeva, probabil punând în practică unele dintre ingenioasele semne din limbajul pe care Winifred, fiica cea mare, de 17 ani, a lui Camille și Joel, îl concepușe pentru a vorbi cu Andrew, care era surd și mut și îi plăcea să-și urmeze bunicul peste tot.

Harry știa că devenise disperarea întregii lui familii pentru că nu-l mai înțelegeau. Erau îngrijorați pentru că se temeau că devenea un pustnic, chiar dacă nu era deloc așa, și pentru că încă nu erau convinși că își revenise complet de pe urma rănilor de război. Își revenise, deși încă se mai lupta cu coșmarurile și, fără îndoială, așa avea să fie mereu. Erau îngrijorați pentru că se apropia de 30 de ani, dar nu dădea nici un semn că ar fi vrut „să se așeze la casa lui”. Doamne, cum să se așeze chiar mai mult de atât la casa lui?

- Îmi iubesc atât de mult nepoții, că simt uneori cum inima stă să-mi explodeze, îi spuse mama, în timp ce îi așeză ceașca de cafea în față. Dar din când în când, ca să fiu sigură, trebuie să mă retrag într-o cameră liniștită și să închid ușa în urma mea. Nu știu cum reușesc Camille

și Joel. Sau, de altfel, Abigail și Gil. Tind să cred că de aceea copiii au nevoie de părinți tineri.

- Dacă m-ar fi întrebat cineva acum zece ani care ar fi viața perfectă pentru Cam, spuse el, nu i-aș fi descris-o niciodată, nici din o mie de încercări, pe cea de acum. Totuși, i se potrivește perfect, nu-i așa?

- Da, încuviință ea. Și lui Abigail. Am fost atât de îngrijorată când s-a măritat cu Gil, fără să fi spus nimănui nimic, cu excepția ta. Mi se părea imposibil ca ea să fie vreodată fericită cu el. Uneori îmi place la nebunie să mi se dovedească că mă înșel.

- Gil este un om bun, spuse el.

Gil crescuse în mizerie, după cum spunea chiar el, fiul nelegitim al unei spălătorese din sat și al vicontelui Dirkson, căruia nu i se permisesese să joace nici un rol în creșterea lui și era înrudit cu familia Westcott prin căsătoria cu mătușa lui Harry, Matilda Westcott, din urmă cu câțiva ani, dar aceasta era o altă poveste. Gil urcase în ierarhia militară și ajunsese la rangul de ofițer, cu sprijinul pe care tatăl lui i-l oferise după moartea mamei. Ajunsese locotenent-colonel, cu un grad mai înalt decât Harry.

- Eu știam că el și Abby se iubesc, mamă, când i-am încurajat să se căsătorească, chiar dacă ei încă nu știau asta.

Ea luă o gură de cafea, își puse ceașca jos și oftă cu năduf.

- Și mai ești și tu, Harry.

El îi răspunse doar cu o ridicare interogativă a sprâncenelor.

„Iar începem“, își spuse el în gând.

- Mă doare sufletul să te văd mereu calm și vesel, continuă ea. O să-mi mai recuperez vreodată băiatul? Încep să disper pe tema asta. Când o să te revăd entuziasmat, euforic și exuberant, bucurându-te din plin de viață?

El credea că fusese entuziast, plin de viață și tot tacămul, asediat de nepoți, nepoate și câini, așa cum fusese în ultima săptămână și chiar se simțise foarte bine fără a fi nevoit să fie voios înadins.

- Dacă te referi la vremea de dinaintea Marelui Dezastru, mamă, spuse el, ți-aș aminti că eram doar un băiat pe atunci. Aveam 20 de ani. Chiar vrei să mă vezi plin de vervă, perorând superlative și hiperbole cu fiecare cuvânt? Sper să mă fi maturizat puțin față de cum eram. Sunt mulțumit de viața mea așa cum este.

Ea clătină din cap, evident neconvinsă, și se uită la el o vreme cu o privire tulburător de serioasă.

- Dar vreau să te văd fericit, Harry, protestă ea.

El zâmbi fără să vrea, când răcnetul unui râset copilăresc și un mârâit încântat răsunară de undeva din spatele ușii închise.

- Cu o soție și șase copii, bănuiesc, spuse el.

- Nu sunt sigură dacă neapărat șase, protestă ea, făcând o grimasă și apoi chicotind. Dar da, mi-ar plăcea să te văd alături de o femeie care să te facă fericit. O femeie pe care să o faci fericită. Cu cineva sau ceva care să-ți facă viața... oh, intensă. Nu clătina așa din cap, Harry, și nu mă trata cu expresia asta amuzată și înțeleghătoare. Dragostea, fericirea, intensitatea vieții, toate există, iar eu sunt o dovadă vie în sensul ăsta. Îmi trăiesc cele mai dragi visuri alături de Marcel.

Zâmbetul lui se îndulci când reveni cu privirea spre ea.

- Da, știu, mamă, spuse el. Și n-ai idee cât sunt de fericit pentru asta.

- Harry. Ea se aplecă în față și îi luă una dintre mâini în mâinile ei. Vreau să te văd fericit cu cineva la care... Oh, cu o femeie pe care să o iubești.

El simți că se crispează, chiar dacă nu încetă să zâmbească.

- E timpul să schimbăm subiectul, spuse el și își întoarse mâna ca să strângă mâna mamei, înainte de

a-și lua din nou ceașca, a bea toată cafeaua și a se ridica în picioare. Ba mai bine, e timpul să o iau din loc. Mi-am amintit că l-am provocat pe Robbie la o partidă de biliard de dimineață. O să mă acuze de lașitate dacă nu apar.

Robbie era băiatul de 11 ani al lui Camille și Joel.

- Iartă-mă, Harry! Se ridică și mama lui și îl îmbrățișă cu căldură. Viața ta este viața ta și o trăiești cum vrei, după cum îmi amintește Marcel de fiecare dată când îmi fac griji pentru tine. Hai să ne bucurăm de restul Crăciunului!

Ceea ce și făcură.

capitolul 2

Pe cât se bucurase de Crăciunul de la Bath și de luna petrecută în Gloucestershire, Harry se simți foarte fericit să revină acasă în februarie, cu primele semne ale primăverii timpurii răsărind peste tot în jurul lui în iarba înverzită și copacii înmuguriți, mâțișori și ghiocci, primule și brândușe. În ultima săptămână, începuse să-i fie dor de propria casă și de seninătatea pașnică a vieții pe care o ducea acolo.

De-a lungul săptămânii ce a urmat, se bucură de singurătate, chiar dacă nu era chiar o singurătate în adevăratul sens al cuvântului. Își petrecu timpul la ferma de acasă, lăsându-se mai ales încântat de mieluseii care se zbenguiau pe piciorușele subțiraticе în jurul mamelor lor. Totodată, cei doi prieteni ai lui, Lawrence Hill, fiul lui Sir Maynard Hill, un vecin a cărui proprietate se învecina cu Hinsford, și Tom Corning, profesorul din sat, veneau și își petreceau timpul cu el. Amândoi îi erau prieteni încă din copilărie. Lawrence îi transmise invitația mamei lui de a veni să ia cina cu ei. Tom îl invită la o serată cu cărți pe care o organiza soția lui cu niște vecini. Harry ajunsese să simtă curând că nu-și va mai dori

să plece niciodată. Aici era locul lui și aici se simțea cel mai împăcat.

Doar că...

Bine. La naiba cu toate! Din păcate, părea să fi adus acasă cu el o anumită neliniște, iar senzația nu putea fi ignorată la fel de ușor ca întotdeauna. Se tot gândea – în treacăt fie spus, cu mare satisfacție – la cât de fericită era mama lui. Și cât de fericite erau Camille și Abigail. Fiecare dintre ele găsisse ceea ce lui Harry îi părea a fi printre cele mai rare și mai prețioase bucurii în viață: dragostea și prietenia bărbaților cu care se măritaseră. Și apoi gândurile se mutau asupra poveștii lui. Va exista vreodată cineva așa și pentru el? Acea unică femeie din lume care să fie făcută exact pentru el? Cum spusese mama?

„O femeie pe care să o iubești.“

Desigur, putea să se apuce să caute oricând. La urma urmei, dacă nu căuta, nu avea cum să găsească. Dar șovăia când venea vorba să înceapă căutarea. Care erau șansele ca el să găsească, în schimb, nefericirea... pe care să o descopere doar după ce se însura, când va fi prea târziu să iasă din joc și să-și recapete libertatea? Oare se temea toată lumea de un asemenea dezastru? De a te căsători cu persoana nepotrivită? Oare prima căsătorie a mamei, cu tatăl lui, nu dovedise cât de nefericit puteai să fii?

Dar dacă își dorea într-adevăr să se apuce să caute, trebuia aproape sigur să plece de la Hinsford pentru asta. Era adevărat că pe aici erau câteva domnișoare eligibile în cercul lui de prieteni și de cunoștințe... de exemplu, Rosanne și Mirabel Hill, surorile lui Lawrence, și Theresa Raymore, fiica judecătorului local. Lui Harry îi plăceau toate trei și credea că ele îl plăceau. Toate erau fete drăguțe și, fără îndoială, își căutau soți. Harry putea să aibă o șansă cu oricare dintre cele trei dacă ar fi insistat cu adevărat. Nu credea ca ilegitimitatea lui să fie vreo mare piedică. Cu toate acestea, nu simțea vreo afecțiune

evidentă pentru nici una dintre ele și nu detectase nici una îndreptată spre el. Cu siguranță, era imposibil să te gândești la vreuna dintre cele trei ca la „o femeie pe care să o iubești”.

Uneori își dorea să nu fi auzit niciodată fraza aceea. Dar... s-ar fi putut mulțumi vreodată cu ceva mai puțin de atât?

Astfel că orice curtare pe aici era exclusă. Pentru că nu exista chiar nimeni altcineva pentru care să o facă. Și totuși, nu voia să plece de acasă. Nu-și dorea nici în ruptul capului să se ducă la Londra în toiul unui sezon. Dar unde altundeva să caute? Și când altcândva?

Și chiar nu-și dorea deloc să se însoare. Nu încă. Nu? Atunci de ce nu putea să dea uitării toată povestea asta și să revină la viața lui normală? Dar știa de ce. Se apropia de 30 de ani. De ce părea să existe o asemenea diferență între 29 și 30 de ani, habar nu avea. Dar exista. Un bărbat ar fi trebuit să știe ce vrea până la 30 de ani, în loc să plutească în derivă ca o bucată de lemn pe apă. Un bărbat ar fi trebuit să se așeze la casa lui până la 30 de ani.

El nu era pregătit să se așeze la casa lui. Era mulțumit așa cum era și, până la urmă, ce era în neregulă cu a fi mulțumit? Îl îndurera întrebarea, chiar dacă era singurul care și-o punea.

Da, era mulțumit. Dar era *fericit*? Cum era fericită mama lui? Cum erau Camille și Abby? Ca trei din patru să-și găsească fericirea alături de partenerul perfect în viață nu era chiar rău, nu-i așa? Însă experiența nu sugera că era prea mult să te aștepti ca și al patrulea să găsească un fel asemănător de fericire?

Și iarăși o lua de la capăt cu pesimismul.

Harry încă nu-și revenise din neliniștea sâcâitoare care nu îi dădea pace atunci când, la o săptămână sau cam așa ceva după revenirea acasă, citi într-o dimineață la micul-dejun o scrisoare venită de la mama lui.

Ea și Marcel tocmai ajunseseră acasă, după vreo câteva săptămâni petrecute alături de Estelle și Bertrand, gemenii deja mari ai lui Marcel. Aceștia își petrecuseră Crăciunul cu mătușa și unchiul care îi crescuseră după moartea accidentală a mamei lor, când erau foarte mici. Harry avea o vagă idee că tatăl lor fusese în mare parte absent de-a lungul copilăriei lor, împins de durere la o viață trăită în desfrâu. Harry nu știa detaliile și nici nu-și dorea neapărat să le afle. Dar indiferent cum ar fi fost în trecut, Marcel era clar un om schimbat acum. Din câte văzuse Harry, era un soț extraordinar și un tată atent. Și un om fericit, la naiba!

Toată lumea era fericită, în afară de Harry Westcott?

Dar el era împăcat.

Scrisoarea primită de la mama era plină de vești îmbucurătoare... până ajunse la ceea ce fusese cu siguranță scopul principal pentru care îi scrisese. Voia să știe dacă Harry avea de gând să se ducă la Londra pentru o parte a sezonului, cum aveau să facă ea și Marcel... și cum voiau să facă Estelle și Bertrand pentru prima dată după vreo doi ani. Ar fi fost perfect să vină și Harry. *Venea?*

Nicidecum. Ideea îl făcea să se înfioare.

Se mai ducea din când în când la Londra, dacă avea un motiv destul de întemeiat... vreun anumit eveniment de familie, de exemplu, sau nevoia de a-și lua vreo haină nouă sau cizme noi. Nu se întâmpla des și nu stătea niciodată mai mult de câteva zile, cel mult o săptămână. La drept vorbind, abia aștepta să plece. Odată, demult, imediat după moartea tatălui lui, când devenise conte de Riverdale și un răsfățat al lumii bune, mai ales în rândurile tineretului din lumea bună, se bucurase de gloria noii lui importanțe sociale și se lansase fără să mai stea pe gânduri în nebuniile tinereții, chiar dacă era oficial în doliu. Apoi Marele Dezastru se abătuse asupra lor de nicăieri și marea petrecere se încheiase brusc.

Era o amintire asupra căreia nu-i plăcea să zăbovească prea mult.

Acum, zece ani mai târziu, nu mai avea nici o dorință de a se întoarce la Londra sau de a încerca să regăsească o parte din gloria aceea de mult apusă. Probabil că ar fi putut să o facă dacă și-ar fi dorit. În ciuda ilegitimității lui, ar fi fost primit cu brațele deschise de majoritatea lumii, dacă nu chiar de toți. Doar că nu avea de gând să o facă.

Dar de ce viața lui aici i se părea dintr-odată atât de plicticoasă? Timp de patru ani fusese refugiul lui. Aproape raiul lui.

Harry își aruncă șervetul lângă farfurie, se ridică hotărât în picioare și se îndreptă cu pași mari spre bibliotecă pentru a răspunde fără întârziere scrisorii mamei și a-i spune răspicat că nu avea nici cel mai mic gând să se ducă la Londra anul acesta. Nu va accepta ca ea și rudele din familia Westcott să pună la cale vreo mare petrecere-surpriză pentru ziua lui de naștere, probabil motivul pentru care mama lui voia să afle ce gânduri avea pentru primăvară. Și nici - Doamne ferește! - nu va accepta ca ei să o facă pe pețitorii pentru el.

Dacă și când va hotărî să se însoare, își va găsi singur mireașa, nu avea nevoie de ajutor din afară.

După ce scria și puneă frumos scrisoarea în plic, avea să iasă din casă și să găsească ceva care să-l țină ocupat ca să consume puțină energie. Nu ducea niciodată lipsă de muncă la ferma lui și el era mereu dispus, chiar dornic, să dea o mână de ajutor. Mai era și serata cu cărți pe care să o aștepte cu nerăbdare acasă la Tom și Hannah Corning în sat. Acolo se va simți bine.

Dar mai întâi...

Își înmuie pana în cerneală și se apucă să scrie scrisoarea mamei.

Lydia Tavernor stătea într-un colț din salonul lui Hannah și Tom Corning, ascultând discuțiile oamenilor

din jurul ei, dar, măcar pentru moment, fără să participe activ. Se simți încercată de o senzație lăuntrică de mulțumire în timp ce privea chipurile cunoscute ale consătenilor ei și ale altor câțiva oameni care locuiau ceva mai departe. Nu era chiar o petrecere și nu era o adunare deosebit de numeroasă. Astfel că Lydia era cu atât mai încântată că fusese inclusă pe lista de invitați la ceea ce Hannah descrisese a fi „o serată cu cărți și discuții cu ceai și prăjiturile”. Jocurile de cărți se încheiaseră, iar oaspeții se delectau cu prăjiturile, pateuri și ceai în timp ce făceau schimb de vești, păreri și câte o frântură de bârfă binevoitoare pe ici-colo.

Uneori, Lydia se simțea puțin vinovată pentru mulțumirea ei, chiar și atunci când aceasta nu-și făcea simțită prezența cum era cazul astă-seară, pentru că rămăsese văduvă cu doar cincisprezece luni în urmă și poate că ar fi trebuit să fie încă distrusă de durere. Era lucrul la care poate s-ar fi așteptat unii dintre vecinii ei.

Soțul ei, reverendul Isaiah Tavernor, fusese vicar acolo doar trei ani înainte de moartea lui neașteptată, dar făcuse o impresie foarte bună comunității atât prin viața pe care o dusesese, cât și prin felul în care murise. Fusese un bărbat tânăr – avea doar 33 de ani când murise – și frumos, puternic și carismatic. Ochii îi erau aprinși de ardoarea credinței lui în Dumnezeu și de datoria de a-i păstori oile din turmă. Aparent fusese foarte diferit de bătrânul vicar liniștit care îl precedase, chiar dacă Lydia nu-l cunoscuse niciodată pe reverendul Jenkins. Pentru mulți oameni, Isaiah fusese o schimbare binevenită. Unii, i se păruse Lydiei, ajunseseră chiar să-l divinizeze, aproape de parcă l-ar fi pus în locul Dumnezeului pe care îl propovăduia. Se pusese neobosit în slujba bisericii și a oamenilor lui. Murise înecat în timp ce îl salva pe tânărul Jeremy Piper din apele involburate ale râului care ieșise din albie și curgea iute și năprasnic după câteva zile de ploi torențiale.

În zilele acelea amarnice de șoc și durere de după tragedie, toți credeau că Jeremy era un băiat rău și inutil, care sfidase interdicția strictă de a sta departe de apă și de care sigur nu se va alege nimic cât își va trăi zilele mizerabile. Provocase moartea unui om care era bun ca pâinea lui Dumnezeu, dar care nu mai putea să se ocupe de lucrarea cu care îl însărcinase Domnul. Nimeni nu se gândise să sugereze că poate Domnul rânduisese să salveze viața copilului, chiar cu sacrificiul vieții lui.

Șocul și durerea Lydiei fuseseră depline. Nu suferise o cădere și nu ajunsese la pat, dar se simțise complet... pustiită câteva zile după aceea, parcă mișcându-se ca în vis. Sau mai degrabă ca într-un coșmar. Căci toată viața ei se învârtise în jurul lui Isaiaș. El îi spusese mereu că era tovarășa lui de viață - aproape niciodată soția lui -, și exact așa fusese. Munca lui fusese munca ei. Credințele și opiniile lui fuseseră și ale ei. Zile în șir, nu știuse cum va supraviețui fără el.

Totuși, iată că era aici și supraviețuia. Era invitată aproape peste tot acum, că se încheia oficial anul ei oficial de doliu. De cele mai multe ori, bănuia ea, era mai degrabă invitată de dragul lui Isaiaș decât de dragul ei, pentru că nu putea fi descrisă ca fiind sufletul vreunei întâlniri și nu fusese niciodată. Prefera mai mult să asculte decât să vorbească. Căci fiecare conversație avea nevoie de oameni care să și asculte, nu? Și, din experiența ei, prea mulți oameni preferau să vorbească, făcând în numele politetii câte o pauză suficient de lungă cât să vorbească altcineva, înainte de a se lansa din nou în conversație.

Nu că Lydia ar fi fost foarte critică la adresa palavragiilor, mai ales a celor care aveau doar nevoie de o ureche înțelegătoare care să le asculte grijile, durerile sau singurătatea. Era deosebit de blândă și răbdătoare cu oamenii pe care alții obișnuiau să-i evite dacă puteau să o facă discret - plictisitorii și cei din tagma lor,

de obicei bătrânii, cărora le plăcea să repete aceleași povești pe care le spusese aceluiasi public atâta amar de vreme. Puteai mereu să te bazezi că Lydia va asculta cu atenție și va răspunde de parcă ar fi auzit poveștile pentru prima dată.

Chiar acum nu vorbea nimeni în mod special cu ea. Se bucura în tihnă să asculte pe toată lumea, să privească în jur și să ajungă la concluzia că mulțumirea era chiar mai dezirabilă decât fericirea. Căci unde era fericire, era aproape invariabil și nefericirea care pândea după colț. Așa era cu extremele. Aveau o cale de a-și atrage contrariile, de parcă trebuia restabilit un echilibru cosmic. Era mai bine și mai sigur să te mulțumești cu un loc pe undeva pe la mijloc. Desigur, nu era ca și cum ai fi avut de ales întotdeauna. Viața nu era niciodată atât de ordonată și nici nu aveai cum să-i controlezi prea mult sușurile și coborâșurile. Dar... ei bine, astă-seară simțea că viața se așezase pe fâgașul bun pentru ea.

Ea alesese să rămână aici după moartea soțului ei pentru că îi plăcea satul Fairfield și ajunsese să-i fie dragi locuitorii lui. Ar fi putut să se întoarcă acasă la tatăl ei. Sigur el și frații ei se așteptaseră să facă acest lucru. Când tata și James, fratele ei mai mare, veniseră la înmormântarea lui Isaiah și apoi o însoțiseră acasă la fratele lui pentru a-l înmormânta în cripta familiei, se așteptaseră să plece cu ei după aceea. Poate că tocmai comportamentul lor categoric o scosese din letargia cumplită în care se cufundase. Ar fi fost atât de ușor să le permită să preia controlul... asupra situației ei, vieții ei, asupra ei. Fuseseră uimiți – și de-a dreptul îngrijorați – când ea își anunțase intenția de a reveni și de a rămâne în sat.

- Singură? îi spusese tata. Lydia! Nici nu se pune problema. Nu gândești limpede... cum o să te descurci? Nici nu pot să mă gândesc la ceva mai cumplit care să i se fi întâmplat fetei mele scumpe. Du-te și ia-ți cufărul cu care ai venit și hai să plecăm imediat, cât ne ai pe mine

și pe James să-ți oferim companie și ajutor și să te protejăm în călătorie. Ni se poate trimite acasă restul lucrurilor tale. James o să se ocupe de tot. Nu trebuie să-ți obosești mintea cu asta. Știi că asta și-ar dori Isaiah.

Oh, da, știtiuse prea bine. Și poate pentru prima dată își dăduse realmente seama că Isaiah nu mai era cu ea și nu avea să mai fie niciodată. Se ținuse tare pe poziție și insistase să se ducă acasă. Acasă fiind aici.

Ar fi putut să rămână cu fratele lui Isaiah, Bruce Tavernor, conte de Tilden, și soția lui. După înmormântare, fuseseră atât de amabili încât să o invite să locuiască împreună cu ei, chiar insistaseră să rămână, căci era ultima lor legătură cu Isaiah. Le fusese recunoscătoare.

- Deși, fără îndoială, o să te duci acasă cu tatăl tău, Lydia, îi spusese cumnatul ei. Totuși, dacă ai prefera să rămâi să locuiești cu mine și cu Ellen, fie și doar pentru o perioadă, ești mai mult decât bine-venită. În amintirea lui Isaiah. Este lucrul pe care s-ar aștepta să-l facem noi și pe bună dreptate. Toți trebuie să fim mândri de el, știi, chiar dacă este greu să simți acum altceva decât o durere cumplită. A murit ca un erou.

Durerea lui fusese profundă, iar Lydia îl îmbrățișase strâns și îl ținuse aproape cât Ellen plânsese în batistă.

Atât tatăl Lydiei, cât și Bruce locuiau în conace amplasate în parcuri private mari și îngrijite de o armată de slujitori, atât înăuntru, cât și afară. Ambii îi oferiseră o viață ușoară și plină de siguranță, un balsam pentru marea vânătaie care era viața ei. Dar ea alesese să se întorcă la Fairfield, chiar dacă se mutase din casa parohială la o săptămână după ce revenise ca să elibereze locul, bineînțeles, pentru reverendul Bailey, noul vicar, și soția lui. Amândoi fuseseră nespuse de amabili cu ea de atunci. Fusese atât de norocoasă, încât să i se lase destui bani ca să-și cumpere o casuță la marginea satului și să rămână cu destule finanțe încât să ducă un trai modest pentru tot restul vieții.

Tatăl ei îi spusese că rămăsese fără cuvinte, deși oricum găsise suficiente pentru scrisoarea pe care ea o primise după ce îl anunțase de cumpărarea căsuței. Cum să prefere să locuiască într-o casă care sigur ar fi încăput într-un colțișor din casa lui? Cum să aleagă să trăiască *singură*? Dar pentru Lydia căsuța ei devenise curând prețioasă ca un palat. Era a ei și acolo nu trebuia să dea socoteală nimănui. Acest lucru, care apăruse absolut neașteptat în viața ei, era un lux care le depășea pe toate celelalte.

Fără îndoială, vecinii ei fuseseră la fel de surprinși ca rudele ei când decisese să rămână și să trăiască singură printre ei. Nu se gândise nici măcar să angajeze pe cineva care să o însoțească, deși tatăl ei - când înțelesese că nu exista nimic care să o facă să se răzgândească, cel puțin în prezent, când era evident că nu mai gândea limpede din cauza durerii - îi sugerase o rudă săracă, care ar fi fost mai mult decât bucuroasă să vină și să-i dea un oarecare aer de respectabilitate. Lydia îi mulțumise, dar refuzase oferta. Nu o invitase să se mute cu ea nici pe doamna Elsinore, bucătăreasa și menajera pe care Isaiah o angajase să se ocupe de casa parohială. Pe vremea când trăia Isaiah, doamna Elsinore începea aproape fiecare răspuns pe care îl dădea instrucțiunilor comunicate de Lydia cu „Dar reverendul a spus...” După moartea lui, își schimbase răspunsul clasic cu „Dar reverendul ar spune...”

Lydia nu angajă pe nimeni să o înlocuiască. Casa nu era atât de mare încât să nu se poată ocupa chiar ea de curățenie și ordine. Nu era caracterizată de o vanitate atât de mare, încât să nu se poată aranja singură ca să arate decent în lume. Nu avea stomacul atât de mare încât să nu se poată hrăni singură, deși nu fusese niciodată până acum nevoită să o facă. Descoperise că, de fapt, îi plăcea să gătească, după ce luase vreo câteva rețete de la vecine, făcuse vreo câteva experimente și ajustase câteva mici detalii până reușise să gătească rezonabil și, în final,

gustos. Până și ștersul prafului și spălatul pe jos puteau să fie activități satisfăcătoare când admirai rezultatele. Pentru slujbe precum tăiatul ierbii, ștersul geamurilor pe afară și efectuarea anumitor treburi grele, îl avea pe fiul mijlociu al fierarului, un băiat foarte fericit să câștige câțiva bani de buzunar.

Lydia trăia viața la care abia dacă îndrăznise să viseze în urmă cu cincisprezece luni. Avea rude și familie prin alianță la care ținea foarte mult și cu care corespundea regulat, dar nu dădea socoteală în fața nici unuia dintre ei. Avea vecini care erau amabili și aveau grijă de ea cu discreție și simpatie, cât mai era încă în doliu, aducându-i mereu flori, prăjiturile și produse pe care le cultivau în grădinile lor. Doamna Piper, mama băiatului care fusese salvat, Jeremy, era deosebit de atentă, devenind aproape sâcâitoare, căci își aducea mereu ofrandele chiar în casă, fără să aștepte să fie invitată și se uita în jur cu o curiozitate lacomă în timp ce vorbea.

Vecinii o includeau acum pe Lydia în viața socială a comunității, invitând-o atât la întâlnirile relaxate precum cea din acea seară, cât și la evenimente mai sofisticate, precum cinele la Hill Manor al lui Sir Maynard și la întrunirile de la hanul din sat, unde se cânta și se dansa. Dar de vecinii ei – în orice caz, de *majoritatea* –, oricât de mult le-ar fi prețuit bunătatea, Lydia se putea retrage în intimitatea propriei case de fiecare dată când voia.

Chiar dobândise vreo câteva prietene adevărate în ultimul an și ceva, femei precum Lady Hill, Hannah Corning și Denise Franks, cu care putea să se viziteze, să vorbească și să râdă. Femei pe care le putea primi în căsuța ei. Nu reușise niciodată să se bucure de un asemenea lux în casa parohială, unde oamenii erau invitați doar pentru chestiuni oficiale legate de biserică, organizate și gestionate de Isaiah și găzduite de doamna Elsinore. De fapt, Lydia nu avusese prietene până de curând. Îi plăcea.

Un singur lucru îi mai lipsea acum pentru ca viața ei să fie perfectă. Oh, nu era vorba de un bărbat. Ei bine, nu tocmai, în orice caz. Avusese un soț. Părea chiar că în toată viața ei nu avusese decât bărbați, încă de la vârsta de opt ani, când mama ei murise la câteva săptămâni după ce îl adusese pe lume pe Anthony, cel mai mic dintre cei trei frați pe care îi avea. Nu avea nici surori, nici bunici. Singura ei mătușă, sora tatălui, se înstrăinase de el, căci insistase să se mărite cu un bărbat pe care tatăl ei nu îl considerase suficient de respectabil. Apoi, la 20 de ani, Lydia se măritase cu Isaiah, care avea un frate, dar nu avea surori și nici mama lui nu mai era în viață. Până în urmă cu trei ani, Lydia nu avusese nici măcar o cumnată, când avea 25 de ani, iar fratele lui Isaiah și apoi fratele ei se căsătoriseră. Ea fusese măritată cu Isaiah puțin peste șase ani înainte de moartea lui.

Până de curând, în viața ei existaseră numai bărbați încă de când avea opt ani – în ultimii *douăzeci de ani!* Hotărâse în ultimele cincisprezece luni că se săturase de ei, chiar dacă nici unul dintre ei nu fusese vreodată crud cu ea. Dar nu vor mai exista bărbați... cel puțin, nu bărbați care să o stăpânească și să dețină controlul asupra vieții, minții și persoanei ei. Descoperise că libertatea era un lucru minunat. Era mult prea de preț pentru a renunța la ea. Vreodată.

Doamna Bailey, soția vicarului, își aranja corpul masiv pe băncuța din fața pianului, fiind invitată să cânte chiar de Tom Corning. Era de departe cea mai desăvârșită pianistă din comunitate. Din păcate, instrumentul era ușor dezacordat, așa cum fusese încă de când ajunsese Lydia în Fairfield, iar clapa do major se bloca de fiecare dată când era apăsată prea tare și trebuia readusă manual în poziția inițială pentru a se cânta în continuare. Oricum, toată lumea asculta cu bunăvoință în timp ce doamna Bailey cânta, iar maiorul Westcott

îi stătea alături, dădea paginile partiturii și o ajuta cu clapa năzdrăvană.

- Tom, strigă el spre colțul opus al încăperii după ce se încheie ultima piesă și aplauzele se stinseseră, dacă nu angajezi pe cineva săptămâna viitoare ca să meșterească la instrumentul ăsta și să repare clapa, îți jur că o să mă ocup eu însumi de problemă și o să-ți pară rău.

- Probabil o să scoată clapa cu totul, Tom, și o să lase acolo o gaură pentru ca doamna Bailey și alții să-și rupă degetul, îl avertiză doctorul Powis. Eu nu mi-aș încerca norocul dacă aș fi în locul tău, chiar dacă degetul rupt mi-ar da de lucru mie. Cheamă-l pe afurisitul ăla de acordor de pian.

- Ne ameninți că o să acordezi pianul de cel puțin patru ani, de când m-am întors eu acasă, spuse maiorul Westcott. Hannah trebuie să aibă răbdarea lui Iov ca să îndure așa ceva.

- Nu sunt așa o sfântă, Harry, spuse Hannah. Eu ameninț că mă ocup de acordarea lui Tom de cel puțin tot atât timp.

Toată lumea izbucni în râs. Aparent, Tom Corning și maiorul erau prieteni apropiați încă din copilărie și își zâmbeau unul altuia la fiecare ciondăneală.

Lydia râse alături de toți ceilalți.

Nu, din viața ei nu lipsea un soț.

Desigur, e unul și același lucru, ar fi putut să spună unii. Dar acești oameni se înșelau. Un bărbat din viața ei, indiferent că era tată, frate, cumnat sau soț, și-ar fi dorit să o dețină... chiar ar fi deținut-o. Și-ar fi dorit să o și domine. Nu va mai permite să fie stăpânită sau dominată niciodată. Pe de altă parte, de un iubit te puteai bucura și îl puteai trimite la plimbare atunci când prezența lui devenea supărătoare.

Domnul Carver, unul dintre fermierii maiorului Westcott, care locuia la vreo doi kilometri distanță de sat, venise să stea lângă Lydia înainte să înceapă muzica.

De îndată ce Tom și maiorul Westcott încetaseră să mai strige unul la altul, el se lansă într-o poveste despre cum calul lui începuse să schiopăteze din piciorul drept pe neașteptate și de neînțeles, chiar când avea cel mai mult de muncă la fermă. Lydia își întoarse atenția spre el, chiar dacă o parte din mintea ei își închipui cât de șocați ar fi fost el, toți vecinii și prietenii ei dacă ar fi avut vreo idee despre gândurile cele mai profunde care îi dădeau târcoale.

„De un iubit te puteai bucura și îl puteai trimite la plimbare...”

Ea fusese soția și ajutorul reverendului Isaiah Tavernor. Era cuvântul cu care îi plăcuse să o descrie. Era ca și cum nu ar fi avut o identitate a ei. Fusese doar ajutorul lui. Timp de mai bine de șase ani, mai întâi ca soție de diacon, apoi de vicar, ea cultivase modestia și capacitatea de a fi invizibilă, pentru că era lucrul pe care el îl așteptase de la ea. Desigur, nu invizibilă la propriu. Toată lumea o văzuse, o primise cu brațele deschise, aparent o plăcuse și o acceptase. Fusese mereu ocupată cu problemele parohiei și cu faptele bune, așa cum se cuvenea pentru soția unui vicar. Dar nimeni, i se părea Lydiei, nici măcar cei mai apropiați cunoscuți, nu o știuseră cu adevărat. Nu avusese prieteni apropiați cât trăise soțul ei. Fusese prea ocupată, își dedicase tot timpul și atenția ca să promoveze lucrarea care era pasiunea lui. Uneori avusese tulburătoarea bănuială că nici măcar ea nu se cunoștea pe sine. Exista măcar un sine care să fie cunoscut? Cineva separat și diferit de soțul ei energic, plin de zel și carismatic?

De la moartea lui Isaiah, alesese să rămână mai mult sau mai puțin invizibilă. Așa fusese cât ținuse doliu și era mai ușor acum să-și apere libertatea fragilă și câștigată cu greu. Era cunoscută, își închipuia, drept doamna Tavernor, cea amabilă, liniștită, chiar anostă, văduva

curajoasă și tristă și ajutorul veneratului vicar decedat. Nu o deranja. Cel puțin, nu pentru moment.

Dar iată că era aici, în mijlocul câtorva dintre sătenii ei, visând la un iubit.

Mai exact, la maiorul Harry Westcott.

Care foarte probabil abia dacă era conștient de existența ei.

Nu flirtase niciodată cu el și nici nu încercase în vreun fel să-i trezească interesul. Oricum, nici măcar nu ar ști ce să facă într-un sens sau altul și dacă și-ar fi dorit să încerce. Nu avea planuri serioase cu el. Șansele de a-și găsi un iubit, orice iubit, aici, în acest sătuc, erau slabe. De fapt, nici măcar slabe.

Dar o femeie putea să viseze, nu-i așa? Visurile erau adesea plăceri ideale pentru că puteai să le modelezi cum îți doreai. Și dacă nu se adevereau niciodată, după cum era cazul multora, și acesta cu siguranță nu se va împlini niciodată, ce mai conta? Viața ei reală era aproape perfectă așa cum era. Visurile ei doar o făceau să strălucească puțin mai mult.

Maiorul Westcott era un bărbat tânăr, probabil cam de vârsta ei. Era înalt și suplu... nu slab. Acesta era un cuvânt cu prea multă încărcătură negativă. În plus, brațele, umerii și pieptul lui păreau foarte musculoase sub hainele și vestele frumos croite pe care le purta întotdeauna. Iar picioarele lui erau lungi, frumos conturate și puternice sub pantaloni. Cu atât mai mult sub pantaloni de călărie și când purta cizme, observase ea de vreo câteva ori. Era blond și chipeș, chiar dacă nu extraordinar de frumos. Avea un chip bine definit, cu ochi albaștri care zâmbeau aproape întotdeauna. Totuși, ea nu se lăsa înșelată nici de chipul, nici de ochii lui. Ceea ce o fascinase mereu cel mai mult la el era frântura de întuneric pe care o ținea foarte bine ascunsă.

Poate că nici măcar nu exista. Maska lui – dacă era o mască – nu aluneca niciodată în public sau, cel puțin, nu alunecase niciodată când fusese și ea prezentă pentru

a fi martoră la un asemenea lucru. Și, în general, era cunoscut ca un bărbat calm și senin, fără nici o grijă în lume, acum că se întorsese acasă după războaiele napoleoniene în care luptase. Lydia nu credea acest lucru. Știa foarte puține despre trecutul lui, dar știa destule pentru a înțelege că existase multă suferință în viața lui și că era puțin probabil ca el să se fi împăcat cu toate sau să fi lăsat totul în urmă. Probabil îngropase totul și mai adânc înăuntrul lui. Lydia știa prea bine cum se făcea asta.

Odinioară, pentru scurtă vreme, după moartea tatălui lui, el fusese conte de Riverdale, cu proprietăți și avere care îl făcuseră un tânăr foarte bogat și important în societate. Fusese crescut și educat tocmai pentru viața aceea. Dar pierduse totul după ce se descoperise natura bigamă a căsătoriei tatălui cu mama lui. Totul trebuie să fi fost absolut devastator pentru familia lui. Și pentru el. Oh, aici era tratat cu mare respect, în ciuda acelei schimbări uriașe din viața lui. Majoritatea oamenilor de prin părțile locului îl cunoșteau încă de când era copil și îl plăcuseră dintotdeauna. Era încă tratat ca stăpân al domeniului, cumva mai sus în rang decât toți ceilalți. Firește, nu i se mai putea spune *milord* sau *Lord Riverdale*, dar putea fi și era numit *maiorul Westcott* ca semn de respect, chiar dacă nu mai era ofițer militar.

Fusese grav rănit în bătălia de la Waterloo și petrecuse ani buni ca să-și revină, mai întâi în Franța, apoi aici, la Hinsford Manor. Părea să fie perfect în formă acum și nu avea nici o cicatrice vizibilă, dar Lydia se îndoia că își încheiase recuperarea sau că avea să o încheie vreodată. Poate că existau răni de război care nu erau fizice. Nu avea nici o dovadă în acest sens, dar se gândise mereu la asta. Cum să te lupți până la moarte cu alți oameni, să fii martor la masacrarea a zeci de suflete, să-ți vezi prietenii și tovarășii murind, să fii rănit și să fii la un pas de moarte, dar să scapi de acolo nevătămat?

Cum se trăia cu amintirile iadului?

De ce vorbeau oamenii despre câmpurile de luptă ca despre câmpuri de glorie? Probabil în viață nu te puteai apropia mai mult de atât de iad.

Oh, sigur întunericul sălășluia înăuntrul maiorului Westcott. Lydia simțea asta. Însă era un lucru care nu reușea decât să-l facă și mai nesperat de atrăgător decât îl făceau deja înfățișarea și manierele.

Se putea ca un lucru să fie mai imposibil decât ceva imposibil?

Lydia zâmbi în sinea ei, se strădui să revină cu picioarele pe pământ și își concentră mai mult atenția asupra domnului Carver, care încă mai vorbea, chiar dacă doamna Bailey continua să cânte la pian.

- Poate, îi spunea el, doar a îmbătrânit prea mult și este gata să fie trimis într-un loc cu verdeață. Crezi că asta ar putea să fie, doamnă Tavernor?

- Poate că are nevoie să se odihnească o vreme până se reface, sugeră Lydia.

De îndată ce muzica se încheie, doamna Bartlett, vecina Lydiei, se apropie de ea și îi zâmbi spășită.

- Doamnă Tavernor, spuse ea. Îmi pare rău să vă întrerup conversația. Nora mea m-a convins să mă duc la fermă cu ea și fiul meu și să rămân cu ei vreo câteva zile. Au loc în trăsură să mă ia cu ei în seara asta. Am lucrurile deja acolo și nu trebuie să mai trec pe acasă. Profit mereu de ocazia de a petrece ceva timp cu nepoții mei. Până la urmă, nu o să mai fie nevoie să vii cu mine până acasă. Știu că nu ți-e frică de întuneric, dar sper să nu te superi că te duci singură.

- Dar ne putem înghesui un pic ca să între și doamna Tavernor în trăsură, mamă, și să o lăsăm acasă, protestă nora ei, apărând brusc lângă ea. Ea îi zâmbi Lydiei. Nu o să fie nici o problemă.

- Chiar nu este nevoie să vă abateți din drum pentru mine, o asigură Lydia și se ridică în picioare. Chiar se făcea târziu. O să mă bucur de puțină mișcare și de aerul

proaspăt după prăjitura excelentă pe care am mâncat-o. Și chiar n-am mult de mers.

- Dar... începu mai tânăra doamnă Bartlett, în timp ce toți ceilalți oaspeți începeau să se ridice și se pregăteau să plece.

- Doamna Tavernor nu trebuie să plece singură, doamnă Bartlett, strigă Tom Corning din cealaltă parte a încăperii. Urc repede la etaj să-mi iau o haină și vin cu tine, doamnă. Eu chiar am nevoie de niște mișcare și chiar n-ar trebui să umbli singură noaptea.

Lydia deschise gura ca să se împotrivească. La urma urmei, strada principală din sat nu era îngrozitor de lungă, chiar dacă familia Corning locuia într-un capăt, iar ea locuia puțin mai departe de celălalt capăt. Vreo câțiva oameni pe ici-colo trebuiau să fie acasă cu lămpi sau lumânări care să lumineze la ferestre. Nu aveai de ce să-ți fie frică. Și apoi răsună o altă voce, dinspre pian, unde doamna Bailey își strângea partiturile și maiorul Westcott aranja cu grijă băncuța.

- Eu mă duc oricum în direcția aia, Tom, strigă el, și aș fi bucuros să o însoțesc pe doamna Tavernor până acasă. O să fii perfect în siguranță cu mine, doamnă. Pot să înfrunt urșii și lupii sălbatici cu mâinile goale.

- Asta chiar că ar fi ceva de neratat, spuse Tom zeflemitor și zâmbi larg în timp ce vorbește. Vrei să-ți asumi riscul cu care el doar se laudă, doamnă Tavernor?

- Cum n-am văzut în viața mea un lup sau un urs sălbatic sau de alt tip prin zonă, spuse Lydia, cred că pot să-mi încerc norocul. Chiar dacă sper să nu te iau de la petrecere mai devreme decât aveai de gând, maior Westcott.

- Nicidecum, doamnă, o asigură el. Probabil că Tom și Hannah se bucură să mă vadă luându-mi tălpășița. Și o să fie o plăcere să vin cu tine.

El îi zâmbi. Un zâmbet dulce, destul de impersonal și răvășitor de atrăgător.

- În acest caz, mulțumesc, spuse ea.
Oh, Doamne!

capitolul 3

Harry crescuse la Hinsford Manor, cunoscând aproape pe toată lumea din apropiere mai toată viața lui. Sosirea unor noi locuitori era un lucru rar. Totuși, se întâmplase cu patru ani în urmă, nu mult după întoarcerea lui din Franța și la doar o lună și ceva după nunta surorii lui Abigail cu locotenent-colonelul Gil Bennington organizată aici. Doamna Jenkins, soția bătrânului vicar, care fusese martoră la nuntă, murise brusc, iar vicarul, cu inima frântă și simțindu-se pierdut fără ea, hotărâse că era timpul să se pensioneze și să se ducă să locuiască împreună cu fiul și cu nora lui. Fiul lui, și el preot, era vicarul unei biserici aflate la vreo 80 de kilometri distanță. Ziua înmormântării doamnei Jenkins fusese una tristă pentru comunitate. Și ziua plecării vicarului fusese la fel de tulburătoare pentru că se aflase aici de când lumea și era foarte iubit.

Nici nu se putea ca înlocuitorul lui, reverendul Isaiah Tavernor, să fie mai diferit. Fusese un bărbat tânăr, în putere, chipeș, dornic să-și slujească Dumnezeu și pe turma acestuia cu toată ființa lui. Fusese un om carismatic, un entuziast cu ochi înflăcărați, care avusese toată comunitatea la degetul mic în timp ce propovăduia, adesea la nesfârșit, Evanghelia moralității, a vieții trăite în decență și a devotamentului față de datorie și de slujba în folosul celorlalți. Trăise ceea ce propovăduise. Nu existase nici urmă de ipocrizie la reverendul Tavernor.

Nu trecuse mult până când mulți dintre enoriașii lui să-i fie pe deplin devotați. Nu era că l-ar fi desconsiderat pe reverendul Jenkins, se străduiseră să explice unii când subiectul apărea în discuție, după cum se și întâmpla adesea. Doar că omul acesta nou era o schimbare

bine-venită. Pusese lucrurile în mișcare. Totuși, mai erau și aceia care, precum Harry, nu reușiseră niciodată să-l placă pe noul vicar, chiar dacă nu-i găsiseră nici un cusur. Pentru că le era dor de domnul Jenkins, își închipuise Harry. Ce era nou era adesea respins. Este perfect absurd, dar uneori era greu să-ți schimbi cele mai profunde sentimente.

Nimeni nu se așteptase ca noul vicar să rămână mai mult de vreo câțiva ani pentru că era al doilea fiu al unui conte și fusese, fără îndoială, predestinat bisericii încă din clipa nașterii. Fusese diacon o vreme înainte de a se stabili în noua lui viață. Dar tuturor le fusese foarte clar că omul era destinat unor lucruri mărețe, o episcopie cel puțin, poate chiar și o arhiepiscopie înainte să-i vină ceasul. Din păcate, ceasul îi venise prea devreme într-un act de eroism sinucigaș, când salvase un băiat din valurile involburate ale unui râu care ieșise din albie după două săptămâni de ploi torențiale. Îl scosese pe băiat nevătămat pe mal, cu vreo câteva zgârieturi și vânătăi și tremurând de frică, dar omul fusese luat de curenți și se înecase. Fusese nevoie de o zi întreagă pentru a i se recupera trupul neînsuflețit și a-l duce acasă.

Lăsase în urma lui o tânără văduvă, care îi luase pe toți prin surprindere după moartea lui, căci cumpărase o căsuță nelocuită de vreun an la marginea satului și se mutase acolo la scurt timp după înmormântare. Doamna Tavernor fusese un ajutor sânguincios și loial pentru soțul ei. Stătuse mereu liniștită în prima strană din biserică la slujbele de duminică, se ocupase de îndatoririle față de biserică și comunitate, condusese o serie de comitete de femei și vizitase neconținut bolnavii și bătrânii. Se spunea că ea nu gonise nici un vagabond de la ușa ei fără să-l hrănească mai întâi și să-i dea o mone-dă, chiar dacă sărmanii cerșetori trebuiau să îndure, de cele mai multe ori, încruntările menajerei ei și o predică despre ispita trândăviei și a lenei din partea soțului ei, în timp ce își mâncau supa și pâinea.

Trăise aproape în singurătate în perioada anului de doliu, dar revenise încetul cu încetul la viața socială a comunității în ultimele câteva luni.

Cu toate acestea, chiar dacă doamna Tavernor locuise patru ani în sat, se implicase în treburile lui și se dedicase neobosit faptelor bune, se gândi Harry surprins, în timp ce se îndepărta agale de casa lui Tom și a lui Hannah, cu mâna ei prinsă ușor de brațul lui, dacă ar fi întâlnit-o pe o stradă din Londra sau într-un alt oraș agitat, ar fi putut să treacă pe lângă ea fără să o recunoască. Era o idee uluitoare. Se putea la fel de bine să nu-i recunoască vocea dacă o auzea fără să o vadă. Până acum, nu fusese sigur cât de înaltă era, devenise evident când mergea alături de ea – creștetul capului îi ajungea până la jumătatea urechii lui –, sau exact ce nuanță avea părul ei sau cum și-l aranja. Purta bonetă? Nu-și putea aminti nici să-l pici cu ceară. Și ce culoare aveau ochii ei? Își amintea că auzise că era fiica unui domn înstărit, chiar dacă nu știa cine era bărbatul sau unde locuia. Tatăl venise la înmormântarea soțului ei, dar Harry nu era acasă la vremea aceea. De fapt, nu știa practic nimic despre ea și nu fusese niciodată atât de curios ca să afle ceva. Cât trăise soțul ei, fusese ușor să o treci cu vederea și să o consideri mai degrabă o simplă extensie discretă a lui decât să o accepți ca pe o persoană în sine. De la moartea lui, ea fusese practic invizibilă.

Harry nu era mândru de lipsa lui de atenție. Nimeni nu merita să fie complet ignorat, de parcă propria existență nu avea nici o importanță. Toată lumea merita să fie remarcată. Să fie tratată cu respect. Să fie ascultată. Să fie recunoscută ca ființă umană. În anii petrecuți în armată, el se străduise mereu să cunoască fiecare om aflat sub comanda lui, până la cel mai de jos recrutar.

Preț de câteva clipe, simți un gol familiar săpat de panică undeva în măruntaiele lui, în timp ce văzu cu ochii minții toate acele mulțimi anonime de bărbați care,

în coșmarurile lui, mășăluiau neînduplecate spre el și spre moartea lor. Zeci, chiar sute, fiind măcelăriți cu mâna lui sau din ordinul dat oamenilor lui de a trage cu muschetele și puștile. Ființe anonime pe care nu îndrăznise niciodată să le considere oameni. La care, în coșmarurile lui, nu se putea gândi decât ca la niște oameni... făcându-se vinovat de moartea lor, de suferința mamelor, soțiilor și surorilor lor. Totuși, nu putea să asocieze un nume sau măcar un chip vreunuia dintre ei.

Își întoarse capul ca să vadă chipul doamnei Tavernor, ca să și-l întipărească, în sfârșit, conștient în minte – și ca să se asigure că da, firește, știa cum arată și o putea recunoaște oriunde. Dar fața îi era ascunsă de borul bonetei și oricum nu ar fi fost ușor de văzut în întuneric.

– A fost o seară plăcută, nu-i așa? spuse el, conștient de tăcerea care îi învăluia, acum, că se îndepărtaseră de ceilalți oaspeți care plecau. Am câștigat trei șilingi la cărți.

– Vai, eu am pierdut șase penny, spuse ea. Ce bine a fost – pentru mine – că s-au interzis pariurile mari. O să mă gândesc zile întregi cum puteam să cheltuiesc acești șase penny.

Tonul ei era serios. Totuși... în cuvintele ei răsună un licăr de umor. Era o surpriză, chiar dacă nu știa de ce ar fi trebuit să fie. Dar da, știa. Soțul ei păruse să fie complet lipsit de umor. Poate că acesta era unul dintre motivele pentru care Harry nu-l plăcuse niciodată.

– A fost însă, adăugă ea, o seară plăcută. A fost frumos din partea familiei Corning să mă invite.

– Hai să mergem pe mijlocul drumului, sugeră el. E mai bun pe acolo. Pe margine sunt mai multe bălți după toată ploaia de acum câteva zile. Simte-te liberă să mății mai strâns de braț, doamnă Tavernor! Nu mi-aș dori să pășești greșit și să-ți luxezi glezna. Tom ar da vina pe mine, și pe bună dreptate, și mi-ar aminti de asta pentru

cel puțin un deceniu. Uneori, felinarele par să facă mai multă umbră decât lumină, nu?

Îl ridică puțin mai sus pe cel pe care îl ținea în mână. Fusesse nevoit să-l aducă de acasă pentru că avea de înfruntat un drum sinuos și cufundat în umbră după ce părăsea drumul principal al satului.

- Mulțumesc, spuse ea. Apreciez propunerea dumitale de a mă însoți, domnule maior Westcott, chiar dacă nu era nevoie. Sunt destule case pe aici încât să mă simt mereu perfect în siguranță când mă întorc singură acasă, chiar dacă este noapte.

Harry nu mai era maior. Își vânduse brevetul cu câțiva ani în urmă. Totuși, cei mai mulți dintre cunoscuții lui, cei cu care nu-și spunea pe nume, i se adresau încă folosind acest titlu. Poate că așa erau scutiți de stânjeneala de a-i spune *domnul* Westcott după ce obișnuiseră să i se adreseze odinioară cu *milord*.

Doamna Tavernor avea o voce joasă și plăcută. Harry o observă cu atenție, chiar dacă sigur nu-și ierta faptul că nu știuse cum suna. Nu credea să o fi auzit rostind atâtea cuvinte la un loc până în acea seară.

- Totuși, căsuța dumitale este ceva mai încolo de capătul străzii, spuse el și făcu un semn din cap în față. Era aproape vizavi de poarta ce dădea în aleea spre conac, despărțită de rândul de case aflate de-a lungul străzii principale și ascunsă de un pâlc des de copaci și o ușoară cotitură pe care o făcea drumul. Nu-ți faci griji să trăiești singură acolo?

- Nu, îl asigură ea. Cine să vină să mă deranjeze acolo? Urșii? Lupii? Fantomele?

- Nu ai servitori? o întrebă el, chiar dacă era aproape sigur că nu avea.

- Menajera pe care o aveam a devenit foarte neascultătoare după ce a murit soțul meu, îi spuse ea. Nu-i plăcea deloc să primească ordine de la mine din moment ce le promise mereu exclusiv de la el. Am decis că pot

să mă descurc foarte bine fără ea și am lăsat-o la casa parohială cu noul vicar și soția lui. Poate că a fost ușor răutăcios din partea mea, dar înțeleg că doamna Bailey și-a intrat repede în drepturi. Doamna Elsinore este încă acolo. Totuși, nu-mi lipsesc serviciile ei. Mi-am dat seama că sunt în stare să am grijă de căsuța mea și de propriile nevoi doar cu puțin ajutor de la unul dintre fiii fierarului. Reginald... Reggie. Îl cunoști?

- Băiatul cu nasul cârn și mulți pistrui? o întreabă el. Primul băiat pe care l-aș bănuî când vine vorba de tot felul de pozne?

- Întocmai, spuse ea. Din nu știu ce motiv ciudat, îi place să-mi împărtășească povești despre unele dintre isprăvile lui cele mai îndrăznețe. Are talent de povestitor. El se ocupă de diverse sarcini prin curte. În rest, mă descurc foarte bine singură. De fapt, sunt mândră de independența mea.

- Eu mă trezesc uneori susținând că trăiesc singur, îi spuse el. Și apoi mă uit în jur și observ că sunt așteptat de un majordom, un valet și o mică armată de alți slujitori, și în casă, și afară. Mă faci să-mi fie rușine.

- Ei bine, spuse ea, nu prea mi te pot închipui alergând din cameră în cameră la Hinsford Manor, cu un pământuf de praf într-o mână și cu o mătură în cealaltă.

- Nu? El se uită la ea, dar nu zări altceva decât borul bonetei. Sau gătind un cotlet de miel și un cartof în bucătăria de la Hinsford?

- Când încerc să-mi închipui asta, spuse ea după un moment, nu văd în fața ochilor decât un mare gol.

Sigur avea simțul umorului. Era o descoperire plăcută. Deci el se așteptase ca ea să nu fie altceva decât o umbră ștearsă a reverendului Isaiah Tavernor în toate privințele? Că nu avea o identitate separată de a lui?

- Nu pot să te acuz pentru asta, spuse el. Și în orice caz, cum se încinge cuptorul?

Ea îi recunoscuse întrebarea ca fiind una retorică și nu încercă să răspundă.

- Trebuie să te consolezi cu gândul neputinței dumitale știind că ești cel mai important angajator din regiune, spuse ea. Și nu doar prin fermele tale. Toată economia de aici s-ar prăbuși imediat dacă ai decide să-ți afirmi independența și să faci totul de unul singur.

- Tind să cred că sunt mari șanse să mă prăbușesc eu înaintea economiei, spuse el. Pe deasupra, chiar m-aș simți foarte singur dacă ar fi să sporovăiesc prin Hinsford fără ca valetul meu să-mi mai țină de urât.

- Eu o am pe cățelușa mea, îi spuse ea.

Harry își închipui că vorbea de ghemotocul alb de puf pe care îl mai vedea din când în când în grădina din fața casei ei atunci când el o lua pe alee. De la distanță era greu să faci diferența între fața și spatele creaturii sau între o parte sau alta a acesteia. Numai accesele ascuțite de mârâit și lătrat cu care se împotrivea oricui venea mai aproape îți permiteau să-l identifici ca fiind un cățel.

- Totuși, dumneata poți să mai scoți vreun cuvânt? o întrebă el. Valetul meu mai face câte o pauză uneori ca să respire. Nu sunt convins că face la fel și câinele tău.

- Îi place mult să latre la străini, recunoscuse ea. Cățelușa mea își apără teritoriul care este compus, pentru ea, din casa mea, grădina și drumul de peste gard. Latră și la mine dacă sunt plecată prea mult de acasă și este încântată să mă revadă. În rest, se pricepe de minune la ascultat. Nu răspunde niciodată, nu te ceartă și nici nu-ți face morală. Ascultă atent și, pur și simplu, adoarme dacă devin plictisitoare.

- Și devii adesea plictisitoare, doamnă Tavernor? o întrebă el.

- Nu ni se întâmplă tuturor? îl întrebă ea în schimb. Când devenim prea preocupați de propria persoană? Când ni se strecoară în discurs nemulțumirile și mila de sine?

- De ce să-ți fie milă de tine? o întrebă el. Pentru pierderea soțului tău?

Harry și-ar fi mușcat limba de îndată ce cuvintele îi zburaseră de pe buze, pentru că le rostise cu un fel de zeflema surprinzător de relaxată. Soțul ei murise de ceva mai puțin de un an. Puțină milă de sine, chiar mai multă, ar fi fost ceva perfect firesc.

- N-am vrut să zic asta, spuse ea. Vorbeam ipotetic, domnule maior. Isaiah a murit cu o demnitate care s-a potrivit vieții și credinței lui, iar azi un băiat, care altfel ar fi murit, trăiește. Ar fi greșit să-i deplâng moartea printr-un fel de autocompătimire.

Trecură pe lângă casa doamnei Bartlett și apoi ocoliră pâlcul de copaci. Căsuța doamnei Tavernor era ascunsă chiar dincolo de ei, în grădina frumos îngrijită.

Se opriră în fața porții de la grădină, iar ea își retrase mâna de pe brațul lui și se întoarse spre el.

- Mulțumesc, domnule maior Westcott, spuse ea. A fost frumos din partea dumitale să mă conduci până acasă. N-am avut nici măcar o teamă în privința urșilor și a lupilor.

- Este posibil să fi avut emoții mari dacă ni se iveau în cale vreunul sau chiar amândoi, spuse el. Cred că ar trebui să o iau din loc în direcția opusă și să alerg cât mă țin picioarele.

Ea nu râse. Dar în lumina slabă pe care o proiecta felinarul lui, zări cum ochii ei se încrețiră ușor la colțuri și cumva zâmbiră. Ea chiar purta o bonețică. Observă cum marginea cu volănașe forma un fel de cadru sub borul bonetei. Avea o față pe care, desigur, o recunoștea, își dădu seama Harry oarecum ușurat. Un chip care nu era nici frumos, nici urât. Nici măcar obișnuită, de altfel. Era o față plăcută. În lumina difuză, nu știa ce culoare aveau ochii ei... sau șuvița de păr pe care o vedea.

- Noapte bună, domnule maior, spuse ea și dădu să deschidă poarta.

- Dar, spuse el, acum trebuie să-ți dovedesc, doamnă, că nu sunt chiar un laș. Te însoțesc până la ușă ca să te apăr dacă apare vreun hoț sau vreun monstru care să te sperie.

- Oh, spuse ea. Cred că Snowball s-ar ocupa de oricine ar încerca să mă împiedice să intru în casă. Dar îți mulțumesc. Ai putea să ții felinarul sus până aprind lumânarea de lângă ușă.

„Snowball?” Ei bine, chiar era un nume potrivit pentru câțelușă.

Harry o urmă de-a lungul aleii care ducea spre ușa din față și, bineînțeles, câinele scoase un scheunat înnebunit din casă și ieși valvârtej afară de îndată ce doamna Tavernor întoarse cheia în broască și deschise ușa. Nu știu dacă să-și salute mai întâi stăpâna sau să-l atace pe Harry și sfârși prin a alerga înapoi și încolo, strecurându-se printre picioarele amândurora.

- Da, da, te-am auzit, îi spuse Harry câinelui. Ești foarte curajoasă dacă ai impresia că poți să-ți salvezi stăpâna de intențiile mele mârșave.

- Vezi tu, nu i-a mai spus nimeni că nu este o luptătoare de temut, spuse doamna Tavernor.

- Și nimeni n-ar trebui să o facă vreodată, spuse el. Nimeni n-ar trebui să o descurajeze nici cu cea mai mică doză de realitate, chiar dacă, spre rușinea mea, tocmai am încercat să fac asta.

- Și li se aplică tuturor femeilor, domnule maior? Întrebă doamna Tavernor în timp ce se ocupa să aprindă lumânarea înaltă de pe masa de lângă ușă, cu o cutie de chibrituri de alături.

- Este o întrebare mult prea profundă pentru a mi-o pune la ora asta târzie din noapte, spuse el și zâmbi spre spatele ei. Dar da, se aplică. Și, pe deasupra, tuturor bărbaților. N-ar trebui să încercăm să ne impunem limite unul altuia, chiar și atunci când ne vrem binele.

Ea se întoarse spre el. Acum era lumină în căsuță. Părea un loc primitiv și sigur.

- Atunci îți spun noapte bună, doamnă Tavernor, spuse el.

- Noapte bună. Și mulțumesc încă o dată, spuse ea. Dar când el dădu să se întoarcă, ea vorbi din nou, cu o voce repezită și ușor cu sufletul la gură. Domnule maior Westcott?

El se întoarse și se uită la ea, cu sprâncenele arcuite în sus.

- Te simți vreodată singur? îl întreabă ea.

El o privi înmărmurit. Pentru o clipă nu știu ce să răspundă. Ea rămase perfect nemișcată, cu brațul întins ușor înaintea și palma în sus, de parcă ar fi vrut să-l oprească și ar fi încremenit în gestul acela. Expresia de pe chipul ei părea înspăimântată.

Deci ea se simțea singură? Altfel, de ce să fi pus o asemenea întrebare?

- Bănuiesc că toată lumea se simte singură din când în când, spuse el. Se întâmplă uneori chiar și atunci când te afli în compania altor oameni. Ai observat lucrul ăsta? Poate că este prețul pe care trebuie să-l plătești ca să rămâi întreg. Orice ar însemna asta.

- Oh, știu ce vrei să spui, spuse ea. Unii oameni se simt ca peștele în apă când se află în compania celorlalți, când atrag atenția tuturor și o păstrează, adesea prin puterea voinței lor sau vorbind mai mult decât oricine altcineva. Este ca și cum și-ar lua stima de sine de la cei din jur. Și mai sunt oamenii care trebuie să păstreze o distanță mai mare de ceilalți, chiar dacă nu sunt neapărat niște pustnici. Își trag stima de sine din... ei înșiși. Ei... Făcu o pauză și își mușcă buza pentru o clipă. Dar de aceea sunt singuri uneori. Prețul pe care îl plătesc, cum spui dumneata.

Descriesese oare relația pe care o avusese cu soțul ei, fără să-și dea seama? De fiecare dată când reverendul

Tavernor se afla într-o încăpere, toată atenția era cumva concentrată asupra lui, fără ca el să-și fi dat în vreun fel silința. Avusese acest efect asupra oamenilor, chiar dacă nu încercase niciodată să fie sufletul întâlnirilor. Dacă cineva se lansa într-o conversație, toate privirile se îndreptau spre el ca să vadă ce avea de spus. Nu era deloc surprinzător dacă soția lui se simțea singură acum. Trebuie să-i fi fost îngrozitor de dor de el. Era foarte tânără ca să fie văduvă. Probabil că nu era mai mare decât el, își spuse Harry în sinea lui, ci chiar mai tânără.

- Ești încă foarte tânără, spuse el, cu o voce puțin cam bombastică și stânjenită. La urma urmei, cum să o aline? Se simțea stânjenit. Sigur o să te măriți din nou și nu o să mai fii singură.

Ea își lăsă mâna să coboare în sfârșit, în timp ce cățelușa i se așeză la picioare.

- Ah, spuse ea. Dar ar trebui să renunț la libertatea mea pentru plăcerea îndoielnică de a avea un soț și de a pierde puțin din singurătatea care mă încearcă uneori. Ar merita?

„Plăcere îndoielnică?”

Nu credea să aștepte un răspuns. Dar ce sugerau cuvintele ei despre căsnicia cu reverendul Tavernor? Că fusese atât de perfectă, încât era o experiență imposibil de repetat? Sau că fusese tocmai invers și nu avea să se mai repete vreodată? Chiar nu era *treaba* lui, decise Harry. Dar ea îi trezise curiozitatea.

- Deci o femeie nu este chiar liberă după ce se mărită? o întrebă el. Am două surori care ar contrazice ideea asta. Și o mamă.

- Sunt norocoase, spuse ea, sugerând un răspuns la întrebările lui nerostite. Dar dumneata nu te-ai însurat.

- Nu, doamnă, încuviință el pe un ton care spera să o descurajeze și să nu mai continue. Nu m-am însurat.

- Eu nu o să mă mai mărit niciodată, spuse ea, încrucișându-și brațele sub sâni și aplecându-și ușor umerii,

ca pentru a se apăra de răcoarea nopții. Țin prea mult la libertatea și independența mea. Dar ele vin cu un preț, domnule Westcott. Îmi doresc uneori... Vreau să zic, cu cineva care crede aceleași lucruri ca mine despre căsătorie, dar sunt unele momente când te simți singur... Eu... Cuvintele îi zburau printre buze la repezeală, cu răsuflarea ușor întretăiată și ușor incoerent. Oh, Doamne, nu știu ce încerc să spun. Nimic care să aibă sens sau importanță, mă gândesc. Nu mă lua în seamă, te rog. Este târziu.

„Ce naiba?”

Harry rămase nemișcat la un pas distanță de pragul ei, în timp ce ea îl privi o clipă. Apoi ieși din casă, ridică o mână în semn de rămas-bun chiar în momentul în care ea îi trimise umbra unui zâmbet, îi spuse din nou noaptea bună, dar cu o voce aproape șoptită, și închise ușa.

„Ce naiba?” se gândi din nou Harry în sinea lui.

Nu flirtase cu el. Nu și-o putea închipui pe doamna Tavernor flirtând cu vreun bărbat. Și nu își căuta un alt soț. I-o spusese răspicat și fără nici o urmă de nesiguranță.

Dar ea voia ceva.

Îi făcuse ea o propunere? Era cu putință așa ceva? Doamna Tavernor? Văduva blajină, evlavioasă, aproape mereu tăcută a reverendului Isaiah Tavernor, puritanul zelos?

Voia un iubit?

Și anume... pe el?

„Îmi doresc uneori... Vreau să zic, cu cineva care crede aceleași lucruri ca mine despre căsătorie, dar sunt unele momente când te simți singur...”

Dumnezeule, chiar îi făcuse o propunere. Sau în orice caz, dăduse să o facă. Până când cuvintele ei spuse din impuls – căci le rostise din impuls – o șocaseră. Iar ea se chinuise din răsputeri să nu mai spună ceea ce fusese deja spus și nu se va putea retrage niciodată.

Doamne sfinte!

Da, se simțea uneori singur. Bineînțeles că se simțea singur. Reușise să o recunoască doar în ultima vreme. Dar nu era valabil pentru toată lumea? După cum îi spusese și ei? Doar că nu știa niciodată ce să facă în privința propriei singurătăți atunci când o resimțea... ceea ce nu se întâmpla nicidecum tot timpul și nici chiar foarte des.

Harry se întrebă brusc dacă nu cumva îl privea prin-
tre perdelele trase de la fereastra ei din față și se simțea ușor neliniștită văzând că rămăsese ca o stană de piatră pe aleea din grădină. Se întoarse să plece, apoi se opri o clipă după ce trecu pe poartă ca să o închidă în urma lui.

Nu era încă pregătit pentru căsătorie. Dar pentru... o aventură? Cu un partener deschis? O femeie cu care să interacționeze de la egal la egal? Cineva care înțelegea clar – și îl va face să înțeleagă clar – că nu se curtau și nu se vor curta niciodată? Cineva aproape de casă? De fapt, chiar în capătul drumului care ducea la casa lui?

Doamna Tavernor?

Văduva reverendului Isaiah Tavernor?

Harry înaintă cu pași mari și o grabă nechibzuită, căci felinarul lui nu era prea eficient în beznă de afară.

Însăși ideea ar fi trebuit să i se pară ridicolă. Sau îngrozitoare. Bizară. Complet ruptă de realitate. Însă era foarte sigur că ea vorbise serios, chiar dacă nu dăduse cărțile pe față și spusese limpede că era ceea ce își dorea. Se opri la timp. Dar nu avea cum să se fi referit la altceva, nu-i așa?

Un lucru era de necontestat. După câțiva ani în care o trecuse aproape complet cu vederea, doamna Tavernor devenise brusc o persoană foarte reală în ultima oră – nici măcar o oră nu trecuse – și foarte diferită de răposatul ei soț. Prinsese viață ca o femeie care aprecia libertatea și independența, chiar dacă prețul pe care trebuia să-l plătească era un oarecare grad de singurătate

și - fără îndoială - dorința unei intimități care îi lipsea uneori.

La naiba, toată povestea asta era bizară. În mintea lui, doamna Tavernor și intimitatea chiar nu mergeau deloc mână-n mână.

Dar ea își dorea un iubit.

Pe el.

„Te simți vreodată singur?”

capitolul 4

Cu hotărâre, Lydia se ținu departe toată săptămâna următoare, agitându-se de colo-colo de parcă ar fi avut de gestionat un conac nu o căsuță. Făcu curat, găti, făcu prăjituri și din nou curat. Plivi straturile de flori din spatele casei, tăie lemne și o scoase pe Snowball la plimbare dimineața devreme, pe drumurile de țară pe care nu umbla nimeni la ora aceea din zi. Chiar și așa, de fiecare dată când ieșea din casă, mereu pe ușa din spate, sau trebuia să cotească pe drum, se uita mai întâi în toate direcțiile, asemenea unui copil care se joacă de-a v-ați ascunselea, ca să se asigure că nu era nimeni la orizont.

Îndeobște maiorul Harry Westcott.

Singura persoană pe care o vedea era Jeremy Piper, băiatul pe care îl salvase soțul ei, căruia îi plăcea să se furișeze pe afară la orice oră din zi, purtând adesea ceva ce semăna cu o praștie. Din fericire, părea mereu dornic să o evite pe Lydia. Poate că îi amintea de un episod din viața lui pe care prefera să-l uite.

Lydiei nu-i venea să creadă ce spusese. Chiar îi plăcuse drumul până acasă de la casa familiei Corning alături de maiorul Westcott, deși la început o alarmase ușor perspectiva de a fi nevoită să discute cu el. Dar totul decursese cu o ușurință surprinzătoare. Chiar glumiseră unul cu celălalt, ceva ce ea nu făcuse de ani întregi cu nimeni în afară de prietenele ei. I se păruse minunat. La fel

i se mai păruseră și tăria brațului lui sub mîna ei, puterea pieptului și a umerilor lui aproape de ea, accentuate de pelerina hainei lui. Își dorise să nu se mai termine... și nu se terminase până ajunseseră la poarta ei. Căci el insistase să o însoțească în siguranță până în casă.

Și aceea fusese calea spre pierzanie. Dacă ar fi putut numai să-și țină gura când el dăduse să plece. Dar nu. După ce își spusese deja noapte bună, îi trecuse prin minte că aceasta era marea ei șansă, probabil singura. Din viața ei. Tot ce îi trebuia era curajul de a profita de moment...

Așa că deschisese gura și vorbise. Ea, Lydia Tavernor, care nu vorbea niciodată fără să-și cântărească mai întâi cuvintele și să fie absolut sigură că are ceva valoros de spus. „Te simți vreodată singur?” întrebasese ea... și nu avusese inspirația de a se opri aici, deși chiar și așa fusese destul de rău.

Nu mai avea liniște de atunci. Nu reușise să doarmă cum trebuia și, chiar când *moțăia*, avea vise stranii care semănau atât de mult cu realitatea, încât se trezea panicată doar ca să-și dea seama că realitatea era mai cruntă decât atât. Singura ei speranță vagă – foarte vagă – era că nu spusese destule pentru ca el să înțeleagă limpede ce își dorise, în esență, să spună.

„Țin prea mult la libertatea și independența mea. Dar ele vin cu un preț, domnule Westcott. Îmi doresc uneori... Vreau să zic, cu cineva care crede aceleași lucruri ca mine despre căsătorie, dar sunt unele momente când te simți singur...”

Era imposibil ca el să o fi înțeles greșit.

Ce umilință colosală!

La două zile după întâmplare, ea avusese ocazia să se ducă la Eastleigh, un târg aflat la vreo zece kilometri distanță de casă, împreună cu vicarul și soția lui, care se ofereau adesea să o ia cu ei când treceau pe acolo. Lydia bănuia că reverendului Bailey nu-i plăcea să facă

cumpărături și era foarte fericit să stea într-un han tihnit, în timp ce soția lui se bucura de compania altei femei căreia îi plăcea să se uite prin magazine la fel de mult. Lydia cheltuisese mult mai mult decât ar fi trebuit, la încurajările doamnei Bailey. Își cumpăraseră o rochie nouă de-a gata, un model simplu, dar făcută dintr-un material trandafiriu atât de frumos, încât nu fusese în măsură să reziste tentației. Lui Isaiah îi plăcuse mereu ca ea să poarte culori sobre și, desigur, de la moartea lui, ea purtase aproape exclusiv haine negre și cenușii.

Lăsase cea mai mare parte din restul de bani de cheltuielă în locul ei preferat, care din fericire era și al doamnei Bailey – o mercerie, de unde își cumpăraseră câteva sculuri dintr-o lână de un galben strălucitor și alte câteva de lână roz, o nuanță ceva mai închisă decât rochia ei. Avea de gând să-și facă un șal foarte frumos. Trecuse o eternitate de când tricotasă ultima oară. Voia să se reapeuce. Între timp, soția vicarului plecase din prăvălie cu un mănunchi zdravăn de mătase pentru broderie.

Revenită acasă, Lydia tricota de fiecare dată când nu putea să inventeze altceva de făcut... nu reușea să se concentreze la citit. Dar împletitul, Doamne, îi ținea ocupate doar mâinile, nu și mintea. Încercă să tricoteze și să citească în același timp, dar modelul cam complicat la care lucra nu-i permitea să le combine pe cele două.

Poate că data viitoare când îl va revedea pe maiorul Westcott el va fi uitat discuția lor. Poate că nu acordase prea multă atenție nici măcar când discutaseră. Cu toate acestea, el rămăsese pe aleea din grădină, privind încruntat spre ușa ei... nu că ar fi fost în măsură să-i discearnă expresia de pe chip în întunericul din jur pe după colțul ridicat al perdelei, dar ar fi pariat pe cei șase penny pe care îi pierduse deja la cărți că el era încruntat. Rămăsese neclintit parcă pentru o veșnicie.

Denise Franks, una dintre prietenele pe care și le făcuse în ultimul an, îi distrase atenția într-o după-amiază

când veni în vizită și rămase să bea ceaiul împreună. Făcură schimb de noutăți și rețete, iar Denise îi admira lucrarea împletită, lungă deja de câțiva centimetri, și chicoti pe tema galbenului strălucitor. Ea venise să o invite pe Lydia la o petrecere-surpriză pe care ea și sora ei se hotărâseră să o organizeze pentru aniversarea de 70 de ani a tatălui ei. Se arată foarte recunoscătoare când Lydia se oferi să facă un tort pentru ziua de naștere, căci ea și sora ei erau ocupate până peste cap cu toate celelalte pregătiri.

- A fost o decizie luată în ultima clipă, îi explică ea. Abia când tata ne-a spus, acum câteva zile, că nu trebuie în nici un caz să facem mare tam-tam de ziua lui, ne-am dat seama că da, chiar ar trebui și se impune. Se așteaptă clar la asta.

- O să vă certe și o să fie încântat, spuse Lydia râzând. A doua zi, făcu tortul și îl ornă cu marțipan și glazură. Când termină cu ornatul, Snowball nu mai putea să stea locului. Ieșise cu ea doar câteva momente înainte de micul-dejun și cățelușa dădea târcoale pe lângă ușa, văicărindu-se pe lângă ușa din față.

Lydia șovăi. Evitase toată săptămâna intrarea din față ca o lașă ce era. Grădina din față casei era chiar vizavi de intrarea care ducea spre Hinsford Manor. În trecut, fusese adesea pe afară când maiorul Westcott o lua agale pe alee. Ea nu se simțise niciodată stânjenită să-i zâmbească, să ridice o mână în semn de salut, chiar să schimbe cu el câteva amabilități inutile despre starea vremii. La drept vorbind, ziua i se însenina de fiecare dată când îl vedea, deși se îndoia ca el să o fi observat vreodată cu adevărat.

Acum nu avea cum să i se însenineze ziua că îl vedea tocmai pentru că aproape sigur el avea să o observe.

De ce, Doamne, de ce oare făcuse ce făcuse? Și de ce nu mai puteai să iei înapoi cuvintele după ce ele îți scăpau printre buze? Dacă ar fi putut să se ascundă într-o

gaură de șarpe undeva și să rămână acolo până când el îmbătrânea și murea sau până când i se întâmpla ei același lucru, nu conta căruia îi venea primul rândul, atunci... Ei bine, atunci nimic. Uneori mintea omului scotea la iveală cele mai stupide absurdități.

Toate florile ei de primăvară înfloreau în voie în grădină, mai ales narcisele, floarea ei preferată. Dar și ierburile prosperau. Bietele straturi de flori nu mai fuseseră niciodată atât de neglijate. Și totul se întâmpla doar pentru că ea era o lașă și îi era frică să iasă din casă pe ușa din față. Totuși, va trebui să-l revadă cândva.

- Bine, Snowball, spuse ea și se duse să-și ia uneltele de grădinărit și mănușile. Ieșim. Tu poți să alergi liniștită cât mă ocup eu de buruieni.

Snowball ieși valvârtej când Lydia deschise ușa. Se repezi spre gardul care mărginea crângul de copaci, își făcu nevoile și se întoarse iute, aducând în bot un băț care părea teribil de mare și de greu pentru ea. Îl lăsă la picioarele Lydiei, în pragul ușii, dădu din coadă și ridică o privire plină de speranță.

Lydia aruncă o privire spre aleea goală. Nu se vedea nimeni și nimic. Se uită la uneltele de grădinărit pe care le ținea în mâini, tresări când văzu jardiniera cu flori de sub fereastra din față - părea chiar mai năpădită de buruieni fără bariera sticlei - reveni cu privirea spre cățelușă și râse. De ce nu? Doamne, de ce nu?

Snowball lătră aprobator.

- Dar doar pentru câteva minute, spuse Lydia. Eu am lucruri mai importante de făcut, să știi.

Zece minute mai târziu, ajunse în fundul grădinii, cu spatele la gard, aruncând din nou bățul în jocul de care Snowball nu părea să se plictisească vreodată, când auzi zgomotul inconfundabil al copitelor. Însăimântată, aruncă o privire peste umăr spre alee și nu văzu pe nimeni care să o traverseze călare. Totuși, ușurătatea care o încercă nu avu viață lungă. Trebuia ca maiorul Westcott

să se fi dus călare în sat mai devreme, în timp ce ea își vedea de treabă prin bucătărie. Acum revenea de-a lungul străzii, capul calului lui ivindu-se de după colț.

Copilărește, Lydia se întoarse brusc și se prefăcu a fi atât de implicată în joc, încât nici să nu-l fi auzit, nici să nu-l fi văzut. Își dori ca el să se strecoare pe furiș pe la spatele ei fără să spună nimic. La urma urmei, poate că era la fel de dornic să o evite ca ea.

Dar părea să nu fie cazul.

- Bună dimineața, doamnă Tavernor, strigă el, cu vocea plăcută și veselă pe care o avea întotdeauna.

Lydia întoarse privirea, prefăcându-se surprinsă, în timp ce câinele ei lăsa baltă jocul cu bățul și se lăsa pradă emoției mai intense de a se avânta spre gard, mârâind, arătându-și colții și lătrând de parcă s-ar fi considerat a le fi egală bărbatului și calului la un loc.

- Bună dimineața, Snowball.

- Oh, spuse Lydia, luminată de o falsă uimire. Bună dimineața, domnule maior Westcott. Nu te-am auzit venind. Ce zi frumoasă, nu-i așa?

De fapt, afară era vânt și răcoare. Norii atârnavă amenințatori deasupra pământului cu promisiunea unei ploii ce avea să se dezlănțuie în orice clipă.

- Mie mi se pare frumoasă fiecare dimineață în care mă trezesc și-mi dau seama că sunt încă în viață ca să mă bucur de ea, spuse el atingând cu cravașa borul pălăriei.

Și Lydia își spuse că îi făcuse o nedreptate când se gândise că el arăta bine, dar nu extraordinar de chipeș. De fapt, arăta absolut superb călare. Și viril. Și de câteva ori mai puternic... și atrăgător... decât părea când nu era călare. Deși chiar acum... Se oprise cu o ușurință grațioasă, de parcă el și calul lui ar fi fost unul și același.

Pe Snowball o înfuriau groaznic.

- Nu există dubiu de ce ți-ai primit numele pe care îl ai, spuse maiorul, adresându-i-se câinelui.

- Era un pui cenușiu și murdar, cu blana zdrențăroasă și încălcită, când a găsit-o doamna Elsinore chelălăind și plângând pe scările din spatele parohiei, îi spuse Lydia. O alunga pe biata creatură chiar când intram eu în bucătărie. Cred că un vagabond pe care îl hrănisem mai devreme trebuie să o fi lăsat și să fi plecat fără ea. Arăta cumplit, dar după ce i-am dat să bea niște lapte, am spălat-o și am uscat-o cu un prosop, am descoperit că era albă, pufoasă, dornică să trăiască și să-mi spele fața cu limbuța ei rozalie. Se întâmpla acum doi ani, la începutul primăverii, și ghiocelii din grădină stăteau să înflorească. M-am gândit că are nevoie de un nume primăvărat și i-am spus Snowdrop¹ o zi sau două. Dar semăna mult mai mult cu un bulgăre de zăpadă, așa că Snowball a rămas.

„Mult prea multe detalii, Lydia“, își spuse ea. Rareori era atât de slobodă la gură cu cineva care să nu fie noile ei prietene. În nici un caz cu un bărbat. Dar își aminti că vorbise mai mult decât de obicei și săptămâna trecută, când el o condusesese acasă. Și, până la urmă, atunci vorbise mult *prea* mult.

Isaiah își dorise ca ea să găsească alt cămin pentru câine. Nu fusese un om fără inimă - nici pe departe -, dar nu credea că locul animalelor era în casă. Sigur nu în casa lui. Fără îndoială, Lydia îi sfidase dorințele pentru singura dată în viața lor de cuplu.

Maiorul Westcott o privi cu atenție cât vorbi, iar Lydiei îi era clar că astăzi o vedea cu adevărat. Nu era un gând tocmai liniștitor. Ea ar fi preferat din toată inima să fie din nou invizibilă. Simțea cum roșește.

- Deci s-a desemnat gardianul și protectorul tău, spuse domnul maior Westcott, din recunoștință că a fost adoptată și iubită.

Și... oh! El zâmbi. Doar cu ochii și o ușoară curbare a colțurilor gurii. Nu un zâmbet orbitor cu toată gura.

¹ Ghiocel

Nici nu mai conta. Oricum îi tremurau genunchii. Femeie nebună!

- Tocmai am fost invitat la o petrecere pentru aniversarea domnului Solway mâine-seară, spuse el. O să facă 70 de ani, iar fiicele lui consideră că este un prilej de celebrare. Să sperăm că omul o să fie de acord, din moment ce este o surpriză. O să fii prezentă?

- Da, îi spuse ea. O să vin cu tortul pe care l-am făcut.

- Eu mă duc pe jos, spuse el, căci casa lui Solway este chiar mai aproape de mine decât casa lui Tom și Hannah. Pot să am plăcerea de a te însoți acasă după aceea, doamnă Tavernor?

Primul ei impuls fu să refuze. Domnul Solway locuia la distanță de numai câteva case mai sus pe strada principală. În plus... Totuși, ar fi fost nepoliticos să-i spună că nu era nevoie să o însoțească. El o privi fix, așteptându-i răspunsul, în timp ce calul lui bătătorea pământul și făcea disprețuitor spre Snowball, care continua să tot sară pe partea ei a gardului ca să-și apere teritoriul cu câte un mârâit de avertizare din când în când. Altfel, calul rămăsese ținut pe loc. Maiorul Westcott îl stăpânea perfect.

- Mulțumesc, spuse Lydia. Ar fi foarte amabil din partea dumitale.

El se îndreptă în șa.

- Atunci pe mâine-seară, spuse el. Dar, în loc să plece imediat, el continuă să o privească fix, zâmbetul acela în colțul gurii încă îndulcindu-i ochii și curbându-i buzele. Ce fel de tort?

- Cu fructe, spuse ea. Și mirodenii. Și marțipan, și glazură.

- Acum îmi doresc să nu fi întrebat, spuse el. Este posibil să nu mai dorm în noaptea asta de nerăbdare.

Lydia râse surprinsă la auzul răspunsului lui și își mușcă buzele, privind lung în urma lui cum înaintează pe aleea spre conacul Hinsford.

De ce naiba voia să o însoțească până acasă mâine-seară, când era vorba de o distanță absolut nesemnificativă? Nu avea nimic de-a face cu ceea ce îi spusese ea cu săptămâna înainte, nu-i așa? Nu se... Oh, sigur nu se gândea să accepte propunerea pe care nu i-o făcuse. El nu putea... Ea nu putea...

Dar el o privise cu cea mai mare atenție cât discutaseră. Îi spusese – în glumă – că nu va reuși să doarmă în noaptea aceea de nerăbdare. Se referise la nerăbdarea de a mânca o felie din tortul ei a doua zi. Dar cum rămânea cu ea... serios?

Cum se presupunea că va dormi ea în noaptea asta?

De fiecare dată când Harry îndrăznea să creadă că poate își revenise complet și în sfârșit după experiențele lui de război, putea să se bazeze că ceva îi va dezvălui că nu era cazul. Că poate nu își va reveni niciodată.

Vechile coșmaruri săcâitoare se întorseseră în forță în ultima săptămână și știa de ce. Se simțise vinovat că trecuse practic cu vederea existența doamnei Tavernor în ultimii patru ani, chiar dacă o văzuse măcar o dată pe săptămână la biserică și chiar vorbise cu ea, dar și schimbase amabilități cu doamna în fața căsuței în care locuia de un an sau așa ceva. Ea rămăsese o necunoscută pentru el. Cu toate acestea, se mândrea cu atenția lui politicoasă pe care o avea față de ceilalți oameni... oameni din toate clasele sociale și de ambele sexe. Politețea ar fi trebuit să presupună mai mult decât simple încuviințări amabile din cap, zâmbete, comentarii neînsemnate despre vreme... și o ignorare deplină a existenței celuilalt.

Toruși, o făcuse deliberat ani la rând, pentru a se păstra sănătos la cap, și se uitase la armatele franceze ca la o unică entitate lipsită de personalitate, care să fie ștersă de pe fața pământului cu fiecare ocazie. Nu se uitase niciodată punctual la chipurile unor soldați francezi, nici în timpul luptei, nici după aceea, când nenumărate

corpuri zăceau împrăștiate și neînsuflețite pe câmpul dintre armate.

Se păstrase oare sănătos la cap? Sau ceva se strecurase atât de adânc înăuntrul lui încât să-l chinuie pentru totdeauna?

Îi vedea în coșmarurile lui. Uneori erau încă înspăimântător de lipsiți de chip. Uneori, chiar mai înfricoșător, aveau chipurile prietenilor și familiei lui. Uneori aveau chipul pe care îl vedea de fiecare dată când se uita în oglindă. I se întâmpla să treacă zile sau săptămâni fără să aibă acele coșmaruri. Și apoi... reveneau.

Avusese impresia că măcar învățase ceva din experiențele îngrozitoare ale războiului și din propria poveste legată de pierderea statutului și a identității. Îngrijorare, compasiune pentru toți. O conștientizare limpede a existenței și a individualității neprețuite a tuturor celor pe care îi întâlnea. Cu toate acestea, inconștient, o trecuse cu vederea pe doamna Tavernor ca pe cineva care nu era demn de a fi recunoscut ca ființă umană.

Poate pentru că era femeie? Dar nu. Cel puțin la capitolul ăsta era cu siguranță nedrept cu sine.

Totuși, nu se va alina cu această asigurare. Faptul că își iubea mama, surorile și alte femei din familie nu dovedea neapărat că i se părea că toate femeile merituau să se bucure de aceeași atenție ca bărbații. Iar faptul că nu o ignorase niciodată cu totul pe doamna Tavernor nu dovedea că o tratase cum se cuvenea. Nici o femeie nu era o simplă extensie a soțului ei. Nici o văduvă nu își avea locul într-o lume a umbrelor.

Harry se duse acasă, convins că în acea zi se uitase cu cea mai mare atenție la doamna Tavernor pentru prima dată în viața lui. Se opri intenționat să discute cu ea, chiar dacă ar fi putut cu ușurință să evite discuția cu totul. Era perfect conștient că ea îl zărise venind, dar se prefăcuse că nu îl văzuse. Păruse tulburată când

îi vorbise și o obligase să se întoarcă spre el cu o uimire disimulată. Fără îndoială, biata femeie fusese mistuită de rușine la amintirea a ceea ce îi spusese pe neașteptate cu o săptămână în urmă.

Dar își dorise să se uite la ea, să-i vorbească, să o asculte, chiar dacă însemnase să o facă să se simtă stânjenită. Căci dacă ar fi trecut fără să i se adreseze de astă dată, o stinghereală ciudată avea să planeze asupra tuturor întâlnirilor lor viitoare.

I se păruse foarte frumoasă, chiar dacă poate era puțin superficial și condescendent din partea lui să remarce tocmai asta la ea în primul rând. Ar fi fost mai puțin surprins de lipsa lui de atenție în ceea ce o privea, dacă ar fi descoperit că este o femeie obișnuită? Purtase o rochie albastră, nici demodată, nici în pas cu moda, cu un șal asortat pe umeri care să o protejeze de frigul de afară. Era subțire și cu forme frumoase ale corpului. Părul îi era castaniu, deși Harry nu reușise să vadă prea mult sub boneta albă care îi acoperea capul și care era legată cu grijă sub bărbie cu panglici înguste. Fusese roșie în obraji, la fel de roșu îi era și nasul înghețat, iar ochii mari de la acea așa-zisă uimire dansau undeva între nuanțe de albastru și cenușiu. Avea o gură mare și buze pline, care nu păreau să se potrivească cu restul feței, dar care o făceau totuși cu atât mai plăcută.

Era chiar surprinzător faptul că abia dacă o observase până în urmă cu o săptămână. Era o femeie tânără și frumoasă. Atrăgătoare, s-ar putea spune. Atunci de ce nu o observase? El era un bărbat cu sânge fierbinte ca oricare altul. Observa femeile frumoase. De ce nu o observase pe ea? Pentru că până de curând fusese o femeie măritată, iar soțul ei fusese un bărbat cu un caracter excepțional de puternic și evlavios? Dar Harry obișnuia să observe alte soții frumoase. Poate că ea nu voise să fie remarcată? Oare se mulțumise să fie umbra reverendului Isaiah Tavernor? Soția vicarului. Ajutorul vicarului.

Parcă își amintea că Tavernor se referise la ea mereu folosind acest cuvânt, niciodată ca la soția lui. Și niciodată după nume. Harry se gândi la doamna Jenkins. Ea se potrivea perfect cu rolul ei de soție a vicarului. Totuși, ea fusese, fără îndoială, o persoană de sine stătătoare. Același lucru se putea spune acum despre doamna Bailey.

Ei bine, chiar dacă doamna Tavernor se păstrase de bunăvoie în umbră, Harry nu avea nici o scuză că nu o remarcase. Mai ales că nu-l plăcuse pe Tavernor. Ar fi trebuit să se uite mai atent la soția lui.

Ea îi făcuse o propunere cu o săptămână în urmă. Iar amintirea acelei propuneri îi provocase o stânjeneală acută acum. Era mai bine să lase lucrurile așa, se gândi Harry. Ea își regreta cuvintele, iar el hotărâse în zilele care trecuseră de atunci că nu era o idee bună să înceapă nici un flirt, nici o aventură cu ea... sau cu oricine altcineva din împrejurimi întrucât, indiferent cât ar fi fost de discreți, zvonul ar fi ajuns inevitabil să circule, le-ar fi complicat viața amândurora și chiar i-ar fi prins poate în capcana unei căsnicii pe care nici unul dintre ei nu și-o dorea. Nici un strănut nu trecea neobservat într-un sat atât de mic fără ca măcar vreo câțiva oameni pe care să nu-i fi văzut cu ochiul liber să-ți ureze sănătate. Să începi o aventură clandestină...

Ei bine, ar fi fost curată nebunie.

Atunci de ce o întrebase dacă o putea însoți acasă a doua zi de la casa lui Solway? De ce se ducea la o zi de naștere pe care, în mod normal, ar fi evitat-o? La urma urmei, nu participa la fiecare eveniment social la care era invitat. Obişnuia să socializeze mai mult cu oamenii din clasa lui socială pentru simplul motiv că avea mai multe în comun și se simțea mai în largul lui cu ei... și ei cu el. Se dusese la Tom și Hannah cu o săptămână în urmă doar pentru că Tom îi era prieten apropiat de când lumea.

Acceptase oare această invitație pentru că îi oferea șansa de a o vedea și de a vorbi din nou cu doamna Tavernor? Și, Dumnezeuule, ea nu avea nevoie să fie însoțită acasă după aceea. Locuia la o aruncătură de băț. Dar el acceptase să participe la petrecere, ea avea să fie acolo și fusese de acord ca el să o ducă acasă după aceea.

Nu se purta rațional, își spuse Harry. Probabil pentru că mintea îi era obosită de nesomn. Totuși, trebuia să stea să judece până a doua zi. Să-și bage mințile în cap.

Fără doar și poate, domnul Solway fu luat prin surprindere când o mulțime dintre vecinii lui, după ce se adunaseră mai întâi la biserică, apărură deodată la ușa lui, strigând în cor: „Surpriză!“ când fiicele lui deschiseră ușa. Cei din primele rânduri îl văzură mai întâi dându-se alarmat înapoi, clătinând din cap și fluturând un deget amenințător spre fiicele lui, apoi zâmbind cu o reală încântare, în timp ce își deschise brațele și le făcu tuturor semn să intre în casă.

- Dacă ați venit să-i plângeți de milă unui bătrân de ziua lui, spuse el, ați venit la locul potrivit. Le-am spus fetelor mele să nu facă nici un mare tam-tam cu ocazia asta, dar puteam la fel de bine să-mi păstrez energia. Copiii nu te mai ascultă deloc după ce treci de 70 de ani. Eu vă pun în gardă. Intrați degrabă pentru ca toți cei din spate să nu-și petreacă seara în grădină. Ai venit și dumneata, domnule maior Westcott? Își întinse mâna dreaptă și zâmbi încântat. Este o adevărată onoare.

Îl strânse zdravăn de mână pe Harry, iar Harry îl strânse de umăr cu mâna liberă și îi ură mulți ani în care să se bucure de alte asemenea ocazii. Era mereu emoționat când vecinii lui îl tratau cu respectul la care sar fi putut aștepta dacă ar fi rămas contele de Riverdale în loc de a fi pur și simplu Harry Westcott, fiul nelegitim al fostului conte.

Era o seară plăcută și plină de veselie. Începu când, după ce toată lumea intrase în casă, iar celor mai în vârstă li se oferiseră scaune, iar felicitările zgomotoase se potoliseră, reverendul Bailey făcu o rugăciune de mulțumire pentru cei 70 de ani de care se bucurase domnul Solway pe acest pământ și de binecuvântare pentru celebrare și pentru anii, câți îi lăsase Domnul, pe care fiecare dintre cei prezenți îi avea înaintea. Apoi câțiva dintre contemporanii lui Solway se ridicară pe rând și spuseră povești, în general amuzante, din anii lor de tinerețe. Corul bisericii susținu o rundă de cântări, oarecum neuniformă fără acompaniamentul muzical pe care doamna Bailey îl asigura mereu la biserică, dar totuși plină de afecțiune. Nepoții lui Solway, și ei prezenți, în ciuda faptului că pentru mulți dintre ei trecuse de mult ora de culcare, se jucară printre picioarele tuturor și călcară pe câte unii pe nervi. Și, în cele din urmă, toată lumea savură din bunătățile și delicatesele preparate din belșug de fiicele lui Solway și ascunse bine de tatăl lor până când secretul petrecerii fusese devoalat. Totul se pusese pe masă după ce se mai făcură, pe ici-co, câteva mici retușuri de ultimă oră.

Tortul aniversar, ornat minuțios cu glazură, ocupa locul de onoare în centrul mesei. Cu toate acestea, doamna Tavernor nu spuse nimic când oaspeții își exprimară admirația pentru cât de frumos arăta și ce păcat că trebuia tăiat. Și nu spuse nimic nici când toată lumea căzu de acord că avea un gust delicios și că era excepțional de însiropat, plin de fructe și bogat în arome, fiind mare păcat că fusese tăiat în loc să fie pur și simplu păstrat de decor. Harry observă toate acestea pentru că o urmărise foarte atent... și pentru că știa că ea era cea care făcuse tortul. Își dădu seama că modestia ei liniștită era pe deplin asumată. Chiar și atunci când doamna Franks, una dintre fiicele lui Solway, anunță că doamna Tavernor era cea care făcuse și ornase tortul și îi mulțumise pentru

gest, ea doar surâse și se făcu nevăzută. Prin urmare, anunțul doamnei Franks trecu în mare parte neobservat. Cei mai mulți dintre musafiri aveau să-și amintească tortul și a doua zi. Câți aveau să-și amintească însă că îl făcuse soția fostului lor vicar?

Atunci, se gândi Harry, poate că nu era numai vina lui că nici măcar nu o remarcase în mod special până în urmă cu puțin peste o săptămână. Părea că ea chiar nu voia să fie observată. Era ciudat. Cei mai mulți oameni își doreau cu siguranță să fie văzuți, recunoscuți și acceptați ca atare. Răposatul ei soț, reverendul Isaiah Tavernor, fusese mereu observat pe oriunde se ducea.

Oare în povestea lor fusese vorba de contrariile care se atrag?

- Îți dau un bănuț pentru ele, Harry, băiete? Tom Corning îl plesni ușor cu mâna peste umăr. Arăți de parcă ai fi cu mintea foarte departe de aici. Ceea ce poate că nu este un lucru rău. Poate acolo este mai puțin aglomerat decât aici. Îți poți închipui cum este să trăiești 70 de ani?

- Bunica o să facă 80 de ani la anul, îi spuse Harry.

- Nu te cred! spuse Tom. Contesa văduvă? Vrea să ajungă la sută?

- Nu m-ar surprinde, spuse Harry. De fiecare dată când vine moartea pe la ea, probabil că o deoache și moartea se duce să mai aștepte o vreme.

Tom râse.

La un moment dat, așa cum se întâmpla de obicei la asemenea întâlniri, cineva decise că era timpul să plece și făcu întocmai fără să sune din surle și trâmbițe. Totuși, cumva, toți ceilalți i-o luară pe urme, astfel că toată lumea se ridică brusc în picioare și se dezlănțui un potop de voci care strigau după copii, soți, soții și paltoane, șaluri și mănuși, în timp ce alte voci se ridicau ca să-și spună noapte bună și să-și repete felicitări aniversare adresate domnului Solway și mulțumiri fiicelor lui.

Domnul Solway avu de strâns multe mâini, se bucură de palme date prietenos pe spate, sărutări pe obraji și îmbrățișări, apoi toți musafirii o luară din loc mai mult sau mai puțin împreună și își mai strigară o vreme unul altuia rămas-bun și mesaje de ultim moment, pentru a se împrăstia fiecare la casa lui, cei mai mulți pe jos și cei câțiva care locuiau mai departe de sat în șarete și trăsură cu două roți.

Părea că Solway regreta finalul petrecerii, se gândi Harry când ieși din casă, fiind unul dintre ultimii care plecară, căci bătrânul își dori să-i mai strângă mâna o dată și să-i mulțumească din nou pentru că venise și făcuse ca petrecerea lui aniversară să fie chiar mai memorabilă decât ar fi fost să fie.

Harry aproape se aștepta ca doamna Tavernor să fi plecat singură spre casă, mai ales că locuia atât de aproape. Dar ea era încă în fața ușii, îmbrățișându-l pe fiecare dintre cei trei copii ai doamnei Franks, care urmau să fie duși pe sus acasă de tatăl lor, în vreme ce mama lor și mătușa lor rămâneau să facă ordine în casă.

Doamna Tavernor le făcu semn copiilor să-și vadă de drum, se întoarse spre Harry și i se alătură, în timp ce o luară la pas pe stradă. Cine îi vedea nu avea să remarce nimic altceva, se gândi el în sinea lui. Erau doar doi vecini care mergeau câțiva metri în aceeași direcție spre casă, înainte ca drumurile lor să se despartă.

Trebuia să se asigure că nu era vorba de nimic mai mult în povestea asta.

capitolul 5

- Domnul Solway s-a simțit bine chiar dacă le-a spus fiicelor lui că nu vrea să se facă zarvă de ziua lui, spuse doamna Tavernor.

Își strânsese mâinile la spate pe sub pelerină și astfel îl descurajă pe Harry de la a-i oferi brațul.

- Da, încuviință el. Îi place s-o facă pe bătrânul arțagos și tind să cred că o să le bâzâie la cap pe fiicele lui îndelung răbdătoare, dar i-a plăcut să fie în centrul atenției. Apropo, tortul dumitale cu fructe a fost foarte apreciat. A fost cel mai bun tort pe care l-am mâncat vreodată.

- Ești amabil, spuse ea. Dar mă flatezi. Am foarte puțină experiență în bucătărie. Dar știu că un tort cu fructe ar trebui făcut mult mai devreme și nu chiar cu două zile înainte de a fi consumat. Mirodeniile au nevoie de timp ca să se amestece și să pătrundă restul compoziției, iar fructele au nevoie de timp ca să se înmoaie și să îmbogățească aroma tortului. Totuși, am fost anunțată cu puțin timp înainte. Am făcut tot ce am putut în situația dată.

- Tot ce ai putut a fost, de fapt, mult mai mult decât atât, spuse el.

Ea întoarse capul și se uită la el.

- Tortul meu a fost mai bun decât cel mai bun? spuse ea. Ce flatant! Și cât de illogic, gramatical vorbind.

El râse. Îi plăceau sclipirile ei discrete de umor. Era convins că cei mai mulți vecini habar nu aveau că era în stare de așa ceva.

Boneta pe care o purta astă-seară era împodobită cu o bordură dublă din dantelă delicată. Observase fiecare detaliu al înfățișării ei din seara aceea: rochia decentă și modestă - cu mâneci lungi și talie înaltă, cu un guler rotund, de culoarea lavandei -, șalul cenușiu, bordura. O purta acum sub bonetă, cu un efect chiar foarte frumos.

Acum trebuia să ia o decizie. Care chiar nu ar fi trebuit să existe. Și-o spusese foarte hotărât cu doar câteva minute mai devreme.

Trecură pe lângă pâlcul de copaci și urmară cotul pe care îl făcea drumul, apoi se opriră în fața porții ei. Încă nu era prea târziu să o însoțească pur și simplu până la ușă, cum făcuse ultima dată, să-i spună noapte bună

de îndată ce ea intra în casă și aprindea lumânarea și să-și vadă de drum spre casă. Nu avea ce să se întâmple rău. Era doar dovada unei politeți ca între vecini la care ar fi apelat orice alt bărbat. Ea sigur nu se aștepta cu adevărat la nimic mai mult. Nu vorbise concret cu o săptămână în urmă și dorise numaidecât să retragă ceea ce spusese. El nu vorbise concret cu o dimineață înainte. Probabil avea să fie ușurată dacă el nu ducea mai departe cuvintele nerostite dintre ei, iar el nu avea să facă ceva ce aproape sigur urma să regrete.

Din păcate, nu se impuse logica bunului-simț.

- Mă inviți înăuntru? o întrebă el chiar înainte să pășească dincolo de poartă. La o ceașcă de ceai, poate?

Ea se întoarse spre el și își arcui sprâncenele, chiar dacă în întinericul de afară - el nu-și aprinsese felinarul când ieșise din casa lui Solway, căci avusese de gând să și-l aprindă de la lumânarea ei - era imposibil să citească expresia de pe chipul ei. Urmă un moment de tăcere înainte ca ea să răspundă.

- Azi n-am făcut nici o prăjitură, spuse ea.

Acesta era un nu?

- Am mâncat deja mult mai mult decât ar fi trebuit, spuse el, inclusiv o felie generoasă din tortul duminical.

Ea se întoarse spre poartă fără să mai spună vreun alt cuvânt, o deschise, păși în față și înaintă pe aleea care ducea spre casă fără să închidă poarta în urma ei.

Era un da?

El intră după ea și închise poarta. Deschisese ușa când el o ajunse din urmă și se apleca să mângâie cățelușa, care ieșise valvârtej să o întâmpine cu chelălăituri entuziaste înainte de a-și întoarce furia spre Harry.

- Știu, spuse el. Ești un câine fioros de pază chiar dacă arăți doar ca un puf. Mi-e frică și tremur din toate încheieturile.

Câinele lătră din nou și decise că Harry trebuia tolerat, chiar dacă nu era bine-venit, și se întoarse iute

și cu pași mărunți în casă. Harry chicoti și intră după doamna Tavernor, care aprindea lumânarea. El închise ușa, în timp ce ea își scoase boneta și pelerina, le puse în cui și se duse să mai aprindă două lumânări de pe șemineul din salon. Apoi, tot fără a se uita la el, ea se făcu nevăzută printr-o arcadă în bucătărie, unde așăță focul care ardea mocnit în cuptor, îl înteți și puse ceai-nicul la încălzit. Harry nu se mișcă din locul în care se oprise și nu se oferă să o ajute.

Nici unul dintre ei nu scosese vreun cuvânt de dinainte să intre pe poartă.

Parcă nu prea era aer în casă.

Harry nu fusese niciodată stângaci și se simțise mereu în largul lui cu femeile. Dar nu-și putea aminti vreo dată în care să fi fost complet singur într-o casă cu o femeie respectabilă, mai ales seara târziu, când amândoi erau pe deplin conștienți că se gândeau să aibă o aventură.

Ea rupse prima tăcerea.

- Nu o să dureze mult până să se încălzească, strigă ea. Apa s-a menținut caldă cât am fost plecată.

Harry nu mai văzuse niciodată interiorul casei, deși probabil trecuse pe lângă ea de sute de ori. Croitoreasa care locuise aici se pensionase pe vremea când el era încă băiat și se retrăsese cumva din lume, deși le făcuse mereu semn din cap și le zâmbise dulce lui și surorilor lui când îi vedea trecând pe lângă casă. Femeia murise cu vreo doi ani în urmă.

Era o casă bine gândită, mobilată atât ca să fie comodă, cât și elegantă. Salonul părea primitor și confortabil. Pe o parte a scaunului de lângă șemineu se odihnea o cutie pentru lucru manual, iar trusa cu sculurile de împletit se afla de cealaltă parte. Două andrele se iveau spre marginea trusei, lăsând să se vadă ceva moale, călduros și de un galben strălucitor. Trei cărți erau împrăștiate oarecum la întâmplare pe o pernă de pe canapeaua din fața șemineului. Două dintre ele aveau coperte uzate

din piele. A treia părea mai nouă. Pernuțe în culori vesele și frumos neasortate erau presărate pe spătarul canapelei și pe cele două scaune. Nu le aranjase pe cele de pe scaun, evident preferatul ei, când se ridicase ultima oară de pe el.

Deci era ordonată, dar nu exagera în sensul ăsta.

Ea se opri sub arcadă, iar Harry își dădu seama că încă nu se depărtase de ușă, purta încă haina și avea pălăria strânsă în mână. Ar fi dat orice, se gândi el în clipa aceea, ca să se fi aflat pe drumul care ducea spre casa lui. Fusesse o regulă de fier a mamei lui – una cu care el fusese mereu de acord fără nici o urmă de dubiu – că nu te implicai într-o relație intimă și nici chiar romantică cu cineva care locuia pe o rază de zece kilometri față de Hinsford Manor. Decât dacă ea – sau el, în cazul sursorilor lui – era o perspectivă serioasă pentru căsătorie. Desigur, toate acestea fuseseră valabile pe vremea când mama lui era contesa de Riverdale, el era moștenitor la titlul de conte și surorile lui erau *Lady Camille* și *Lady Abigail Westcott*. Statutul lui se schimbase de atunci, dar el continuase să respecte regula.

Reputația omului era un bun prețios și era aproape imposibil de recuperat după ce o pierdeai. Firește, acest lucru era cu atât mai valabil pentru doamna Tavernor. Reputația unui bărbat era de obicei mai rezistentă decât a unei femei. Dar nu cu mult mai mult într-un sat cum era cel în care locuia.

Totuși, iată că el se afla aici.

Se uitară unul la altul, iar el se întrebă dacă și pe ea o încercau aceleași gânduri. Dar cum să nu? Ea nu era doar o femeie. Fusesse soția vicarului. Pentru o fracțiune de secundă, Harry se gândi să-și ia zborul.

– Domnule maior Westcott, spuse ea, vrei să iei loc?

El nu se mișcă imediat. Apoi își scoase haina și o atârnă, alături de pălărie, într-un cârlig liber lângă pelerină. Apoi se întoarse și privi prin încăpere. Ea nu-i

spusese unde să se așeze. Se gândi la unul dintre scaune, cel care nu era al ei, dar alese canapeaua după ce mai întâi așezase cărțile pe masa de alături.

Cea mai nouă carte era o Biblie.

Așteptă să vadă unde avea să se așeze. Dar ceainicul începea să zumzăie, iar ea reveni în bucătărie.

- Te rog să mă ierți după ce tocmai te-am invitat să ieși loc, spuse ea câteva clipe mai târziu, dar ai putea să aprinzi focul? Nu are nevoie decât de o scânteie.

„Nu are nevoie decât de o scânteie.” Neinspirată alegea cuvintelor. Și chiar era atât de frig aici ca să fie nevoie de foc? Lui Harry îi era destul de cald. Un pic prea cald.

El se ridică pentru a face ceea ce-l rugase. Rămase proptit într-un genunchi ca să se asigure că scânteia aprinsese focul și că va cuprinde tot lemnul. În curând simți o adiere de căldură pe față. Auzi clinchetul porțelanului când ea reveni din bucătărie și se ridică în picioare pentru a-i lua tava din mâini. Pe tavă erau așezate un ceainic acoperit cu o învelitoare împletită, două cești și farfurioare din porțelan fin, o cană pentru lapte și o zaharniță asortate și două lingurițe de argint. Puse tava pe măsuța din fața canapelei și se așeză din nou în timp ce ea turnă ceaiul, de cealaltă parte a mesei.

Nici unul dintre ei nu vorbi... din nou. Licăririle focului și ale lumânărilor pâlpâiau în spatele ei.

Când își îndreptă spatele, ea se uită la el, cu fața cufundată în umbră, iar el își dădu seama că șovăia. Scaunul ei se afla într-o parte a șemineului, în spate. Pe canapea erau doar două perne pe care să te așezi. De fapt, era mai degrabă un divan decât o canapea. Apoi ocoli masa și se așeză lângă el, iar jumătate din aerul rămas dispăru pur și simplu din încăpere, iar focul completa condițiile din infern. Umerii nu li se atingeau neapărat, dar el îi simțea apropierea. Mirosea a săpun sau a parfum ușor floral. Era un parfum îmbietor, orice ar fi fost.

Căinele, care își urmase stăpâna peste tot, stătea în spațiul îngust dintre ei și masă și îl scruta din priviri pe Harry prin blana pufoasă și albă care aproape îi ascundea ochii înainte de a scheuna o amenințare cu jumătate de inimă și de a se lăsa peste unul dintre pantofii ei. Totuși, se așeză astfel încât să-l poată privi pe Harry ca să se asigure că se purta frumos.

Se simțea aproape ca și cum ar fi fost în casă și o însoțitoare... una care nu avea să tolereze nici o prostie.

- Încă este puțin răcoare seara dacă nu faci focul, spuse doamna Tavernor, rupând în sfârșit momentul lung de tăcere.

Vocea îi răsună stânjenită și puțin prea tare.

- Da, încuviință el, cu o voce prea apăsată. Este.

Conversația - ce conversație? - risca să moară în fașă.

- Domnule maior Westcott... începu ea din nou, aranjându-și ceașca și farfuria în fața ei.

- Mă cheamă Harry, spuse el.

- Oh! Ea își întoarse capul ca să se uite la el înainte de a-și mușca buza și a întoarce din nou privirea. Pe mine Lydia.

I se potrivea, se gândi el. Nu mai cunoștea pe nimeni care să aibă acest nume.

- Harry, spuse ea, nu prea știu despre ce este vorba aici.

Nici el, Dumnezeu să-l ajute, nu știa. Chiar dacă amândoi știau prea bine. De fapt, habar n-avea de ce se purta ca un elev stângaci.

- Poate, spuse el, ar fi bine să te gândești la mine doar ca la un vecin pe care ai avut amabilitatea să-l inviți să bea o ceașcă de ceai înainte de a se duce acasă pe un drum sinuos și cufundat în întuneric.

- Despre asta este vorba? întrebă ea.

Dar până și asta ar fi fost nepotrivit.

- Dacă vrei, spuse el. Poate să fie vorba despre orice vrei tu. Ar putea să fie începutul unei legături mai

apropiate decât cea pe care am avut-o până acum. Chiar și o prietenie. Sau ar putea să fie începutul a altceva. Ce vrei tu.

- *Altceva*, spuse ea și se încruntă spre ceașca de ceai. Ce înseamnă asta, maior Westcott? Dar ea ridică o mână, cu palma în sus, înainte ca el să apuce să răspundă și se întoarse să se uite la el, încă încruntată. A fost o întrebare nedreaptă. Și, pe deasupra, una stupidă, pentru că eu sunt cea care a început toată povestea asta săptămâna trecută. Orice ar fi *toate astea*. O, Doamne, eu...

Ea se opri și trase aer în piept.

Era timpul să vorbească limpede.

- Ai zis clar atunci, spuse el, că nu-ți dorești un al doilea soț. Nu încă, cel puțin. Ești fericită aici, în căsuța asta din satul ăsta, cu libertatea și independența ta și nu te pot condamna. Uneori trebuie să fie greu să fii femeie sau așa îmi închipui. Dar există nevoi pe care le împărtășim cu toții, bărbați și femei deopotrivă, dorințe pe care este greu să ți le refuzi și nu sunt atât de ușor de satisfăcut... mai ales pentru o femeie necăsătorită. Poate ai impresia că ai găsit în mine un suflet pereche, din moment ce și eu locuiesc singur și sunt singur. Poate faptul că te-ai trezit pe neașteptate în compania mea în acea noapte ți-a dat ideea de a te gândi la posibilitatea unei înțelegeri reciproce, deși ți-ai pierdut curajul înainte de a o spune răspicat. Totuși, nu cred că am înțeles greșit sensul cuvintelor tale, Lydia. Vrei un iubit. Poate că este cazul și pentru mine. Poate de aceea te-am rugat să mă inviți în seara asta și de aceea m-ai invitat.

- Da? îl întrebă ea. Dar își răspunse la propria întrebare înainte să o mai facă el. Da, bineînțeles că da, dar nu mi-am dorit să fiu responsabilă pentru faptele mele. Am lăsat poarta deschisă.

Chiar și în lumina pâlpâitoare a focului și a lumânărilor, el putea să vadă că obrajii îi erau roșii. Dar spre

cinstea ei, Lydia recunoscuse adevărul și nu mai întoarce privirea de la el. Nici nu încetă să se încrunte.

- Mi se părea o idee atât de minunată când doar o visam, spuse ea. Dar când mi s-a oferit șansa neașteptată de a o spune realmente, mi-am dat seama cât de scandalos și de neconceput era. Speram că m-am oprit înainte să înțelegi, dar bineînțeles că nu a fost cazul. Mă simt cumplit de rușinată. Oh, ce eufemism formidabil! Îmi pare rău.

- Îți pare rău că ai făcut sugestia? o întrebă el. Sau îți pare rău că am înțeles și te-am rugat să mă inviți înăuntru în seara asta?

- Eu... Oh, chiar nu știu ce să spun, protestă ea... și zâmbi atât de neașteptat, că Harry își trase capul înapoi cu un centimetru. Doamne, Dumnezeule, dintr-odată deveni vivace și foarte frumoasă, în ciuda bonetei din dantelă. De fapt, tot aștept și sper să mă trezesc din vis. Sunt atât de îngrozitor de rușinată!

- Nu trebuie să fii, spuse el. Sunt flatat că visul tău s-a concentrat asupra mea.

Ea râse și își mușcă din nou buza. Gura aceea mare, se gândi el, ar fi minunată de sărutat. Cum naiba reușise să rămână practic invizibilă în toți anii aceștia? Nu se mai îndoia că fusese o alegere măcar în parte deliberată.

- Mi-e greu să cred asta, spuse ea.

- De ce? întrebă el. Lydia, nu trebuie să te subestimezi. Dacă e să avem o aventură, o să fie o aventură între egali. Nici unul dintre noi nu o să aibă o atitudine condescendentă față de celălalt. Nici unul nu o să fie inferior sau cu obligații față de celălalt. Ori superior și doar făcându-i celălalt o favoare.

- O aventură. Ea făcu ceea ce făcuse el cu câteva clipe în urmă. Își trase ușor capul înapoi și apoi coborî privirea spre mâinile întinse în poală, cu sprâncenele arcuite în sus. Zâmbetul ei plin de viață dispăruse de mult. Pare ceva îngrozitor de... libertin.

Câinele adormise și sforăia ușor. Semăna cu un pom-pon mare și alb pe pantoful ei. Halal însoțitoare!

- Nu este deloc inevitabil, îi spuse el.

Dacă ar fi insistat acum și ar fi ajuns în pat împreună, era posibil ca amândoi să-și regrete alegerea pentru totdeauna. Sigur aveau să regrete. Le-ar fi fost imposibil să dea ochii unul cu altul a doua zi și pentru totdeauna de acum încolo. Pur și simplu, nu erau încă pregătiți, dacă aveau să fie vreodată.

- Pot să-mi beau ceaiul și să o iau din loc, apoi să uităm toată povestea asta.

Ea încercă să-și ridice ceașca de pe farfurioară, dar mâna îi tremura. O lăsă la loc și puse atât ceașca, cât și farfurioara pe masuță lângă tavă.

Harry trase încet aer în piept.

- Nici măcar nu ne cunoaștem, nu-i așa? spuse el. Deși ne știm de câțiva ani. Presupun că știi câteva lucruri de bază despre mine. Iar eu știu că ai fost soția reverendului Isaiah Tavernor și că ești văduva lui acum. Am auzit că ești fiica unui domn cu un anumit statut social. Dar este tot ce știu. Poate că, înainte de a lua o decizie pe care nici unul dintre noi nu pare prea pregătit să o ia, ar trebui să aflăm mai multe unul despre celălalt și să ne dăm seama dacă ne-am simți în largul nostru împreună. Dacă ar putea măcar să ne placă unul de altul. Spune-mi despre tine! Sau este o întrebare prea generală? Spune-mi cine erai înainte de a te mărita.

Ea se lăsă pe spate pe una dintre pernele strălucitoare și își întinse din nou mâinile în poală. Nu purta decât verigheta îngustă de aur. Unghiile îi erau scurte și îngrijite.

- Eram Lydia Winterbourne, spuse ea. Tata este într-adevăr un gentleman cu proprietăți și avere. Îi place ca oamenii să știe că bunicul lui era viconte. Am trei frați, doi mai mari decât mine, unul mai mic. Cel mare s-a căsătorit acum doi ani. Mi-am întâlnit cumnata

o singură dată, la nunta lor. M-a dus Isaiah. Mama a murit când aveam opt ani. Nu și-a revenit niciodată complet după nașterea fratelui meu mai mic. Tata nu s-a recăsătorit niciodată.

- Trebuie să fi fost greu, spuse el, să fii singura femeie într-o casă plină de bărbați. Sau nu a fost deloc greu? Ai fost comoara mult adorată din sânul lor?

Ea se gândi la întrebare.

- Ambele, spuse ea. Am fost iubită, chiar adorată, ca să folosesc cuvântul tău, și apărută de orice rău. De lumea perversă a oamenilor, la asta mă refer. Tata, James și William, frații mei mai mari, erau cu totul de acord că este chiar foarte perversă. Eu i-am iubit foarte mult - încă îi iubesc - și am apreciat atât afecțiunea lor nestrămutată, cât și hotărârea lor de a mă feri de orice rău. Dar uneori, mai ales pe măsură ce am crescut, totul a început să mi se pară supărător și mi-am dorit să scap.

De aici și faptul că râvnea acum la libertate?

- Deci nu te-ai gândit să te întorci acasă la tatăl tău după moartea soțului tău? o întrebă el.

- Oh, ei și-au dorit să fac asta, îi spuse ea. Cu toții. Tatăl meu și James au venit aici la înmormântare, la fel și fratele lui Isaiah, care m-a însoțit la înmormântarea lui. Poate îți amintești?

- Îmi pare rău, dar eram plecat de acasă atunci, îi spuse el. Eram în vizită la bunica mea și la sora ei, mătușa mea, care locuiește cu ea. Ea - mătușa mea, vreau să zic - era bolnavă la vremea aceea, iar bunicii îi era foarte teamă că nu o să se mai facă bine. Am rămas acolo până și-a revenit și a început să se simtă mai bine.

- Sau agitat, au țipat și m-au bătut la cap, toți trei, spuse ea. Deși *bătut la cap* este puțin nedrept, pentru că se gândeau la ce era cel mai bine pentru mine sau ce credeau că este cel mai bine pentru mine. Totuși, nu m-am putut întoarce acasă la tata. Pur și simplu, nu am putut. Și chiar dacă cumnatul meu a fost mereu

amabil, atât el, cât și soția lui rămân niște străini pentru mine. A fost frumos din partea lor să-mi ofere un cămin, dar nu s-a pus niciodată problema să accept.

- Nu-ți place să aibă lumea grijă de tine? o întrebă el.

Ea se gândi puțin la întrebare, și lui Harry i se păru că poate era ceva tipic pentru ea... să nu vorbească despre toate, ci mai întâi să se gândească la ce voia să spună. Deși vorbise fără atenția cuvenită în urmă cu puțin peste o săptămână, nu?

- Ba da, spuse ea. Bineînțeles că da. Cui nu-i place să aibă grijă lumea de el? Dar numai dacă este ceva reciproc. Doar dacă pot să am grijă de tine la fel de mult pe cât poți să ai tu de mine. Ea îi aruncă o privire îndurată. Ar fi trebuit să folosesc pronumele impersonal în loc de tine și mine. Nu mă refeream la cazul de față...

- Am înțeles. El se întinse și îi acoperi una dintre mâinile ei cu mâna lui. Felul în care o simțea deveni brusc cu atât mai fizic. Era o mână caldă, moale, foarte feminină. Și știi cum te simți. Îmi amintesc de vremea când am fost adus acasă de la clinica de recuperare din Paris - de cumnatul, vărul și cel mai bun prieten al meu, un coleg ofițer - încă slăbit ca un pui și absolut incapabil să am grijă de mine. Familia mea a venit în masă la mine și a început să se agite. Nu ai cum să-ți amintești de asta. S-a întâmplat cu puțin timp înainte să vii aici cu soțul tău. Le-am apreciat îngrijorarea și m-a și enervat... nu, așa cum credeam pe atunci, pentru că voiam să fiu lăsat în pace, ci pentru că m-au făcut să mă simt și mai neputincios decât eram deja. Vezi tu, eu nu puteam să fac nimic pentru ei.

- Trebuie să fi fost rănit foarte grav în bătălia de la Waterloo, spuse ea, dacă erai încă aproape neputincios doi ani mai târziu.

- Eram, spuse el scurt. Au fost momente când aproape mi-aș fi dorit să fiu ucis pe loc, dar s-a întâmplat în rare ocazii. Viața este mereu un dar prețios. Iar mama

și surorile mele, și bunicile mele ar fi fost devastate de durere dacă m-ar fi pierdut.

- Nu ai fost crescut pentru a viață militară, nu? întrebă ea.

- Nu, spuse el. Am fost crescut ca să fiu contele de Riverdale, după tatăl meu. Când am pierdut titlul și tot ce venea la pachet cu el, am reacționat cu toată maturitatea unui tânăr de 20 de ani cumplit de dezamăgit și m-am îmbătat foarte tare. M-am dus și m-am înrolat la un sergent de recrutare și m-am pregătit să plec la război ca soldat. M-am infuriat groaznic când tutorele meu, acum cumnatul meu, m-a găsit, l-a convins pe sergent să-mi anuleze înrolarea - ceea ce nu este un lucru foarte ușor - și mi-a cumpărat un brevet militar în schimb. Când am plecat în război, am plecat ca ofițer de infanterie.

- A fost îngrozitor? îl întrebă ea.

- Da, spuse el. Și nu.

- Nu-ți place să vorbești despre asta, spuse ea.

Mâna lui era încă peste mâna ei din poală. Știa că și ea era la fel de conștientă de gest ca el. Mâna îi era foarte nemișcată și puțin înțepenită. El își înfășură degetele peste palma ei. Continuă să îi privească chipul, dar nu îi răspunse la ceea ce nu fusese chiar o întrebare.

- Cum ai ajuns să te măriți cu soțul tău? o întrebă el. Era preot la biserica ta?

- Pe atunci era diacon, dar nu la biserica noastră, spuse ea. Dar și el fusese crescut cu un scop mult mai mare. Fusese pregătit încă de la naștere pentru o carieră bisericească și și-a închinat toată viața acestui scop. Era dedicat și ambițios. Era și plin de fervoare, credință și energie autentice. Și nemaipomenit de chipeș. A fost la universitate cu fratele meu James. Au rămas prieteni după aceea, iar el a venit în vizită când eu aveam 20 de ani. Nu sunt sigură dacă a fost adus ca un posibil pretendent pentru mine. Mai fuseseră vreo câțiva în ultimii

doi sau trei ani, toți aleși pe sprânceană. Tata avea ceva îndoieli legate de lipsa de însemnătate a poziției lui Isaiah la vremea aceea, dar, firește, era fiul unui conte și, în fapt, fratele și moștenitorul contelui actual. Plus că avea, în cele din urmă, să ocupe o poziție în rândurile superioare ale ierarhiei bisericești. Oricum nu a contat pentru mine. M-am îndrăgostit până peste urechi de el. Ne-am căsătorit la două luni după ce ne-am cunoscut.

- Trebuie să fi fost o lovitură cumplită pentru tine să-l pierzi atât de tânăr, spuse el.

Un eufemism de zile mari. Cum să nu fi fost? „M-am îndrăgostit până peste urechi de el.”

Ea îi trimise un surâs în colțul gurii și schimbă subiectul.

- Ceaiul s-a răcit, spuse ea.

Deci era la fel de reticentă să discute despre căsnicia și finalul ei tragic, pe cât era el de reticent să vorbească despre cariera lui militară. Era corect așa.

- Lydia. El îi ridică mâna la buze și îi sărută degetele. Să luăm lucrurile încet? Sau mai degrabă... Ai prefera să încheiem totul acum? Este în regulă dacă ai vrea asta.

- Este ceea ce-ți dorești? îl întreabă ea.

Ar fi trebuit să spună da și să plece de aici. Dar... Nu era ce își dorea cu adevărat. Nu încă. În general, nu considera că este singur... și, foarte probabil, nu s-ar fi gândit că este dacă nu ar fi petrecut recent o lună și jumătate înconjurat de membri ai familiei care nu erau singuri, la naiba!

- Aș sugera să ne cunoaștem, spuse el, și să luăm decizii legate de viitoarea noastră relație pe măsură ce ele se impun. Dacă se impun.

Obrajii i se îmbujorară din nou când întoarse privirea spre el.

- Cred, spuse ea, că o să fie mereu greșit.

- Să fim prieteni? o întreabă el.

- Nu, spuse ea. Să fim... iubiți.

- Să încercăm să fim prieteni, atunci? o întrebă el. Nu e nici o grabă să mergem mai departe de atât, nu? Spune-mi, cine îți taie lemnele?

Ea se uită la el mută de uimire.

- Eu, spuse ea.

- Lasă-mă să vin mâine, spuse el, și să tai câteva lemne.

- Dar m-ar face să-ți rămân datoare, spuse ea.

Ah! Nevoia ei de independență.

- Atunci ai putea să faci ceva pentru mine în schimb, spuse el, întorcându-și capul să se uite la cutia de lângă scaunul ei. Bănuiesc că tricotezi. Poți să-mi împletești un fular. Singurul pe care îl am este aproape jerpelit.

Ochii i se luminau brusc sub efectul unui râs în toată regula.

- Acum că vine vara? spuse ea.

- O vară britanică, îi aminti el. Vrei să faci asta? Sau este o favoare inegală? O să-ți rămân eu prea îndatorat? Aș putea să iau eu lâna, firește.

- Negru? întrebă ea. Cenușiu? Și iau eu lâna. Nu cred că ai ști ce să alegi ca să nu te zgârie.

- Ce zici de stacojiu? îi sugeră el. Sau galben? El făcu un semn din cap spre cutie. Apropo, ce este asta?

Ea râse. Un sunet încântător care răsună până în adâncul ființei lui.

- Este soarele lui Timmy, spuse ea.

- Cum să nu, spuse el. Îmi pare rău că am întregat.

Ea râse din nou.

- Timothy Hack, îi explică ea. Un copil de șapte ani, care are plămâni sensibili și este ținut la pat de aproape doi ani.

- Copilul lui Daniel Hack, spuse el. Dan este unul dintre grădinarii mei.

- Știu, spuse ea. Mai știu și că ai adus un medic de la Eastleigh acum ceva timp, când doctorul Powis a recunoscut că nu știe ce să mai facă. Și ai plătit pentru

medicamentul care i-a fost prescris. Lucrurile astea nu trec neobservate în sat.

- Ce este soarele lui Timmy? o întreabă el.

- I-am luat niște biscuiți cu diferite forme de animale acum o lună și ceva, îi spuse ea. Ne-am distrat puțin în timp ce el încerca să le recunoască. Nu a avut prea mare succes, lucru care a vorbit mai mult despre aptitudinile mele artistice, din păcate, decât despre el. Calul i s-a părut că este o vulpe. Dar copilul era îngrozitor de palid și de apatic de cele mai multe ori când am fost acolo, iar în cameră era întuneric pentru că avea draperiile trase la fereastră. Și sufocant pentru că fereastra era închisă ermetic. Nimic în cameră nu avea nici o culoare. Mi-a spus că ceea ce își dorește cel mai mult atunci când o să se facă bine este să vadă soarele. Nu pot să-i aduc soarele, din păcate, deși sper că, atunci când o să se facă mai cald, o să fie scos afară câteva zile ca să simtă razele soarelui pe piele. Ceea ce pot face, totuși, este să-i împletesc un înlocuitor pentru soare. Este o pătură, suficient de mică încât să nu fie grea, suficient de mare încât să-i acopere picioarele și chiar să fie trasă până sub bărbie dacă vrea să-i fie puțin mai cald, fără să-i fie frig nici la picioare. După ce termin, o să-i brodez numele pe banderola de sus cu litere roșii, verzi, albastre, portocalii și violet, să fie de-a dreptul strident. Și o să-i cumpăr o carte pe care am văzut-o în ziua în care am cumpărat lăna din oraș. Cu povești de aventură pentru copii și ilustrații.

- Dan nu știe să citească, spuse el. Cred că nici doamna Hack.

- Dar Timmy știe, spuse ea. Isaiah l-a învățat când avea doar cinci ani. Și i-a dat o Biblie și o carte de povești moralizatoare pe care copiii pot să exerseze.

Harry îi zâmbi.

- O să aflu de la medic dacă aerul proaspăt și soarele - soarele de afară - o să-i facă bine lui Timmy, spuse el. Nu cred să nu-i facă, dar cine sunt eu să pretind

că aş şti sigur? Dacă doctorul spune da, atunci o să vorbesc cu Dan.

- Mulţumesc, spuse ea. Atunci poţi veni să-mi tai lemnele, dacă trebuie neapărat, dar doar o singură dată. Şi aşa nu va trebui să te dai în spectacol purtând în iulie un fular făcut de mine.

- Oh, dar trebuie să am fularul. Altfel nu-ţi tai lemnele, spuse el ridicându-se în picioare şi zâmbind spre ea în timp ce ea se ridică la rândul ei.

Ea râse din nou, iar el traversă încăperea şi îşi puse haina. Îşi aprinse felinarul de la lumânarea de lângă uşă, îşi puse pălăria şi mănuşile şi se întoarse să-şi ia rămas-bun.

- Noapte bună, Lydia, spuse el. Mulţumesc pentru ceai. Oh, nu l-am băut, nu-i aşa? Ei bine, mulţumesc pentru conversaţie. Orice culoare, mai puţin roz, pentru fular. Deşi, de preferat nici negru sau cenuşiu. Prea... serios. El îi zâmbi din nou. De ce Timmy să se bucure de soare, în timp ce eu trebuie să mă descurc cu norii de ploaie?

- Noapte bună, Harry, spuse ea. Chiar nu trebuie să te simţi obligat să vii mâine să tai lemne, să ştii. Sunt perfect în stare să o fac singură.

- Nu mă îndoiesc, spuse el şi se aplecă să o sărute pe obraz înainte de a deschide uşa ca să iasă.

Obrazul ei era cald şi catifelat şi mirosea a săpunul sau parfumul pe care îl observase mai devreme. Câinele ei, care se ridicase brusc de pe pantoful ei, chelălăia la el, căci era clar că vina pentru somnul tulburat îi aparţinea lui.

Poate, gândi el în timp ce se îndrepta spre casă, Lydia Tavernor chiar nu voia ca el să revină acolo. Era ceea ce ar fi trebuit să-şi dorească şi el... sau nu. Ceva începuse între ei cu o săptămână în urmă şi continuase până în seara aceea, iar nici unul dintre ei nu părea să ştie dacă era ceva de încurajat sau... nu.

Cea mai mare surpriză pentru el era că i se părea atrăgătoare. Foarte atrăgătoare, de fapt.

Îi promisese că se va întoarce a doua zi dimineață.

Să taie lemne pentru ea, pentru numele lui Dumnezeu.

În schimbul unui fular roșu, galben sau de orice altă culoare care să nu fie negru, cenușiu sau serios. Sau roz.

capitolul 6

Lydia era în bucătărie, făcând biscuiți cu ghimbir și zăbovind pe lângă cuptor mai mult decât era nevoie. Arunca și câte o privire pe geam mai des decât ar fi trebuit, chiar dacă se trăgea puțin într-o parte când o făcea, în parte ascunsă în spatele perdelei, ca să nu fie zărită. Nu că el s-ar fi uitat vreodată în direcția ei. Era prea ocupat.

Maiorul Harry Westcott tăia lemne. Chiar o grămadă serioasă de lemne. Nu doar proviziile pentru o zi, cantitatea pe care Lydia o putea tăia de una singură înainte să rămână fără energie, ci suficient cât să-i ajungă o săptămână. Și nu dădea semne că va termina curând.

Lydia încercase să se convingă pe sine că el nu va veni. Poate ca să nu fie dezamăgită dacă el nu venea? De asemenea, încercase să se convingă că nu-și dorea ca el să vină. Seara de dinainte ar fi trebuit să o convingă, fără îndoială, că ideea de a avea o aventură cu el sau cu oricine altcineva era exclusă, ca să nu spunem complet scandaloasă. Nu-și amintea să se fi simțit vreodată mai incomod decât în ora pe care o petrecuse așezată lângă el în salon. Mai ales - o, Doamne! - când îi acoperise mâna cu a lui și își înfășurase degetele peste ea. Și când îi sărutase degetele și apoi obrazul înainte să plece.

El era prea mult - mult prea mult - decât putea ea să ducă, se gândise Lydia cât privise pe furiș de după perdea și îl urmărise plecând, cu felinarul legănându-se

în mâna ridicată. Era ca și cum încercai să faci față unui uragan sau unei tornade.

Oh, nu, ea nu-și dorise ca el să se întoarcă. El era o amenințare că îi putea face viața insuportabil de... ce? Intensă? Și carnală. Și primejdioasă. Existau prea multe complexități înăuntrul lui. Ea știa că existau. Nu era atât de senin și de calm pe cât părea să fie întotdeauna sau nu era așa din cap până-n picioare. Mai simțise acest lucru și înainte, dar seara trecută o știuse. O știuse din tăcerile lui. Și din răspunsul lui tăios când ea observase că experiențele lui de război trebuie să fi fost îngrozitoare. Da, spusese el. Și nu. Și planase ceva în ochii lui, în vocea lui. Ceva de care ea se ferise. Ea nu-și dorise să afle mai multe. Îi fusese frică. Era cuvântul potrivit... *frică*? Viața ei fusese prea anostă prea mult timp, prea structurată, prea previzibilă.

El nu era nici unul dintre acele lucruri.

Apoi mai era faptul că era atât de *atrăgător*. Era atât de chipeș, de înalt și lat în umeri. Atât de... masculin.

Ei îi era pur și simplu frică să iasă la lumina soarelui. Sau, la fel de probabil, în inima furtunii. Ah, dar își dorea lumina soarelui în viața ei. Și exaltare. Dar va îndrăzni? Va îndrăzni vreodată? Asemenea gânduri și emoții contradictorii o roseseră toată noaptea. Se trezise dintr-un somn tulburat, sperând că el nu va veni... și temându-se că nu va veni.

El venise. Și cum dovedise ea că sperase ca el să nu vină? Ei bine, când se auzise bătaia la ușa din spate, ea își abandonase numaidecât tricotajul, se ridicase brusc în picioare și se dusesse valvârtej să o deschidă pentru ca el să nu creadă că era plecată de acasă și să-și vadă de drum înainte ca ea să ajungă la ușă. Da, chiar se purtase așa.

Acum era imposibil să-și mai ia ochii de la fereastră mai mult de un minut sau două o dată... sau să iasă cu totul din bucătărie. Se încălzise brusc peste noapte afară, așa cum se întâmpla uneori primăvara. Până acum - era

ora 10.00, văzu Lydia aruncând o privire spre ceasul de pe dulap -, cerul era senin, soarele strălucea și maiorul Westcott era în cămașă, după ce se descotorosisese atât de haină, cât și de vestă. Și avea mânecile suflecate până la cot.

Era atât de atrăgător, că și se tăia răsuflarea. Și copleșitor de masculin. Mintea ei începea să se repete.

Se întoarse de la fereastră ca să scoată biscuiții din cuptor. Trebuia să se ducă și să mai tricoteze, căci activitatea asta avea mereu capacitatea de a-i calma agitația. Chiar trebuia să salveze ochiul pe care îl lăsase suspendat între andreele și care risca să se mărească fără să-i mai poată face ceva. În schimb, ea aruncă din nou o privire afară. El se întindea, cu o mână peste spate, cealaltă strânsă pe mânerul toporului, al cărui cap se sprijinea în pământ. Pantalonii lui cafenii erau strâmți și dezvăluiau picioare lungi și foarte musculoase. Cizmele negre erau vechi și suple, dar evident îngrijite foarte bine. Cămașa îi ieșise parțial din betelia pantalonilor. La un moment, de ultima dată când privise pe fereastră, cu doar câteva minute în urmă, el își scosese lavaliera, iar cămașa îi era descheiată la gât. Părul lui blond, care părea aproape auriu în lumina soarelui, era ciufulit. O șuviță îi alunecase pe frunte.

Snowball era afară cu el. După ce vociferase zgomotos față de sosirea lui de mai devreme și de intenția lui evidentă de a rămâne și de a pune stăpânire pe grădina din spate, toporul și grămada ei de lemne, cățelușa capitulase fără să mai caute să-și apere independența de femelă. Patrulase de câteva ori pe lângă gardul din spate și pâlcul de copaci, lătrând la orice pasăre sau veveriță care îndrăznea să se apropie prea mult, dar acum stătea întinsă într-o minge pufoasă de mulțumire, la o distanță rezonabilă ca să se uite și să caște în soare.

Lydia se simți invidioasă. Își distrase atenția când se apucă să facă niște cafea.

Poate reușeau să fie prieteni dacă nu altceva, îi sugerase el cu o seară înainte. Era posibil așa ceva? Cu un bărbat? În ultimul an, ea își făcuse câteva prietene pentru prima dată în viață. Dar chiar și o prietenie nevinovată cu un bărbat va fi cu siguranță înțeleasă greșit dacă petreceau timp împreună și singuri. Cineva va afla. Cum să nu afle? În plus, cum puteai să împiedici ca o prietenie să nu evolueze în altceva, când celălalt ți se părea atât de incredibil de atrăgător?

Trebuia să-i mulțumească cu toată sinceritatea când el termina ce avea de făcut, să-i ofere ceva de băut și de ciugulit pentru ca mai apoi să-l invite cu hotărâre să-și vadă de drumul lui.

Și apoi să-i îndeplinească un fular.

Biscuiții cu ghimbir și cafeaua erau de ajuns pentru un bărbat care muncea din greu de mai bine de o oră? Poate avea nevoie de ceva mai consistent. Pâine prăjită, poate? Cu ouă? Nu trebuise să se întrebe niciodată asemenea lucruri cu Isaiah. Doamna Elsinore gătise pentru ei, iar Isaiah îi dăduse întotdeauna instrucțiuni înainte să plece la treabă. Lydia detestase acel aranjament, felul în care fusese exclusă de la ceea ce ar fi trebuit să fie una dintre îndatoririle ei principale. Dar când ea abordase subiectul într-o bună zi, Isaiah îi explicase că ea trebuia să fie mai presus de sarcini banale precum planificarea și pregătirea meselor. Era mult mai de folos în slujba Domnului ca ajutor al lui în parohie.

Cât de mult ajunsese să deteste cuvântul... *ajutor*. Era dezumanizant. Nu, poate nu dezumanizant. Depersonalizant, atunci. Aceasta era ideea mai exactă. Dacă erai ajutor, erai util, poate. Ocupat și de folos, poate. Indispensabil, poate. Loial și ascultător, cu siguranță. Dar nu erai nimic tu ca om. Nu aveai o identitate separată de bărbatul căruia îi erai ajutor și partener.

Era atât de bine să fie responsabilă de propria bucătărie și să se întrebe ce să pună pe masă înaintea maiorului

Westcott după ce el termina cu lemnele. Se putea simți casnică după pofta inimii ei, dar își putea face și mici plăceri, să nu fie mereu la cheremul unui bărbat care era și responsabil de viața ei. Nu trebuia să-i ofere nimic maiorului. Nu credea ca el să se aștepte să fie hrănit și avea afară o fântână de la care să bea apă. Ea putea să se bucure că o făcea tocmai pentru că nu trebuia să o facă.

Când plecă din bucătărie, Lydia nu se duse în salon ca să-și salveze ochiul lăsat de izbeliște înainte să continue cu împletitul. Cerul albastru și soarele o ademeneau și, dacă rămânea înăuntru, era doar pentru că el se afla acolo, iar ea era prea stânjenită să i se alătore. Aceasta era casa ei, își aminti Lydia, și lemnul pe care îl tăia era tot al ei. La cât de repede se mișca maiorul, va avea lemn tăiat pentru două săptămâni, chiar dacă se va răci din nou afară. Își puse un șal pe umeri, deschise ușa din spate și păși hotărâtă în aerul care era și mai cald decât se așteptase. Ai fi zis că era începutul verii.

Snowball se năpusti buluc spre ea pe lăbuțele care erau practic invizibile sub toată blana albă și lătră entuziasmată pe lângă gleznele ei, până când Lydia se aplecă, o ridică și o legănă în brațe. Râzând, își lăsă capul pe spate ca să evite limbuța roz care ar fi lipăit-o pe față. Maiorul Westcott ridică privirea dinspre suportul de tăiat lemne.

- Harry, spuse Lydia. Gata, te rog! Va trebui să-ți împletesc un fular de zece metri ca să mă revanșez. Și poate și o pălărie. Hai înăuntru! Am cafea și biscuiți proaspăt scoși din cuptor. Să-ți fac și pâine prăjită cu ouă? Trebuie să-ți fie foame.

El își sprijini toporul în suport și se întoarse spre ea.

- Galben cu dungi roșii? întrebă el... și zâmbi.

Și, Doamne, el trebuia să fie cel cu răsufierea tăiată, nu ea. Dar era zvelt, cu picioare lungi și umeri lați și avea mușchi exact unde trebuia. Iar dacă nu se încheia la cămașă, chiar dacă era doar parțial descheiată,

se putea ca Lydia să nu mai reușească niciodată să respire cum trebuie.

- Cu picățele portocalii? sugeră ea. Vrei pâine prăjită cu ouă?

- Poate pâine prăjită cu brânză, dacă ai, spuse el. Și biscuiți proaspeți scoși din cuptor, ai spus? Dacă mă hrănești cu atâta generozitate, Lydia, o să te scutesc de obligația de a-mi face pâlnăria. Probabil ar arăta ca o învelitoare de ceainic pe capul meu și aș fi de râsul lumii.

Ea râse ca pentru a-i dovedi că avea dreptate și se întoarse în casă ca să taie pâinea și să o prăjească în capătul țepușei de gătit ținută deasupra focului. Când se simțise ultima oară atât de veselă? se întrebă ea în timp ce o parte a feliei se rumeni și o întoarse în țepușă. Viața fusese mereu un lucru foarte serios cu Isaiah. Frivolitatea era un păcat sau măcar ducea spre păcat. Dar nu se va gândi la anii ei de căsnicie. Nu într-o notă negativă, cel puțin. El fusese un om bun și serios.

Patru felii groase de pâine prăjită așteptau îngrămădite pe o farfurie când Harry intră. Feliile se păstrau calde lângă vatră, în timp ce untul cu care le unsese se înmuia, iar ea tăia brânza. Biscuiții erau așezați frumos pe o farfurie de pe masă. Cafeaua aștepta să fie turnată în cănile mari și vesele pe care le cumpărase din pur capriciu ultima dată când fusese la cumpărături la Eastleigh cu doamna Bailey... în aceeași zi în care își cumpărase rochia roz și lâna de un galben strălucitor.

El se spălase pe mâini la pompa de afară și își sufleca mânecile de la cămașă când intră în bucătărie. Se încheiasă deja la cămașă și își pusese lavaliera și vesta.

- Mă accepți fără haină, Lydia? întrebă el. Vreau să mă întorc afară după ce mănânc ca să fac puțină ordine înainte de a pleca.

- Nu mă așteptam să tai toată grămada de lemne, îi spuse ea. Măcar atât să fac și eu, mă ocup eu de făcut ordine.

Deși nu observase prea multă dezordine când fusese pe acolo.

- Fac eu, spuse el. Tu o să fii ocupată cu împletitul.

- Am făcut pâinea prăjită, spuse ea. Pot să mai fac dacă este nevoie. Brânza și biscuiții sunt pe masă. Deci îți rămân datoare doar cu un fular? Fără pălărie? Ce trist! Pălăriile sunt specialitatea mea. Și nimeni nu le-a confundat vreodată cu o învelitoare de ceainic.

- Pâine prăjită și brânză cu prețul unor urechi reci, spuse el. Mi se pare un târg foarte corect. Mai ales dacă biscuiții sunt cu ghimbir. Miros de parcă ar fi. Sunt?

- Sunt, îi răspunse când el se așeză și ea se apucă să roarne cafeaua.

El o amestecă pe a lui cu lapte și puțin zahăr.

- Asta este o cană potrivită, spuse el, ridicând-o de pe masă ca să cerceteze modelul. Sunt de acord.

Mâncă în tăcere un minut sau două, în timp ce Lydia își ținu propria cană între mâini, ceva ce nu ar fi făcut niciodată nici ca fată, nici ca doamnă căsătorită. Chiar stătea cu coatele pe masă. Nu era foarte rafinat, dar cămile și lumina soarelui care se strecura pe fereastră - și haina pe are el nu o purta - invitau cumva la un cadru lipsit de formalitate. Ea se uită la el o vreme, bucurându-se pe deplin de vederea lui.

Sigur înăuntrul lui exista o parte de întuneric. Dar nu o lăsa să predomine asupra vieții lui. De obicei, era binedispus, după cum era și acum. Lydia nu-și putea aminti să-l fi văzut într-o dispoziție proastă sau să-l fi auzit spunând ceva care să sugereze enervare ori furie. Nu era un om care să se plângă. Până și critica pe care o făcuse pianului de la Tom și Hannah Corning fusese făcută sub forma unei glume. Totuși, îl considera și un bărbat singuratic. În ciuda prietenilor și a cunoscuților prietenoși pe care îi avea în zonă, era ceva la el care sugera singurătate. O recunoscuse și el în noaptea aceea,

chiar dacă vorbise despre ideea ca parte a condiției umane universale.

Ea știa că personalitatea lui ascundea multe fațete. Pe cele mai triste le păstra pentru sine, în timp ce lumea vedea doar partea bine dispusă și veselă. Lydia își dădu seama că voia să le cunoască pe toate... o idee tulburătoare când știa că trebuia să descurajeze orice posibilă evoluție a legăturii lor.

- Îi porți pică bărbatului care a devenit conte de Riverdale în locul tău? îl întrebă ea.

Mâna lui, ducând ultima bucată de pâine prăjită la gură, se opri la jumătatea drumului. Se încruntă îngândurat pentru o clipă înainte de a așeza pâinea prăjită la loc în farfurie.

- Ar fi greu să-i port pică lui Alexander chiar dacă aș fi tentat să fac asta, spuse el. El chiar nu-și dorea titlul sau responsabilitățile care au venit la pachet cu titlul, să știi, iar poziția lui a fost cu mult mai incomodă prin faptul că averea tatălui meu nu însoțea titlul și proprietățile, din moment ce și averea revenea prin testament altcuiva și practic nu exista pentru el. Averea a revenit singurului copil legitim al tatălui meu... sora mea vitregă, Anna, acum ducesa de Netherby. Alex este un om muncitor și conștiincios și a remediat ruina în care ajunsese Brambledean Court, casa părintească a contelui, după ani de neglijență. A făcut-o cu ajutorul lui Wren, soția lui, care a venit cu propria avere când s-au căsătorit. Trebuie să mai adaug și că el nu s-a însurat cu ea doar pentru bani. Se iubesc foarte mult.

Dar tot trebuia să fi fost teribil de dureros pentru Harry, se gândi Lydia, să-l vadă pe vărul lui ocupându-se de sarcina care i-ar fi aparținut lui inițial.

- Eu plasez toată vina acolo unde îi este locul, continuă el. Bănuiesc că știi povestea. Cum a putut tata să facă ceea ce i-a făcut primei soții când aceasta murea de tuberculoză și s-a însurat cu mama pentru zestrea ei,

nu-mi dau seama. A fost o răutate amplificată de faptul că a ascuns-o pe Anna într-un orfelinat, chiar dacă ea avea bunici din partea mamei care o adorau și ar fi fost foarte fericiți să o crească. Și cum a putut să facă ce ne-a făcut mamei și, în cele din urmă, mie și surorilor mele, este dincolo de orice capacitate de a înțelege sau de a ierta. În general, copilul trebuia să le acorde părinților loialitate și afecțiune, dar în cazul tatălui meu, a fost un lucru imposibil.

- Îmi pare rău, spuse ea. A fost o întrebare deplasată.

Și ce povară cumplită de îndurat... incapacitatea de a-și iubi sau respecta tatăl.

- Nu chiar, spuse el. Prietenii ar trebui să fie dispuși să împărtășească unele detalii personale.

El făcu o pauză și șovăi câteva clipe, cu o mână învârtindu-și cana pe masă. Apoi ridică privirea spre ea și în ochii lui plutea ceva tulburat și dur, ceva ce Lydia nu mai văzuse niciodată până acum. Vocea lui, când el vorbi din nou, răsună aspru.

- Dar prietenii ar trebui să fie și sinceri unii cu alții, spuse el. Bineînțeles că i-am purtat pică lui Alex. L-am urât. Dintr-odată, se pomenise cu titlul *meu*, proprietățile *mele* și responsabilitățile *mele*. Purta până și numele *meu*, pentru numele lui Dumnezeu. Și o uram pe Anna, care era *absolut* nevinovată și crescuse într-un orfelinat fără să-și cunoască nici măcar adevărata identitate. Dar brusc, ea avea dreptul care mi se cuvenea mie prin naștere și averea *mea*. Ea a fost primită cu brațele deschise în sânul familiei *mele* - apropo, al cărei cap fusesem eu până recent - în timp ce mama și surorile mele erau marginalizate și și-au pierdut singura identitate pe care o cunoscuseră vreodată. *Iar eu nu puteam face nimic în privința asta*, chiar dacă eram bărbatul din familia noastră. Când Anna a încercat să insiste să împartă averea cu noi, frații ei vitregi, am urât-o cu atât mai mult. Părea o condescendență atât de arogantă. Eram mistuit de ură,

Lydia. Poate că am fost norocos ca am putut transforma toată ura într-o formă foarte fizică împotriva forțelor lui Napoleon Bonaparte, a cărui ultimă ambiție era să invadeze și să cucerească țara mea.

Lydia nu se mai apleca ușor spre el și nu mai stătea cu coatele pe masă. Ea se lăsă pe spătarul scaunului și se uită atent la el. Părea diferit. Expresia clasică de bună dispoziție jovială dispăruse de pe chipul lui. Până când reveni în mare grabă.

- Iartă-mă, spuse el. Ți-am povestit probabil mult mai mult decât ai fi vrut să știi.

- Dar am întrebat, spuse ea.

- Da.

El zâmbi, apoi răsă și, cu o mână ușor tremurătoare, își băgă ultimul colțișor de pâine prăjită în gură.

- Încă mai simți asta? îl întreabă ea.

Ea nu-l văzuse ca pe un bărbat care ura sau purta ranchiună. Totuși, cum să le fi simțit pe amândouă?

- În privința lui Alex și a Annei? El se încruntă din nou îngândurat, cu ochii ațintiți spre cană, în timp ce o răsuci încet între mâini. Nu. Și chiar și la început, când totul era prea proaspăt pentru ca bunul-simț să se impună, știam că este nedrept să-i urăsc sau chiar să le port pică. Nici unul dintre ei nu făcuse ceva care să ne rănească pe mine sau pe familia mea. Totul se întâmpla din cauza tatălui meu. Și Alex chiar nu și-a dorit ceea ce fusese al meu. Ar fi refuzat totul dacă ar fi putut. Și Anna la fel, cred. Pe vremea aceea, ea preda la orfelinatul din Bath unde crescuse, fiind mulțumită cu viața de acolo și foarte atașată de elevii ei. Trebuie să fi fost mai mult decât uluitor pentru ea să descopere brusc că avea o familie - o familie din rândul aristocrației, nici mai mult, nici mai puțin. Și să afle că era extraordinar de bogată. A fost teribil de încântată să afle că avea un frate și surori... adică, noi. Eu, Camille și Abby. Noi am evitat-o, i-am întors spatele, i-am refuzat categoric

și disprețuitor propunerea de a-și împărți averea cu noi. Ne-am purtat odios și rușinos.

- Dar este pe deplin de înțeles, spuse Lydia.

- Ești prea amabilă, spuse el. Nu, nu-i mai urăsc. Și nici nu le port pică. Sper doar ca ei să nu mă urască. Sau, mai rău, să nu le fie milă de mine. Sigur nu a ajutat faptul că am fost dus aici acum patru ani, mai mult mort decât viu, după ce m-au nimerit mai multe gloanțe inamice și sabia unui soldat inamic la Waterloo. Sau de faptul că Alexander și Avery - ducele de Netherby, soțul Annei - au ajutat la îngrijirea mea. Știi, conacul Hinsford nici măcar nu-mi aparține sau poate că nu știa. Este al Annei, deși ea a încercat de mai multe ori să mi-l ofere cadou. După spusele ei, este dreptul meu moral să-l dețin. Și a insistat să mi-l ofere mie și descendenților mei. Între timp, am convenit că voi locui aici din veniturile pe care le produce proprietatea... și că o să mă ocup de plata cheltuielilor. Alex și Anna sunt oameni buni. Mai buni decât aș merita eu să fie.

Lydia nu auzise nimic de la nimeni din sat, chiar dacă vreo câțiva oameni vorbeau, pe bună dreptate, despre el, își puneau întrebări în privința lui și făceau tot felul de speculații. Cei mai mulți oameni de aici și-l aminteau de pe vremea când era băiat, fiu al contelui de Riverdale, fiind crescut pentru a-și succeda tatăl într-o bună zi. Oamenii își aminteau de mama lui, contesa, cu respect și afecțiune. Își aminteau în aceleași note de el și de surorile lui. Și Lydiei i se păruse mereu că aveau pentru maiorul Westcott același respect ca în trecut, chiar dacă pierduse totul, inclusiv legitimitatea originii lui. Dar nimeni, bănuia ea, nu știa prea multe detalii despre viața lui de acum, chiar dacă îl întâlneau adesea la diferite evenimente sociale.

Se simțea emoționată și privilegiată de ceea ce îi povestise el. Trebuia să aibă deplină încredere că ea nu va umbla prin sat ca să pălăvrăgească vrute și nevrute

cu vecinii lor. Căci, în ciuda prieteniei pe care o afișa cu toată lumea, el rămânea foarte discret și se ascundea bine în spatele acelei măști de amabilitate veselă. Deși nu era chiar o mască. Nu era nimic fals în acea imagine a lui.

Ea știa totul despre măști din proprie experiență. Nimeni de aici – sau de oriunde – nu o cunoștea cu adevărat. Nici măcar noile ei prietene. Nici tatăl și frații ei. Ea știa cum era să proiectezi o imagine în exterior – o modestie liniștită, în cazul ei – și să păstrezi aproape orice altceva pentru sine.

– Scuze, spuse el. Trebuie să pară că-mi plâng de milă. Și că sunt foarte preocupat de propria persoană. Este rândul tău. M-a nedumerit un lucru aseară. Mi-ai spus cât de protectori au fost tatăl și frații tăi când ai crescut. Mi-ai spus cum soțul tău a venit la voi acasă la invitația fratelui tău mai mare, cum te-a curtat și apoi s-a însurat cu tine. Ai menționat că mai veniseră și alți câțiva posibili pretendenți înaintea lui. Dar de ce, din moment ce ești fiica unui gentleman cu proprietăți și avere, care este probabil un reprezentant al înaltei societăți, de ce nu ai fost niciodată dusă la Londra ca să-ți faci debutul în societate, Lydia? Sau ai fost?

– Nu, spuse ea. Tatăl și frații mei adoră să-și amintească de isprăvile cutezătoare din tinerețea lor și de nebuniile pe care le-au făcut atunci, deși îmi închipui că eu am auzit doar versiuni foarte cenzurate ale acestor povești. Totuși, tocmai aceste amintiri au jucat în dezavantajul meu. Au fost foarte uniți în hotărârea lor de a nu mă expune nelegiurii care exista în lumea de dincolo de ușile noastre... și știau totul despre această nelegiuire. Totul a fost foarte amuzant și cumplit pentru mine. Eu trebuia, cu orice preț, să fiu ținută departe de Londra și de pericolele unui sezon acolo. Cine stătea să-i asculte s-ar fi gândit că balurile, petrecerile, balurile mascate și celelalte evenimente pentru care este cunoscut sezonul

de primăvară erau un bălci absolut de vicii. Își făceau mari griji pentru scumpa de Lydia.

Harry râse, dar își înclină capul într-o parte și o privi cu o empatie sinceră.

- Erau îngroziți că puteam să cad pradă crailor, ticăloșilor și vânătorilor de avere, spuse ea. Nu s-au liniștit nici măcar când mătușa mea, sora tatei, s-a oferit să-mi facă debutul în societate sub susținerea și supravegherea ei. Tata s-a certat cu ea acum ani buni, când mătușa s-a măritat cu un bărbat care lui nu i se părea demn de ea. Cred că se temea că ea mă va încuraja să fac la fel, deși singura dată când l-am întâlnit pe unchiul meu, mi-a plăcut foarte mult și mi s-a părut că el și mătușa mea sunt fericiți împreună. În orice caz, nu am avut parte de un sezon de debut.

El stătea rezemat de scaun și mâna lui se juca cu cana de cafea.

- Ai fost foarte dezamăgită? o întrebă el.

Ea șovăi. Nu se cuvenea să se plângă, mai ales când nu se îndoise niciodată de dragostea pe care i-o purtau tatăl și frații ei. Dar... el fusese sincer cu ea.

- Foarte, recunosc eu și zâmbi cu un aer trist. Am implorat și m-am dat bine pe lângă el. Am plâns și m-am îmbufnat. Poate să fi făcut și o criză de nervi sau două. Știu că aproape m-am îmbolnăvit. Multă vreme, i-am urât pe toți din toată inima și le-am spus asta de mai multe ori. Nimic din toate astea nu a fost de vreun mare ajutor. Tata nu se mai răzgândește nici în ruptul capului odată ce a luat o decizie și nici frații mei nu sunt foarte diferiți. Uneori, Harry, este de-a dreptul dureros să fii iubit.

Ea râse încet, chiar dacă amintirile nu erau amuzante.

- Știu, spuse el. Dar îmi pare rău că ai fost lipsită de bucuria unui sezon la Londra. I s-a întâmplat și surorii mele mai mici, dar din alt motiv. Ilegitimitatea noastră a fost descoperită tocmai când ea se pregătea să-și facă

debutul. Cred că aş fi îndurat mult mai bine situaţia dacă mama şi surorile mele ar fi fost scutite de suferinţă. Mi-aş dori ca tu să nu fi fost atât de nefericită... în nemele iubirii. Trebuie să fi fost plină de speranţe şi visuri de tinereţe.

Oh, îi plăcea de el, se gândi Lydia dintr-odată. I se păruse atrăgător de multă vreme, dar nu ştiuse că îi va plăcea ca om. Şi chiar îl plăcea. Era un om vulnerabil, un lucru care îl făcea să pară mai abordabil. Era şi un om bun la suflet. Părea să-i pese de suferinţele altor oameni mai mult decât de ale lui. Şi dacă, într-adevăr, vreo formă de autocompătimire apăruse în reacţiile lui după pierderea bruscă cu care se confruntase cu ani în urmă, o recunoscuse repede şi luptase împotriva acelei senzaţii. Acum, dezamăgirea pe care i-o trezise sezonul ei ratat la Londra îl întrista, chiar dacă părea un lucru banal în comparaţie cu ceea ce i se întâmplase lui. „Trebuie să fi fost plină de speranţe şi visuri de tinereţe.” Ah, şi el trebuie să fi fost la fel.

- Trebuie să fie minunat să ai surori, spuse ea, surprinsă de melancolia din propria voce. Povesteşte-mi despre surorile tale! Dar te rog să iei şi nişte biscuiţi. I-am făcut special pentru tine.

- Cum sunt cu ghimbir, preferaţii mei, o să iau, spuse el, punându-şi doi biscuiţi în farfurie. Chiar i-ai făcut doar pentru mine?

- Da. Lydia luă vasul cu cafea şi îi umplu din nou cana. Pentru că ai venit să tai lemne numai pentru mine.

El o privea cu drag? Dacă da, privirea se risipise prea repede pentru ca să-şi dea seama cu siguranţă.

- Camille este mai mare decât mine, îi spuse el când ea se așeză pe scaun. Pe vremuri era omul cel mai pedant, egoist şi posac pe care ți l-ai putea imagina, şi era logodită cu un bărbat care era fel şi chiar mai rău de-atât. El a părăsit-o după ceea ce familia mea numeşte Marele Dezastru... cu majuscule, să ştii şi tu. Acum este

căsătorită cu un artist și profesor și locuiesc într-o casă mare pe dealurile care dau spre Bath. Se ocupă de un fel de școală pentru artiști, un refugiu din lume, un centru de spectacole, un loc de petrecere, spune-i cum vrei. Au nouă copii, șase sunt adoptați, trei sunt ai lor. Camille arată întotdeauna ușor răvășită și are tendința să umble desculță cu vreun copil sprijinit pe un șold. Ultimii copii adoptați sunt două fete gemene pe care nimeni nu a vrut să le adopte împreună. Sora mea este cât se poate de fericită. Și, aș adăuga, mai frumoasă și mai plină de viață decât a fost vreodată. Joel, soțul ei, este la fel de fericit. Dacă ceea ce ni s-a întâmplat a fost o catastrofă, atunci lucrurile s-au legat remarcabil pentru sora mea mai mare.

Lydia zâmbi. Cât de minunată părea să fie viața lui Camille! Poate haotică, dar și minunat de... altruistă. Și părea că era foarte apropiată de soțul ei.

- Și cea mai mică dintre surori? întrebă ea. E mai tânără decât tine?

- Abigail. Da, spuse el, eu sunt copilul mijlociu. Abby s-a căsătorit cu colegul meu ofițer și cel mai bun prieten în biserica de aici, cu puțin timp înainte de pensionarea fostului vicar și venirea ta și a soțului tău. A fost o căsătorie de conveniență, făcută în grabă, pentru a-i permite lui Gil să-și recupereze fiica de la bunicii din partea mamei, care o luaseră la ei chiar înainte de moartea primei lui soții, pe vremea când el era plecat și lupta în bătălia de la Waterloo. Au refuzat să i-o dea înapoi. Căsătoria s-a transformat repede în ceea ce se poate numi o poveste de dragoste. În afară de Katy, fiica pentru care s-au căsătorit, mai au doi fii. Locuiesc în Gloucestershire, unde Gil s-a făcut, împotriva tuturor așteptărilor, fermier. Cât eram la ei în vizită după Crăciun, Abby m-a spus că nici nu se putea să aibă o viață care să fie mai aproape de perfecțiune. O cred. Se opri o clipă și rămase pe gânduri. Nu pot să zic

că mi s-a părut mereu minunat că am surori. Cât am crescut împreună, mi se păreau adesea cea mai mare pastose din lume. Dar le iubesc foarte mult acum. Mai luă un biscuit din farfurie. Sunt foarte buni, spuse el. Chiar trebuie să-i ascunzi pe ceilalți, Lydia, sau măcar să duci farfuria undeva unde să nu o mai vad.

În schimb, ea o împinse puțin mai aproape de el, și amândoi izbucniră în râs.

- Ispită ce ești, spuse el, dar mai luă un biscuit înainte să se ridice în picioare, făcându-și scaunul să zgârie dalele de piatră de pe podeaua bucătăriei. Trebuie să mă duc să fac ordine și apoi să aduc niște lemne pentru cutia de lemne. Văd că este aproape goală. Apoi trebuie să o iau din loc. I-am promis administratorului meu să-l însoțesc la fermă în după-amiaza asta ca să decidem dacă avem nevoie de un hambar în plus sau doar trebuie să-l extindem pe cel care există deja. Am o viață grea, Lydia.

- Nu trebuie să mai faci nimic aici, îl asigură ea. Ai făcut deja foarte multe.

Dar el îi zâmbi și o făcu oricum. Când ea terminase de strâns masa și de spălat cele câteva vase, totul era aranjat și ordonat afară, iar el se apropia de casă cu un braț de lemne. Ea îi ținu ușa din spate deschisă, în timp ce el aduse lemnele înăuntru. Ea își făcu de treabă prin bucătărie, în timp ce el se spălă din nou afară, își puse haina și se întoarse să-și ia rămas-bun.

- Nu știu cum să-ți mulțumesc, îi spuse ea.

- Mi-ai mulțumit deja, spuse el. Pâinea prăjită și brânza au fost exact ce-mi trebuia, iar biscuiții cu ghimbir sunt delicioși. Și o să-mi faci și un fular. Dar fără pălărie. Te rog!

- Promit! Ea îi zâmbi. Mulțumesc, Harry.

El rămase chiar în pragul ușii din spate, gata să-și ia rămas-bun. Snowball îi adulmeca cizmele. Ar fi fost o vreme în care ar fi plecat fără să mai stea pe gânduri, dar

el șovăi în clipa aceea prea mult timp și își puse mâinile pe umerii ei, mângâindu-i cu degetele linia maxilarului.

- Să mă întorc în seara asta? o întrebă el cu o voce care devenise brusc scăzută și guturală, ochii lui întâlnindu-i direct pe ai ei.

Ea simți cum zâmbetul îi zboară de pe buze în timp ce înghiți în sec și își linse buzele. „Spune nu! Povestea asta nu trebuie să meargă mai departe. Spune nu!”

- Dacă vrei, spuse ea.

- Cred că vreau, îi spuse el, iar ochii lui rămaseră ațintiți spre ai ei înainte de a coborî spre buzele ei.

Își înclină ușor capul într-o parte și o trase puțin mai aproape. Lydia își simțea inima bătând de să-i sară din piept... și prin urechi. O privi din nou în ochi, apoi îi închise pe ai lui și micșoră distanța dintre gurile lor.

Era un sărut delicat și ușor, cu buze pecetluite și fără nici o încercare de a transforma momentul în ceva mai senzual. Un sărut dat între prieteni? Lydia îl simți cum o înfioară din cap până-n picioare, în timp ce își așază mâinile de-o parte și de alta a taliei lui.

Apoi se trezi că el o privește din nou în ochi, mâinile lui fiind încă ușor încordate pe umerii ei.

- Cât de curând, spuse el, poate chiar în seara asta, o să te sărut cum trebuie, Lydia. Sau poate, în spiritul independenței, o să mă săruți tu pe mine.

I se păru ciudat că în seara de dinainte, când el o rugase să-l invite înăuntru și ea acceptase tacit, prin poarta lăsată deschisă și fără să se mai fi uitat înapoi, Lydia se așteptase să se culce cu el. Cu toate acestea, acum simțea că totul se mișcă mult prea repede. El era mult mai... masculin decât se așteptase ea. Mai mult... real. Și cu mult mai... mai încântător. Și, Doamne, ce se întâmplase cu vocabularul ei? El era atât de... plăcut! Ce cuvânt lipsit de substanță!

Dar cum să se descurce cu acest bărbat ca iubit? Când i se năzărise ideea, totul aparținuse doar de domeniul fanteziei. Își dorise un balsam care să aline durerea

singurătății ce părea să facă parte din însăși ființa ei. Își dorise ceva care să o trezească la viață. Își dorise să trăiască în sfârșit. Cu toate acestea, visul fusese în esență unul impersonal, poate pentru că știa că avea șanse mici sau deloc să devină realitate. Nu știuse cum se va simți realmente în compania lui, când îi va vorbi și îi va zâmbi. Când o va atinge și o va săruta. Nu-i trecuse prin minte că realitatea va depăși cu atât de mult visul, încât ea nu va fi în stare să-i facă față. De unde să fi știut? Trăise atât de puțin chiar dacă avea 28 de ani și era văduvă. Aproape toată viața ei de până acum se construise în lumea interioară a visurilor.

Era în stare să pășească din tărâmul visurilor în realitate?

Îi era îngrozitor de teamă că ceva se va pierde iremediabil dacă deveneau iubiți... nu doar visul acesta, ci și capacitatea ei de a mai visa. Se va pierde și legătura de prietenie care părea să se nască între ei, această simpatie și înțelegere reciprocă. Acest lucru foarte prețios pe care nu îl mai simțise niciodată până acum nici cu o femeie, nici cu un bărbat.

Oh, deschisese un fel de cutie a Pandorei în urmă cu puțin peste o săptămână și habar nu avea ce iureș dezlănțuise.

- Poate, spuse ea.

Poate îl va lăsa să o sărute în seara asta, voise să spună. Poate ea îl va săruta pe el, deși părea un lucru puțin probabil. Nu ar fi știut ce să facă... ciudat, din moment ce fusese căsătorită șase ani.

Îi plăcu zâmbetul lui larg. Acum se desenă încet pe buzele lui. Era mult mai copilăresc decât un simplu zâmbet. Îi aprinse un licăr ochii și arăta exact locul în care liniile sculptate de răs în colțuri se vor întipări în riduri permanente când va îmbătrâni.

- Atunci pe diseară, spuse el, dându-i drumul și întorcându-se spre pragul ușii. Snowball, acum de ce mai mârâi? Plec.

- Cred că tocmai din cauza asta, spuse Lydia. Îi pare rău să te vadă plecând.

- Să înțeleg că am cucerit măcar una dintre doamnele care locuiesc în această casă? spuse el. Și, să mă ajute Dumnezeu, am cucerit câinele.

Lydia râse în timp ce el ieși afară și ocoli colțul casei ca să o ia spre poartă. Spera din suflet că nu-l va vedea nimeni trecând peste drum. Oare auzise cineva toporul care tăiase lemne toată dimineața? Sigur ar fi fost foarte evident pentru oricine l-ar fi auzit că nu fusese ea cea care tăiase atâtea lemne.

Se plimbă pe afară și privi cu satisfacție grămada frumos aranjată de lemne, apoi se aplecă să ridice un băț mic pe care el îl ratase când făcuse ordine. În timp ce se îndreptă de spate, Snowball se avântă din nou valvârtej spre gardul din spate, lătrând. Două mânuțe se țineau agățate de marginea gardului și un cap de la nas în sus se întrezărea între scânduri, privind lung spre grămada de lemne.

Atât fața, cât și mâinile dispărură într-o clipită. Dar nu se făcuseră nevăzute înainte ca Lydia să fi identificat intrusul.

Jeremy Piper.

Supărarea provocată de obrăznicia lui fu însă cât de curând înlocuită de un sentiment de uriașă ușurare că băiatul nu venise să se furișeze mai devreme. Cu cinci minute mai devreme, de exemplu, când ea se aflase chiar în pragul ușii deschise, fiind sărutată de Harry Westcott.

„Ai grijă, Lydia! Oh, ai grijă! Te joci cu un foc care riscă să te ardă.”

capitolul 7

Harry se întoarse de la fermă după-amiaza târziu, după ce rezolvase problema hambarului, sugerând să se facă reparații la mansardă pentru a avea mai mult

spațiu de depozitare și fiind de acord cu o extindere mai amplă decât cea sugerată inițial în spatele clădirii ca să fie mai mult loc pentru animale. Se simțea și lipicios, și murdar și îi trimise vorbă valetului să-i pregătească o baie. În timp ce aștepta ca apa să fie încălzită și dusă în garderobă, intră în bibliotecă să verifice corespondența primită peste zi.

Avea două scrisori, una primită de la verișoara lui, Jessica, pe care nu o mai văzuse de la căsătoria acesteia, în urmă cu doi ani, cu Gabriel, conte de Lyndale. Participase la nunta lor când, din pură întâmplare, se afla într-una dintre rarele lui vizite la Londra ca să-și comande o haină și cizme noi, după ce valetul lui îl avertizase că cele vechi o să se rupă pur și simplu de la atâta purtat într-una din zile. Cealaltă scrisoare era de la mătușa Matilda, vicontesa Dirkson, sora mai mare a tatălui lui. Se așază la birou ca să le citească.

Scrisoarea de la Jessica era plină de descrieri entuziaste ale vieții pe care o ducea în nordul Angliei. Era cu câțiva ani mai tânără decât Harry. Ea și Abigail fuseseră mereu prietene foarte apropiate. Fiind, în esență, singură la părinți – Avery, ducele de Netherby, fratele ei vitreg, era cu mulți ani mai mare –, Jessica îi adorase mereu pe toți cei trei verișori pe care îi avea, iar aceștia o iubiseră la fel de mult. Un paragraf din scrisoarea ei îi povestea despre Evan, fiul ei de un an. Trebuiau să plece în curând la Londra pentru sesiunea parlamentară și sezonul social, îi povestea. Oare Harry va fi și el acolo? Jessica așa spera. Îi părea rău că nu se văzuseră de Crăciun și îi era dor de el.

Și lui îi era dor de ea, se gândi Harry în timp ce împături scrisoarea și o puse deoparte. Și de restul familiei Westcott, oricât ar fi fost de ușurat că nu fusese nevoit să se ducă la Brambledean de Crăciun. Dar nu, nu se va duce la Londra. Nu anul acesta. Știa aproape sigur ce avea să-l aștepte acolo dacă se ducea... petreceri date

în cinstea aniversării lui de 30 de ani, de exemplu. „Nu, îți foarte mulțumesc, Jessica“, își spuse el în sinea lui.

Mătușa Matilda și viconteles Dirkson, cu care era măritată de patru ani, tocmai fuseseră în vizită la Gloucestershire pentru a-și vedea cei trei nepoți, de care le fuseseră teribil de dor de Crăciun, chiar dacă era perfect de înțeles că Abigail și Gil își doreau să-și petreacă vacanța la Bath. Gil Bennington era fiul natural al vicontelui Dirkson. Cei doi fuseseră înstrăinați în cea mai mare parte a vieții lui Gil și se regăsiseră în urmă cu câțiva ani, dar se evitaseră cu prudență unul pe altul o vreme după nunta lui Abby și Gil și în perioada procesului pentru custodia lui Katy. Tatăl și fiul păreau acum să țină mult unul la celălalt, în mare parte grație influenței lui Abby, pe de o parte, și a mătușii Matilda, pe de alta, bănuia Harry.

Toată lumea era bine și se simțea de minune, îi povestea mătușa, deși, firește, Harry o știa prea bine, din moment ce se întâlnise foarte recent cu toată lumea. Ambii bunici - și, firește, absolut deloc părtinitori - erau de acord că Ben era cel mai ieșit din comun bebeluș din istoria omenirii, în timp ce Seth era cel mai frumos copil, iar Katy - cea mai drăgălașă fetiță. Harry chicoti. Mătușa Matilda se căsătorise târziu în viață și era, evident, nemaipomenit de fericită. Chiar de o fericire exuberantă. Cine ar fi zis?

Fericirea conjugală chiar era cu puțință, se gândi el. Mama lui avusese dreptate în privința asta. Soții Westcott păreau deosebit de buni la capitolul acesta. Atunci de ce oare el se gândea la o aventură care nu avea să ducă la căsătorie și care, pe deasupra, era cel puțin riscantă, dată fiind dimensiunea satului în care locuia și faptul că toți locuitorii de aici și de prin împrejurimi știau aproape totul despre ceilalți, chiar înainte ca înseși persoanele în cauză să știe? De ce avea de gând să o revadă pe Lydia Tavernor în seara asta în ideea, bănuia el,

de a avea o aventură cu ea într-un viitor apropiat, când putea pur și simplu să se ducă la Londra și să-și găsească o soție? Sigur dacă își punea în minte asta, găsea pe cineva care să i se potrivească.

Întrebarea inevitabilă se ivi în ultimul paragraf al scrisorii trimise de mătușa lui. Harry avea în plan să petreacă măcar o parte din sezonul de primăvară la oraș? Harry își puse o mână peste ochi și râse. Căci acum era evident că aceasta era o campanie concertată în familie. Mai întâi mama lui de Crăciun, apoi Cam și Abby într-o mai mică măsură. Apoi din nou mama lui după întoarcerea lui acasă. Iar acum verișoara și mătușa lui. Vor urma bunica lui din partea mamei, Harry aproape putea să bage mâna în foc, apoi celelalte mătuși. Poate Alexander sau Wren. Și Elizabeth, sora lui Alex. Mai rămăsese altcineva? Ah! Și poate Anna, sora lui vitregă.

Harry împături scrisoarea mătușii Matilda și o puse peste cea primită de la Jessica. Nu se va duce la Londra, indiferent de câte ori va fi întrebat acest lucru. Uneori, a fi Westcott era o uriașă bătaie de cap. Dar el zâmbi chiar când își spuse acest lucru. Nu avea să uite niciodată cum se adunaseră cu toții și continuaseră să o facă, după Marele Dezastru, când ar fi putut la fel de ușor să-i lase baltă pe mama, Cam, Abby și pe el ca nefiind demni de a le fi în preajmă.

Și dacă mai stătea mult pe aici, se gândi el, ridicându-se hotărât în picioare, apa din cadă va fi rece sau cel puțin călduță, iar lui nu-i plăcea de nici un fel să facă baie cu apă rece.

În timp ce urcă scările spre garderobă, își aminti că recunoscuse de dimineată – în fața Lydiei Tavernor dintre toți oamenii de pe pământ – ceea ce nu mărturisise nimănui altcuiva în ultimii zece ani. De-abia dacă recunoscuse toate acestea față de sine. Îi purtase pică și chiar îl urâse pe Alexander când Alex devenise conte de Riverdale, după ce el fusese depozdat de titlu. Îi purtase pică și chiar o urâse pe Anna, care intrase în familie

ca membru cu drepturi depline, fiica tatălui lui Harry și singurul lui copil legitim, chiar în clipa în care Harry și surorile lui fuseseră declarați copii din flori. Îl urâse chiar și pe Avery, tutorele lui de la acea vreme, pentru că îl împiedicase să se înroleze ca soldat și insistase să cumpere un brevet militar pentru el. Fusesse mistuit de ură și de furie neputincioasă multă vreme după ce plecase în Peninsulă împreună cu regimentul lui, chiar și în timp ce scria scrisori vesele acasă, susținând că totul era o mare distracție și că el se simțea al naibii de bine. Își vărsase toată litania rușinoasă de resentimente în fața unei femei pe care abia o cunoștea. O femeie cu care se gândea să aibă o aventură.

Ce naiba să creadă despre el?

- Ai face bine să nu vii prea aproape de mine, Mark, îi spuse el valetului lui când intră în vestiar. Miros a grajd și a transpirație stătută. Cu alte cuvinte, put de-a dreptul. Te sfătuiesc să stai departe și să te ții de nas cât mă dezbrac.

Mark Mitchell zâmbi și făcu un pas înainte ca să-l ajute să-și scoată haina.

- Într-una din zile, când îmi ziceți asta, spuse el, o să vă cred pe cuvânt. Și mai vedem noi atunci cât de ușor puteți să mă concediați doar pentru că am făcut ce mi s-a spus.

- Nesupunere curată, mormăi Harry.

Și Lydia primi o scrisoare. După ce se dusesse afară să-și admire grămada de lemne și fusesse puțin tulburată de vederea lui Jeremy Piper uitându-se pe furiș prin gardul din spate, se dusesse la Denise Franks ca să-și recupereze platoul de tort și rămăsese la o ceașcă de ceai. În drum spre casă, trecuse pe la prăvălia din sat ca să mai cumpere câte ceva și i se dăduse scrisoarea. Era de la William, fratele ei mijlociu. Îi plăcuse dintotdeauna să primească scrisori de acasă.

Întoarsă la căsuța ei, aștepta ușor nerăbdătoare în pragul ușii, în timp ce Snowball se repezi spre copaci, își făcu nevoile și se întoarse agale, oprindu-se să adulmece pământul în vreo câteva locuri și privind o pasăre care ciugulea un vierme lângă gard, înainte de a hotărî că nu merita efortul. Intră din nou în casă, bău zgomotos din bolul ei cu apă și se culcă liniștită în fața șemineului.

„Oh, minunat“, se gândi Lydia în timp ce rupse sigiliul de pe scrisoarea de la fratele ei, căci înăuntru se mai afla o scrisoare. Numele ei era scrijelit cu un scris de mână mărunt și frumos, pe care îl recunoscuse ca fiind al lui Esther, cumnata ei. Citi mai întâi scrisoarea lui William.

Tatăl lor răcise în urmă cu câteva săptămâni, când îl prinsese o ploaie torențială, iar el era departe de casă. Totuși, după câteva zile petrecute fără să vrea la pat, își revenise repede, chiar dacă nu era încă într-o dispoziție de zile mari.

Lydia zâmbi. Tatăl ei disprețuise mereu orice fel de slăbiciune. Se supăra de fiecare dată când era obligat să se odihnească. Cum Dumnezeu reușiseră James și William să-l țină în pat câteva zile? Îl legaseră?

Anthony, mezinul familiei, aproape își terminase studiile la Oxford. Renunțase la planurile legate de cariera academică, îi povestea William, în favoarea unei cariere diplomatice. Hotărâse că vrea să călătorească prin lume, de preferat prin regiunile fierbinți și însorite ale globului. Era sătul de vremea închisă care părea să se instaleze mereu în Marea Britanie și să se permanentizeze, fie vară, fie iarnă. Era convins că aceasta trebuia să fie cea mai tristă țară din lume.

Îi dau cel mult vreo câțiva ani, îi scria William, înainte să se descopere că este foarte fericit să se întoarcă în țara asta tristă. Îți poți închipui pe cineva, Lydie, care să aleagă să locuiască în altă parte?

Nu, se gândi Lydia amuzată în sinea ei, nu prea putea. Dar ea nu încercase niciodată să trăiască în altă parte. Și nici nu mai fusese pe altundeva. Ca, de altfel, nici William. Și poate că toți oamenii credeau că propria țară era cel mai bun loc de pe pământ. Dar se simți cumva puțin invidioasă pe fratele ei mai mic. El măcar era liber să aibă visuri mărețe și chiar să facă planuri pentru a le transforma în realitate... pentru că era bărbat. La fel putea și ea, desigur... să-și facă visuri mărețe. De exemplu, putea să viseze la o viață în care să trăiască singură și să aibă mijloacele cu care să se întrețină. Visase la asta, iar acum visul devenise realitate. Și putea să viseze la un iubit. Visase la asta, iar acum...

Dar simți brusc un gol în stomac și se gândi la cele întâmplate, mai întâi lângă grămada de lemne, imediat după ce plecase Harry, și apoi acasă la Denise. Vorbiseră despre diferite lucruri când Denise adusese în discuție un subiect care o alarmase pe Lydia... dacă *alarmă* nu era cumva un cuvânt prea puternic.

- Am văzut eu bine aseară? întrebese ea. Maiorul Westcott te-a însoțit până acasă, Lydia?

- Am mers pentru scurtă vreme în aceeași direcție, spusese Lydia, sperând că fața nu i se va înroși. Ar fi fost stupid să mergem tăcuți unul în spatele altuia.

- Oh, la naiba, spusese Denise. Ce explicație foarte rațională și plictisitoare! Toată noaptea și toată dimineața mi-am stors mințile ca să creez o poveste romantică.

- Între mine și maiorul Westcott? spusese Lydia râzând. Ce idee absurdă!

- Dar de ce? o întrebese prietena ei. Ești văduvă de mai bine de un an, Lydia. Cred că durerea ta este încă foarte profundă și știu că spui mereu că nu o să te mai măriți niciodată. Dar n-ai nici 30 de ani. Într-o bună zi, o să te uiți în jur și o să te răzgândești. Dacă s-ar întâmpla să pui ochii pe maiorul Westcott...

- Denise, spusese Lydia și o întrerupsese cu o mână ridicată. Prietena ei răsese în continuare. Serios? Maiorul Westcott?

- De ce nu? protestase Denise. Fără îndoială, este un bărbat atrăgător. Și fără obligații. La fel ești și tu... adică, atrăgătoare și fără obligații. Te-a condus acasă și de la Hannah Corning acum vreo săptămână.

- Pentru că ne ducem acasă pe același drum, îi explicase Lydia. Și a făcut-o ca pe o favoare pentru Tom Corning, care să nu mai fie nevoit să iasă din casă ca să mă însoțească până în fața ușii. Deși a fost inutil. Sunt perfect în stare să mă duc singură până acasă, chiar și în inima nopții. Bărbații pot fi foarte exagerați.

Curând după aceea, Lydia își luase rămas-bun. Dar, chiar dacă Denise adusesse subiectul în discuție doar ca să o tachineze și se amuzaseră amândouă pe această temă, Lydia se alarmase. Nu, nu era un cuvânt prea exagerat. Căci dacă Denise observase acest lucru, atunci îl observaseră și alții. Cu două ocazii diferite, maiorul Westcott o dusesse până acasă seara târziu. Cele două incidente nu reprezentau nimic în sine. Dar nu mai încăpea loc de altele.

Și dacă Jeremy ar fi apărut și s-ar fi uitat peste gard cu câteva minute mai devreme?

Era o nebunie - nebunie curată - să continue ceea ce începuseră. Chiar și o prietenie era un lucru interzis între un bărbat singur și o femeie singură... cel puțin, orice fel de prietenie care nu se putea manifesta la lumina zilei și într-un loc public. Și chiar și așa...

Trebuia ca vizita din seara aceea să fie cât mai scurtă cu putință, hotărâse ea după ce plecase de la Denise. Trebuia să-i dea limpede de înțeles maiorului Westcott că nu se putea să mai existe astfel de întâlniri între patru ochi. Cu siguranță, el va ști să recunoască înțelepciunea unei asemenea decizii. Dar chiar dacă nu va înțelege, ea știa că nu se va dezbate chestiunea. Îl considera un bărbat onorabil. În plus, totul fusese ideea ei de la bun început.

Își întoarse atenția spre scrisoarea primită de la fratele ei. Cum de ajunsese cu mintea în alte părți?

„Am tot vorbit“, continua el. „Eu, tata și James.“ Și Lydia știu, chiar înainte de a trece mai departe, că William ajungea în sfârșit la adevăratul motiv pentru care îi scrisese.

Înțelegem perfect de ce ai insistat, după înmormântarea lui Isaiah, să revii în satul tău. Tata și James regretă hotărârea cu care au insistat atunci să te întorci acasă cu ei. Au făcut-o din dragoste și grijă pentru tine, bineînțeles, după cum sigur știi, Lydie. Dar au acționat greșit și sunt dispuși să o recunoască. Era drept să-ți petreci perioada de doliu acolo, unde ai trăit atât de fericită și ai slujit cu atâta sârguință alături de soțul tău. Să pleci imediat după moartea lui te-ar fi făcut să te simți de parcă lai fi abandonat. Trebuie să fi simțit că el se mai afla cumva încă în spirit acolo. Și aveai vecini și prieteni care te iubeau, au suferit alături de tine și, fără îndoială, aveau nevoie de prezența ta fizică. Ai făcut ce trebuia și ce era onorabil când ai decis să rămâi și singurul lucru care ar fi putut să vindece întrucâtva inima ta frântă. Știm că lai iubit pe Isaiah cu un devotament neclintit. Îmi amintesc încă cât de fericită ai fost în ziua nunții... mai fericită de atât nu te-am văzut niciodată.

Lydia își umezi buzele, pe care le simți brusc uscate. Oh, își amintea și ea de ziua aceea dominată de o freneză fericită. Prima zi a ceea ce ar fi trebuit să fie o extraordinară poveste cu final fericit, la care doar cei foarte tineri și foarte naivi se așteaptă.

Ți-am onorat decizia și nu am mai revenit asupra subiectului mai bine de un an. Dar, Lydie, ești o femeie singură, o femeie tânără. Și dacă nu s-a schimbat nimic, nu ai nici măcar un slujitor care să locuiască

împreună cu tine. Nu se cuvine așa. Trebuie să-ți dai seama de asta. Nu ești în siguranță. Acum că anul tău de doliu s-a încheiat și, probabil, ai renunțat la hainele negre, ești pradă tuturor impertinențelor acelor bărbați care te văd lipsită de protecția unui soț. Unii vor alege chiar să creadă că însăși decizia ta de a locui singură este o invitație deliberată de a ți se face avansuri. Știm că nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Dar nimic nu poate fi mai dezastruos... pentru reputația și siguranța ta.

Mâinile Lydiei începură să tremure brusc de furie în timp ce strânse hârtia între degete. William își dădea seama cât de ofensatoare erau cuvintele lui? Cu toate acestea, ea nu era pe deplin îndreptățită la mânia care o traversa, nu-i așa? Nu după povestea pe care o începuse cu puțin peste o săptămână în urmă. Nu după ce îl invitasese pe Harry în casă cu o seară înainte și îi permisesese să o sărute de dimineață. Citi mai departe.

Voi veni să te iau de îndată ce vom fi siguri că boala tatei nu riscă să recidiveze. Ne vom ocupa de vânzarea căsuței tale și de mutatul tuturor lucrurilor mai mari. Nu trebuie să-ți faci griji pentru nimic din toate acestea. Pur și simplu, trebuie să vii și să fii din nou acasă, unde putem să avem grijă de tine. Vom găsi pe cineva potrivit cu care să te măriți în cele din urmă, deși nu este nici o grabă. Esther ți-a trimis o scrisoare pe care o vei regăsi în plic. Îți transmite vești care speră să te aducă înapoi acasă, dacă nu va putea să o facă nimic altceva.

Lydia împături scrisoarea și închise ochii. Poate că știa în adâncul inimii că ei nu vor accepta un refuz din partea ei. Nu la nesfârșit. Snowball stătea la picioarele ei și își flutura codița albă, cu ochii întristați ațintiți

în sus, de parcă ar fi simțit iureșul de emoții care îi lua cu asalt stăpâna. Lydia lăsa scrisoarea deoparte și o ridică pe Snowball în poală.

- La urma urmei, nu o să mă lase în pace, spuse ea. Îi cunosc, Snowball. A existat vreodată o femeie atât de asediată de bărbați care o iubesc? Sunt de ajuns ca să nu vrei să mai auzi de iubire în viața ta.

Snowball se răsuci de două ori în poală înainte de a se ghemui și a adormi.

- Și gata cu empatia și solidaritatea între femei, spuse Lydia. Știi, Snowball, poate că ar fi mai ușor să cedez și să mă duc acasă. Să stau cu tata, frații mei... și cumnata mea. Alți oameni s-ar ocupa de casă, de făcut curat și de gătit. Și de tăiat lemnele. Aș fi înconjurată de vecini pe care îi cunosc, m-aș afla într-un loc pe care îl cunosc. Ar exista mereu cineva sau ceva care să țină la distanță singurătatea.

Poate era pentru că vorbi cu voce tare, dar i se păru că propriile cuvinte fuseseră rostite din gura altcuiva. Le auzi tristețea, senzația de înfrângere. Se auzi vorbind ca Lydia, așa cum fusese ea întotdeauna... până în urmă cu puțin peste 15 luni. Și furia se dezlănțui în forță, dar se îndreptă asupra ei de data asta. De ce faptul de a fi femeie nu doar că te făcea neputincioasă, dar și slabă de înger?

De ce nu se înfuriase pe Isaiah când i se dezvăluise uluitor de limpede în ziua nunții că viața alături de el nu avea să fie diferită de cea de acasă? Ci chiar mai rea. Cu mult mai rea, pentru că el era soțul ei, iar ea tocmai jurase să i se supună. De ce nu recunoscuse nici măcar față de sine în cei șase ani de după ziua nunții că nu era o căsnicie bună, că fusese înșelată, că nu era fericită... și negase acest lucru în fiecare clipă din fiecare zi? Oh, era adevărat că tirania lui nu fusese niciodată una de ordin fizic. Nu se temuse niciodată de o posibilă violență din

partea lui. Nu o lovise niciodată și nici măcar nu îi vorbise urât sau fără respect. Dar...

Dar fusese totuși o tiranie. Ea nu-i spusese niciodată că nu era de acord – absolut deloc de acord – cu viziunea pe care o avea el despre căsătoria lor. Puterea personalității lui, înfățișarea lui impresionantă, credința lui mistuitoare, ardoarea lui carismatică de slujitor al Domnului o copleșiseră cu totul și o convinseseră, prin contrast, de propria inutilitate. Când el o numise ajutorul lui, ea își acceptase rolul cu blândețe pentru că exact așa stăteau lucrurile. La început, cuvântul sugerase o apropiere împărtășită, o sarcină și o misiune comune. O comuniune. Abia odată cu trecerea timpului, cuvântul acela – „ajutor” – începuse să o calce pe nervi, căci nu făcea decât să definească poziția ei de supunere, lipsa ei totală de identitate când era departe de Isaiah.

Cu toate acestea, ea nu protestase niciodată. Nu se înfuriase niciodată. Nu ceruse niciodată să fie văzută ca o persoană cu drepturi depline. Nu-l forțase niciodată să se uite la ea, să o privească direct în ochi, să o vadă ca pe... ea însăși. Ca Lydia. Începuse chiar să se îndoiască de faptul că ar fi existat o persoană care să merite să fie văzută. Ea fusese ajutorul lui Isaiah. Așa o văzuseră oamenii din parohie... dacă și când se întâmplase să o vadă. Așa o vedeau în continuare... chiar dacă alesese ea să fie văzută așa acum. Pentru că a fi invizibilă după moartea lui îi protejase cumva identitatea, personalitatea, independența. Sau poate doar frica.

Ea își aminti brusc de scrisoarea cumnatei ei, o luă și rupse sigiliul. După cum crezuse în parte când citise remarca lui William, Esther aștepta în sfârșit un copil, după doi ani de căsnicie. Fără îndoială, era încântată de asta. La fel și James, se pare.

Lydia nu fusese niciodată însărcinată. Și acum nu va fi niciodată pentru că decizia de a nu se mai mărita, de a nu-și mai lăsa niciodată libertatea pe mâinile unui

bărbat, era una fermă și nu avea să se schimbe, așa cum credeau prietenii, tatăl și frații ei că se va întâmpla după ce ea își va fi revenit complet. Dar nu era o decizie lipsită de dezavantaje. Ea era o femeie cu nevoile unei femei. Nevoia de a fi cu un bărbat, da, sau, mai bine zis, cu un iubit. Dar și nevoia – dorința – de a avea un copil. Totuși, nu putea să le aibă pe amândouă. Trebuia să aleagă și alesese deja.

Esther știa că tatăl și frații Lydiei voiau ca ea să revină acasă. Își dorea și ea același lucru, o asigură pe Lydia. Se întâlniseră o singură dată, când fuseseră prea ocupate cu nunta ca să se cunoască așa cum se cuvenea să o facă cumnatele între ele. Dar, la fel ca Lydia, Esther nu mai avea alte surori și își dorea să aibă o soră în persoana ei acum, în timp ce aștepta nașterea copilului și apoi, când va avea nevoie de compania apropiată a unei femei. „Oh, Lydia, te rog, te rog, vino acasă”, o implorase ea chiar înainte de finalul scrisorii. „Cu cele mai dragi urări, cumnata ta, Esther.”

Și Lydia își aminti îndurerată cum, la opt ani, se ruga și implora ca bebelușul despre care mama îi spusese că avea să vină curând pe lume să fie fată, ca să aibă și ea o soră în sfârșit. Mama îi spusese că nu îi putea promite una ca asta, pentru că nu alegea ea ce să fie copilul care avea să vină pe lume. Lydia sperase și se rugase după aceea, fără să implore de față cu toată lumea. Apoi se născuse Anthony, iar ea fusese cumplit de dezamăgită. La scurt timp după aceea, mama murise, iar Lydia nu mai avusese nici soră, nici mamă.

Acum avea o cumnată.

Și curând va avea o nepoată sau un nepot.

Un copil în familie.

Dar nu al ei.

Nu se va întoarce niciodată ca să rămână acasă, deși o încerca un fel de tentație surprinzătoare și perfidă. Să renunțe la luptă și să se întoarcă acolo unde era iubită,

unde avea companie. Unde nu va mai trebui să-l vadă pe Harry pe nicăieri. Unde se putea ascunde de durere. Și cât de ridicol era faptul că *vor* exista durere și o nefericire ascuțită după astă-seară. Cât de ridicol! De-abia dacă îl cunoștea. Nu prea avea cum să susțină că este îndrăgostită de el. Nu era. Și nu-și dorea să fie.

Nu, nu va fugi doar pentru că oamenii, casa din copilărie și situația care o așteptau acolo erau cunoscute și sigure. Se va pierde din nou pe sine dacă se ducea acasă.

Ea era prea importantă ca să se piardă.

Chiar era.

Dacă durerea era costul suprem al libertății și independenței și al faptului de a fi un om, atunci așa să fie.

Ea rămânea aici.

capitolul 8

Pentru cineva care luase decizia foarte fermă de a pune capăt unei relații care abia dacă începuse, Lydia avu nevoie de exagerat de mult timp ca să decidă cu ce să se îmbrace. Nu voia să arate prea aranjată... deci, lăsa deoparte noua rochie roz. Dar nici nu voia să pară ștearsă sau demodată... cu siguranță nu va purta nimic negru, cenușiu sau de culoarea lavandei. Serile erau încă prea răcoroase pentru muselină sau mâneci scurte, dar mânecile lungi și un decolteu înalt și rotund puteau să pară foarte respectabile. Și de o simplitate perfectă.

Se purta, își spuse ea în gând, în timp ce își puse o rochie de un albastru-deschis, cu mâneci lungi și decolteu înalt și rotund, de parcă avea douăzeci de dulapuri pline cu rochii într-o mare diversitate de culori și stiluri. Nu avea. Isaiah nu încurajase nici extravaganta, nici vanitatea. Nu, aici era nevoie de o rectificare. Le *descurajase* activ pe ambele.

Apoi trebui să-și aranjeze părul. La început i se păruse să nu prea avea ce să aleagă în privința asta cel puțin.

Avea un singur mod de a și-l prinde și care să se potrivească perfect sub bonețică... într-un coc simplu prins la ceafă. Dar ce bonețică să aleagă? Avea mai multe, toate albe, toate foarte asemănătoare. De fapt, nu merita să-și piardă prea mult vremea cu ele.

Dar o întrebare se trezi în sinea ei și o proiectă într-o confuzie absolută. Trebuia să poarte bonețică? Începuse să poarte bonețică la câteva zile după nunta ei pentru că Isaia fusese de părere că modestia acesteia se potrivea perfect cu statutul ei de femeie măritată și de ajutor al lui. Și de atunci purtase mereu o bonețică. Se gândi că era posibil să se simtă oarecum dezgolită fără să poarte vreuna. Cu toate acestea, avea doar 28 de ani. Nu mai era o fată, într-adevăr, și era văduvă. Dar nu avea nici 100 de ani.

Își mai amintea vreun alt mod de a-și aranja părul? Și dacă își amintea, se putea descurca fără ajutorul unei cameriste?

Să încerce?

Dar de ce și-ar dori măcar să facă asta? Era pe cale să încheie ferm orice ar fi fost relația aceasta care se clădea între ea și Harry Westcott. Din moment ce el oricum venea... Ea îi spusese că putea să vină când o întrebase de dimineață. Așa că era doar corect să-și petreacă o oră cu el, să stea alături și să discute. Poate chiar să glumească și să râdă puțin. Nu era nici un păcat aici. Nu considerase niciodată că acesta era un păcat, dar fusese mai ușor să se supună ascultătoare preț de șase ani în loc să încerce să-și explice punctul de vedere contrar.

Nu va purta nici o bonețică.

Avu nevoie de o oră ca să-și aranjeze părul într-un fel care, atunci când terminase, arăta de parcă abia i-ar fi luat cinci minute. Trebuia să se mulțumească cu un păr periat frumos pe spate și răsucit într-un nod strâns la ceafă. Din întâmplare, câteva șuvițe refuzară să rămână prinse în coc și îi curgeau peste tâmpile și de-a lungul gâtului.

Le lăsase așa. Nu arătau chiar rău. De fapt, păreau aproape lăsate așa cu intenție și, slavă Domnului, că părul îi era ușor ondulat. Restul - şuvițele drepte, pieptănate pe spate, absolut neinteresante - măcar strălucea în lumina lumânărilor.

Chiar se simțea ciudat fără bonețică. Dar chiar dacă, până la urmă, s-ar fi repezit să caute una, se auzi o bătaie la ușă, iar Snowball ieși ca o săgeată din dormitorul Lydiei, chelălăind și lătrând.

El părea aproape sinistru în pragul ușii ei în lumina înserării. Părea mai înalt decât de obicei, înveșmântat într-o pelerină lungă și neagră de seară. Dar când își scoase pălăria, înfățișarea i se schimbă pe loc sub asaltul părului blond și al zâmbetului lui. Se aplecă să o mângâie pe Snowball sub bărbie, iar câinele ei îi linse mâna și se întoarse cu pași molcomi în casă, dând uitării orice urmă de ferocitate. El ridică privirea și îi zâmbi din nou Lydiei când păși înăuntru, iar ea închise ușa. O clipă rămase cu fața spre el, cu mâna încă pe clanță, în timp ce trase aer în piept și îl eliberă.

Își dădea seama că el își pusese pălăria și pelerina într-un cârlig în spatele ușii. Prezența lui fizică avea mereu un impact mai puternic asupra ei decât atunci când doar se gândea la el... sau visa la el. Ar fi trebuit să fie deja obișnuită cu asta până acum. Ar fi trebuit să deschidă ușa, să-i zâmbească, să-și ceară iertare că îl făcuse să bată drumul degeaba la o asemenea oră și să-i explice că nu putea nici să-l invite înăuntru și nici să-l mai vadă vreodată între patru ochi. Deja până acum s-ar fi încheiat povestea dacă ea ar fi făcut întocmai. Dar bineînțeles că nu făcuse întocmai.

„Atunci să ne bucurăm de prezent“, se gândi ea și se întoarse dinspre ușă. „Să ne bucurăm de ora asta.“

Se întorcea și el în același moment, după ce își agățase pelerina, și privirile li se întâlniră, la nici un metru distanță. Nici unul dintre ei nu rostise încă vreun

cuvânt. El nu mai zâmbea, iar chipul lui părea mai puțin tânăr decât de obicei, mai puțin cordial, mai frumos. Emană o *aură* mult mai puternică decât o făcuse vreodată în visurile ei.

El își ridică brațele și îi cuprinse ușor fața între palme, înainte de a-și trece delicat degetele peste conturul buzelor, de la centru spre colțuri. Lydia inspiră foarte încet și își trecu limba peste buze fără să-și ia ochii din ochii lui. Simțea o agitație în pântec. Genunchii îi tremurau.

El micșoră distanța dintre ei și își apăsă gura peste a ei. Așa cum făcuse de dimineață. Dar era o diferență acum. Buzele îi erau ușor întredeschise de astă dată. La fel erau și ale ei. Ea își lipi mâinile pe pieptul lui și îi simți sărutul ca o durere brută pe buze, coborând spre gât și sâni, traversându-i pântecul și oprindu-i-se între coapse, chiar înainte de a o simți până în vârful degetelor, care i se încordară în pantofi de parcă ar fi încercat să o ținuiască în podea.

Și apoi gura lui nu o mai atingea pe a ei, iar ochii lui o priveră din nou cu pleoapele grele de dorință.

- Sărută-mă, murmură el.

La început, cuvintele o nedumeriră. Nu era exact ce făceau... se sărutau? Dar își aminti de cuvintele lui de dimineață când îi spusese ca *ea* să-l sărute pe *el*. Își mușcă ușor buza de jos, iar ochii lui îi surprinseră gestul.

Oh, nu era ceea ce își dorise ea de la ora asta... să stea aici cu el, chiar în fața ușii de la intrare, cu obrajii în mâinile lui, cu mâinile ei lipite pe pieptul lui și degetele cufundate în cutele tari ale lavalierii. Fără să-l atingă oriunde altundeva, deși putea să simtă căldura trupului lui cu fiecare parte din corpul ei. Simțea parfumul subtil de mosc al săpunului de ras sau al coloniei lui.

„Sărută-mă!“

Ea își lăsă mâinile să urce pe umerii lui lați și puternici sub strânsoarea ei, se înclină mai aproape și îl sărută. Buzele lui erau moi și calde, încă ușor întredeschise.

Teribil de masculine. La fel era fiecare celulă a lui. Căci, mișcându-și mâinile și venind mai aproape, ea își lipi pieptul de pieptul lui și corpul de corpul lui. Putea să simtă mușchii tari ai trupului lui lipit de al ei și puterea coapselor lui prin materialul subțire al rochiei. Se simți străbătută de fiorul ascuțit al unei dorințe intense și se trase înapoi, cu răsuflarea întretăiată și ușor panicată.

El o privi, cu mâinile odihnindu-se de-o parte și de alta a taliei ei, și nu spuse nimic.

- Harry, spuse ea și își dori ca vocea să nu-i fi răsunat atât de sacadat. Trebuie să-mi cer scuze. Pentru ceea ce te-am întrebat când m-ai condus acasă de la familia Corning, pentru ce am continuat să spun și să insinuez, pentru că te-am invitat înăuntru aseară, pentru că te-am lăsat să-mi tai lemnele de dimineață, pentru că am fost de acord să revii în seara asta. Totul trebuie să se termine. Acum. Nu are cum să continue. N-am face decât să o căutăm cu lumânarea.

Ochii lui zâmbeau, chiar dacă restul chipului lui nu trăda nici o urmă de zâmbet. Își retrase mâinile de pe talia ei și le strânse la spate.

- Ai dreptate, spuse el. Mi-am zis toată ziua - toată săptămâna - că ar fi o nebunie.

Și cât de illogic era din partea ei să se simtă dezamăgită, să știe că de acum, peste un minut, două, el va pleca și singurătatea care se dezlănțuia uneori asupra ei va reveni cu toată forța unei lovituri primite în stomac.

Ea îi zâmbi.

- Arăți foarte diferit fără bonețică, spuse el. Ești foarte frumoasă.

Complimentul o bucură, chiar dacă era o exagerare extraordinară. Obrajii îi erau încă fierbinți. Inima îi bătea încă gata să-i sară din piept.

- Mulțumesc, spuse ea. Harry, îmi pare atât de rău! Dar o să-ți fac fularul.

Un zâmbet înflori pe buzele lui.

- Ești supărată, spuse el. Nu trebuie să fii. Nu-mi ești datoră cu nimic, nici măcar cu un fular. A fost ideea și plăcerea mea să-ți tai lemnele. Uneori, îți place să te simți bărbat și ce este mai masculin decât să fluturi un topor prin aer, mai ales când știi că o femeie se uită la tine?

Ochii lui chiar râdeau acum.

- Oh, spuse ea înțepată. Ce te face să crezi că te priveam? Eu făceam biscuiți, dacă îți amintești.

- Vanitatea mea m-a făcut să mă gândesc la asta, spuse el. O să-mi afectezi grav orgoliul dacă acum îmi spui că n-ai aruncat nici măcar o privire.

- Ei bine, spuse ea, nu mi-aș dori să-ți afectez în vreun fel stima de bărbat. Poate să fi aruncat o privire în trecut.

- Mulțumesc. El râse încet. Vrei să uităm de săruturi și să ne despărțim prieteni?

Ah, dar cum să uiți...

- Au mai rămas niște biscuiți de dimineață, spuse ea. Și ceainicul stă să fiarbă. Lasă-mă să fac un ceai...

- Fără ceai. Sau biscuiți, nici măcar cu ghimbir. Am venit aici imediat după cină, spuse el. Dar cred că ar fi o idee bună să stăm puțin de vorbă. Căci, cu siguranță, suntem prieteni, Lydia, și așa trebuie să rămânem. Fără îndoială, o să ne tot întâlnim unul cu celălalt până la urmă. Întâlnirile n-ar trebui să fie stânjenitoare pentru nici unul din noi, nu-i așa?

Ea se întoarse în salon și ridică pernuțele spre spătarul canapelei, deși o făcuse și mai devreme.

El veni și se așeză pe canapea, în același loc pe care îl ocupase cu o seară înainte, iar ea se așeză din nou lângă el în loc să se așeze pe scaun, cum probabil ar fi trebuit să facă. Snowball se uită de la unul la altul înainte de a se ghemui lângă vatra în care ardea focul pe care Lydia îl aprinsese mai devreme.

- Lui Isaiah nu-i plăcea să fiu văzută fără bonetică, spuse ea ca să spună ceva. Îi se părea nepotrivit ca soția vicarului să umble cu capul descoperit în public.

- Dar acum nu mai ești soția vicarului, spuse el. Și nici nu ești în public.

- Nu.

Nu, nu erau în public și, prin urmare, nu ar fi trebuit să se găsească aici împreună. Dar era așa o *ușurare* că vor avea parte de această ultimă oră. Îi plăcea să stea de vorbă cu el. Pentru că nu o trata doar ca pe cineva care îi asculta monologurile. O încuraja și pe ea să vorbească și o asculta de fiecare dată când vorbea. Și se uita la ea.

- Lydia, spuse el, dovedind imediat ce gândise mai devreme, spune-mi de ce te-ai ascuns atâția ani și încă te ascunzi când nu ești acasă!

- De ce m-am ascuns?

Ea se încruntă.

- Când m-ai întrebat dacă m-am simțit vreodată singur, zise el, am înțeles că recunoști că te simți singură și tu. Și m-am simțit vinovat pentru faptul că, de când ești în Fairfield, mai întâi cu soțul tău ca soție a vicarului și mai recent ca văduvă, abia dacă te-am observat. Nu te-am cunoscut și n-am făcut niciodată vreun efort ca să te cunosc. Mi-a fost foarte rușine pentru comportamentul meu. Până când m-am gândit că poate tu ți-ai dorit să fie așa. M-am gândit că poate te-ai ascuns de bunăvoie, chiar dacă nu erai la propriu o pustnică. Te-am urmărit atent la petrecerea domnului Solway de aseară și mi-am dat seama repede că aveam dreptate. Te-ai lăsat pierdută în fundal de bunăvoie, chiar și atunci când ai fi putut să ieși în evidență pentru câteva momente pentru tortul făcut de ziua lui.

- Chiar nu era nimic de lăudat aici, spuse ea. Îmi place să fac prăjituri, chiar dacă nu susțin că aș fi vreo expertă. În plus, a fost un tort de ziua lui de naștere.

Atenția tuturor trebuia să se concentreze asupra domnului Solway, nu asupra mea.

- Dar te pierzi constant în fundal, insistă el. Soțul tău era în centrul atenției pe oriunde se ducea. Avea o... care este cuvântul? Prezență... neobișnuit de carismatică. Trebuie să fi fost greu ca soție să nu pari ca o simplă umbră a lui. Poate că nu ai făcut-o intenționat atunci. Dar de atunci? Ai rămas o umbră. Poate că nu te-aș fi observat niciodată dacă nu ai fi pus întrebarea aceea despre singurătate. De ce o faci? De ce te ascunzi? În mod paradoxal, în văzul tuturor. De ce nu vrei ca oamenii să te vadă și să te cunoască?

Ea nu răspunse o vreme, în timp ce își mută privirea de pe chipul lui spre mâinile pe care și le ținea în poală. Era puțin tulburată că el își dăduse seama de toate astea. Bine. Harry fusese sincer de dimineață în legătură cu ceva care ar fi fost dureros și ușor rușinos de recunoscut. Și erau prieteni. Tocmai prietenia aceasta îi va lipsi mai presus de toate.

- M-am îndrăgostit profund de Isaiah, îi spuse ea. Începuse să-mi fie teamă că o să rămân fată bătrână toată viața pentru că știam că nu voi avea un sezon de debut și nu era nimeni prin zona în care locuiam. Nu mi-a plăcut nici unul dintre pretendenții care fuseseră aduși acasă sub tot felul de pretexte voalate. Și apoi a venit Isaiah. Nu întâlnisem niciodată pe cineva atât de uluitor de chipeș, cu atâta tărie de caracter, atât de hotărât și de plin de energie. Vorbea despre credința lui și despre ceea ce simțea că este misiunea lui în viață, de parcă ar fi contat cu adevărat. Și, bineînțeles, a contat. Biserica nu era doar o carieră pentru el. Era... oh, era totul. El era foarte sincer, de o autenticitate dezarmantă.

- Cred că toți cei care l-au cunoscut au simțit asta la el, spuse Harry.

- Când am înțeles că îmi acorda atenție cu un motiv anume, continuă ea, nu mi-a venit să cred ce noroc

am. Când m-a rugat să mă mărit cu el, am crezut că sunt în al nouălea cer. Tot ce-mi doream de la viață era să-l mulțumesc, să-l ajut cu munca lui, să fac parte din lumea lui și să-l fac să se simtă bine și fericit în același timp. Astfel aveam să fiu și eu fericită. Nu m-am îndoit de asta nici măcar o clipă. Găsisem tot ce visasem vreodată.

Ea se opri ca să inspire adânc și răsuflă încet. Poate că nu ar fi continuat dacă el nu ar fi așteptat în tăcere ca ea să o facă. Focul din vatră trosni, se involbură și trimise scânteii pe horn. Snowball, deranjată pentru o clipă, se ridică în patru labe, se întoarse de două ori pe covorașul din fața vetrei și se cufundă din nou liniștită în somnul ei.

- Avea niște idei foarte clare despre rolul pe care trebuia să-l aibă soția unui vicar, spuse Lydia după ceva vreme. Și avea idei foarte clare în privința tuturor lucrurilor. Nu trebuia să-mi pierd timpul și energia cu treburile casnice. De aceea aveam slujitori... pe doamna Elsinore, în mod special. Eu aveam de jucat un rol mai special în misiunea lui. Îi eram ajutor. Trebuia să fiu mereu în primul rând la slujbele de la biserică și alături de el la biserică și la evenimentele comunității. Trebuia să fiu implicată în fiecare comitet de femei al bisericii și să fiu reprezentanta lui acolo. Când eram amândoi în aceeași companie, trebuia să mă supun cunoștințelor și judecății lui superioare, astfel încât autoritatea lui în parohie să nu fie vreodată știrbită. Nu trebuia să vorbesc decât dacă mi se vorbea personal, și chiar și atunci trebuia să-l las să răspundă în locul meu dacă subiectul era unul serios sau vreo chestiune de credință. Una dintre îndatoririle mele principale era să vizitez bătrânii, bolnavii, tinerele mame și copiii lor. Trebuia să le duc mâncare, dar doar coșurile pe care mi le dădea doamna Elsinore. Trebuia să am grijă de oricine venea la ușa parohiei să ceară ajutor. Nu era de datoria mea - sau

a lui – să pun la îndoială motivele profunde ale nevoii exprimate. Îl mulțumeam pe el și așa mă mulțumeam și pe mine. Voiam să-i fac pe plac. Îl iubeam.

Era aproape adevărat. Dacă nu ar mai fi existat și alte dedesubturi în povestea lor, ar fi fost adevărul adevărat. Ar fi fost atât de ușor să fie fericită. Și, prin urmare, cu inima frântă după moartea lui. Cu inima frântă și pentru ea, nu doar pentru el. Ea chiar îi deplânse pierderea.

Ea își întoarse capul și își ridică ochii spre Harry, căci el nu rupse imediat tăcerea.

- Și după ce ai rămas văduvă? o întrebă el. De ce ai ales să rămâi ascunsă, Lydia?

- Eram în doliu, îi spuse ea.

- Mai ești încă? o întrebă el.

- Nu. Ea își răsfirea degetele în poală, prinzând fusta rochiei între ele. După ce a murit, am preferat să rămân aici în Fairfield decât să merg acasă la tata și fratele meu. Am vrut să fiu liberă și independentă, dar nu știam prea bine ce trebuia să fac. Nu aveam experiență. Nu mi-am dorit nici un fel de intervenție din partea cuiva, oricât ar fi fost de bine intenționată. Am vrut să-mi găsesc propriul drum.

- Înțeleg, spuse el.

Dar să înțeleagă? Cum era cu puțință?

- N-ai de unde să știi cum e să fii femeie, spuse ea, ridicând din nou privirea spre el. Mereu sub controlul bărbaților, oricât de binevoitori ar fi. Indiferent câtă apreciere și chiar dragoste îți oferă acești bărbați pentru a stăpâni complet fiecare fațetă a vieții tale și chiar a minții tale.

El se uită din nou în ochii ei, cu o ușoară încruntare.

- Știu că femeile au drepturi puține, sau chiar deloc, conform legii și bisericii, spuse el. Cu siguranță nu este corect și este un lucru care trebuie îndreptat. Dar viața nu se trăiește mereu strict conform legii. Tradiția

poate fi o călăuză la fel de puternică. Majoritatea femeilor din viața mea, mi se pare, sunt persoane puternice, hotărâte, care își apără poziția în fața bărbaților din viața lor, ajungând de obicei la un echilibru armonios. Deși am o verișoară, este adevărat, Elizabeth, care a fost forțată să fugă din prima ei căsătorie abuzivă și a fost salvată de o posibilă revenire doar pentru că Alexander, fratele ei, a refuzat să o lase baltă, dar ea și-a înfruntat soțul și cred că l-a și lăsat lat la pământ, provocându-i câteva daune serioase. Legea ar fi trebuit să fie de partea ei, dar nu a fost. Forța brută a trebuit să-i ia locul ca să o apere.

- Nici un bărbat nu a folosit vreodată violența fizică asupra mea, spuse ea.

Deși existau și alte tipuri de violență.

- Soția lui Alexander, Wren, contesa de Riverdale, era proprietara unei fabrici de sticlă care mergea foarte bine atunci când l-a cunoscut, îi spuse el. Se implica foarte activ în afacere și încă o mai face. Nu cred că Alex a încercat vreodată să o oprească sau să se implice el în locul ei. Sunt sigur că sunt foarte fericiți. Pot să înțeleg cât tânjești după visurile gemene despre care vorbești: libertate și independență. Pot să-ți înțeleg și instinctul de a te ascunde ca nu cumva cineva să te găsească, să strice totul și să ajungi din nou sub dominația vreunui bărbat care va ști să aibă grijă de tine mai bine decât ai ști tu. Dar viața femeii nu este mereu atât de restrictivă precum a fost în cazul tău.

Cât de invidioasă era pe Wren, contesa de Riverdale!

- N-am cunoscut niciodată femeii, Harry, spuse ea. Cel puțin, nu până de curând. Acum am câteva prietene aici și le apreciez foarte mult. Mă bucur de compania lor. Până în ultimul an, toată viața mea s-a desfășurat într-o lume a bărbaților. Din fericire pentru mine, nici unul dintre ei nu a fost un bărbat violent. Rămân ascunsă acum, pentru că mă simt de parcă îmi țin respirația

și mă agăț de noua mea libertate în timp ce aștept să vină cineva să mi-o ia. Și în timp ce caut să descopăr dacă într-adevăr am aripi pe care să le pot deschide ca să zbor.

- Ai aripi, Lydia, spuse el. Și o să zbori dacă vrei cu adevărat.

Ea simți că îi vine să plângă înainte de a mai apuca să întoarcă privirea în altă parte. Toți bărbații din viața ei fuseseră puternici și hotărâți. Chiar și acum, tatăl și frații ei voiau să vină să o ia acasă ca să aibă grijă de ea. Harry fusese soldat, ofițer militar, și Lydia nu se îndoia că și el era puternic și hotărât, că fusese neîndurător în îndeplinirea datoriei lui. Dar *bunătatea* îl caracteriza cel mai mult acum. Bunătatea îl făcea să zâmbească aproape mereu, îl făcea amabil cu toată lumea, bătrâni și tineri deopotrivă, din clasa de jos și din propria clasă, bărbați și femei. Până de curând, ea se gândise la zâmbetul lui ca la un fel de mască, și într-un fel era o mască, pentru că nu se îndoia că dincolo de ea plutea povara întunericului. Nu întunericul răului, ci al suferinței. Cu toate acestea, alesese să-și trăiască viața de zi cu zi în bunătare și dorința de a asculta, de a empatiza și de a alina. Fusese deranjat să știe că până de curând o trecuse cu vederea ca pe o simplă umbră.

Ar fi fost îngrozitor de ușor și o greșeală teribilă să se îndrăgostească de maiorul Harry Westcott.

Ea își șterse lacrimile cu două degete.

- Te-am întristat, spuse el. Conversația noastră a luat o turnură sumbră, iar vina îmi aparține în întregime. În loc să te întreb de ce ai ales să te ascunzi mereu, ar fi trebuit să-ți spun cât de bucuros sunt că mi-ai permis să cunosc puțin din adevărata Lydia, chiar prin absența bonetelei în seara asta. De acum înainte, de fiecare dată când o să te întâlnesc, o să știu că ești un om pe a cărui prietenie o prețuiesc.

- Ești foarte amabil, spuse ea.

El se ridică brusc în picioare.

- E timpul să plec, spuse. O să am grijă să nu fiu văzut, Lydia, și o să mă asigur că îți recuperezi independența liniștită, fără ca nici cea mai mică pată să fie adusă reputației tale. Nici asupra reputației mele, de altfel. Mi-aș dori să fim prieteni mai apropiați, deși poate reușim să ne mulțumim cu a fi măcar cunoștințe mai prietenoase pe viitor decât până acum, nu?

El îi zâmbi.

- Da, spuse ea. Poate reușim.

Ea rămase nemișcată în timp ce el traversă camera, își puse pelerina și își luă pălăria într-o mână. Nici măcar nu trebuia să-și aprindă felinarul. Prin perdele mai picura înăuntru lumina vizibilă a amurgului. Nu era chiar întuneric. El nici măcar nu stătuse prea mult timp. Cu mult mai puțin de o oră.

El se întoarse spre ea, probabil ca să-i spună noapte bună. Nu mai zâmbea. Și nu îi spuse imediat cuvintele.

Nici ea.

Se uitară pur și simplu unul la altul, despărțiți de o jumătate de încăpere.

Lydia se ridică în picioare, dar șovăi chiar dacă se gândi să se ducă să-i deschidă ușa și să-l privească plecând.

- Lydia, spuse Harry încet.

- Harry.

Vocea ei răsună nefiresc de strident. Și mai făcu șovăitoare un pas spre el.

El își lăsă pălăria pe masa de lângă ușă fără să se mai uite și făcu un pas spre ea.

Și apoi, cumva, se treziră unul în brațele celuilalt.

capitolul 9

Harry închise ochii și o ținu în brațe, inspirând parfumul părului și al pielii ei, simțind liniile zvelte și voluptuoase ale trupului ei, calde și suple în îmbrățișarea

lui, lăsându-se învăluit de dorință, simțind dorința din reacția ei. Și nu era doar dorință. Era mai mult decât dorință trupească, mai mult decât o simplă dorință.

El îi murmură numele la ureche, își lipi buzele de tâmpla ei și o sărută pe obraz până când ea își lăsă capul pe spate și se uită la el, cu ochii uriași și încărcăți de vise și dor.

- Lydia?

- Nu pleca! Îl strângea în brațe pe sub pelerină. Era lipită de el de la umeri până la genunchi. Ea putea să simtă dovada dorinței lui. Harry, nu pleca! Rămâi!

El o sărută, îi întredeschise buzele cu ale lui, îi lăsă limba să se aventureze în mrejele gurii ei, își trase vârful peste cerul gurii ei, încurajat de fiorul care o străbătu și de sunetul gutural pe care îl scoase. Dar nu își pierduse complet mințile. Se putea încă întreba dacă ea nu-și va regreta alegerea. Dacă el o va regreta. Se uită din nou în ochii ei, chipurile fiindu-le despărțite de doar câțiva centimetri.

- O să regreti asta? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

- Dar trebuie să știi, spuse ea, că n-am mai făcut niciodată asta...

Harry îi opri cuvintele cu un sărut.

- Știu, spuse el. Știu că nu ești o femeie de moravuri ușoare, Lydia. Nu este nevoie să o spui.

Ea se uită la el pentru alte câteva clipe, trase aer în piept de parcă ar fi vrut să spună mai multe, dar apoi clătină încet din cap.

- Nu vreau să pleci.

Și astfel, rămase. Își descheie pelerina, o aruncă peste spătarul canapelei, observă că focul, deși ardea mocnit, nu era stins și se duse să-l mai atâțe cu vătraul. Cățelușa se ridicase și se ducea alene în bucătărie ca să bea apă din castronul ei. El ridică una dintre lumânările de pe șemineu și se întoarse spre Lydia. Ea rămase unde

o lăsase, dar ea se întoarse fără un cuvânt și înaintă spre dormitorul ei. El o urmă, închise ușa și așază sfeșnicul pe măsuta de toaletă.

Nu era o cameră mare. Era de ajuns spațiu pentru pat, o măsuță de toaletă și o comodă mică aflată într-o parte a patului. Altă ușă ducea probabil spre o garderobă. Era o cameră de femeie, dar fără o frivolitate exagerată. I se potrivea. Pe perdelele din bumbac dansa un model floral vesel, iar cuvertura de pat arăta de parcă ar fi fost brodată manual cu flori care să se asorteze cu draperiile.

Lydia se întoarse în brațele lui și el își dădu seama, de îndată ce îl sărută din nou, că nu se răzgândise, că nerăbdarea cu care așteptase acest moment nu dispăruse, ci mai degrabă se intensifica. Era înflăcărată și plină de pasiune. Și era evident că trupul ei subțire datora totul naturii și nimic corsetului. Nu purta corset. El îi deschise cei doi nasturi de la spatele rochiei, cusuți suficient de sus încât ea să se îmbrace fără serviciile unei slujnice, și lăsă rochia să alunece peste umerii, brațele și corpul ei. Ea o lăsă să cadă pe podea.

Degetele lui se ocupară de agrafele care țineau cea mai mare parte a părului ei într-un nod strâns la ceafă, iar părul îi alunecă în valuri peste umeri și spate, un nor negru de glorie nestăpânită. Își trecu degetele prin mătasea onduleurilor, îi ținu capul între mâini, o privi în ochi și o sărută din nou, acum cu un sărut cu toată gura.

Ambii erau prinși în vârtoarea pasiunii.

- Harry.

Mâinile ei îi descheiară haina, apoi vesta și le traseră de pe umeri. Iar când el își îndreptă brațele, hainele aterizară pe podea în spatele lui. El își smulse lavaliera, își scoase cămașa din pantaloni, și-o trase peste cap și le trimise în zbor spre haina lui. O auzi trăgând încet aer în piept, în timp ce își așază mâinile pe talia ei și o ținu la distanță de un braț, în timp ce o privi, purtând acum

doar o cămășuță din bumbac până deasupra genunchilor, ciorapi și pantofi.

Cum de reușise să se facă vreodată invizibilă?

Era absolut superbă.

El coborî pe un genunchi, îi rulă ciorapii unul câte unul și îi trase de pe picior după ce îi scoase pantoful. Apoi se ridică, lăsă bretelele cămășuței să-i alunece de pe umeri și să i se strecoare de pe corp, ajungând să zacă pe jos în jurul picioarelor goale. Se trase din nou în spate ca să se uite la ea. Și îi întâlni privirea, chiar dacă licărirea pâlپătoare a lumânării de pe măsuta de toaletă îi arată că obrajii i se coloraseră într-o nuanță trandafirie.

- Ești atât de frumoasă! îi spuse el.

Pentru o fracțiune de secundă, ea își răsfiră degetele în față înainte de a-și încleșta pumnii. Avusese de gând să-l descheie la pantaloni, dar își pierduse curajul. El se dezbracă de restul hainelor, în timp ce ea își înfipse dinții în buza de jos.

- Harry, spuse ea, și întinse o mână ca să atingă cicatricea cea mai gravă dintre rănilor lui vechi de sabie, când îi fusese spintecat șoldul stâng. Corpul lui se asemana foarte mult unui câmp de luptă. Am fost la un pas să nu te cunosc niciodată, nu-i așa?

Se cuibări din nou în brațele lui, într-o perfecțiune catifelată, fierbinte, dezgolită.

El spera să fie în stare să-și impună o anumită stăpânire de sine, o anumită disciplină. Trecuse multă vreme. Își dorea ca totul să fie perfect. Pentru amândoi. Și pentru ea trecuse mult timp. Dar aici nu era vorba doar de pofta trezită de o dorință reținută multă vreme. Nu-și amintea să fi dorit vreodată o femeie așa cum o dorea pe Lydia în acest moment. Îi intrase pe sub piele în felul ei discret, aproape invizibil, de parcă toate visurile de dragoste și perfecțiune pe care le avusese el vreodată se uniseră într-unul și același. Cu toate astea, ea nu era un vis. Ce se întâmpla acum nu era un vis.

El dădu laoparte cuverturile de pe pat, iar ea se așeză și întinse mâna spre el. Abia după ce răspunse la chemarea ei, Harry se gândi la lumânare, flacăra ei amplificându-se de mai multe ori în toate oglinzile de deasupra mesei de toaletă. Nu o întrebase dacă prefera să fie întineric. Nu avea de gând să o întrebe acum. Voia să o vadă, iar ochii ei se delectau cu vederea lui, cu cicatrici și toate cele.

Sângele lui rece era pus la încercare. Ea era dorință pură în timp ce se lipi de el, dansă în acord cu trupul lui și îl sărută, murmurându-i numele. Pielea îi era caldă și fină, sâni mici și fermi, sfârcurile întărite, talia îngustă, soldurile ample, picioarele catifelate, locul dintre coapse fierbinte și umed. Le simțea pe toate cu palmele, degetele, buzele și limba. Dar nu era nevoie de o exaltare a dorinței. Ea era pregătită pentru el, era deschisă în așteptarea lui, nerăbdătoare, arcuindu-se, înfierbântată și repetându-i numele la nesfârșit.

Se mișcă deasupra ei, îi depărtă picioarele cu genunchii, își lăsă mâinile să se strecoare pe sub ea ca să o ridice și să o țină nemișcată, se așeză la intrarea feminității ei și o pătrunse. Încet. Era strâmtă, iar el își reaminti că trecuse mult timp de când ea nu mai fusese intimă cu un bărbat. Dar era atât de strâmtă! Apoi îi deveni aproape imposibil să se cufunde înăuntrul ei. Până când ea tresări ușor și mădularul lui alunecă brusc cu o ușurință molcomă în adâncul ei.

Rămase nemișcat deasupra ei pentru o clipă, savurând căldura strâmtă și moale care îl cuprinsese în îmbrățișarea ei și întrebându-se, ușor surprins, dacă... Gândindu-se că era imposibil, ignorând ideea ca pe ceva absurd, dar reținându-și dorința de a începe să se miște pentru ca ea să se obișnuiască cu senzația pe care o trezea înăuntrul ei. Apoi își eliberă mâinile, își sprijini o parte din greutate pe brațe, se retrase și se apăsă din nou înaintea, o dată, de două ori, iar și iar în ritmul

împreunării dintre corpurile lor. Încet, în timp ce îi privea chipul atât de aproape de al lui, ochii ei se închiseră strâns, dinții i se îngropară în buza de jos. Corpul ei era încordat. Ea deschise ochii după un timp și îi întâlni pe ai lui, iar el simți cum trupul i se relaxează chiar dacă mușchii sexului ei se încheștară, apoi se descleștară și se încordară din nou, în timp ce ea îi învăța ritmul și ajunseră să se miște în acord. Ea încetă să-și mai muște buza. El o sărută.

Oh, Doamne, era... Dar nu existau cuvinte în stare să o descrie. Era sex în stare pură. Pentru că ea nu era doar o femeie. Era Lydia. Era femeia lui. Deși nu era așa pentru că ar fi sugerat dreptul de proprietate, o legătură unilaterală. Ea nu era a lui, așa cum el nu era al ei. Ea era desăvârșirea lui, după cum spera el să fie desăvârșirea ei. Ei erau ei. Dar el nu gândea aceste lucruri în propoziții sau chiar cuvinte.

Nu existau cuvinte care să exprime acest moment.

El își împreună mâinile cu ale ei, palmă peste palmă, le ridică pe pernă de-o parte și de alta a capului ei, își împleti degetele cu ale ei și își lăsă din nou greutatea pe ea înainte de a intensifica ritmul și profunzimea penetrărilor... până când nevoia de a se pierde înăuntrul ei dezlănțui forța unui iureș în urechile lui, îi făcu inima să bată nebunește și coapsele să-i fie cuprinse de flăcări. El o așteptă, o tot așteptă... Dar apoi nu se mai simți în stare să aștepte.

El se eliberă în adâncul ei și o auzi oftând la urechea lui. Un oftat înflăcărat și satisfăcut. Desigur, chiar dacă Harry nu o simțise eliberându-se în vârtoarea plăcerii. Ea îi șopti numele.

După un minut sau două, el se ridică și se întinse alături. Își strecură un braț sub gâtul ei, iar ea se întoarse spre el, odihnindu-și capul pe umărul lui. Îi zâmbi și închise ochii.

Și el rămase cu o întrebare suspendată pe buze. Neștiind sigur. Și fiind prea șovăitor ca să întrebe. Ce idiot ar fi părut dacă ea l-ar fi privit cu o neîncredere uluită! Oricum era imposibil. Cu siguranță. Bineînțeles că era imposibil. Fusesse căsătorită șase ani. Cu un bărbat tânăr, în putere, chipeș, de care ea se îndrăgostise până peste cap și cu care se măritase la două luni după ce îl cunoscuse. Doar dacă nu cumva Tavernor fusese impotent. Sau preferase bărbații. Ambele lucruri păreau foarte puțin probabile.

Nu, era stupid chiar să întrebe. Era imposibil ca ea să fi fost virgină până în urmă cu câteva minute.

El își trecu ușor vârfurile degetelor peste brațul ei, acolo unde îi era îndoit din cot, și apoi coborî alene peste șold. Lui Harry îi era cald și se simțea satisfăcut. Putea să adoarmă cu ușurință... și să doarmă până dimineața. Nu ar fi fost un lucru înțelept. Chiar dacă lumânarea se afla în spatele ei și chipul îi era cufundat în umbră, el văzu că ea deschise din nou ochii. Când o sărută, buzele îi erau moi și relaxate.

- Când visele devin realitate... murmură ea.

Dar nu mai continuă. Nu-și duse ideea până la capăt. Ea visase la un iubit. La el. Iar iubitul tocmai fusese al ei.

El o sărută, buzele lor zăbovind molcom una pe alta, catifelate și calde. Ea oftă.

Nu-și putea permite să se înflăcăreze din nou. Pentru orice eventualitate... Chiar dacă era imposibil. Și nu trebuia nici să adoarmă.

Oftă și el și apăsă un sărut pe creștetul ei.

- Mai bine plec, spuse el. N-ar fi bine să petrec toată noaptea aici.

- Nu, n-ar fi. Dar o urmă de regret păru să plutească în vocea ei. Mulțumesc că ai rămas, Harry. Am o voință atât de slabă. Eram hotărâtă să-ți spun să pleci, dar n-am putut. Nu trebuie să dai în vreun fel vina pe tine, după

cum am impresia că o să faci mâine. Eu te-am rugat - nu, te-am implorat - și tu ai rămas. Mulțumesc.

El își retrase brațul și se ridică din pat. Se îmbracă sub privirile ei, se aplecă deasupra patului ca să o sărute de noapte bună, strecurându-și brațele pe sub ea, în timp ce Lydia îl luă de gât, apoi ieși din dormitor.

Aprinse lumânarea de lângă ușă după ce își puse pelerina și își aprinse felinarul. Își luă pălăria în timp ce Snowball veni să fie mângâiată. Când se îndreptă după ce o mângâie pe spate, își dădu seama că Lydia se afla în spatele canapelei. Era desculță, chiar dacă purta un halat de casă pe care și-l ținea închis cu ambele brațe. Își prinsese părul la spate, pe după urechi. Nu zâmbea.

- Noapte bună, Lydia, spuse el.

- Noapte bună, spuse ea, apoi trase aer în piept. Povestea asta nu poate să mai continue acum, Harry. Nu trebuie să mai vii. Îmi pare rău. Chiar îmi pare. Nu îmi pare rău că ai rămas, dar... Ea ridică din umeri. Îmi pare rău că ți-am trimis mesaje atât de confuze în seara asta. Eu...

Ea se opri și ridică din nou din umeri, iar el își dădu seama că mai avea puțin și izbucnea în plâns.

Nu era surprins. Și nu avea de gând să se împotrivească. Pentru că știa acum că el nu căuta o aventură. Iar ea nu căuta un soț. Așa că acesta trebuia să fie sfârșitul, indiferent dacă el era fericit sau nu. Totuși, trebuia să o revadă. Între patru ochi. Căci se gândise la ceva pentru care își închipuise că nu trebuia să-și facă griji.

- O să trec mâine în vizită pe aici, spuse el. Nu o să stau mult, totuși. Trebuie să te întreb ceva.

Nu era momentul potrivit astă-seară.

- Mâine mă duc la Eastleigh cu reverendul și cu doamna Bailey, îi spuse ea.

- Atunci poimâine, spuse el.

- Poate.

Ea părea foarte nefericită. Își mușcă din nou buza și clipea foarte des.

- Noapte bună, atunci, spuse el din nou, și ieși din casă.

Închise ușa încet în urma lui. Când ajunse la poartă, privi atent în stânga și în dreapta și traversă grăbit drumul care ducea spre aleea lui. Cu toate acestea, se simțea de parcă niște ochii erau ațintiți asupra lui, acum când totul se terminase între ei și ar fi absolut dezastuos să fie văzut furișându-se în întuneric. Simți fiori între umeri și pe coloană. Urmărilor vinei care îl încerca. Căci, desigur, acesta trebuia să fie sfârșitul poveștii lor. El trebuia să onoreze decizia ei de a fi liberă. Nu trebuia să mai facă nimic care să-i pună în pericol reputația în ochii prietenilor și a vecinilor ei.

Toate fostele lui iubite fuseseră femei cu experiență. În anii petrecuți în armată, fără nici o excepție, toate fuseseră văduve ale oamenilor din propria tabără, câteva dintre ele chiar văduve de mai multe ori. Toate știuseră cum să nu devină o povară, în timp ce însoțeau armatele în orice condiții, făcându-se utile, făcând tot ce puteau pentru ca viața unei mari armate aflate în continuă mișcare printr-o țară străină să fie cu putință. Toate știuseră cum să se păstreze curate și să țină bolile la distanță. Toate știuseră cum să prevină o posibilă sarcină.

Pentru că Lydia Tavernor fusese căsătorită vreo câțiva ani și pentru că nu avea copii, el își închipuise - fără să se gândească prea mult - că și ea știa ce să facă pentru a nu rămâne însărcinată. Dar dacă fusese realmente virgină până astă-seară? Dacă nu știa nimic? Dacă nici măcar nu se gândise la posibilitatea ca împreună cu un iubit în carne și oase, spre deosebire de unul din vis, să conceapă un copil?

Dar nu. Trebuie să se fi înșelat. Ar fi fost prea ciudat...

Dar dacă...?

Oftă în timp ce urcă treptele care duceau spre ușa din față. Dacă ar fi putut numai să-și țină gura atunci când Tom se oferise să o conducă acasă în noaptea aceea. Și dacă nu ar fi insistat să o conducă până la poartă și până în fața ușii când ea îi spusese noapte bună atunci. Dacă nu și-ar fi simțit inima ușor frântă în seara asta. De fapt, chiar mai mult decât ușor.

Dacă și dacă, și dacă...

Lydia se spală cu mâini tremurânde. Își puse o cămașă de noapte de flanel și apoi halatul deasupra. Se întoarse în salon, deschise ușa șemineului și văzu că focul se stinsese fără nici o urmă de jar aprins. Nu se mai obosi să-l aprindă din nou. Se așază pe scaun, cu picioarele goale și îndoite sub ea, își trase perna de la spate și o strânse la piept cu ambele brațe. Își strecură mâinile pe sub mânecile largi ale halatului ca să și le încălzească.

Nu se putea opri din tremurat, chiar dacă nu era o noapte rece. Trebui să strângă din dinți ca să le oprească clănțănitul. Snowball stătea în fața scaunului ei și o privea cu amărăciune, dar ea nu putea să fie atentă la cățelușă.

Ce făcuse?

Și nu știa dacă putea să existe pe lume o întrebare mai retorică decât asta.

Renunțase la voință, la bunul-simț, la rațiune. Greșise teribil față de el... spunându-i de dimineață că putea să vină astă-seară, spunându-i de îndată ce sosise că trebuia să plece, invitându-l oricum să mai stea puțin, alungându-l din nou, chemându-l înapoi, culcându-se cu el, alungându-l iarăși, spunându-i să nu se mai întoarcă niciodată. Aceasta era o listă necruțătoare de slăbiciune, contradicții și o mare îngăduință față de sine.

Harry.

Ce-i făcuse? Nu era atât de vanitoasă încât să-și închiuie că îi frânsese inima. Dar ea... îl folosisese. Și apoi se descotorosisese de el.

Nu semănase cu nimic din... Oh, nu semănase cu nimic din lucrurile la care se așteptase. Săruturi dulci, intimitate dulce, plăcere trupească dulce și amintiri dulci pe care să le păstreze pentru sine. La asta visase. Nu la o pasiune înflăcărată și lipsită de orice rațiune, la o senzație brută care fusese durere și plăcere aprigă, înlănțuite intrinsec, la o frumusețe nudă și la senzația copleșitoare de a fi posedată trup, minte și suflet. De a fi sufocată de senzații. Deși nu. Nu! Era nedrept. Și greșit. Dacă se simțise posedată și sufocată, fusese ca urmare a propriei dorințe, a propriei pasiuni de a iubi și de a fi iubită. Chiar dacă nici acesta nu era cuvântul potrivit. Ceva mai brut decât iubirea. Mai mult fizic. Dacă exista un cuvânt, ea nu îl cunoștea.

Încă mai tremura după ceea ce nu fusese dragoste, chiar dacă nu știa ce fusese. Se simțea îndurerată și vibrând. Și totuși, tânjind în același timp. Tânjind și dorindu-și. Strânse pernuța în brațe și își lăsă capul să coboare pentru ca fruntea să i se sprijine pe marginea ei. Închise ochii.

Îl urâse pe Isaiah.

Cât de minunat de eliberator era să o recunoască, chiar dacă doar o gândea și nu o striga în cele patru zări. Nu recunoscuse asta nici măcar față de sine până acum.

Îl urâse.

Și nici măcar nu era la trecut. Încă îl ura.

Din ziua nunții, ea încercase și tot încercase să-i facă pe plac, să-și asume viziunea și misiunea lui. El trebuia să aibă dreptate, își spusese ea întotdeauna. El era un om al lui Dumnezeu și mulți dintre enoriașii lui de aici îl veneraseră la fel de mult ca pe Dumnezeul al cărui cuvânt îl propovăduise. Ea se pierduse în mulțimea lor. Pentru că trebuia să se înșele cu orice gând rebel care încerca să pună stăpânire pe mintea ei. Ar fi fost ceva rău înăuntrul ei dacă nu l-ar fi iubit. Și astfel, îl iubise. Doar prin simpla putere a voinței. Pe vremea aceea, nu avusese nici o problemă reală cu puterea voinței.

Poate că, dacă el ar fi trăit, ea ar fi continuat să-l iubească și să se convingă că ceea ce simțea în realitate nu era ură. Și poate că tot ceea ce reprezenta ar fi dispărut tot mai mult în el pe măsură ce timpul ar fi trecut până ce ea ar fi dispărut cu totul. Aproape că dispăruse cu totul. Poate că ar fi fost tot una dacă ar fi dispărut.

Dar ce anume o făcuse să se gândească la Isaiah tocmai acum? Vina? Ea râse în pernă, și Snowball scânci. Lydia ridică privirea.

- Vina, Snowball? spuse ea. Vina?

Ea râse din nou, iar Snowball înclină capul într-o parte și o privi întrebător.

- Mi-am pierdut inocența în seara asta, îi spuse Lydia cățelușei ei. Iar eu ar trebui să mă simt vinovată? Ar trebui să mă dau de ceasul morții la gândul sfânt al soțului meu, care mi-a fost soț doar cu numele?

Snowball nu era de aceeași părere. Ea scânci din nou și sări prin fața scaunului. Lydia se întinse și lăsă deoparte perna ca să se aplece și să ridice câinele în poală.

Ea se simțea vinovată. Față de Harry. Care era un om frumos. Și pe dinăuntru, și pe dinafară.

Cum avea să mai dea vreodată ochii cu el? Voia să mai vină în vizită o dată ca să-i spună ceva. Câteva clipe, îi spusese el. Nu avea de gând să-i ceară scuze, nu-i așa? Ea nu ar fi fost în stare să îndure așa ceva. Avea să vină peste două zile. A doua zi ea urma să se ducă la Eastleigh cu familia Bailey, deși nu putea să îndure nici gândul acesta. Cum să meargă în aceeași trăsură cu oamenii aceia buni și să-și petreacă o zi la cumpărături împreună cu ei?

Dar apoi îi veni o idee. O ispită, poate? Să fugă? Să fugă de realitate? Să se întoarcă la ce cunoștea cel mai bine? Sau poate doar o batere în retragere, o șansă de a-și lăsa spațiul necesar ca să-și pună ordine în gânduri, să se adune, ca să-și vadă din nou de viața fericită pe care și-o clădise în ultimul an?

Nu trebuia să rămână pentru totdeauna. Putea să fie doar o vizită, care să dureze atât cât își va dori ea. Poate

o săptămână, poate două. Avea scuza perfectă. Cumnata ei tocmai o anunțase că era însărcinată. Era încântată de veste, și își dorea ca Lydia să vină acasă. Desigur, voise să spună că-și dorea ca Lydia să se mute acasă și să rămână acolo. Dar o vizită putea să fie o idee inspirată. Tatăl ei fusese bolnav. Toți vor fi bucuroși să o vadă.

Și era ocazia perfectă. Nu trebuia să aștepte până să îi scrie tatălui ei pentru ca el să trimită trăsura după ea, așa cum și-ar dori și ar insista să facă. Totul va dura o săptămână, probabil mai mult. Putea să ia diligența de la Eastleigh sau chiar să închirieze o trăsură privată. Cu siguranță, reverendul Bailey putea să o sfătuiască despre cum era mai bine să facă. Tata nu va fi prea bucuros să afle, dar oricum va fi încântat să o vadă.

Lydia mai rămase pe gânduri câteva minute. În ultima vreme, dezvoltase o tendință îngrijorătoare de a spune și de a face lucruri din impuls pe care le regreta după aceea. Faptul că pleca atât de brusc era ceva ce va regreta? Mai exact, faptul că fugea acasă la tatăl, frații... și cumnata ei? Fugea de Harry? Când avea să se întoarcă peste câteva săptămâni, urma să-i fie mai greu decât să rămână acum și să dea ochii cu el peste două zile? Avea să-i fie oare imposibil să se întoarcă și să se adapteze din nou la fosta ei viață, la libertatea și independența minunate pe care și le construise aici, devenind doar o amintire care se va stinge încetul cu încetul?

Lydia oftă după o vreme, apoi își trecu un deget printre urechile lui Snowball și îi urmări conturul coloanei.

- Noi două plecăm la drum mâine, spuse ea. Ai vrea?

Snowball își flutură coada scurtă și își împinse boticul spre mâna Lydiei ca să-i încurajeze mângâierile.

capitolul 10

- A fost foarte categoric de Crăciun, spuse Viola, marchiza de Dorchester, și nu se răzgândise când mi-a scris

în februarie. Nu-i place în oraș, mai ales în perioada sezonului, și nu are de gând să vină aici anul ăsta.

- Eu cred, spuse Jessica, contesa de Lyndale, că știe foarte bine că, dacă vine aici, sigur aranjam ceva pentru ziua lui. Ar detesta să se întâmple asta. Sărmanul Harry!

Ea râse, iar Elizabeth, Lady Hodges, râse în cor cu ea.

- Chiar că sărmanul Harry, spuse ea.

- Mie mi-a scris același lucru, mătușă Viola, adăugă Jessica.

- Și mie, spuse Matilda, vicontesa de Dirkson. Fără îndoială, este un băiat căruia îi place să ne dea bătăi de cap. Chiar dacă Charles îmi tot amintește că nu mai este un băiat.

- Este un bărbat care dă bătăi de cap, Mildred, spuse Lady Molenor.

Cele cinci doamne, alături de Anna, ducesa de Netherby, și de Louise, ducesa văduvă, erau adunate în sufrageria de la Archer House din Hanover Square, casa din Londra a ducelui de Netherby, ca să discute pe tema lui Harry.

- Atunci trecem la planul B? spuse Anna. Ne ducem din nou la el dacă el nu vrea să vină la noi?

- Am simțit o melancolie la el de Crăciun, zise Viola încruntată. Marcel spune că doar îmi închipui eu că Harry nu este fericit să trăiască singur la Hinsford, ca un pustnic. Mi-a subliniat și că este viața pe care Harry a ales-o de bunăvoie. Dar Camille a fost de acord cu mine, la fel și Abigail. Până și Mary. Cumnata mea, adăugă ea în cazul în care vreuna dintre rudele ei din familia Westcott ar fi uitat.

- Melancolie? întrebă Elizabeth.

- Oh, s-a simțit bine, spuse Viola. Nu l-a deranjat nici măcar să fie tras încolo și-ncoace de toți copiii. A participat la fiecare activitate cu entuziasm. Abia dacă s-a oprit din zâmbit. Mi s-a părut mai reticent decât de obicei când a venit vorba să se întoarcă acasă și chiar

s-a dus cu Abigail și Gil la Gloucestershire pentru câteva săptămâni. Cred că și-a simțit propria singurătate.

- Este posibil să te simți mai singur când ești cu lume prin jur decât în singurătatea ta, spuse Matilda. Nu, Mildred, asta nu este o aiureală, chiar dacă îți dai ochii peste cap. Harry este singur.

- Se poate și să fii solitar, dar să nu fii singur, zise Elizabeth.

- Dar mătușa Viola spune că Harry părea melancolic, îi aminti Jessica.

- S-a simțit bine de Crăciun, spuse Louise, deși casa trebuie să fi fost plină de lume și de zarvă. O să se bucure de o petrecere pe care o organizăm ca să-l mai înveselim puțin.

- Sper că o să se bucure, remarcă Viola. Măcar o să vadă că tuturor ne pasă.

Mildred o bătu ușor pe umăr, pentru că Viola încerca din răputeri să-și rețină lacrimile.

- Nu o să uit niciodată, spuse Anna, cât de bolnav părea când s-a întors de la Paris și ne-am dus cu toții la Hinsford să-l vedem.

Matilda clipi, își dresе glasul și preluă frâiele situației... ceva la care se pricepea de minune. Întâlnirile lor, atunci când aveau un anumit scop în minte, chiar păreau de obicei să-și piardă din concentrare pe măsură ce ajungeau să discute despre tot felul de subiecte conexe.

- Trebuie să împărțim lista de scrisori pe care le avem de scris, spuse Matilda.

Peste masă se desfășurară șapte bucăți de sugativă, câte o stivă frumos aranjată de hârtie, o călimară de cerneală și câte o peniță deasupra fiecărui teanc.

- Scrisorile nu trebuie să fie lungi, continuă Matilda. Am trimis câte o copie după ambele planuri tuturor celor interesați după Crăciun... și asta ne-a mâncat mult timp. Acum tot ce trebuie să facem este să le spunem tuturor să ignore planul A și să studieze atent planul B.

Datele, orele și detaliile importante sunt precizate clar acolo și trebuie să subliniem că toată lumea trebuie să respecte întocmai detaliile. Este foarte important mai ales să ajungem toți în aceeași zi. Ba chiar mai bine, ar trebui să ne propunem să ajungem toți după-amiaza, la vreo trei sau patru ore distanță unul de celălalt. Dorim să-l luăm pe Harry prin surprindere și o putem face cel mai eficient dacă ajungem cu toții la el fără mari întârzieri unii față de alții.

- Sărmanul Harry, spuseră Jessica și Anna la unison, și toată lumea izbucni în râs... chiar și Matilda.

- Louise, zise Matilda, tu le scrii mamei și mătușii Edith, dacă vrei. Desigur, o să ajungă repede în oraș, dar este important să ajungă la timp ca să se odihnească o zi sau două înainte de a pleca la Hinsford.

- Ar trebui să-i menționez și nepoata, și nepotul mătușii Edith? întrebă Louise.

Miranda Monteith, nepoata mătușii Edith din partea răposatului ei soț, era una dintre cele trei domnișoare alese pentru Harry, chiar dacă singura din familie care o cunoștea pe tânără era mătușa Edith și nici măcar ea nu o mai văzuse de când avea 14 ani.

- Da, da, spuse Matilda.

Viola urma să le scrie fratelui ei, reverendul Michael Kingsley, și soției lui, Mary; Matilda, doamnei Kingsley, mama Violei; Anna - lui Camille și Joel; Jessica - lui Abigail și Gil; Elizabeth, lui Alexander, fratele ei, și lui Wren; iar Mildred, verișoarei Althea, mama lui Elizabeth.

Estelle și Bertrand Lamarr, gemenii marchizului de Dorchester, nu se aflau încă la Londra, dar erau așteptați să sosească peste o zi sau două. Viola avea să se asigure ca ei să fie gata de planul B.

Mildred se angajă să discute cu doamna Leeson, mama noii logodnice a fiului ei cel mare. Domnișoara Leeson avea o soră mai mică, încă una dintre cele trei posibile mirese alese pentru Harry.

- Cum logodna lui Boris a fost anunțată de Ziua Îndrăgostiților, când nici unul dintre noi nu era în oraș, mătușă Mildred, spuse Anna, chiar ar trebui să celebrăm evenimentul ca familie când o să fim cu toții la Hinsford. Mai ales dacă o să fie prezente și mama, și sora domnișoarei Leeson.

- Mi se pare o idee extraordinară, Anna, spuse Elizabeth și râse fericită spre ea.

- Splendid! Matilda adăugă ideea în josul paginii pe care era scris planul B. Iar eu o anunț pe mama lui Sally că sigur mergem la Hinsford.

Sally Underwood era a treia mireasă posibilă. Era nepoata primei soții a vicontelui Dirkson, o fată frumoasă și plină de viață, chiar dacă Matilda recunoscuse că nu o cunoștea bine.

Mai erau și alte detalii de discutat, inclusiv ce informații trebuiau să-i fie transmise doamnei Sullivan, menajera de la Hinsford. Dar pentru moment se concentrară toate asupra sarcinii de a scrie scrisori. Pentru următoarea jumătate de oră, în salon nu mai răsună decât scrijelitul penițelor și câte vreo exclamație scoasă din când în când de Louise, care declară supărată, la un moment dat, că probabil penița ei fusese făcută special ca să creeze câte o pată de cerneală la fiecare zece cuvinte.

Harry aflase că Lydia fusese plecată doar după ce se întorsese.

Trecuse pe la ea de două ori în ziua în care îi spusese că avea să vină în vizită. Prima dată, dimineața târziu, când ea nu răspunsese la bătaia lui în ușă, iar el își închipuise că trebuia să fie pe afară. Dar când nu îi răspunsese nici după-amiaza, bănuise că îl evita intenționat. La urma urmei, îl implorase să nu se mai întoarcă și, fără îndoială, era încă reticentă la ideea de a se întâlni cu el față în față. Dar trebuiau să se vadă odată și odată. Își

petrecuse câteva nopți aproape nedormite întrebându-se dacă nu cumva o lăsase însărcinată.

Firește, ea nu avea de unde să știe încă. Prin urmare, întrebările lui puteau să mai aștepte. Dacă ea era acum înăuntru, ținându-și respirația, în speranța că el avea să plece fără să facă tam-tam, el nu avea de gând să complice lucrurile și să ciocănească din nou. Dacă nu era înăuntru – și era chiar probabil să nu fie, din moment ce nici câinele nu scotea vreun sunet –, atunci el își pierdea vremea încercând să intre cu forța într-o casă goală ca să afle răspunsul la întrebarea lui. Probabil că Lydia se asigurase să stea cât mai departe de casă toată ziua.

Avea să aștepte o săptămână și apoi să încerce din nou. Dar o săptămână se transformă în două.

În toată perioada, evită să iasă în sat cât putu de mult, pentru că nu voia să o întâlnească altundeva decât în căsuță. Ratase chiar slujba de la biserică două săptămâni la rând, chiar dacă era Paște. Când socializa, o făcea mai ales cu vecinii care locuiau în afara satului. Luă cina într-o seară cu familia Raymore și se duse la Lawrence Hill și surorile lui de vreo câteva ori. Lawrence veni la Hinsford într-o după-amiază târziu și rămase la cină. Harry ieși într-o zi în sat, dar pe drumul ocolitor, pentru a petrece o seară alături de Tom și Hannah, dar la întâlnire nu fură prezenți și alți oaspeți. Doar doi bărbați care își amintiră despre copilăria lor și o femeie cu o răbdare de fier care rămase să coasă în liniște, zâmbind de câteva ori și clătinând mult din cap. De fapt, și Hannah își putea aminti împreună cu ei de mai multe lucruri, căci și ea crescuse în Fairfield.

Harry și Lawrence se duseră într-o zi la Eastleigh ca să le însoțească pe Rosanne Hill și Theresa Raymore. În timp ce doamnele făcură cumpărături, iar Lawrence cercetă vreo câțiva cai, Harry se duse la medicul pe care îl adusese la Hinsford cu ceva timp înainte ca să-l consulte pe Timmy Hack și să-l convingă să mai vină o dată

în vizită. Harry se dusesese la familia Hack după conversația cu Lydia și descoperise că situația era exact cum i-o descrisese ea. Timmy era într-adevăr palid și slăbit și nu-și revenea așa cum ar fi trebuit. Harry își aminti surprins de propria situație pe care o îndurase aproape doi ani în spitalul și casa de recuperare din Paris, victimă neputincioasă a celor care l-ar fi ucis cu bune intenții dacă nu ar fi pus, până la urmă, piciorul în prag și nu ar fi insistat să fie readus în Anglia. Își aminti și cum rămăsese după aceea singur la Hinsford ca să se ocupe de propria recuperare. Lucru pe care Timmy nu avea cum să-l facă. Era încă un copil.

Totuși, Harry își petrecu cea mai mare parte din cele două săptămâni singur, citind în casă în zilele ploioase, plimbându-se prin parc, admirând florile de primăvară și frunzișul de un verde crud al copacilor când strălucea soarele. Alteori, se ducea la fermă ca să dea o mână de ajutor, mai ales la renovările vechiului hambar. Dacă era să spună adevărul, se simțea mai mult decât oarecum deprimat și nu-i plăcea deloc sentimentul. Se luptase cu o depresie sufocantă și istovitoare în anii de după bătălia de la Waterloo, mai întâi la Paris, apoi aici la Hinsford, când i se păruse că nu avea să-și mai recupereze niciodată nici sănătatea mintală, nici puterea, că nu avea să mai fie niciodată ce fusese. Se luptase și câștigase bătălia. Era supărat că trebuia să lupte din nou acum.

Nu ar fi trebuit să se ducă la Bath de Crăciun. Sau, dacă s-ar fi dus, ar fi trebuit să se întoarcă acasă de îndată, așa cum avusese de gând inițial. Și n-ar fi trebuit – *la naiba!* – să se culce cu Lydia Tavernor. În ciuda rațiunii. În ciuda principiilor de viață. În ciuda principiilor pe care știa că le avea ea. Dar ca doi nătângi, fără nici un control asupra dorințelor și pasiunilor lor, se aruncaseră cu capul înainte și își complicaseră viața iremediabil.

Cineva trebuia să-l biciuiască pentru nebunie.

Singurătatea și pacea la care râvnise cu atâta înflăcărare și de care se bucurase atât de mult preț de patru ani începuseră să i se pară din senin ceva cu mult mai cumplit și nu aprecie deloc senzația care îl încerca.

Într-o dimineață târziu, stătea pe o lespede lângă lac, un loc pitoresc aflat sub o salcie plângătoare, încălzindu-se la lumina razelor de soare care picurau printre frunze și încercând să se convingă că totul era foarte idilic și pașnic și toate erau bune în lume. În schimb, se simțea neglijat. De familia lui.

Era o ultimă dovadă de prostie supremă din partea lui.

Scrisori primite de la mama lui, de la Jessica și de la mătușa Matilda, prin care fusese întrebare dacă avea de gând să petreacă ceva timp la Londra în timpul sezonului, nu îl păcăliseră nici o secundă. Pentru că motivul lor fusese clar ca bună ziua. Voiau să-l ademenească în oraș ca să organizeze un fel de petrecere măreață pentru aniversarea lui de 30 de ani. Și, foarte probabil, voiau să o facă și pe pețitoarele în același timp. Cunoștea bine familia Westcott... sau cel puțin așa crezuse. Se așteptase să mai primească vești de la vreo câțiva dintre ei, la scurt timp după aceea, care să revină cu aceeași întrebare strecurată printre alte noutăți sau poate chiar cu vreun motiv întemeiat pentru care ar fi trebuit să vină sau chiar trebuia neapărat să vină.

Într-adevăr, primise mai multe scrisori... una de la bunica lui și una de la Anna. Nici una nu menționase vreo șoaptă despre posibila lui venire la Londra. Sau despre ziua lui de naștere. Sau, de altfel, despre statutul lui de holtei.

Oare uitaseră că se apropia ziua lui? Că urma să facă 30 de ani? Îl lăsaseră baltă? Nu le mai păsa?

Începu să râdă în hohote ca din senin. Sărmanul băiețel răsfățat!

Ridică vreo câteva pietricele de pe stânca plată pe care stătea ca să le arunce una câte una în lac. Dar nu arunca

din unghiul potrivit și pietricelele nu săreau. Era prea sus deasupra apei. Toate se scufundau direct.

Acum că nu se mai făceau presiuni asupra lui ca să se ducă la Londra, era foarte tentat să plece până la urmă. Să plece de aici pentru câteva săptămâni. Să-și mai ridice puțin moralul. Să-și mai aerisească gândurile, indiferent ce naiba ar fi însemnat asta. Dar era curată nebunie. Paștele se terminase și sezonul urma să fie în toi. Iar apariția lui bruscă putea face ca vreun membru al familiei Westcott să-și amintească de faptul că în curând avea loc o aniversare importantă.

Locul lui nu mai era în lumea aceea și, la drept vorbind, nici nu mai voia să fie. Harry Westcott de la 20 de ani nu mai era acest Harry Westcott care stătea aici acum, încercând imposibilul prin aruncarea unor pietricele stând cu mult deasupra nivelului apei și așteptându-se ca ele să sară.

Se ridică și se duse mai aproape de lac ca să mai găsească alte pietre. Reuși să o facă pe a doua să sară de patru ori, își dădu o palmă de felicitare peste umăr și dădu să se întoarcă spre casă.

Nu putea să se ducă la Londra.

Lydia era aici. Și Lydia putea să fie însărcinată. Cu el. Asta dacă nu cumva norocul era de partea lor. Sau dacă nu cumva toate instinctele lui se înșelaseră în noaptea aceea, iar ea chiar era văduva experimentată pe care o crezuse el inițial și știa cum să evite o sarcină. Apropo, faptul că nu avea copii fusese o alegere deliberată? Sau nu putea să facă copii? Sau chiar fusese inocentă când făcuse dragoste cu ea? Nu se putea descotorosi de această cumplită bănuială. Fusese atât de strâmtă când o pătrunsese, existase acea ușoară tresărire.

La naiba cu totul, nu putea să se ducă la Londra. El trebuia să afle dacă... întâlnirea lor se soldase cu urmări. Lucrul decent pe care putea să-l facă era să treacă pe la ea, să se asigure că era bine. Viața ei de independență

tihnită era importantă pentru ea. El o pusese în pericol. Îi era dator cu niște scuze, dacă nu cu altceva.

Trecuseră două săptămâni din ziua în care se dusesese ultima dată la căsuța ei. Două săptămâni de când el o luase pe drumul lui. De fiecare dată când plecase de acasă în aceste săptămâni, el o luase pe drumuri ocolitoare. Era timpul să îndrepte lucrurile.

O luă pe alee în dimineața următoare, sub un cer care anunța amenințător o ploaie mai târziu și reuși să vadă chiar înainte de a ajunge la capătul drumului că ea se afla în grădina ei, îngenuncheată lângă straturile de flori de sub fereastra din față. Iarba părea să fie cam mare, observă Harry.

Snowball veni sărind și scâncind la gard ca să-l întămpine. Lydia aruncă o privire tăioasă spre el.

El traversă drumul și se apropie de gard.

– Lydia, spuse el.

Ea se întoarse și lăsă deoparte uneltele de grădinărit fără să se grăbească, apoi își scoase mânușile. Se ridică în picioare și își frecă mâinile una de alta înainte de a se întoarce și de a-l privi din nou. Nu rostise nici un cuvânt.

„Ah, Dumnezeuule mare! Lydia!”

Lydia rămăsese plecată ceva mai puțin de două săptămâni. Se simțise de minune. Desigur, tatăl ei și frații ei îi făcuseră morală când apăruse la ușa lor, fără să le fi dat de veste, în trăsura modestă pe care reverendul Bailey o ajutase să o închirieze. Toți o îmbrățișaseră atât de tare, încât aproape că-i zdrobiseră oasele și, cu siguranță, suficient încât să-i pună în pericol capacitatea de a mai respira. Esther o îmbrățișase, se agățase de ea și plânsese pe umărul ei, afirmând că nu fusese niciodată mai fericită.

Tata numise o slujnică care să se ocupe numai de ea, aproape înainte ca Lydia să pună piciorul în casă. Și din acel moment, nu despachetase măcar vreo cutie, nu ridicase nici măcar un urcior de apă, o perie sau vreun

alt articol de îmbrăcăminte. Fusese la propriu ținută ca în puf.

Fusese onorată, i se pregătise cina și mersese în vizită pe la toți vecinii, iar vecinii fuseseră invitați să o viziteze. Fusese servită, cocoloșită, distrată și se discutase cu ea de dimineața până seara. Fusese certată cu blândețe pentru că se trezea prea devreme și se culca prea târziu. Fusese dusă la biserică în dimineața de Duminica Floriilor și în Duminica Paștelui și așezată cu mândrie la loc de cinste lângă tatăl ei, în strana din față tapitată care îi era destinată lui. Fusese prezentată vicarului, „care este bărbat singur, Lydie“, i se spusese după aceea. Îi fusese prezentată domnului Johnson, un vecin mutat aici de curând, despre care se știa că moștenise o avere modestă cu un an sau doi în urmă... „și este bărbat singur, Lydie“. Domnul fusese invitat numaidecât, alături de alți câțiva vecini, la cină câteva seri mai târziu și fusese așezat, cu bună intenție, lângă ea la masă.

Snowball fusese tratată cu amuzament, afecțiune și o indulgență strigătoare la cer. Avea să semene și mai mult cu o minge dacă mai stăteau mult, se gândise Lydia în repetate rânduri.

Firește, toți își închipuiseră că venise ca să rămână. Sau că măcar putea să fie convinsă să rămână. Și poate că în primele zile chiar fusese. I se păruse atât de minunat să se relaxeze, să renunțe la toate zidurile de apărare pe care și le construisese în jurul ei. Fusese o ușurare uriașă să afle după ce era acolo de doar două zile că noaptea ei cu Harry nu avusese consecințe. În prima săptămână, reușise să uite de noaptea aceea. Sau, dacă așa ceva era imposibil, după cum și era, măcar să privească înapoi de parcă ar fi fost ceva ce i se întâmplase cu mult timp în urmă altcuiva.

Dar nu rămăsese. Nu trecuse mult până ajunsese să se simtă puțin sufocată de toată atenția și copleșită de compania, vorbele și râsetele care păreau să nu se mai

termine. Cu excepția nopților, nu fusese singură nici o clipă. Chiar și atunci când încercase de câteva ori să se retragă în camera ei ca să se bucure de puțină singurătate, cineva se asigurase constant să-i bată la ușă și să-și strecoare ușor capul înăuntru ca să o întrebe dacă se întâmplase ceva, dacă poate avea o durere de cap și îi trebuia ceva care să-i aline durerea. Dacă ar fi încercat să plece singură la o plimbare prin parc ca să se bucure de liniștea naturii, tatăl ei, sau unul dintre frații ei, sau chiar Esther, care nu trebuia să facă efort, venea iute în urma ei... „ca să-ți țin de urât, Lydie“. Iar dacă era vorba despre unul dintre bărbați – sau de mai mulți, cum se întâmpla deseori –, el se asigura că îi reamintea că nu trebuia să se îndepărteze niciodată de casă dacă era singură. „Nu există prea multă prudență când ești femeie, Lydie.“ Cuvinte cunoscute pe care și le amintea din tinerețe.

Era limpede că James o adora pe Esther, la fel cum ea îl adora pe el. Dar el se agita constant pe lângă ea și nu o lăsa nici o clipă nesupravegheată. Îi interzicea să facă o mie de lucruri – probabil numărul era exagerat, recunoscua Lydia în sinea ei – din cele pe care voia să le facă. Erau ori lucruri neînțelepte, ori nesigure, fie o oboseau, îi amenințau sănătatea delicată, o agasau sau aveau tendința de a le da altor oameni o impresie greșită. Sau – și pe aceasta Lydia o găsisese cea mai supărătoare – nu trebuia să-și mai necăjească căpsorul dragălaș cu ele. Dacă Esther își exprima o opinie legată de vreun subiect, deși adesea nu o făcea, James se asigura să o dojenească, cu blândețe și afecțiune, pentru că vorbea despre o temă pe care nu avea cum să o înțeleagă, pentru că îi solicita mintea mai mult decât era bine pentru ea sau pentru că își făcea griji pentru ceva de care trebuia să se ocupe bărbații.

– Esther, îi spusese Lydia într-o zi când erau singure, nu simți nevoia să urli uneori când tata sau James

se agită pe lângă tine și vor să facă totul în locul tău, mai puțin să respire? Chiar să gândească în locul tău?

Răsese ca să mai îndulcească asprimea cuvintelor.

Dar Esther se uitase la ea de parcă i-ar mai fi crescut încă un cap.

- Oh, dar Lydia, spusese ea, sunt minunați. Desigur, este de la sine înțeles că îl iubesc pe James din toată inima. Dar faptul că, atunci când m-am măritat cu el, am câștigat și un asemenea tată și asemenea frați mă face să mă întreb uneori ce am făcut ca să merit această binecuvântare. Le pasă de mine și mă protejează. Eu... Ei bine, chiar n-ar trebui să spun nimic despre propriul tată și despre fratele meu. Dar o să spun atât. Nu au fost niciodată cum sunt ai tăi, Lydia. Ce norocoasă ai fost! Și că ai avut șansa să te măriți cu reverendul Tavernor, care era minunat, chiar dacă nu l-am întâlnit decât o singură dată, când a venit cu tine la nunta mea.

Lydia ajunsese să țină foarte mult la Esther în acele două săptămâni. Era nespus de dulce și de afectuoasă. Dar Lydia se îndoia că ar putea vreodată să fie prietene apropiate. Erau prea diferite ca temperament și perspectivă de viață.

Astfel că înțelesese la sfârșitul primei săptămâni că nu putea să rămână la nesfârșit. În a doua săptămână, încă se mai bucurase să fie acasă. Și își iubise conștient familia și îi apreciasse pe toți așa cum erau ei. Dar începuse să-i fie dor de căsuța ei, de bucătăria și jardinierele ei cu flori. Începuse să-i fie dor de vecini și de prieteni. Și începuse să i se facă dor să-l revadă pe Harry, să încerce să-i ceară scuze dacă putea, să vadă dacă îl rănise cumva, chiar dacă era foarte probabil ca el să fi dat uitării acel incident și să-l fi considerat oarecum neimportant. Așa erau bărbații, nu-i așa? La ei, emoțiile nu se amestecau cu plăcerile.

Ah, dar sigur era nedreaptă. Chiar nu credea că el doar profitase de o ocazie ca să găsească o plăcere trecătoare în noaptea aceea.

Lui *papa* nu-i plăcuse decizia ei de a se întoarce acasă și i-o spusese foarte apăsător. Nici lui James nu-i plăcuse. Nici lui William. Anthony, care venise acasă de Paște de la universitate, revenise deja la Oxford pentru ultimul examen și nu avusese șansa de a-și da cu părerea. Esther plânse.

Dar Lydia plecase acasă cu mult mai mult fast decât când sosise în casa ei părintească. Căci *papa*, desigur, insistase să o trimită cu propria lui trăsură cu un vizitiu, un lacheu pe cabina trăsurii și o slujitoare înăuntru, precum și cu doi călăreți însoțitori care să descurajeze orice posibili hoți la drumul mare. Ar fi însoțit-o chiar el, precum și James sau William, dar ea fusese foarte categorică și insistase că nu avea de gând să-i deranjeze atât de mult. Esther păruse înspăimântată de nesupunerea ei, dar ieșise învingătoare a doua zi după îi amenințase cu toată seriozitatea:

- Dacă tot insistați, îi avertizase ea pe cei trei bărbați, atunci o să plec pur și simplu în miez de noapte și o iau cu mine doar pe Snowball ca să mă apere.

- Ah, Lydie, îi spusese tatăl ei cu reproș în glas și, pentru o clipă, i se păruse că vede lacrimi în ochii lui.

Cu siguranță ea avusese lacrimi în ochi când plecase, după ce fusese îmbrățișată cu toată forța, mai să rămână fără suflare, înainte de a urca în trăsură, apoi făcuse cu mâna până când trăsura o coti de-a lungul drumului și îi pierduse în zare. Apoi mai plânse ceva vreme. Căci, desigur, știa - știuse întotdeauna - de ce tatăl ei era atât de protector cu ea, singura lui fiică. El o adorase pe mama ei, o pusese pe un pedestal, se simțise nedemn de ea, de vreme ce fusese un sălbatic care bătea orașul în lung și-n lat când se îndrăgostise de ea. Se învinuise pentru moartea ei atât de curând după ce adusese pe lume cel de-al patrulea copil și pentru faptul că Lydia fusese privată de prezența mamei la o vârstă atât de fragedă. Oh, nu-i spusese niciodată aceste lucruri, dar Lydia știa.

Avusese opt ani. Înțelesese mult mai mult decât probabil își închipuiau tatăl și frații ei. Nu mai putea să-i permită să o domine și să o protejeze, dar îl iubea suficient de mult încât să doară uneori. Oh, dragostea nu era doar o emoție blândă și încântătoare. Era momente când îți sfâșia inima în bucățele.

Dar acum era acasă. Și era fericită. La fel era și Snowball. Doamna Bartlett observase agitația iscată de sosirea ei cu o zi înainte și îi adusese un castron cu supă și două chifle proaspăt scoase din cuptor pentru masa de seară. Îi urase bun venit acasă, dar nu voise să rămână pentru că își dăduse seama că doamna Tavernor era palidă de oboseală, însă oricum îi mai ținuse companie o oră întreagă, dându-i toate veștile și spunându-i toate bârfele din ultimele două săptămâni.

De dimineață, Lydia se ocupa de dezastrul din grădina din față. Pentru că, desigur, iarba și buruienile - și chiar și florile, într-o mai mică măsură - nu se opriseră din crescut doar pentru că fusese plecată de acasă. Stătea în genunchi pe iarba înaltă de sub fereastra din față, declarând război buruienilor din jardinieră, și plănuia să se ducă mai târziu la fierărie ca să vadă dacă nu putea Reggie să vină să taie iarba în curând, când Snowball se apucă să chelălăie, să latre și să sară atât cât Lydia să știe că venea cineva pe drum... sau pe alee. Ea întoarse capul ca să vadă cine era.

Ah, venise momentul. Și nu era sigură dacă genunchii o puteau susține în cazul în care încerca să se ridice în picioare.

Poate, se gândi ea, el doar avea să dea din cap și să își vadă de drum. Dar el traversă drumul și se opri chiar în dreptul gardului ei.

- Lydia, spuse el.

Și ea își dori să plângă. Fără nici un motiv pe care să și-l poată explica. Își puse uneltele de grădinărit deoparte, își scoase mânușile și își frecă mâinile ca să scape

de fărâmele de pământ care îi intraseră sub mânuși... mișcându-se cu o lentoare deliberată ca să se adune înainte de a se ridica, a se întoarce spre el și a-l privi cu atenție.

- Am ajuns acasă ieri, spuse ea. Și grădina este un adevărat dezastru.

După cum era și ea. Exact un dezastru. Uitase cât de coplesitor de chipeș era.

- Ai ajuns acasă? spuse el încruntat. Ai fost plecată? Nu știa? Oh!

„Oh!”

- M-am dus să petrec Paștele cu tata și cu frații mei, îi spuse ea. Și cu cumnata mea. Este într-o stare mai... delicată.

- Nu știam că ești plecată. El se sprijini cu o mână în gard și coborî privirea. Gata, Snowball! Te văd.

Snowball se așeză pe iarbă și ridică privirea.

- De aceea n-am primit nici un răspuns când am venit de două ori în aceeași zi, spuse Harry cu privirea ațintită spre ea. Credeam că mă eviți. Dar bănuiesc că așa a și fost.

- Era Paștele, spuse ea neconvingător.

- Lydia. Se uită la ea câteva clipe înainte de a continua. Aștepti un copil?

„Oh, Doamne!” Simți cum obrații îi iau foc.

- Nu, spuse ea. Oh, nu, nu aștept un copil.

Mâna lui ținea strâns gardul, observă ea. Dar el doar dădu scurt din cap și nu mai spuse nimic. Deci el venise în ziua aceea... de două ori? Dar nu mai venise de atunci? Nu știuse că era plecată. Cu toate acestea, se simțea de parcă ar fi fost plecată o veșnicie.

- Harry, spuse ea. Îmi pare rău...

- Te rog să nu-ți pară, spuse el și o întrerupse înainte ca ea să mai termine. Și mie îmi pare rău. Dar ar fi mai bine, poate, să nu insistăm prea mult pe idee. Familia ta este bine? Cumnata?

- Da, spuse ea. Tata a avut o răceală urâtă în urmă cu vreo lună, dar se simte foarte bine acum.

- Mă bucur, spuse el.

Vorbeau ca doi străini politicoși, purtând o discuție de complezență. Îi era aproape imposibil, când îl privea acum, îmbrăcat simplu, dar elegant ca un gentilom de țară, să creadă că făcuseră cu adevărat dragoste în casa din spatele ei. Că fuseseră dezbrăcați unul în brațele celuilalt...

- Buruienile n-au încetat să crească cât am fost plecată, spuse ea.

- De ce să înceteze? întrebă el. Sunt la fel de dornice să supraviețuiască ca orice altă ființă vie.

- Bănuiesc, spuse ea.

El își lăsă mâna să coboare de pe gard și făcu un pas în spate.

- Ai de gând să te duci la petrecerea de la han de joi seară? o întrebă el.

Ah, petrecerea de primăvară care avea loc mereu imediat după Paște. Ea fusese mereu prezentă cât fusese Isaiah în viață. El dezaprobase frivolitatea dansului și nu dansase niciodată - și, prin urmare, nici ea -, dar nu îl considerase un păcat. Și socotise că se impunea prezența lui, ca în cazul tuturor evenimentelor din sat, ca să inaugureze adunarea cu o rugăciune de binecuvântare și mulțumire. Lydiei i se păruse mereu rugăciunea aceea ușor stânjenitoare.

- Eu mă duc, spuse Harry.

Probabil și aproape toată lumea din sat. Era un eveniment așteptat cu mult interes. Fiecare familie venea cu mâncare, așa că mesele gemeau de tot felul de delicatese. Muzica era mereu foarte veselă, dansul, plin de energie, discuțiile, zgomotoase și voioase. Ea își impusese mereu o ținută liniștită, în timp ce inima îi dansa în ritmul muzicii și degetele de la picioare băteau în acord cu notele,

chiar dacă o făcuse cu cea mai mare discreție. Nu participase la eveniment cu un an înainte, fiind în doliu.

- Și eu, spuse ea. Probabil.

El încuviință din cap.

- Atunci ne vedem acolo, spuse el.

Apoi se întoarse și plecă. Dar nu o luase pe strada care ducea în sat, așa cum se așteptase ea inițial, ci pe aleea care urca spre casa lui. Deci venise special la ea, nu-i așa? După două săptămâni în care nici măcar nu știuse că fusese plecată?

Snowball se ridică în patru labe și protestă la vederea plecării lui, dar el nu se uită înapoi.

- Probabil o să vin, spuse Lydia încet.

capitolul 11

„Probabil” se transformă într-un angajament explicit pe măsură ce trecu săptămâna, pentru că petrecerea era primul lucru la care se gândea toată lumea și era greu să te opui unui asemenea entuziasm comun. În zilele de după ce revenise acasă, fiecare dintre prietenele Lydiei - Hannah Corning, Denise Franks și doamna Bailey - o întrebă despre vizita făcută tatălui ei și apoi își dori să știe dacă avea de gând să vină la petrecere.

Lady Hill, care împreună cu Sir Maynard, soțul ei, avea o moșie care se învecina cu moșia Hinsford, îl cunoscuse și îl simpatizase pe tatăl Lydiei când acesta venise la înmormântarea lui Isaiah și de atunci cei doi schimbaseră vreo câteva scrisori prietenoase. Aceasta fusese atentă cu Lydia încă de când se mutase în căsuța ei și uneori o invitase să bea împreună ceaiul de după-amiază. Dar acum o invită pe Lydia la cină în seara de dinaintea petrecerii. Când sosi Lydia, Lady Hill îi făcu cunoștință cu sora și cu nepoata ei, doamna Ardreigh și domnișoara Vivian Ardreigh, care veniseră să stea pentru vreo două săptămâni. Cealaltă invitată din acea seară

era Theresa Raymore, fiica magistratului și o prietenă a celor două domnișoare Hill.

Sir Maynard, îi explică Lady Hill, se dusesese cu Lawrence, domnul Ardreigh și fiul lui, fratele lui Vivian, să ia masa cu Harry Westcott, căruia i se făcuse milă de ei după ce Lawrence i se plânsese că o să fie dați afară din casă.

- Ceea ce a fost o acuzație grosolană, Lydia, dacă nu chiar o minciună în toată regula, protestă Lady Hill, când tot ce am spus, în treacăt, a fost cât de frumos ar fi să avem din când în când o cină și o serată doar pentru doamne, precum cele de care se bucură adesea bărbații în cluburile lor din Londra.

- Dar ai menționat limpede această după-amiază și ai oftat cu jale, mătușă, sublinie Vivian Ardreigh cu un zâmbet.

- Într-adevăr. Lady Hill râse. Și a mers ca prin minune. Sper că nu vă deranjează că nu avem printre noi și domni, Lydia și Theresa, dar uneori este foarte relaxant să te bucuri doar de compania doamnelor. Putem să bârfim și noi după pofta inimii, vorbim despre bonete, evantaie și drăguți toată seara, fără să ne mai oprim ca să ne tragem sufletul. Cine să ne acuze că suntem frivole și fără minte?

Toate izbucniră în râs. Ceva ce continuară să facă mare parte din seară. Și cât de frumos era, se gândi Lydia în timp ce era dusă acasă cu trăsura familiei Hill, pe la zece noaptea și mai bine chiar, că fusese invitată la întâlnire. Se distrase enorm, chiar dacă discuțiile fusese-ră într-adevăr banale... cu bună intenție. Lady Hill întrebase în treacăt despre cum era familia Lydiei. Fusese mai interesată să știe dacă Lydia avea de gând să participe la petrecere.

- Pentru că este mereu bine să știm, după ce trece Paștele, că putem să așteptăm cu nerăbdare să ne dezmoțim

picioarele la o serată dansantă în sat și să alungăm ultimele tresăriri ale iernii, spuse ea.

- O să vin, spuse Lydia râzând. Dar eu nu dansez, să știți.

- Oh, mai vedem noi. Lady Hill o bătu cu putere peste mână. Țsta a fost un subiect în privința căruia, dacă ai să mă ierți că spun asta, n-am fost de acord cu reverendul Tavernor.

În dimineața următoare, Lydia se duse în vizită la doamna Hack și Timmy. Avusese câteva ore libere în Eastleigh în ziua în care plecase să-și viziteze tatăl. Cumpărase două lucruri pe care să le adauge în bagajele pe care le luase deja cu ea. În primul rând, lână pentru un fular. Avusese de ales între patru culori diferite, dar până la urmă se hotărâse la ceea ce putea să fie descris ca un fel de maroniu ce semăna cu un portocaliu ars... o nuanță autumnală care nu era nici orbitor de strălucitoare, nici demodată. Doamna Bailey îi aprobase alegerea când aflate că fularul avea să fie pentru un bărbat. Își închipuise că va fi pentru tatăl Lydiei, iar Lydia nu o corectase. Cealaltă cumpărătură fusese cartea pentru Timmy pe care o văzuse mai înainte. Fusese bucurăoasă să constate că poveștile nu erau etichetate ca fiind moralizatoare, iar ilustrațiile erau o încântare în sine. Fusese scumpă, un pic cam piperată pentru buzunarul Lydiei, care trebuia să se ocupe și de cheltuiala suplimentară pe care o presupunea închirierea unei trăsurii. Dar compensase cheltuiala pentru carte necumpărându-și ciorapii de mătase de care avea nevoie, dar fără de care se putea descurca până luna următoare.

Lydia luă cu ea cartea și păturica galbenă pe care o terminase. Era o dimineață senină, însorită și foarte caldă. Fu surprinsă să vadă, în timp ce se apropia de casă, una dintr-un șir de căsuțe identice cu acoperiș de paie și pereți proaspăt văruiți în alb, aflate chiar dincolo de sat, la marginea moșiei Hinsford, că grămada

de așternuturi de afară și dintr-o parte a ușii, scăldată în lumina soarelui, era de fapt un scaun pe care era așezat Timmy. Era atât de înfășurat în pături și șaluri că i se vedea doar fața. Dar fața lui strălucea de plăcere chiar înainte să o fi văzut pe Lydia. Mama lui zăbovea pe lângă el, ajustându-i învelitorile, și părând îngrijorată.

- Timmy, strigă Lydia. Ți s-a împlinit dorința și iată-te acum la soare!

Doamna Hack nu era deloc sigură că era un lucru bun și i-o spuse întocmai Lydiei. Îi era groaznic de teamă ca Timmy să nu moară din cauza unei răceli. Dar maiorul îl chemase din nou pe medicul din Eastleigh, iar medicul venise și spusese că aerul proaspăt și soarele îi vor face lui Timmy un munte de bine. Îi recomandase câte o jumătate de oră pe zi de stat afară, de fiecare dată când nu ploua, câte o oră după prima săptămână și câte două ore după a doua. Iar maiorul urma să vină să-l ia pe Timmy la plimbare cu trăsura și la plimbare pe cal după vreo lună sau așa ceva...

- Și o să merg la școală, doamnă Tavernor, strigă Timmy din coconul lui de pături, de cum reușesc să mă țin pe picioare. O să învăț totul despre lume după globul mare care se rotește al domnului Corning și cum să fac înmulțiri. Și o să mă joc cu ceilalți băieți în recreație. Și...

- Iar te agiți așa, băiatul meu, îl avertiză mama lui, o să ajungi înapoi în pat și tata nu o să fie mulțumit nici de tine, nici de mine.

Lui Timmy îi plăcu la nebunie pătura lui galbenă și râse de bucurie când își văzu numele brodat pe marginea de sus. Se alăturase grămezii de pături care îl acoperea. Ochii i se luminară și i se măriră când văzu cartea și află că era numai a lui și că putea să citească din ea ori de câte ori avea chef.

- Am trei cărți acum, spuse el uluit. Trei, mama. Iar asta are poze.

- Ești cel mai norocos băiat din lume, spuse mama lui. Dar care este prima întrebare pe care are să o pună tata când o să-i povestești despre asta?

- Dacă i-am mulțumit doamnei Tavernor, spuse Timmy cu sfială înainte de a-i mulțumi.

Lydia se întoarse acasă ceva mai târziu, cu inima ușoară. Fusese de-a dreptul încântător să-l vadă pe copil plin de energie, fericit și scăldat în lumina soarelui, dincolo de toate șalurile și păturile cu care fusese acoperit. Era cu atât mai frumos să știe că, după ce îi ascultase povestea, Harry intervenise în numele lui Timmy, nu poruncindu-le părinților să scoată copilul afară, ci chemându-l din nou pe doctor - fără îndoială cu o cheltuială importantă pe care o acoperise el - ca să-și spună părerea de medic.

Nu-l mai văzuse pe Harry din dimineța în care revenise acasă. Avea să-l vadă în acea seară. Spusese că avea să participe la petrecere. Era mereu prezent... în orice caz, mereu după ce își revenise. În primii doi ani petrecuți aici, de-abia dacă îl zărise, cu excepția duminicilor la biserică. Doar după ce îl văzuse la una dintre seratele dansante, ea începuse să viseze la el. Fusese și mai subțire pe vremea aceea... slab era poate un cuvânt mai potrivit pentru a-l descrie. Dar fusese plin de viață, zămbitor și, evident, simțindu-se bine. Vorbise cu toată lumea... chiar și cu ea și cu Isaiah uneori, chiar dacă nu se uitase niciodată cu adevărat la ea altfel decât ca să îi facă un semn politicos din cap și să-i zâmbască. Dansase cu toate femeile, indiferent de vârstă, clasă socială sau înfățișare. Fusese...

Oh, fusese *extraordinar*.

Lydia oftă când deschise ușa, iar Snowball ieși cu pași sălțați afară și o întâmpină cu sesiunea ei de lătrat, dat din coadă și lins de mână înainte de a se duce la treburile ei mai importante.

Avea să-l vadă din nou în acea seară.

Lydia purta rochia ei roz.

Avea o croială foarte simplă... cu talie înaltă, mâneci scurte, decolteu, dar nu unul foarte adânc. Ei bine, chiar deloc adânc. Doar că nu i se termina chiar la baza gâtului. Și chiar dacă fusta i se revărsa în pliuri line și înguste de sub piept, era lipsită de orice alte podoabe. La tiv nu avea nici bordură, nici broderie sau dantelă. Dar simțea că i se potrivește perfect și o făcea să pară mai subțire decât era de obicei, dacă asta nu era cumva o iluzie de-a ei. Culoarea părea mai intensă acum când purta rochia. Se gândi că era cea mai frumoasă rochie pe care o avusese vreodată. De fapt, era atât de minunată, încât aproape că se speriasse și și-o scosese ca să o înlocuiască cu ceva cenușiu sau de culoarea lavandei, ceva discret și mai potrivit pentru soția unui vicar. Fu nevoită să-și reamintească ferm că nu era soția vicarului. Nu mai era. Soția vicarului era doamna Bailey. Ea, Lydia Tavernor, era văduva fostului vicar. Și nu răspundea decât în fața propriei persoane și a nimănui altcuiva.

Avea să se îmbrace în roz.

Și nu avea să poarte bonetică. Cumpănise îndelung acest detaliu, după ce renunțase să o mai poarte după seara petrecută împreună cu Harry. Dar chiar venise vremea să se îndepărteze de vechea ei viață și să pășească spre cea nouă, oricât de înspăimântătoare ar fi fost perspectiva. Avea să pășească cu îndrăzneală în acea seară. Luase decizia după-amiază cât glazurase prăjiturile pe care urma să le ia cu ea.

Petrecerea de primăvară era ocazia perfectă pentru a o dezvălui pe noua Lydia. Iar rochia roz era veșmântul perfect. Era păcat că nu avea o slujitoare care să-i aranjeze părul ceva mai elaborat decât îi reușea ei, dar fu totuși mulțumită de rezultatul strădaniilor. Și era foarte bucuroasă că vicarul și soția lui insistaseră să vină să o ia cu trăsura lor, chiar dacă hanul nu era departe... nimic nu era departe în acest sat. Vântul se întese brusc afară

și se înnorase în timpul după-amiezii și chiar ploua zdra-văn acum. Încercarea ei de coafură elegantă ar fi distrusă dacă trebuia să meargă pe jos până la han.

Se gândi în treacăt că, măcar așa, Harry nu avea să se simtă obligat să o conducă până acasă în seara asta.

Trăsura sosi devreme. Doamna Bailey se mută pe sca-unul cu fața spre cai pentru a-i face loc Lydiei, în timp ce vizitiul o ajută să urce. Vicarul zâmbi de pe scaunul de vizavi și o salută.

- În ce seară urâtă trebuie să ieșim și noi din casă, spuse doamna Bailey. Dar îmi plac petrecerile din sat, Lydia. Sunt mult mai vesele decât seratele mai formale la care am fost invitați din când în când la Sir Maynard Hill, doar în prezența nobililor. Mie îmi place să dan-sez. Spre consternarea dragului nostru părinte paroh, aş putea adăuga.

- Nici Isaiah nu era de acord cu dansul, spuse Lydia.

- Oh, eu nu-l dezaprob, doamnă Tavernor, o asigură reverendul Bailey. Îmi place să-mi văd enoriașii cum își fac de cap, ca să spun așa, și că se distrează. Doar că, atunci când Bunul Dumnezeu împărțea diferite părți ale corpului când mi-a venit mie sorocul, a descoperit cumva că avea mai multe picioare stângi decât drepte, iar mie mi-a dat două picioare stângi. Sau poate că avea din ambele, dar n-a fost prea atent și cineva care are vârsta mea acum a umblat prin lume în ultimii cincizeci de ani și ceva cu două picioare drepte.

El râse din toată inima la propria glumă, în timp ce doamna Bailey scoase un sunet dezaprobator și îi spuse că Lydia îl va crede un păgân, izbucnind și ea în râs.

- Chiar dacă trebuie să spun că scumpului meu soț îi place la fel de mult pe cât îmi place mie să audă câte o glumă bună, Lydia, spuse ea.

Lydia zâmbi, dar nu răspunse nimic.

Fură printre primii care ajunseseră în sala în care urma să aibă loc petrecerea.

- Te asigur, Lydia, îi explică doamna Bailey, așa cum mai făcuse de multe ori înainte, că dacă trebuie să fim undeva la o anumită oră, noi ajungem cu cel puțin un sfert de oră înainte de ora respectivă. Am ajunge cu o jumătate de oră înainte dacă nu învățam să-l ignor pe vicar care stă și așteaptă la ușă, cu mâna pe clanță, gata-gata să o deschidă, mișcându-se neliniștit de pe un picior pe altul și privindu-mă cu ochi plini de reproș, în timp ce eu îmi văd intenționat de treburile mele și aștept până nu-i mai suport nerăbdarea mută.

Lydia râse, recunoscătoare că pălăvrăgeala doamnei Bailey îi distrăgea atenția. Se simți chiar foarte stânjenită când își scoase pelerina și o atârână în garderobă, intrând apoi în sală ca să-și ducă farfuria cu prăjituri glazurate pe masă. Aruncă o privire plină de jind spre câteva scaune așezate în colțul opus ușii, dar nu avea de gând să se ducă și să se așeze liniștită, așa cum ar fi făcut de obicei. Devenise o adevărată expertă în a trece aproape neobservată când se afla în compania altora. Dar decizia din seara asta de a purta noua rochie roz și de a renunța la bonețică era doar o parte din planul mai amplu pe care îl pusese la bătaie în această după-amiază.

Nu voia să se mai ascundă.

Fusese o soție ascultătoare. Trecuse cu discreție prin perioada de doliu. Ieșise cu discreție din acea perioadă. Acum era liberă și se bucura de mijloacele care să-i permită să rămână liberă și independentă. Avea o casă aici și vecini care o respectau de dragul lui Isaiah și, probabil, de dragul ei. Avea câteva prietene pe care și le făcuse în ultima vreme. Era invitată peste tot. Nu mai era nevoie să se ascundă. Nimeni nu va veni să-i fure tot ce avea.

Era puternică. Era o idee inedită, dar se gândise intens la asta toată după-amiaza și hotărâse că era adevărat. Fusese întotdeauna controlată de bărbați și i se impuse să se gândească la ea ca la o creatură fragilă și sfioasă, care nu avea cum să supraviețuiască fără sprijinul,

protecția și îndrumarea lor. Ei bine, ea putea să existe de una singură. Exista. O făcea de mai bine de un an.

Nu trebuia să se ascundă și să spere că nimeni nu va observa că scăpase. N-avea decât să observe cine ce voia. Nimeni nu putea să facă nimic în privința asta.

Ea era liberă. Și era puternică.

Una era să o gândești. Și, desigur, cu totul alta să o trăiești.

Se simțea teribil de emoționată și de expusă. Căci, în timp ce se plimba prin încăpere, impunându-și să se oprească și să discute cu fiecare grup de nou-veniți înainte de a trece la următorul, nu își permise nici măcar să se ascundă coborând privirea sau bărbia. Iar reacția vecinilor ei când o văzuseră nu era liniștitoare. Cei mai mulți păreau să o privească de două ori și foarte repede, mai întâi doar în treacăt și apoi cu ochi pătrunzători... observându-i rochia roz, își închipuia ea, capul descoperit și chipul zâmbitor. Păreau surprinși. Și scandalizați? Nu ghici nici o dovadă pentru cea din urmă. Admirativi? Da, în mai multe cazuri. Și nu era doar rodul imaginației ei. Vreo câteva persoane, femei și bărbați deopotrivă, îi spusese că de frumos arăta. Aceasta era cu siguranță o exagerare, dar măcar o asigură că nu era atât de nepotrivit îmbrăcată pe cât se temuse inițial.

Cu toate acestea, când nu mai puțin de trei bărbați, inclusiv domnul Roger Ardreich, nepotul lui Lady Hill, cu care tocmai făcuse cunoștință, o rugaseră să le acorde un dans, ea îi refuzase pe toți spunându-le că nu dansa. Vechile obiceiuri mureau greu. Dar chiar dacă era hotărâtă să lupte cu aceste obiceiuri, existau limite în privința lucrurilor pe care era dispusă să le facă. Nu accepta să se dea în spectacol încercând să danseze în văzul vecinilor și al prietenilor ei. Trecuse prea multă vreme...

Dar din clipa în care sosise, în timp ce se amesteca printre cei prezenți, vorbea, asculta și se uita la consătenii ei, la mesele cu mâncare, la muzicanții care își aordau instrumentele, ea aștepta, de fapt, să sosească el și

încerca să se convingă că spera să nu vină. Și își spunea că nu era nici o diferență pentru ea dacă venea sau nu. Pentru că oricum ar fi fost, probabil aveau să fie vecini pentru tot restul vieții și trebuiau să se obișnuiască să se vadă și chiar să se regăsească unul în prezența celuilalt. Iar ea îl văzuse o dată de când revenise în sat și chiar vorbise cu el și supraviețuise cumva calvarului.

Și, dintr-odată, el era acolo.

Stătea lângă ușă, vorbea cu Hannah și cu Tom Corning, râdea de ceva ce fusese spus. Și era chipeș și elegant în ciuda – sau poate datorită – simplității hainelor de seară pe care le purta. Desigur, erau perfect croite. Hainele lui erau mereu perfect croite. Purta pantaloni argintii până la genunchi, cu o haină neagră de seară și o vestă argintie. Pantalonii până la genunchi pentru ținute de seară erau de modă veche la oraș, i se spusese Lydiei, cu excepția seratelor de la Almack și de la curte, dar bărbații de la țară îi purtau mereu seara. Ciorapii și cămașa îi erau de un alb imaculat. Nodul de la lăvalieră, deși legat frumos, nu era vreo creație de o complexitate copleșitoare.

Lydia simți cum inima i se oprește în piept. Sau cum în pântecul ei se deschide un hău. Sau poate că nu i se întâmpla nimic, ci doar reacționa ca orice altă femeie care vedea un bărbat chipeș. Care se întâmpla să fi fost dezgolit în patul ei alături de ea nu cu mult timp în urmă. Da, cu siguranță, era vorba de golul din stomac.

El scrută încăperea din priviri în timp ce vorbea și râdea. Lydia ar fi putut să facă un pas într-o parte și să se ascundă după Denise Franks și soțul ei, după Lawrence Hill și Vivian Ardreigh, cu care conversa în acest moment. Nu se ascunse. Nici măcar nu se prefăcu că nu-l văzuse.

El reacționase ca mulți alții. Ochii lui trecură de ea, își continuă călătoria prin încăpere, apoi se întoarseră asupra ei. Se opri din vorbit, zâmbi și spuse ceva. Atât

Hannah, cât și soțul ei se întoarseră spre ea, Hannah zâmbind în timp ce îi răspunse. Iar el se îndepărtă de ei și o luă în direcția ei.

Lydia se gândi că avea nevoie de un evantai. Și își aminti brusc că nu mai avea unul. De ce până acum nu fusese conștientă de mâinile ei și ce ar fi trebuit să facă cu ele? Să le lase să atârne pe lângă corp? Să și le împreuneze în dreptul taliei? Să-și facă vânt cu ele în timp ce vorbea? Dar ea nu vorbea acum.

- Doamnă Tavernor? El făcu o plecăciune spre ea și îi zâmbi, dar fără a sugera că ar fi fost vreodată mai mult decât simpli vecini. Doamnă Franks? Franks? Lawrence? Și...?

El îi zâmbi lui Vivian și se uită la prietenul lui cu sprâncene arcuite.

- Verișoara mea Vivian Ardreigh, spuse domnul Hill. Maiorul Westcott, Viv.

- Mi-era teamă că o să întârzii și o să ratez dansul din deschidere, spuse Harry după ce făcu o plecăciune. Totuși, se pare că am ajuns exact la timp.

Orchestra amuți. Toate instrumentele erau acordate și așteptau să înceapă dansul.

- Unele doamne o să se bucure că ai ajuns la timp, spuse domnul Franks cu un zâmbet larg pe buze. Și unele doamne o să regrete că și-au promis deja dansul altcuiva.

El aruncă o privire piezișă spre Vivian.

- Lydia nu a promis dansul nimănui, spuse Denise. Tot insistă că nu o să danseze deloc. N-am mai auzit în viața mea o asemenea nebunie.

Zâmbetul ei, îndreptat spre Lydia, putea să fie descris doar ca fiind malițios.

- Dar este adevărat, o asigură Lydia.

- Spune-mi, doamnă Tavernor, o întrebă Harry, nu vrei să dansezi sau nu poți să dansezi? Precum reverendul

Bailey cu cele două picioare stângi cu care îi tot place să se laude?

- Nu vreau să dansez, cu siguranță, spuse ea. Și probabil că nici nu pot. N-am mai dansat de când eram fată.

- Și asta s-a întâmplat acum câte decenii? o întrebă el. Domnul Franks chicoti.

- Acum suficient timp, îi spuse Lydia, ca să uit tot ce am învățat și exersat vreodată.

- Omul nu uită cum se dansează, spuse Denise. Și nu este ca și cum n-ai mai fi urmărit nici un dans în anii care au trecut, Lydia. Obişnuiai să privești cu mare interes înainte de moartea reverendului Tavernor. Poate crezi că n-am observat, dar am observat. Și păraai mereu foarte melancolică.

- Oh, ba nu. Ai o imaginație foarte bogată, Denise, îi spuse Lydia.

Domnul Raymore, care era maestrul de ceremonii de astă-seară, îi îndemnă pe domni să-și conducă partenerile pe ring ca să se așeze în rânduri și să înceapă seria inaugurală de dansuri populare. Lawrence Hill întinse o mână spre vărul lui.

- Doamnă Tavernor, spuse Harry, lasă-mă să te conving să încerci. Vino și dansează cu mine!

- Am refuzat deja trei parteneri, îi spuse ea. N-ar fi deloc elegant să accept invitația celui de-al patrulea.

Dar chiar în acel moment, unul dintre acei parteneri refuzați, la braț cu fiica mai mare a doctorului Powis și ducându-se să se alăture șirului de dansatori, decise să intervină.

- Convinge-o, maiorule, strigă el vesel. A venit timpul ca doamna Tavernor să danseze. Nu poți să rămâi în doliu pentru totdeauna.

- Da, convinge-o, domnule maior, încuviință altcineva.

Un anonim fluieră din mulțime.

- Haide, dragă Lydia, o încurajă doamna Bailey din apropiere. Dacă pot eu să dansez, poate oricine.

Era timpul să fie categorică, își spuse Lydia în sinea ei. Era timpul să se afirme.

Harry îi zâmbea cu o mână întinsă spre ea.

Era timpul să fie hotărâtă.

Era timpul să fie noua Lydia.

- O să-ți pară rău, îl avertiză ea, punându-și mâna într-a lui. Sigur o să te fac de râs.

Cineva chiar aplaudă și se auzi apoi un ropot de aplauze.

Lydia nu ar fi putut să se simtă mai expusă nici dacă ar fi încercat.

capitolul 12

Și iată cum una dintre hotărâri fusese încălcată chiar înainte de a începe dansul, se gândi Harry.

Venise aici cu intenția categorică de a da amabil din cap spre Lydia, schimbând în treacăt câteva vorbe prietenoase dacă se întâlneau față în față și păstrând distanța pentru tot restul serii, fără a fi prea evident în acest sens. Se va purta cu ea cum făcea cu toți ceilalți și așa cum făcuse în cei mai mulți ani de până atunci, pentru că nu o ignorase și nici nu o evitase vreodată cu bunăștiință. Pur și simplu, nu o observase. Nu putea să dea timpul înapoi, firește, dar putea să dea tonul pentru viitor.

Cu toate acestea, urma să danseze cu ea, în ciuda propriilor proteste și a argumentului foarte rezonabil că, din moment ce refuzase alți trei parteneri, nu s-ar fi convenit să accepte invitația lui. El insistase, cu încurajarea câtorva dintre vecinii lui, care păreau să fie de acord că venise timpul ca ea să danseze.

O însoți spre șirul format de doamne, se aplecă peste mâna ei și își ocupă locul în rândul domnilor. Spera ca ea să nu se facă de rușine și, de exemplu, să o ia spre

stânga, în timp ce toți ceilalți aveau să alunece grațios spre dreapta. Ar fi îngrozitor de stânjenită și aproape sigur nu ar mai dansa niciodată. Iar el ar trăi cu gândul că totul se întâmplase din vina lui.

Era ceva diferit la ea în seara asta. Ei bine, da, bineînțeles că era. Ar fi trebuit să fie orb să nu observe. Arăta zveltă, delicată și frumoasă în rochia ei de un roz trandafiriiu. Părul castaniu strălucea în lumina lumânărilor. Ce alegere isteață să-l poarte într-o coafură simplă, astfel încât șuvițele drepte să se piardă în bucle și zuluți. Sau se aranjase așa doar pentru că nu avea o slujitoare? Nu purta bijuterii. Pentru că nu avea ce să poarte? Sau pentru că își dorise să meargă pe simplitate și îi reușise de minune? Obrajii îi erau ușor îmbujorați, chipul îi era luminat cu însuflețire, chiar dacă nu zâmbea evident.

Dar mai era ceva dincolo de toate diferențele evidente... care erau și așa destul de uimitoare în sine.

În parte ceva în ochii ei, decise el în cele din urmă. Erau mari și surprinși și priveau prin cameră cu un interes sincer. Inclusiv la el. Îl privea acum și nu își întoarse privirea când văzu că el nu-și luă ochii de la ea. Și nici nu o coborî. Și da, *asta* era. În seara asta, Lydia nu se mai ascundea. Decisese să poarte rochia aceea ca să fie remarcată. Renunțase la bonețică ca să fie remarcată. Și mai erau bărbia și ochii ei. Își ținea bărbia împinsă ușor în față și ochii ridicați. Nu sfidător sau cu vreun aer de afront, ci... cu mândrie? Era cuvântul potrivit?

Harry fu surprins de faptul că nu era nici soția reverendului Isaiah Tavernor în seara asta, nici văduva lui. Era ea, Lydia Tavernor. Poate Lydia Winterbourne care fusese odinioară.

Orchestra se lansă în primul acord, doamnele făcură câte o reverență, bărbații, câte o plecăciune, iar dansul începu.

Ea nu se dădu în spectacol.

Dansă cu o atenție concentrată, observă el, fiecare pas și gest fiind făcut cu o fracțiune de secundă mai târziu decât al celorlalți tovarăși de dans din apropiere, de parcă ar fi vrut să fie sigură că dansa cum trebuie. Mișcările îi erau deliberate și ușor rigide la început, până ce dansatorii executară toate figurile o dată, iar ea se simți încrezătoare că le putea repeta fără a comite vreo greșeală teribilă. Ea îi zâmbi când se întâlniră între rânduri cu un alt cuplu, unindu-și toate cele patru mâini deasupra capetelor, făcând o piruetă completă înainte de a reveni la locurile lor.

Și Doamne, Dumnezeu, era frumoasă.

Când ajunseră în capătul șirului de dansatori și le veni rândul să se rotească singuri la mijloc, în timp ce ceilalți aplaudau și băteau din picioare pe ritm, ea îl privi cu ochi strălucitori și chiar râse. Rigiditatea dispăruse de mult din mișcările ei, la fel și concentrarea asupra pașilor care trebuiau executați corect, înlocuite de o grație și o ușurință diafane. Erau muzica, ritmul, culoarea și lumina... și mai era Lydia pentru a le întru-chipa pe toate la perfecție.

Râse și Harry.

Era cam în pericol aici, se gândi el. Poate chiar era în mare pericol.

- Mulțumesc, spuse ea când dansul se încheie mult prea devreme și poate chiar prea târziu. Sunt ușurată să știu că nu te-am făcut de rușine până la urmă. Denise avea dreptate. Omul nu uită să danseze. Trebuie să mă duc să vorbesc cu doamna Bartlett. Când am vorbit cu ea ieri, încă nu era sigură dacă o să vină în seara asta. Mă bucur că a reușit să ajungă.

El o conduse până la vecina ei de vizavi, rămase la o vorbă un minut sau două, apoi se îndepărtă ca să schimbe câteva cuvinte cu domnul și doamna Raymore și să o invite pe Theresa la următorul dans. Apoi mai dansă cu Mirabel Hill, domnișoara Ardreigh, Hannah Corning

și doamna Bailey. Bău un pahar de vin cu Lawrence și cu unchiul lui și gustă câte ceva în timp ce muzicanții făceau o pauză. Se simțea bine ca de fiecare dată la petrecerile din sat. Oamenii de aici aveau ceva atât de relaxat și de vesel în ei.

Și în tot acel timp, o simțise de Lydia cu fiecare celulă din corpul lui. Își închipuia că era inevitabil. Sigur senzația avea să dispară cu timpul. Trebuia doar să aibă răbdare. Ea dansă fiecare dans și se amestecă printre participanți între dansuri, zâmbind și conversând și, în general, fiind tot ceea ce nu fusese niciodată până atunci, din câte știa el. *Strălucea* de-a dreptul. Părea atât de încântător de plină de viață. Nu încercă nici măcar o dată să se ascundă în vreun colț sau să dispară în lumea ei.

Se trezi întrebându-se dacă această transformare avea vreo legătură cu el. Nu intenționa să se mărite din nou. Fusese foarte categorică în privința asta încă de la bun început. Dar ea învățase din experiența cu el că să ai un iubit atunci când trăiai într-un sat mic ca Fairfield era un lucru imposibil. Oare hotărâse, după ce cumpânise această idee, să apeleze la prieteni și cunoscuți prietenoși ca să-și găsească fericirea? Să o facă activ, nu ca un observator care urmărea totul dintr-un colț cufundat în umbră, ci ca un participant cu drepturi depline?

Poate că, la urma urmei, făcuse și el ceva bun în viața ei.

Harry stătea lângă ușile salonului, seara târziu, împreună cu reverendul Bailey și cu soția lui, când fură întrerupți de apariția bruscă a unui tânăr. Harry credea că era unul dintre muncitorii de la ferma lui Sir Maynard Hill. Nu era îmbrăcat de ocazie și părea să vină de afară. Era foarte ud... și încruntat și cu răsufierea întretăiată când îl apucă pe vicar de braț.

- Bunica, părinte, spuse el. Starea i s-a agravat, iar mama nu crede că o mai duce mult. Am venit după doctor și pentru tine, dacă vrei să ne însoțești.

- Ah, deci a venit momentul, John? spuse vicarul cu aerul lui calm și blând, bătând ușor mâna tânărului înaintea de a ridica brațul și de a-i face semn doctorului Powis, care se îndepărtă de soție și se apropie de ei cu pași mari. Doamna Wickend nu mai are mult, Powis, și este nevoie de noi doi. Ai venit călare, John?

- Da, spuse tânărul.

- Atunci, eu și doctorul o să luăm trăsura, spuse reverendul Bailey. Tot mai plouă, nu-i așa? Întrebare cu răspuns evident. Ești ud leoarcă:

- Plouă torențial, părinte, spuse John Wickend.

- Draga mea... începu Bailey, întorcându-se spre soția lui.

- Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, Stanley, spuse ea și îl întrerupse. Cineva o să mă ducă acasă. Tu du-te în drumul tău!

- O duc acasă cu mare plăcere pe doamna Bailey, spuse Harry, în timp ce Sir Maynard se apropie să afle de ce unul dintre muncitorii lui apăruse la petrecere arătând ca un șoarece plouat, după cum spuse chiar el.

- Bunica nu mai are mult, domnule, îi explică tânărul. Mama m-a trimis după doctor și reverend.

- Luați-o din loc, spuse repede doamna Bailey. Amândoi.

Plecară într-un minut, fără să facă prea multă vâlvă. Probabil mulți oameni nici nu observaseră mica agitație din dreptul ușilor, din moment ce zarva generală era aproape asurzitoare, iar muzicanții își acordau din nou instrumentele înainte de următorul dans.

- Este foarte frumos din partea ta să mă duci acasă cu trăsura, maior Westcott, spuse doamna Bailey. M-aș duce cu mare plăcere pe jos în orice altă seară, dar trebuie să mărturisesc că nu mi-ar plăcea să o fac astă-seară, cu ploaia și vântul de afară.

- Oricum n-aș fi de acord să mergi pe jos cu nici o altă ocazie, doamnă, spuse Harry, și dacă ar fi vară. Trăsura mea îți stă la dispoziție oricând ești pregătită să plecăm.

- Și când este și Lydia, spuse doamna Bailey. A venit cu noi. Sunt sigură că nu te deranjează să o lăsăm și pe ea acasă. Nici măcar nu trebuie să te abați din drum. Ea locuiește în capătul drumului care duce la moșia ta.

Ah!

- Cum să nu, doamnă, o asigură el.

Dar îl deranja.

Și cu siguranță o va deranja și pe Lydia.

Ultima serie de dansuri a serii se încheie cu mult înainte de miezul nopții. De obicei, oamenii care trăiau și munceau la țară nu dansau până în zori. Mulți dintre cei care participau la petrecere nu mai apucau să doarmă până a doua zi după-amiază.

Chiar și așa, oamenii nu prea își doreau să plece. Femeile trebuiră să sorteze mâncarea rămasă și să-și recupereze farfuriile și platourile, sporovăind voioase între timp, de parcă nu ar mai fi avut altă ocazie de discutat în toată viața. Dar bărbații nu le grăbeau și nici nu le făceau nerăbdători semne să plece. Cei mai mulți se mai bucurau de o halbă de bere sau de un pahar de vin în timp ce își încheiau propriile discuții.

Oricum nu avea nici un rost să te grăbești prea tare să ieși afară. Vizitii fuseseră nevoiți să se aranjeze la rând pornind din dreptul cârciumii, apoi să-și adune caii și să-i prindă de trăsuri înainte de a se apropia de ușile hanului. Fuseseră nevoie să se identifice și să se recupereze pelerinele și pălăriile, mănușile și umbrelele. Se schimbaseră salutări de ultim moment, îmbrățișări și strângeri de mână.

Totul dură vreo jumătate de oră.

Lydia se simțea și tristă, și ușurată că totul se terminase, că avea să-și ia în curând rămas-bun de la familia

Bailey și să închidă ușa căsuței în urma ei, revenită în inima refugiului ei de liniște și siguranță. Se simțise nepus de bine și era teribil de mândră de ea. Se simțise aproape de parcă ar fi participat la un bal mascat, ascunsă bine în spatele unei măști care îi permisesse să se poarte cu totul altfel decât de obicei, fiind convinsă că nu va ști nimeni vreodată că nu jucase nici un rol și fusese pur și simplu ea. *Aproape* ca și cum... Desigur, ceea ce făcuse în realitate era fix opusul. Renunțase la mască pentru a fi ea însăși. Așa cum nu avusese niciodată ocazia să facă pe vremea când era fată. Așa cum nu i se permisesse niciodată să facă pe vremea când era căsătorită. Așa cum nu îndrăznise niciodată să facă după aceea.

Astă-seară îndrăznise.

Și se simțise minunat. Și în mod teribil de înspăimântător, de mai multe ori, ca din senin, se simțise în pragul unui atac de panică, de parcă, dacă ar fi coborât privirea, ar fi descoperit că uitase să-și pună rochia înainte de a ieși din casă.

Totuși, chiar dacă se simțise bine, își dorise ca seara să se termine ca să nu-l mai vadă pe Harry peste tot pe unde se uita... dansând, zâmbind, vorbind, râzând, la fel cum făcea și ea. Fără să știe de existența ei, așa cum nu știuse în cei mai mulți dintre cei patru ani de când se cunoșteau.

Acum, avea să plece acasă în curând. Precum Cenușăreasa la miezul nopții. Dar fără pantoful de sticlă lăsat în urma ei. Fără prinț care să-l găsească și să o caute, chiar dacă ea ar fi avut pantoful de cristal.

Era și epuizată, nu doar de oboseală fizică de la toate dansurile și conversațiile, ci și de efortul emoțional de a se fi purtat atât de diferit decât de obicei... și de a se preface indiferentă față de Harry.

Nu trebuia să recupereze nici un platou. Îi oferise doamnei Piper restul de prăjituri glazurate să le ducă acasă la copii și, cum platoul doamnei Piper era plin,

Lydia îi spusese să-l ia și pe al ei. Nu se întâmpla nimic dacă îl păstra câteva zile. Se uită în jur, îi făcu semn doamnei Bailey și se îndreptă spre ea.

- Maiorul Westcott s-a dus să cheme trăsură, spuse doamna Bailey. Se poate să ne aștepte deja. Toarnă cu găleata, Lydia. Avem o primăvară ploioasă.

- Maiorul Westcott?

Lydia se uită la ea nedumerită.

- Frumos din partea lui că s-a oferit să ne ducă până acasă, nu-i așa? spuse doamna Bailey. Oh! N-ai auzit, Lydia? Vicarul și doctorul Powis au trebuit să plece. Bietul John Wickend a venit aici foarte agitat. Era convins că bunica lui este pe ultima sută... din nou. Pare să aibă cel puțin nouă vieți, ca o pisică, chiar dacă nu vreau să sune ca o lipsă de respect. Firește, domnii s-au dus oricum. Vicarul a luat trăsură. Maiorul Westcott l-a asigurat că ne duce acasă. Ne-am îneca dacă ne ducem pe jos.

Oare știuse când se oferise, se întrebă Lydia, că o va duce acasă și pe ea, nu doar pe doamna Bailey? Ce final cumplit pentru această seară! Și astfel, ajungeau să revină acasă împreună de trei ori la rând după ce participaseră la același eveniment. O condusesse de două ori acasă pe jos. Acum o va duce cu trăsură. Spera doar ca Denise să nu afle și să se reapuce să o tachineze și să-și dea cu presupusul. De altfel, spera să nu mai afle altcineva. Dar nu era nimic de făcut în privința asta acum, nu-i așa? Chiar ploua torențial și ar fi fost o prostie să insiste să plece acasă pe jos. În plus, urma să o ducă și pe doamna Bailey acasă. Slavă Cerului pentru asta!

Afară le întâmpină o învălmășeală dezorganizată de trăsură, toate trase cât mai aproape de ușile hanului, în loc se alinieze ordonat una după alta, cum ar fi fost cazul de obicei. Oamenii alergau în grabă spre ele, râdeau, țipau, se strigau unul pe altul, de cele mai multe, udându-se până la piele și împrôșcând cu noroi.

Trăsura lui Harry trebuie să fi fost printre primele care sosiseră. Se oprise aproape vizavi de ușa, iar el coborî în grabă scărița ca să le ajute să urce. Toți își găsiră locurile în câteva clipe, iar vizitiul lui era cât pe ce să tragă scărița și să închidă ușa când doamna Bailey își ridică mâinile.

- Oh, stați! strigă ea. Fularul vicarului. Pun pariu că l-a uitat când a plecat cu doctorul Powis. Mereu face așa. Mă duc imediat să-l iau ca să nu mai vină aici mâine. Nu, nu, domnule maior. Mă duc eu. Știu cum arată. Voi așteptați-mă la căldurică.

Și, ajutată de vizitiu, doamna coborî iute scărița trăsurii, traversă trotuarul și intră din nou în han înainte ca Harry să mai apuce să o oprească sau chiar să insiste să o însoțească.

Lydia se simți dintr-odată foarte singură în trăsură cu el.

- Îmi pare atât de rău pentru asta, Harry, spuse ea. Stăteau unul în fața celuilalt și genunchii aproape li se atingeau. Puteam să o iau pe jos.

- Pe ploaie, zise el.

Nu era o întrebare, dar tonul lui îi spuse cum i se părea ideea.

- Bănuiesc, spuse ea, că ar fi fost puțin nechibzuit.

- Puțin mai mult, spuse el. Dacă aș permite una ca asta, reverendul și doamna Bailey s-ar uita urât la mine un an de acum încolo de fiecare dată când aș pune piciorul în biserică. Și oamenii din Fairfield și din împrejurimi s-ar întreba ce naiba ți-am făcut sau ți-am spus de ai preferat să te faci ciuciulete în loc să te duci acasă cu trăsura mea. Nu s-ar mai vorbi decât despre asta o lună.

- Dacă ai permite, spuse ea.

- O exprimare neinspirată, recunosc el.

Și, dintr-un motiv sau altul, izbucniră amândoi în râs.

- Îmi este permis, întrebă el, să-ți spun cât de frumoasă ești în seara asta și cât de bine dansezi?

- Da, îți este, spuse ea. Și nu prea contează din moment ce oricum mi-ai zis-o.

El răsă din nou încet.

- Bănuiesc că doamna Bailey a căutat prin fiecare cameră din han un fular care stă bine mersi la gâtul vicarului în clipa asta, spuse el.

- Probabil, încuviință ea. Ea este o scumpă. Amândoi sunt. Sunt prietenoși și umani.

Doamna Bailey se întoarse după câteva minute fără fular. Ea urcă degrabă în trăsură cu ajutorul vizitiului și sprijinită de mână pe care Harry i-o întinse dinăuntru.

- Nu era în garderobă, le explică ea în timp ce se așeză lângă Lydia. M-am uitat și în sălile de petrecere, chiar și în crăsmă, deși era puțin probabil să fie acolo. În orice caz, eu m-am uitat. Nu se știe niciodată. Mai întâi trebuie să mă duci acasă pe mine, maior Westcott. N-ar avea sens să mergem până la Lydia, doar ca să faci cale întoarsă ca să mă lași pe mine la casa parohială, nu-i așa? Iar ea nu mai este o fată care să aibă nevoie de însoțitor pe o distanță atât de scurtă.

- Atunci, oprim prima dată la casa parohială, îi spuse Harry vizitiului lui.

Lydia se simți ușurată să constate că doamna Bailey păru să umple trăsura cu prezența ei veselă și cu vorbăria despre cât de minunată fusese petrecerea, chiar dacă era trist să te gândești că, în timp ce ei dansaseră și se distraseră, biata doamnă Wickend, care nu era chiar așa departe, poate chiar stătea să-și dea duhul de data asta, după ce suferise tot mai mult în ultimele luni de pe urma sănătății ei șubrede. Dar așa era viața, iar doamna trăise o viață lungă și bună.

- Nici unul dintre noi nu poate să trăiască o veșnicie, conchise ea când trăsura se opri în fața casei parohiale. Ceea ce este un lucru foarte bun, după cum subliniază mereu vicarul, căci sărmana noastră lume s-ar umple

cu atâția oameni, încât ar trebui să stăm cu toții în picioare și cu brațele lipite pe lângă corp.

Harry scoase o umbrelă mare dintr-un suport aflat lângă scaunul lui și o însoți pe doamna Bailey pe aleea care traversa grădina și ajungea până la ușa ei.

Și apoi reveni în trăsură, în timp ce ploaia bătea în plafon și geamuri, iar vântul o zgâlțâia dintr-o parte în alta. Brusc, păru că înăuntru era mai înghesuit decât atunci când mai era doamna Bailey cu ei și cufundat într-o liniște răsunătoare, în ciuda zgomotelor aproape asurzitoare ale vremii, cailor și roților de trăsură.

- Ți-am terminat fularul, spuse Lydia în timp ce trăsura se îndepărta de casa preotului. L-am împletit cât am fost plecată.

- Oh, spuse el. Nu trebuia să faci asta, Lydia.

- Iar tu nu trebuia să-mi tai lemnele, spuse ea. Mă întrebam cum să ți-l trimit. Ți-l dau în seara asta.

- Mulțumesc.

El se uita la ea, chiar dacă era foarte puțină lumină înăuntru.

Lydia nu mai știu ce să spună, iar el rămase tăcut. Dar simți cum înăuntru ei se strecoară o tristețe provocată de ceva ce nu reușea să înțeleagă prea bine. Totul se terminase între ei pentru că lucrurile nu aveau cum să meargă. Ea trebuia să-și trăiască viața, o viață de libertate la care nu se așteptase niciodată, o viață de care fusese deposedată. Era un stil de viață care îi aducea o mare mulțumire. Și era o viață pe care și-o asumase pe deplin astă-seară, după ce ieșise din umbra în care o adâncise căsnicia ei. Ea nu mai era ajutorul nimănui. Era doar ea. Lydia Tavernor.

Dar pentru o clipă, existase Harry în viața ei.

Și lăsase înăuntru ei o urmă de tristețe.

El apucă din nou umbrela în timp ce trăsura se opri în fața porții ei. O deschise de îndată ce ieși afară și o ținu în sus cât o ajută să coboare scărița... cu grijă, pentru

că treptele erau alunecoase din cauza ploii. Înclină ușor umbrela ca să se apere de vânt când deschise poarta, apoi o trase mai aproape și își înfășură un braț în jurul taliei ei, grăbindu-se pe potecă în pas cu ea. O feri de ploaie cât Lydia se chinui cu cheia în broască și deschise ușa, înainte ca ea să se aplece spre Snowball, care venise în fugă și lătrând ca să o întâmpine pe ea și să-i reproșeze lui că o ținuse atât de mult timp departe de casă.

Ea aprinse lumânarea și se întoarse spre el, dându-și pe spate gluga de la pelerină.

- Intră, nu sta în ploaie, spuse ea. Îți aduc fularul.

El îi urmă sugestia și coborî umbrela, o scutură ca să scape de stropii mari de ploaie și o sprijini de tocul ușii. Închise ușa pe jumătate, probabil pentru ca vântul să nu stingă lumânarea.

Lydia recuperă fularul împăturit frumos din dormitor.

- Ar trebui să ți-l pun în ceva, spuse ea.

Simțea că nu prea mai poate să respire văzându-l din nou în casa ei, chiar dacă abia putea spune că era înăuntru.

- Nu e nevoie, spuse el, întinzând mâna și luând fularul de la ea. Mâinile li se atinseră în treacăt. Mulțumesc, Lydia. Este o culoare minunată. O să-mi fie foarte drag. O să mă gândesc la tine de fiecare dată când o să-l port.

- Cum eu mă gândesc la tine de fiecare dată când stau în fața focului, spuse ea. Mi-am mai rămas o grămadă din lemnele tăiate de tine.

El îi zâmbi, îi zâmbi și ea. Și tristețea deveni o durere surdă undeva în inima ei.

- Noapte bună, Harry, spuse ea. Și mulțumesc că m-ai adus acasă.

- Noapte bună, Lydia.

El ridică o mână ca să-i dea pe după ureche o șuviță care i se desprinsese din păr când își scosese gluga. El o sărută pe frunte.

Dar vântul deschise din nou ușa când o sărută, iar el se întoarse, își îndesă fularul sub braț, își ridică umbrela, se ghemui sub ea și se întoarse grăbit la trăsură.

Lydia închise ușa, se sprijini de cadrul de lemn, închise ochii și își atinse fruntea cu degetele de la o mână.

capitolul 13

Prima problemă apărură în dimineața următoare, când doamna Piper veni la ușa Lydiei. Adusesse platoul Lydiei.

- Mulțumesc că mi l-ai adus atât de repede, spuse Lydia cu un zâmbet cald, după ce deschise ușa. Nu mă așteptam. Și îmi închipui că este foarte mult noroi pe drum după atâta ploaie. A plouat torențial, nu-i așa? Dar intră! Apa stă să fiarbă. O să fac un ceai.

Nu îi părea rău că fusese întreruptă de la ale ei. Toată dimineața fusese încercată de un sentiment de melancolie, în ciuda eforturilor de a se concentra la amintirile fericite de la petrecere.

Totuși, doamna Piper nu îi răspunse nici la zâmbet, nici la invitația de a intra ca să nu stea în aerul umed și rece de după ploaia de noaptea trecută. Ținea platoul Lydiei la piept. Buzele îi erau înțepenite într-o linie subțire și severă. Ochii îi erau lipsiți de expresie.

- Ți-am pus prăjiturile peste ale mele aseară și am strigat după tine să-ți iei platoul, spuse ea și îl împinse spre Lydia, care îl luă. Nu m-ai auzit pentru că abia așteptai să pleci cu maiorul Westcott. Jeremy mă aștepta afară ca să mă ducă acasă și s-a oferit să vină până la tine cu platoul, chiar dacă ploua cu bulbuci. Eu am un băiat bun, care vrea mereu să facă lucruri pentru mama și vecinii lui. A venit în fugă, dar când a ajuns aici a fost prea șocat ca să-ți mai dea platoul. Stăteai în pragul ușii tale și te sărutai cu maiorul, în timp ce vizitiul lui stătea cu spatele și se prefăcea că nu vede.

- Oh! Pe moment, Lydia fu prea uimită ca să mai spună altceva. Maiorul Westcott a fost foarte amabil ca să ne ducă acasă cu trăsura, pe mine și pe doamna Bailey, după ce reverendul Bailey și doctorul Powis au fost chemați la căpătâiul bătrânei doamne Wickend. A insistat să ne însoțească pe fiecare în parte până la ușă tocmai pentru că ploua atât de tare și el avea o umbrelă în trăsură. Îmi pare atât de rău că l-am făcut pe Jeremy să se simtă prost după ce a bătut drumul până aici prin ploaie. Dar a înțeles greșit ce a văzut, bietul băiat!

Doamne! Oh, Doamne!

Expresia de pe chipul doamnei Piper nu se schimbă.

- Reverendul și-a dat viața pentru fiul meu, spuse ea, cu vocea tremurătoare sub efectul unei emoții care putea să fie furie. Reverendul Tavernor, la el mă refer. A fost un martir al lui Dumnezeu. Nu o să-l uit cât o să trăiesc. A fost unul dintre îngerii trimiși de Dumnezeu pe pământ. Ultimul lucru la care mă așteptam - ultimul lucru pe care se aștepta *oricine* - era ca soția lui să se dovedească a fi o ușuratică.

- Doamnă Piper! Lydia se uită la ea îngrozită, iar acum ea era cea care strângea tare platoul la piept. Jeremy a interpretat greșit ceea ce a văzut. Dar și dacă n-ar fi fost cazul, chiar dacă l-aș fi *sărutat* pe maiorul Westcott, ar fi o purtare atât de ofensatoare încât să-mi pună moralitatea într-o lumină proastă? Sunt văduvă, nu soție. I-am fost nespus de loială soțului meu cât a trăit. Asta trebuie să fi fost evident pentru toată lumea de aici. Îmi pare rău că Jeremy a văzut ce a văzut, s-a simțit stingherit și a ajuns la o concluzie greșită. Dar trebuie să recunosc că mă supără judecata pripită pe care o faci despre mine, bazându-te doar pe ce ți-a povestit. Dacă vrei să-mi ascuți explicația, sunt dispusă să ți-o ofer, chiar dacă nu mă simt obligată să fac asta.

Era limpede că femeia nu voia să asculte nimic. Făcu un pas în spate, chiar dacă nu se întoarse imediat.

- Oh, nu e numai asta, spuse ea. L-ai pus să taie lemne pentru tine într-o dimineată, apoi l-ai invitat în casă mai bine de o oră după aceea, cu ușa închisă. Și l-ai invitat din nou în aceeași noapte ca să rămână cu mult mai mult decât până dimineată. Bănuiesc că totul a început după ce l-ai convins să te ducă acasă de la Tom Corning într-o noapte - da, am auzit totul despre asta - și de la domnul Solway în săptămâna de după aceea. Și aseară! Rochia aia pe care o purtai, dacă nu te deranjează că-ți spun, a fost rușinoasă pentru o femeie care a avut privilegiul să fie soția reverendului înainte ca el să devină un sfânt martir și să-și dea viața pentru băiatul meu. Ai dansat și ai zâmbit, ai râs și te-ai dat în spectacol, chiar dacă toată lumea știe ce credea reverendul. Că dansul este un păcat și că nu se cade să te etalezi de față cu alții ca femeie. Dacă te vedea aseară, se răsucea în mormânt. El a fost omul cel mai drept, pios și evlavios de pe lume. Și n-am crezut niciodată că ești demnă de el. Mereu mi s-a părut că ești o vicleană. Sunt sigură că mai mulți oameni au crezut asta, chiar dacă ne-am ținut gura până acum din respect pentru el care ținea la tine. *Ajutorul meu*, așa-ți spunea. Halal ajutor!

Oh, Doamne sfinte! Lydia privi, pe jumătate încremenită, cum doamna Piper se întoarse, ieși valvârtej din grădină, fără să mai închidă poarta în urma ei, și o luă cu pași mari pe stradă până se pierdu după pâlcul de copaci. Snowball alergă pe alee, deși se opri chiar dincolo de poartă și rămase în mijlocul drumului, uitându-se după ea, înainte de a reveni în fugă plin de noroi și de mizerie.

Lydia închise ușa și se lipi cu spatele de ea, strânse ochii și ținu platoul în dreptul pieptului cu ambele mâini. Avu nevoie de câteva minute până când tăvălugul încurcat din mintea ei se descleștă în gânduri coerente.

Deci, în dimineata în care văzuse capul lui Jeremy peste gard, nu fusese prima dată când copilul trăsesese

cu ochiul. Îl văzuse pe Harry tăind lemne. Îl văzuse intrând în casă pentru o gustare. Știa până și faptul că vizita durase o oră, deși era foarte puțin probabil să aibă un ceas de buzunar. Știa despre vizita din seara aceea. Oh, Doamne, știa despre asta. Știa că ea plecase de la Tom și Hannah cu Harry... doamna Piper nu participase la acea întâlnire, dar probabil ca Jeremy să o fi văzut oricum. Îl văzuse pe Harry sărutând-o pe frunte cu o noapte înainte.

O spiona de ceva vreme? Nu, nu era o întrebare. O spionase.

Dar de ce?

Pentru că Isaiah îi salvase viața și își asumase responsabilitatea ca ea să fie în siguranță? Sincer, nu prea părea convingător. Pentru că își dorea să fie un fel de câine de pază, asigurându-se că ea onorează amintirea lui Isaiah printr-o viață neîntinată? Asta, cu siguranță, avea sens doar dacă el credea că nu este cazul. Trebuia să știe că mama lui nu o plăcea și îi purta pică - dar de ce? - și și-ar fi dorit din inimă că aibă ce să-i reproșeze. Doamna Piper fusese mereu cam bârfitoare. Una răutăcioasă, pentru că bârfele pe care le răspândea în jur nu erau niciodată micuțe picanterii. Femeia i se păruse uneori Lydiei nesănătos de pioasă. Îi plăcea la nebunie să-i comunice lui Isaiah nelegiuirile închipuite ale vecinilor ei. Spre meritul lui, el nu o încurajase niciodată.

Însă alți oameni o încurajaseră.

Desigur, cei mai mulți oameni, dacă erau sinceri până la capăt, se bucurau de câte o bârfă mică, mai ales dacă era practic inofensivă. Dar mai existau câte unii care erau încântați de bârfele care distrugeau reputația altcuiva. În general, unor astfel de oameni prea puțin le păsa de fapte, mai ales dacă faptele riscau să infirme ceea ce voiau ei să creadă.

Lydia trase aer adânc în piept și expiră încet. Își închiupia că nu avea nici un rost să spere că doamna Piper

își va păstra indignarea morală pentru sine. Sau că va păstra pentru sine toate faptele pe care le adunase, cu ajutorul lui Jeremy, în speranța că ea, Lydia, era o femeie de moravuri ușoare, care își propusese să pună mâna pe maiorul Westcott. Firește, n-avea nici un rost să spere la așa ceva. Și nu se îndoia nici o clipă că simplele fapte aveau să fie înflorite și înfrumusețate până nu vor mai semăna în nici un fel cu adevărul.

Și faptele în sine? Ei bine, nu avea dreptul să se simtă cuprinsă de o indignare virtuoasă în toată forța ei, nu-i așa? Se sărutase cu Harry.

Dar da, bineînțeles că avea dreptul să fie furioasă. Ea și Harry erau doi oameni maturi. Amândoi trecuseră cu mult de vârsta majoratului. Amândoi erau necăsătoriți și nu aveau obligații. Nu era treaba nimănui ce făceau împreună în privat. Cu toate acestea, amândoi fuseseră pe deplin conștienți că într-un loc atât de mic, oamenii vor lua foarte personal povestea. Se supuseseră acestei idei și renunțaseră unul la altul... ca iubiți și chiar ca prieteni.

Renunțaseră unul la altul tocmai din cauză că era posibil să se întâmple ce se întâmpla oricum acum.

Căci era imposibil ca doamna Piper să păstreze doar pentru ea propria indignare și faptele. Lydia urma să devină victima răbufnirii de bârfe obscene. Viața ei, viața ei neprețuită de libertate și independență liniștită, era pe cale să se schimbe. Pentru totdeauna. Și nu credea că dramatiza exagerat situația.

-O, Snowball, spuse ea oftând când coborî privirea spre dâra de noroi pe care o lăsase de la ușă până în bucătărie. Uite ce ai făcut!

„Și uite ce am făcut și eu“, adăugă ea în gând.

Părea că ultimele rămășițe ale mulțumirii lui îl părăsiseră, recunoscă Harry mai târziu în aceeași după-amiază, și își dorea cu disperare să le recupereze. Totul începuse

de Crăciun, firește. Dar continuase cu povestea aceasta cu Lydia Tavernor, care se poticnise la începutul său improbabil până când izbucnise într-o explozie de pasiune, efemeră și nestăpânită. Iar seara trecută nu fusese de prea mare ajutor, chiar dacă de obicei îi plăceau petrecerile din sat.

Bănuia că ceea ce se întâmplase era că, în ultimele luni, dăduse nas în nas cu golul absolut din viața lui. Trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Putea să se bucure de casa asta mare și de parc, dar nu avea alături de cine să se bucure. Avea un trecut zbuciumat, pe care era mai bine să nu-l dezgroape, un prezent care era oarecum satisfăcător – chiar dacă singuratic, la naiba! –, dar nici un viitor pe care să-l aștepte cu nerăbdare și care să nu fie cam la fel ca până acum. Cumva, acest cam la fel ca până acum, cu care se mulțumise fără probleme timp de patru ani, i se părea o perspectivă jalnică.

Nu avea pe nimeni special în viața lui.

Nu avea pe cine să iubească sau să prețuiască, pentru a o cita pe mama.

Ajunsesese să deteste cuvântul de fiecare dată când i se ivera în minte.

Și nu avea nici parte de plăcerile trupului.

Se bucurase din plin de plăcerile trupesti de-a lungul anilor petrecuți alături de regimentul lui, întâlniri satisfăcătoare și înfierbântate. Nu se mai întâmplase nimic în anii lui de convalescență și foarte puține după aceea.

Și apoi Lydia.

Își petrecuse vreo oră de dimineață în biroul administratorului lui, verificând registrele, apoi încă o oră sau două la fermă, admirând mai ales mieluții abia născuți și mieii mai mari. Luase un prânz rece, iar doamna Sullivan își ceruse scuze pentru simplitatea mesei sub straniul pretext că ea și personalul de la bucătărie erau mai ocupați decât de obicei să facă inventarul proviziilor.

După aceea, Harry plecase spre pavilionul de vară ascuns între copacii de la est de conac. Acum era acolo, în bătaia vântului rece, așezat pe băncuța din piele aliniată de-a lungul peretelui de sticlă, și privea spre parc și, dincolo de marginea satului, spre câmpiile care se deseneau în depărtare.

Poate că neliniștea care îl rodea era un semn bun. Poate că îi lăsa de înțeles că, în sfârșit, își revenise pe deplin și era pregătit să treacă la o etapă mai activă din viața lui. Dar care să fie aceasta? Sau poate că neliniștea avea ceva – sau chiar totul – de-a face cu Lydia Tavernor. Gândul îl făcu să se încrunte. De ce să aibă ceva de-a face cu ea? Indiferent ce ar fi fost între ei, se încheiase de comun acord. Ea nu căuta să se mărite din nou, iar el nu era încă pregătit pentru căsătorie... nu? Ea nu-și mai dorea un iubit, iar el nu-și căuta o amantă. Nu aici, în orice caz. De fapt, nicăieri.

La naiba! Își dorea din inimă să revină la viața lui de dinainte, cea pe care o trăise cu atâta mulțumire și cu foarte puține gânduri cu doar câteva luni în urmă. Însă înnebunitor în viață era tocmai faptul că nu aveai cum să dai timpul înapoi. Nici să-l oprești în loc. Și nici nu-ți oferea vreo perspectivă clară pentru ce va urma. Ceea ce poate nu era chiar rău.

Poate că trebuia să plece de aici pentru o vreme. Dar unde să se ducă? La Londra, Doamne ferește!

Firul gândurilor lui fu întrerupt în acel moment de o mișcare pe care o surprinse cu coada ochiului între copacii din dreapta lui. Se lumină de îndată când îl zări pe Tom Corning venind spre el. Probabil se terminaseră orele la școală. Brusc, Tom deschise ușa de la pavilionul de vară și păși înăuntru.

- Ah, căldură, spuse el, închizând iute ușa și frecându-și mâinile.

- Cum m-ai găsit? îl întreabă Harry în timp ce se trase mai în spate pe băncuță pentru ca Tom să se așeze lângă el și să se bucure de aceeași priveliște.

- Majordomul tău zicea că ești ori la lac, ori aici, spuse Tom. Mi-am încercat norocul mai întâi aici. Ar fi o nebunie să umblu de nebun pe lângă lac într-o asemenea zi. De ce s-a dichisit așa?

- Brown? spuse Harry. Majordomul meu? S-a dichisit? Mi-a părut ca de obicei când l-am văzut adineauri. Nu că m-aș fi uitat prea atent. Cum a fost la școală azi?

- Bine. Tom se aplecă ușor înainte și își sprijini brațele pe coapse, lăsându-și mâinile să atârne. Rămase cu privirea ținută în podea în loc să admire priveliștea pe care i-o oferise Harry. Harry, bătrâne, cred că trebuie să știi că ai fost văzut aseară.

- Văzut. Harry privi încruntat spre ceafa prietenului lui. Ei bine, nimic surprinzător în asta, din moment ce n-am puteri supranaturale și nu pot să mă fac invizibil. Ia să vedem! Am stat trei sau patru ore la petrecere, am socializat și discutat cu aproape toată lumea din sat și de prin împrejurimi. N-am ratat aproape nici un dans. De fapt, chiar nici un dans. Și zici că am fost văzut, nu? De-a dreptul șocant. Am fost văzut făcând ce anume?

- Sărutând-o pe doamna Tavernor în pragul ușii de la căsuța ei, spuse Tom. Nu spun că ar fi ceva scandalos în asta, când probabil ai avut toate motivele să te crezi la adăpost de privirile indiscrete. Dar cel care te-a văzut este băiatul care îmi dă cele mai mari bătăi de cap cu absențele la școală, puștiul pe care l-a salvat Tavernor de la înec. Se furișează și trage cu ochiul, lipsește nemotivat și se pare că a decis să o supravegheze pe văduva lui Tavernor. De ce? Habar n-am. Bănuiesc că o face ca să-i dea raportul mamei lui despre orice face doamna Tavernor și ar putea să întineze amintirea răposatului vicar. Doamna era una dintre cele mai fanatice adepte.

- Băiatul familiei Piper? spuse Harry. Zice că m-a văzut sărutându-mă cu Lydia aseară? Atunci mai este și un mincinos de îngheață apele, pe lângă tot ce ai enumerat tu înainte.

- Lydia, deci? întrebă Tom, întorcându-și scurt capul ca să se uite la prietenul lui.

- Am condus-o până la ușă sub o umbrelă pentru că ploua, spuse Harry, la fel cum făcusem mai înainte și cu doamna Bailey. Am intrat vreo treizeci de secunde, cât s-a dus ea să ia fularul pe care mi l-a împletit. Ca semn de recunoștință pentru o grămadă de lemne pe care le-am tăiat pentru ea acum câteva săptămâni, înainte să mă întrebi de ce, adăugă el când Tom își arcui sprâncenele. I-am mulțumit, mi-am luat rămas-bun și - ah, da - am sărutat-o pe frunte. Și am plecat. Un sărut pe frunte și un sărut sunt lucruri foarte diferite, Tom.

- Te cred pe cuvânt, spuse prietenul lui, părând să nu se simtă în largul lui. Oricum, nu este treaba mea. Dar chiar dacă ai sărutat-o, nu-mi dau seama ce atâta mare tam-tam pe tema asta.

- Se face mare tam-tam?

Harry simțea niște lucruri ciudate undeva în stomac.

- Mă tem că da, spuse Tom. Sau așa spune Hannah. Am găsit-o umblând de colo-colo când m-am întors de la școală. Jeremy s-a dus fuguța la maică-sa aseară și i-a povestit ce și cum a văzut, iar doamna Piper a înfruntat-o pe doamna Tavernor la ea acasă de dimineață. Se pare că doamna Tavernor i-a spus că o să se distreze cu ce bărbat vrea și cu câți bărbați vrea, că o să se sărute cu cine vrea și că doamna Piper n-are decât să se ducă învărtindu-se. Deși nu reușesc să mi-o pot închipui pe doamnă folosind chiar aceste cuvinte sau spunând unele dintre lucrurile care i se atribuie. Tind să cred că ceea ce chiar i-a spus doamnei Piper fusese deja reformulat, exagerat și înflorit din plin când a ajuns la urechile lui Hannah, apoi la ale mele. Dar indiferent care ar fi adevărul, Harry, toată

povestea asta aiuritoare a explodat în ceva ce pare să fie un mare scandal care o să anime viețile plicticoase ale tuturor vreo câteva zile sau chiar săptămâni. Hannah clocotea de indignare când am ajuns acasă și nu m-a lăsat nici măcar să beau și eu o ceașcă de ceai, înainte de a veni să te pun în gardă. Practic m-a împins pe ușă afară.

- Doamne, iartă-mă! Harry se uită la el. Și la dracu', și mai adăugă tu ce înjurătură vrei. Se ridică în picioare. La naiba, Tom, îl calc în picioare pe băiatul ăsta. Ce Dumnezeu căuta afară într-o asemenea noapte?

- Se pare că o spionează pe doamna Tavernor, spuse Tom.

- Drac împielit! exclamă Harry. Și ce furtună într-un pahar cu apă, Tom. A văzut un sărut nevinovat pe frunte, pentru Dumnezeu! Cu ușa deschisă. Unde vizitiul meu putea să vadă orice mișcare, dacă i-ar fi păsat. Halal scenă de seducție! Ai auzit vreodată ceva mai ridicol?

El râse, dar râsul îi îngheță cumva pe față. Stânjeneala lui Tom părea să se fi amplificat. Își frecă nasul cu un deget.

- N-ai auzit tot, Harry, spuse el. Doamna Piper și-a petrecut ziua spălând o mulțime de rufe murdare în public și împrăștiindu-le peste tot. Sărutul de aseară a fost doar apogeul altor lucruri pe care le-a păstrat doar pentru ea pe motiv că urăște să bârfească.

- Ce naiba?!

Harry se încruntă spre prietenul lui de parcă rufe ar fi fost ale lui.

- În mintea doamnei Piper, îi explică Tom, reverențul Tavernor este un sfânt, un martir, un înger și poate chiar puțin Dumnezeu, toate astea contopindu-se în persoana lui. Ea crede că, pentru a-i onora memoria, doamna Tavernor ar trebui să fie Fecioara Maria și toate sfintele laolaltă. Într-o seară, ai condus-o acasă de la noi, apoi de la Solway la vreo săptămână și ceva după aceea. Se pare că ți-ai petrecut o întreagă dimineață la ea acasă

tăind lemne - lucru pe care tocmai l-ai recunoscut - înainte de a intra și a închide ușa în urma ta pentru ceva mult mai mult timp decât este nevoie ca să bei un pahar de apă, din moment ce ai rămas acolo o oră. Te-ai întors în aceeași seară și ai rămas la ea o lungă perioadă de timp... pun pariu că Jeremy nu știe să numere atât, spre marea rușine a profesorului lui. Numai Dumnezeu știe doar ce ai făcut când ai fost acolo, dar tind să cred că nu ducem lipsă de speculații, mai ales că draperiile trebuie să fi fost trase, iar Jeremy n-a reușit să vadă nimic din ce se petrecea înăuntru.

- La naiba cu ochii lor, spuse Harry. Ducă-se toți pe pustii!

- Ați dansat aseară, după ce ea le spusese deja altor câțiva bărbați că nu va dansa deloc, continuă Tom. Ai făcut-o să râdă și să se simtă bine. Și le-ai dus pe ea și pe doamna Bailey acasă, dar prima dată, ai lăsat-o pe doamna Bailey la casa parohială, apoi ai dus-o pe doamna Tavernor acasă și ai sărutat-o în cel mai scandalos mod cu putință. Ea nu locuiește cu nimeni, n-are nici măcar o slujitoare. Detaliul ăsta în sine este ceva șocant pentru o persoană ca doamna Piper. Se poate să fi ales să locuiască singură - la doamna Tavernor mă refer - pentru un singur motiv. Și mulți oameni sunt convinși că știu foarte bine care este motivul. Și nu spun eu toate astea, Harry. Nici Hannah, nici alți oameni care mai au niște minte în cap. Dar este ceea ce îndrugă multă lume din sat. Bârfele spuse cu convingere n-au nevoie de prea mult timp ca să creeze o poveste exagerată și foarte urâtă din cele mai amărâte fapte.

- Este nebunie curată, protestă Harry. „Cu excepția unui singur lucru.” Dar nu era treaba nimănui, ci doar a lui și a Lydiei. Dumnezeuule, Tom!

Tom înălță privirea spre el și ridică din umeri.

- Tu știi că este nebunie curată, Harry, spuse el. Eu știu. Hannah se întâlnește cu Denise Franks. Doar

că m-așteptă pe mine de la școală. O să se ducă la casa parohială ca să discute cu doamna Bailey și vicarul să vadă ce pot face. Ei știu că este o prostie. Dar e greu să stăpânești focul după ce a început să ardă. La fel este și cu scandalul.

- Scandal, spuse Harry, trecându-și cu nerăbdare degetele prin păr. Sigur este o idee prea extremă. Dar știu cum e cu bârfele. Și sigur o să se concentreze aproape exclusiv asupra Lydiei. Îmi închipui că foarte puțin din povestea asta o să mă atingă pe mine. La naiba, Tom, aș putea să omor pe cineva. Dar să-l strâng de gât pe micuțul Piper ar fi ca și cum ai lua măsuri de siguranță după ce s-au consumat faptele... sau vreo altă asemenea aiureală. Mai bine mă duc să vorbesc cu doamna Piper. Dacă e acasă și nu îndrugă baliverne din ușa în ușă, improșcând cu otravă pe unde apucă.

Ceea ce urma să facă, se gândi el, oricât ar fi părut de ridicol, era să o convingă pe Lydia Tavernor să se mărite cu el.

Fără să-l aștepte pe Tom, deschise ușa de la pavilionul de vară și o luă la fugă pe poteca dintre copaci, cu gândul de a se întoarce acasă. Doamne, ar fi trebuit să știe că se va întâmpla așa ceva. De fapt, știuse. Știuseră amândoi. Era motivul pentru care puseseră punct legăturii dintre ei, chiar și posibilității unei prietenii promițătoare.

Harry era mânios la culme când ajunse pe terasă și se apropie de casă. Era pe cale să-i poruncească majordomului lui, care stătea chiar lângă ușile deschise din față și purta o ținută chiar elegantă și care semăna ciudat de tare cu cea mai bună uniformă pe care o avea, să-i înhamе calul și să-l aducă la ușă în următoarele zece minute. Un sunet i se strecură molcom la ureche și îl făcu să se oprească brusc, apoi să se întoarcă spre drum ca să vadă de unde venea.

Se apropiau două trăsurі. Trăsurі mari de călătorie, care nu aparțineau vreunui localnic. Prima cotea deja

spre terasă și se opri cu un legănat la câțiva metri de Harry. Putea să vadă bonete și pene înăuntru.

- Bunica, mormăi el.

Contesa văduvă de Riverdale stătea pe banca-
ta așezată în direcția cailor, alături de mătușa Edith
Monteith, sora ei. Vizavi stăteau un tânăr și o femeie pe
care Harry nu îi recunoscuse imediat.

Întoarse brusc capul și privi îngrozit a doua trăsu-
ră. Un blazon ducal cunoscut împodobește portiera.
Înăuntru, le zări pe sora lui vitregă, Anna, și pe mătușa
Louise așezate cu fața spre direcția de mers, și pe
verișoara Jessica înghesuită între ele. În fața lor stăteau
Avery, duce de Netherby, și Gabriel, conte de Lyndale.

Brown, care era de înțeles acum de ce purta cea mai
bună uniformă de majordom, deschidea portiera de la
prima trăsură și cobora scărița când Harry își întoarse
atenția într-acolo.

Ce moment ingrat de a descoperi că toată familia
Westcott venea în vizită! Căci Harry nu se îndoaia că vor
veni cu toții. Deja zărea conturul celei de-a treia trăsură
desenându-se la orizont.

Și al celei de-a patra.

Bineînțeles că veneau ei la el.

La urma urmei, el refuzase să se ducă la ei.

capitolul 14

Lydia trase toate draperiile din casă, curăță urmele
lăsate de lăbuțele lui Snowball, dar și pe Snowball, făcu
ordine în fiecare ungher din casă și coapse câțiva biscuiți
de care nu îi era deloc poftă.

Cusu câteva ochiuri de la șalul ei roz, mai împleti
două rânduri și își pierdu toate ochiurile după ce se po-
ticniră în andrea, apoi ea le trecu peste vârful andrei
și toate se deșirară în doi timpi și trei mișcări. Le împle-
tise prea strâns. Reluă ochiurile, mai împleti un rând

ca să se asigure că totul era cum trebuia și își îndesă lucrul în săculeț. Se ridică în picioare ca să întetească focul, își dădu seama că nu avea ce foc să întetească pentru că nu-l aprinsese și se așeză pe canapea cu o carte în mână. Citi un paragraf întreg înainte de a închide brusc cartea și de a o lăsa deoparte. O lăsă pe Snowball să iasă în grădina din spate și rămase țintuită în pragul ușii, aruncând o privire pe furie în jur ca să verifice dacă nu se văd ceva capete deasupra gardului și ascultând foșnetele din crâng. Închise hotărâtă ușa după ce Snowball reveni la trap înăuntru.

Poate că, la urma urmei, doamna Piper își dusesese indignarea acasă pentru a o păstra acolo. Poate era chiar încercată de remușcări pentru graba cu care o judecase. Poate... Ei bine, poate că porcii reușeau chiar să zboare într-una din zile.

Confirmarea celor mai cumplite temeri veni când răspunse la o bătaie pe care o auzi la ușa ei după-amiaza târziu. Le descoperi pe doamna Bailey, Denise Franks și Hannah Corning stând în prag, cu zâmbete identice pe buze, în timp ce Snowball sări lătrând prin fața lor până când Hannah se aplecă și o ridică în brațe.

- Of, spuse Lydia fără să-i întoarcă zâmbetul. Este chiar atât de rău, nu?

Și Lydia dădu să intre în casă, lăsând ușa deschisă în urma ei. O puteau urma dacă își doreau sau să revină acasă dacă nu. De ele depindea.

Intrară după ea.

- Mă simt vinovată, strigă doamna Bailey, că n-am insistat ca maiorul Westcott să te ducă pe tine mai întâi acasă înainte de a mă duce pe mine la vicariat. Trebuia să-mi asum rolul de însoțitoare. Dar, oricum ar fi, totul este o prostie cât casa, iar vicarul a fost de acord cu mine când a ieșit din birou și a aflat de toată agitația când au venit doamna Franks și doamna Corning să mă vadă. Maiorul este defăimat pentru că este un adevărat domn

și ne-a condus pe amândouă până la ușă cu umbrela. Vicarul se simte vinovat că a plecat cu trăsura noastră și ne-a lăsat pe noi două în grija altcuiva. Iar doamna Wickend nici n-a murit. Uneori stai și te întrebi dacă o să se întâmple vreodată. Dar tu, draga mea Lydia, suferi cel mai mult în povestea asta.

- Lydia. Denise își desfăcu brațele, dar Lydia nu făcu nici un pas ca să fie îmbrățișată. Și dacă te-a sărutat, chiar dacă a fost un sărut pasional, cu toată gura, nu pot spune decât bravo lui. Și bravo ție că i-ai permis. Chiar nu-mi dau seama ce este atât de scandalos la un bărbat care sărută o femeie în pragul ușii ei, după ce a însoțit-o acasă de la o petrecere. Doamna Piper este o bârfitoare de toată mila, isterică și exagerat de pioasă. Aparent, crede că ar fi trebuit să-ți petreci tot restul vieții plângând moartea soțului tău. Să fii văduvă și singură pentru totdeauna. Femeia este nebună.

- Este întineric ca într-un mormânt aici, Lydia. Hannah o lăsă pe Snowball jos și deschise draperiile de la fereastră din salon. Vecina mea de vizavi, deși nu te condamnă, își dădea cu părerea și spunea că a fost indiscret din partea ta să-l primești pe Harry în propria casă, când n-ai nici măcar o slujitoare care să stea aici cu tine. Dar serios, unde altundeva să vă întâlniți între patru ochi ca să vă cunoașteți cum trebuie? La urma urmei, nu e ca și cum ai fi o tânără fără experiență de viață sau el, un afemeiat notoriu. Dar din păcate, bârfele nu se clădesc pe motive întemeiate sau pe bunul-simț. Oamenii nu prea au despre ce să vorbească, așa că se agață de orice bârfă, cu cât mai obscenă, cu atât mai bine. Dar nu trebuie să înfrunți toate mizeriile astea singură. Noi ne-am hotărât în privința asta.

- Chiar așa, spuse doamna Bailey cu hotărâre. Ea adulmecă. Tarte cu lămâie? Oare asta miros eu acum?

- Biscuiți cu zahăr și puțină lămâie, spuse Lydia.

- Miros divin. Nu mă pot abține în fața dulciurilor cu lămâie, spuse doamna Bailey. Ne putem oare auto-invita în bucătărie ca să stăm puțin liniștite? Putem? Și trebuie să ne spui dacă există vreo curtare între tine și maior. Trebuie să-ți spun că arătați foarte bine împreună aseară când dansați. I-am spus asta vicarului după ce ne-am terminat dansul. Poate că încurcătura asta o să-l facă pe maior să treacă la acțiune. Bărbații pot fi foarte lenți cu astfel de lucruri. Vicarul a avut nevoie de opt luni ca să-și facă curaj și să mă ceară de soție, chiar dacă toată lumea știa că acolo se va ajunge. Mai aveam puțin și urlam de frustrare. Îi dădeam de înțeles verde în față. Dar poate maiorul te-a întrebat deja?

Lydia rearanja pernutele deja aranjate pe spătarul canapelei, în timp ce toate cele trei prietene ale ei stăteau una lângă alta, cu spatele la geam.

- Mă duc să fac ceai, spuse ea. Aș fi încântată să mă ajutați să mănânc niște biscuiți. Am făcut mult prea mulți.

Dar înainte să se miște din loc, auziră zgomote apăsat de copite, roți și pași care veneau de afară și toate se întoarseră să privească pe fereastră. O trăsură mare se îndrepta spre drumul care ducea la Hinsford Manor. O altă trăsură, cu atât mai grandioasă, cu un blazon strălucitor pe portieră, un vizitiu și un lacheu într-o uniformă colorată și elegantă, coti în urma primei trăsură.

- Maiorul Westcott are musafiri, remarcă ceva evident doamna Bailey.

- Am mai văzut trăsura aia, spuse Hannah, arătând cu degetul spre a doua trăsură. Este a ducelui de Netherby. Acela este blazonul ducal. Ducea este sora maiorului Westcott. Soră vitregă. Cea legitimă.

- Mă întreb, spuse Denise, dacă îi așteaptă. Ți-a spus ceva, Lydia?

Lydia nu răspunse.

- Probabil vin de ziua lui, spuse Hannah. Săptămâna viitoare o să împlinească 30 de ani, chiar dacă nu a spus nimic nimănui. Dar Tom știe. A vorbit despre organizarea unui fel de petrecere, poate chiar în sala de petreceri de la han. Însă îmi pare că nu o să fie nevoie. Oh, Doamne!

O a treia trăsură apărui în zare și o luă după celelalte pe alee. Apoi a patra.

Familia Westcott venea în forță, se gândi Lydia. Pentru a-l apăra de orice consecințe ale acestui... scandal stupid care era pe cale să se dezlănțuie și amenința să o zdrobească. Dar nu aveau de unde să știe despre asta, nu? Totuși, nu se îndoia că o vor afla în curând și, după aceea, aveau să strângă rândurile în jurul lui și să-și ridice nasul aristocratic în aer la ideea că putea să fie implicat într-o asemenea bârfă banală și sordidă, pentru un nimeni precum văduva vicarului.

Amărăciunea pe care o simți o luă prin surprindere. Ea nu îi cunoștea pe nici unul dintre ei. Numai că emoțiile ei erau puțin prea vijelioase acum. Ei bine, nu doar puțin, dacă era să fie pe deplin sinceră.

Prietenele ei urmăreau fără nici o jenă spectacolul care se desfășura dincolo de gardul grădinii ei. Cu toate acestea, se apropia o a cincea trăsură. Snowball stătea lângă ușa din față și lătra.

Lydia se duse în bucătărie. Ei bine, se gândi ea, era vina ei că nu putea să se bucure de spectacol alături de celelalte doamne.

„Te simți vreodată singur?”

Niciodată, cu siguranță, o întrebare rostită dintr-un impuls nu avusese consecințe atât de îngrozitoare.

Desigur, totul fusese foarte coordonat, își dădu seama Harry în câteva secunde după ce dădu cu privirea de prima trăsură, urmată de o a doua. Până ce apărură și celelalte, una după alta, ca o mare paradă, nici măcar nu

mai era surprins. Ce stupid din partea lui să-și închipuie că propria familie renunțase pur și simplu, după ce el îi asigurase pe câțiva dintre ei că nu va ajunge nicidecum la Londra în această primăvară. Era vorba despre familia Westcott, până la urmă. Ei nu renunțau nicio dată la ceva ce voiau musai să facă. Doar deveneau mai încăpățânați... și mai creativi.

Și, într-adevăr, răspunsul pentru această problemă anume nu avea nevoie de prea multă imaginație. Dacă dragul de Harry nu se ducea la ei, atunci veneau ei la dragul de Harry. Simplu ca bună ziua. Totuși, nici Harry nu se gândise la un asemenea lucru. „Chiar dacă au mai făcut asta.” Când Avery și Alexander îl aduseseră acasă de la Paris, se așteptaseră să-l ducă la Londra, unde îl așteptau mama și toată familia. În schimb, el insistase să fie adus aici. Dar... familia lui își făcuse apariția în câteva zile.

Cu toții veneau și acum. Fiecare în parte. Plus vreo câteva întăriri pe măsură.

Deci doamna Sullivan și bucătarul fuseseră prea ocupați să facă inventarul ca să îi servească ceva mai elaborat decât un prânz rece, nu-i așa? Pentru prima dată din câte își amintea, s-ar fi putut adăuga. Iar Brown se simțise îndatorat, fără nici un motiv aparent, să-și schimbe ținuta obișnuită și perfect respectabilă de majordom cu uniforma elegantă rezervată pentru ocazii speciale, foarte puține sau chiar nici una în ultimii patru ani, nu-i așa? Iar doamna Sullivan se simțise datoră să facă curățenia de primăvară cât mai curând anul acesta, încât considerase că este nevoie să angajeze tot felul de ajutoare în ultimele săptămâni? Și ajutoare în bucătărie pentru a face față nevoilor?

Fără îndoială, toată casa lui fusese curățată și lustruită până la ultimul colțisor și fiecare pat din fiecare cameră liberă fusese făcut, în timp ce el aproape că lipsise cu totul din peisaj. Doamna Sullivan contase pe faptul

că masculinitatea lui îl va face să treacă cu vederea chestiunile legate de casă. Sigur îi cunoștea bine pe bărbați. Grădinarul lui șef contase pe același lucru în privința parcului? Lui Harry i se păruse că peluzele din jurul casei erau mult mai atent îngrijite ca de obicei. Și putea să pună pariu că, dacă ar fi mers de la un strat de flori la altul, ar fi căutat în zadar o buruiană sau vreo floare căzută.

Cei din familia lui sosiră la un interval de trei ore unii de alții. Era o ispravă remarcabilă, dar care se ridica la înălțimea abilităților de organizare ale mătușilor... și probabil ale mamei lui. Și ale lui Wren, Anna, Elizabeth și toate celelalte femei. Nu era de mirare că el nu bănuise nimic. Bărbații din familie păreau lipsiți de abilități organizatorice atât de viclene. Deși nu duceau neapărat lipsă. Fusesse celebra ocazie, de exemplu - Harry era în Peninsula la vremea aceea - când Avery o luase pe sus pe Anna într-o după-amiază să se căsătorească cu ea cu o autorizație specială chiar în momentul în care comitetul obișnuit era foarte ocupat cu forfota organizării unei nunți mărețe pentru ei. Era una dintre poveștile de familie preferate ale lui Harry. Bravo pentru bărbații din familia lui!

Contesa văduvă de Riverdale, bunica lui din partea tatălui, venea în ciuda vârstei ei înaintate, la fel și mătușa Edith, sora ei. Veneau și mătușile, surorile tatălui lui... Matilda, Louise și Mildred, cea mare și cea mică alături de soții lor. Mai erau și Avery, și Anna; Alexander și Wren; Elizabeth și Colin; și verișoara Althea, mama lui Alex și a lui Elizabeth. Toți își aduseră copiii, vreo câțiva erau deja adulți, cei mai mulți dintre ei nicidecum. Vicontele Dirkson și mătușa Matilda veniseră cu fiul lui din prima căsătorie, Adrian Sawyer.

Mătușile, verii și partenerii acestora strânseseră mâna lui Harry, îl bătură jovial pe spate, îl apucară de umăr, îl îmbrățișară, îl sărutară, râseră și strigară la el, îl certară

și, în general, îl întâmpinară cu un entuziasm sincer și o afecțiune netulburată. Copiii, după ce scăpaseră de orele lungi petrecute în trăsurile pline de lume, urlau și țipau, alergând pe terasă și peluză și se îndreptară ținută spre casă, unde cei care mai fuseseră pe acolo înainte îi conduseră pe ceilalți spre etajul unde se aflau camerele copiilor. Între timp, părinții ignorară haosul creat și dădăcele clacară, se agitară, îi mustrară și încercară să facă ordine în tot haosul creat.

Apoi urmă familia propriu-zisă a lui Harry. Prima care sosi fu mama lui, cu Marcel și cei doi copii mari ai lui Marcel dintr-o altă căsătorie, gemenii Bertrand și Estelle Lamarr. Frații vitregi ai lui Harry.

- Presupun, spuse mama lui după ce îl îmbrățișă strâns, că ne așteptați.

Harry se simțea ca prostul satului pentru că răspunsul era nu. Se abținu de la răspuns.

Cu adevărat remarcabil, Camille și Joel făcuseră ceea ce evitaseră de Crăciun. Își părăsiseră casa din Bath și veniseră până la Hinsford cu tot batalionul lor de copii.

- Pentru că nu aveam cum să-ți permit să împlinești 30 de ani fără să fiu aici ca să te țin de mână, Harry, remarcă Camille în timp ce îl sărută pe obraz.

Andrew, copilul lor surd, îl trase de mânecă pe Harry și ridică toate cele zece degete, încleștă pumnii, răsfiră iar cele zece degete și mai repetă gesturile o dată. Treizeci.

Harry ciufuli părul nepotului lui.

- Unchiul Harry o să fie bătrân, vai de mine și de mine, spuse el, asigurându-se că băiatul îi poate citi pe buze, deși el nu prea se pricepea la asta.

Joel purta câte o fetiță geamănă adormită pe fiecare braț și, prin urmare, nu reuși să strângă mâna cumnatului lui. În schimb, îi făcu cu ochiul.

O aduseseră cu ei pe doamna Kingsley, bunica lui Harry din partea mamei. Mătușa și unchiul lui, fratele

mamei, veniseră din Dorsetshire, chiar dacă ajunseră cumva în același timp cu toți ceilalți.

Abigail și Gil sosiră ultimii, cu cei trei copii ai lor.

- Avem o mică slăbiciune pentru Hinsford, Harry, spuse Gil, strângând mâna prietenului lui atât de tare, încât părea să-i rupă degetele, după ce Abigail îl îmbrățișase. Aici ne-am cunoscut și ne-am căsătorit.

- Singurul motiv pentru care ați venit, îmi închipui, spuse Harry, salvându-și mâna.

- Trebuia să mai avem vreun motiv? Gil îi zâmbi.

Erau multe de spus despre iscusința doamnei Sullivan, se gândi Harry în următoarele ore, după ce se chinui să-și înghită uimirea provocată de invazia bruscă a casei lui liniștite și a parcului, că avea câte un pat pregătit în casă pentru toată lumea, chiar dacă nu mai aveai unde să arunci un ac. Și probabil că era mâncare și loc pentru toată lumea în sufragerie. Harry decise că nu-și va face griji pentru nimic din toate astea. Comitetul de femei și doamna Sullivan se vor fi gândit la toate, până în cele mai mici detalii și nu numai. El va provoca doar confuzie dacă se apuca să dea ordine. Dar se simți puțin ca atunci când fusese adus acasă de la Paris... complet neputincios și ca și cum prezența lui în propria casă ar fi fost redundantă, în ciuda faptului că el era motivul pentru care toți se aflau aici, exact la fel ca pe vremea aceea.

Oh, și apropo de acul pe care nu mai aveai unde să-l arunci... mai erau câțiva oaspeți, dar Harry nu-l cunoștea pe nici unul. Printre aceștia se numărau domnișoara Leeson, care se logodise cu Boris Wayne, vărul lui Harry, fiul cel mare al mătușii Mildred și al unchiului Thomas, cu aproximativ o lună în urmă. Venise și mama domnișoarei Leeson cu o altă fiică, domnișoara Fanny Leeson. Mătușa Edith îi adusese pe strănepotul și nepoata ei, Gordon și Miranda Monteith, care veniseră la Londra din nordul Angliei împreună cu părinții lor pentru o lună sau două și fuseseră convinși

să petreacă o săptămână aici. Și mai era și domnișoara Sally Underwood, o verișoară a lui Adrian Sawyer, din partea mamei lui.

Harry nu avu nevoie de mult timp ca să-și dea seama ce și cum.

Dacă nu puteau să-i găsească perechea la Londra pe marea piață a căsătoriilor, rudele lui dragi aveau să-și dea silința să o facă aici. Fiecare dintre cele trei domnișoare fără obligații era frumoasă în felul ei, rafinată și, fără îndoială, trăgându-se dintr-o familie ireproșabilă, fiind totodată și desăvârșită în toate artele în care se cădea să fie desăvârșite domnișoarele.

Dacă cineva ar fi fost atât de bun să-i tragă un glonț în cap acum, se gândi Harry, când era, în sfârșit, singur și se îmbrăca pentru seară cu mai multă grijă decât de obicei, acel cineva i-ar fi făcut o mare favoare. Zâmbi neîndurător spre imaginea lui din oglindă.

- O creație foarte elaborată, Mark, nu crezi? îl întrebă pe valetul lui când văzu cum îi aranjase lavaliera.

- Orice valet din Londra ar plânge în fața unei asemenea simplități, spuse Mark.

Nesupunerea valeților! Harry îi aruncă o privire tăioasă și se întoarse dinspre oglindă.

În toată agitația uluitoare din ultimele ore, nu uitase nici măcar o clipă de Lydia și de ceea ce i se întâmplase în acea zi. Dar nu avusese o clipă liberă ca să facă ceva în privința asta.

- Am decis să-ți facem o surpriză de ziua ta, Harry, îl informă inutil bunica Westcott când el își croi drum prin salonul înțesat cu lume ca să facă o plecăciune în fața ei. Toți ceilalți păreau să se bucure de băuturile lor înainte de cină, fără ca el să se mai chinuie să le ofere. Sper că ești fericit.

Felul în care îi vorbi îl avertiză că se aștepta la un răspuns afirmativ.

- Sunt extaziat. Și, cu siguranță, surprins, bunico, spuse el. Ai fi putut să mă dobori cu una dintre penele de pe bonetă.

El îi zâmbi când ea îl privi bănuitor.

Nu întrebase ce era în plan pentru ziua de naștere și nimeni nu se oferise să-i dea informația. Poate că și aceasta avea să fie o surpriză. În general, credea că este mai bine ca lucrurile să rămână așa. Oricum urma să fie imposibil de evitat, orice ar fi fost. Ca în cazul unei bătălii inevitabile, tot ce putea face era să-și vadă în continuare de viață și să înfrunte calvarul cu tot curajul și toată forță la momentul potrivit.

Ce naiba i se întâmplase lui Tom Corning în după-amiaza aceea? Probabil că își luase tălpășița chiar înainte ca prima trăsură să se oprească în fața casei și plecase pe furiș acasă să-și bea ceaiul în liniște cu Hannah. Al naibii norocos!

Și ce se întâmpla cu Lydia? Poate nimic. Poate că până acum toată furtuna aceea din pahar se potolise. Acum se apuca și de metafore? Poate că tot alaiul de trăsuri mărețe care defilase prin sat mai devreme fusese de ajuns pentru vorbe și speculații care să le înlocuiască pe toate celelalte.

Și poate că el era foarte naiv.

Doamna Piper hotărâse să agite apele... cu un oarecare succes, dacă Hannah crezuse că era nevoie să-l trimită pe Tom aici după școală ca să-l pună în gardă. Jeremy Piper era un neastâmpărat notoriu și părea că o spionase pe Lydia, fără îndoială, în speranța de a scoate la iveală niște mizerii care să alimenteze dragostea mamei lui pentru o poveste obscenă pe care să le-o spună vecinilor. Majoritatea adeptelor împătimate ale reverendului Tavernor fuseseră aproape îndrăgostite de el, crezuse Harry dintotdeauna. Probabil că de atunci erau geloase pe Lydia că se bucura de toată gloria de a fi văduva lui.

Desigur, majoritatea oamenilor trebuiau să-și dea seama că toată povestea era o aiureală. Ce era atât de scandalos, la urma urmei, dacă un bărbat singur săruta o femeie singură în pragul ușii ei când o însoțea acasă prin ploaie... și îl avea martor pe vizitiul lui? Sau dacă tăia lemne pentru ea? Sau accepta un ceai de la ea după aceea? Dar... dacă o vizita într-o seară și stătea mult mai mult când se știa că ea locuia singură? La naiba, știuse că putea să fie o problemă dacă se afla vreodată. Și ea știuse. Era motivul pentru care pusese capăt aventurii aproape – deși nu chiar – înainte de a începe.

Chiar dacă doar câțiva oameni alegeau să fie șocați și revoltați de povestea doamnei Piper, totuși – și, de fapt, se puteau să fie mult mai mulți care să dezaprobe, dacă nu să se revolte de-a dreptul –, viața Lydiei nu avea să fie deloc plăcută o vreme. Ideea îl roase pe Harry toată seara, în timp ce era asediat de pălăvrăgelile și veștile primite de la oaspeții lui nepoftiți.

- Mamă, spuse el destul de târziu în seara aceea, după ce unii dintre oaspeți, mai ales cei care făceau parte din familie, se retrăseseră după o zi lungă, pot să vorbesc cu tine?

- Desigur, Harry.

Ea ridică privirea spre el cu un zâmbet nerăbdător și își arcui sprâncenele. Wren, Alexander și Bertrand Lamarr, cu care ea stătea de vorbă, îl priveau cu interes.

- Între patru ochi? continuă el.

- Da, desigur.

Ea se ridică în picioare.

Ar fi putut la fel de bine să stea în mijlocul salonului și să sune goarna, se gândi el mâhnit în timp ce deschise ușa de la salon ca să iasă. Toți cei prezenți înăuntru fură cuprinși de un fel de tăcere, chiar dacă toți vorbiseră veseli în grupurile lor cu doar câteva clipe înainte.

Și gata cu discreția liniștită!

capitolul 15

Lydia se pregătea să iasă târziu în dimineața următoare. Avea de gând să se ducă în sat să cumpere câteva lucruri de care nu prea avea nevoie. Hotărâse peste noapte că nu intenționa să se ascundă acasă. Nici nu avea de gând să se arunce singură în gura lupului, să o ia grăbită pe stradă și să spere că nimeni nu o va băga în seamă. Cu siguranță avusese destul timp să ia această decizie pentru că abia dacă dormise. Dacă oamenii aveau ceva de spus, n-aveau decât să i-o spună direct în loc să vorbească despre ea. Le va face bine. Dacă oamenii voiau să o evite sau să treacă pe lângă ea și să pretindă că nu o cunoșteau, atunci ea le va oferi șansa acum. Între timp, avea să-și vadă de viața ei ca de obicei.

Își începuse ziua deschizând larg perdelele din casă. Și când o lăsă pe Snowball afară, se duse și ea și chiar se jucă vreo zece minute cu bățul, deși, desigur, o făcuse în grădina din spate nu în cea din față.

Chiar nu știa cât se putea să fie de rău. Denise fusese oarecum vagă în privința asta, când venise în vizită mai devreme. Totuși, susținuse cu totul decizia Lydiei de a ieși și de a înfrunta toată situația și chiar se oferise să o însoțească. Lydia refuzase. Era ceva ce trebuia să facă singură. Nu avea să se mai ascundă în spatele nimănui sau să se agațe de cineva, nici măcar de altă femeie. Ceea ce începuse să facă în seara petrecerii, în ciuda rezultatelor dezastruoase, urma să facă în continuare.

Nu se va retrage înapoi în carapace.

Poate că satul vorbea acum despre musafirii de la Hinsford Manor. Lydia nu număraseră trăsurile, dar veniseră în număr mare. Unde fuseseră cazați toți oamenii? Și toți caii și trăsurile? Îi așteptase cineva? Harry? Bănuiala Lydiei era că toată familia Westcott venise să stea și erau oameni care mai de care. Sigur nu era prea mult să speri că bârfele penibile care aproape

se transformaseră într-un scandal cu o zi în urmă, din cauză că maiorul Westcott o sărutase în pragul uşii ei, aveau să fie acum înlocuite de entuziasmul provocat în bună parte din aristocraţia engleză care se afla practic la doi paşi de uşa lor, nu?

Se auzi o bătaie la uşă chiar când îşi făcea curaj să-şi îmbrace pelerina şi boneta. Îşi închipui că era Hannah sau doamna Bailey. Dar când deschise uşa, descoperi că se înşelase.

- Oh, spuse ea în timp ce Snowball se apucă să latre din toţi plămânii, să sară şi să-şi fluture coada.

Harry Westcott îşi scotea pălăria, cu o expresie la fel de sumbră pe chip pe cât cea pe care trebuia să o fi avut atunci când avea de înfruntat un regiment de soldaţi duşmani care se lansau în atac. Nu era singur. Era însoţit de o doamnă mai în vârstă, cu o atitudine aristocratică şi o înfăţişare elegantă. Ochii ei, imperturbabili şi serioşi, erau îndreptaţi spre Lydia.

- Lydia, spuse Harry, îmi permiţi onoarea de a ţi-o prezenta pe mama, marchiza de Dorchester?

- E prea târziu ca să mai ceri permisiunea, Harry, spuse mama lui. Lucrurile s-au întâmplat deja. Ce faci, doamnă Tavernor? Putem să intrăm? Sau întrerupem ceva?

- Eram pe punctul de a ieşi, spuse Lydia fără prea multă politeţe. Dar pot să mai aştept.

Se dădu fără tragere de inimă într-o parte, în timp ce marchiza de Dorchester păşi în căsuţa ei, umplând-o şi micşorând-o prin prezenţa ei aristocratică şi aroma discretă a unui parfum scump. Lydia ar fi luat-o în braţe pe Snowball şi ar fi dat-o laoparte din drum, dacă n-ar fi făcut-o Harry deja. Câinele încerca să-i lingă faţa şi se zvârcolea într-o bucurie autentică.

Lydia nu se simţise prea prietenoasă faţă de maiorul Harry Westcott în timpul nopţii, imaginându-şi că se bucura de compania familiei lui, neîntinat de scandal,

fără să-i pese de bârfe și fără să se gândească măcar o clipă la ce putea ea să îndure. Știa că era nedreaptă, dar uneori era greu să alungi mila de sine și enervarea care o însoțea. Uneori era greu să recunoști că erai aproape în întregime și exclusiv vinovat pentru relele care ți se întâmplau. Căci nu ar fi avut cum să o sărute pe frunte cu o seară în urmă, dacă ea nu l-ar fi întrebat cu ceva timp înainte dacă avea vreodată momente când se simțea singur. Nu i-ar mai fi tăiat lemne și nu s-ar mai fi întâmplat nimic din ce a urmat. După cum îi și spusese, abia dacă ar fi fost conștient de existența ei.

Marchiza se dusesse direct în camera de zi, dar numai, aparent, ca să facă mai mult loc în hol. Se întoarse și se uită din nou la Lydia.

- Cred că am cunoscut-o pe mama ta, spuse ea. Era Julia Winterbourne? Tatăl tău este domnul Jason Winterbourne?

- Da.

Lydia își arcui sprâncenele.

- Vă cunoșteți bine, doamnă?

- Nu foarte, mă tem, recunosc marchiza. Dar îmi amintesc că era foarte frumoasă, părea amabilă și era foarte dulce ca om. Cu toate astea, cred că este pe cale să devină o prietenă foarte dragă din anii mei de tinerețe. Iar eu sunt peste măsură de încântată să descopăr că fiica ei locuiește chiar în satul în care mi-am petrecut atâția ani cu copiii mei cât ei au crescut.

Lydia se uită mută de uimire la ea. Era foarte conștientă că Harry stătea tăcut chiar în spatele ei. Îi vedea cu coada ochiului brațul mișcându-se în timp ce o mângâia pe Snowball.

- Dar nu cred, spuse ea, să te simți prea încântată de modul în care numele meu a fost amestecat cu numele fiului dumitale în bârfele care circulă de ieri prin zonă.

- Lydia...

Dar mama lui îl întrerupse pe Harry cu o privire și o arcuire din sprâncene.

- Se spune, aparent, că te-ai sărutat de noapte bună cu el în pragul ușii acum câteva seri, când aveai toate motivele să te crezi ferită de privirile indiscrete, spuse ea. Așa a fost, doamnă Tavernor? Harry spune că nu a fost chiar așa. Mi-a spus că te-a sărutat pe frunte, dar tu nu i-ai întors sărutul în nici un fel. Îl cred, cu excepția cazului în care el se poartă ca un domn și minte pentru a-ți proteja numele. Dar chiar dacă îl contrazici și spui că a fost un sărut împărtășit, chiar pasional, ar părea că nu merită să se vorbească despre asta de parcă ar fi ceva josnic aici. Nu mi-o amintesc pe doamna Piper, deși îmi amintesc familia soțului ei. Vag. N-au lucrat niciodată pe moșia Hinsford. Înțeleg că simte o obligație deosebită de a onora memoria regretatului tău soț, care a murit salvând viața fiului ei. Lucru de înțeles, dar nu este o scuză pentru a răspândi zvonuri nefondate și, fără îndoială, exagerate, într-o încercare deliberată de a o face de rușine și de a-i crea probleme văduvei lui. Potrivit lui Harry, fiul ei pare să te spioneze de ceva vreme.

- Nu o să-mi cer scuze pentru ceea ce se întâmplă în casa mea, spuse Lydia. Și nu o să mă explic sau justific. Dar dumitale, doamnă, din moment ce ești mama lui și ai fost amabilă cu mine, o să-ți spun că nu mi-e rușine de nimic din ceea ce s-a întâmplat între mine și maiorul Westcott. Și până în seara petrecerii, n-am mai păstrat legătura câteva săptămâni. Eu am fost în vizită la tatăl meu, la frații și la cumnata mea. Eu și fiul dumitale nu suntem prieteni apropiați. Suntem doar în relații cordiale.

Îl auzi pe Harry inspirând brusc în spatele ei, de parcă ar fi fost pe punctul de a spune ceva, dar mama lui se uită din nou la el, iar el tăcu.

- Te cred, doamnă Tavernor, spuse ea. Ce dimineată frumoasă după un început de zi cam descurajator! Cerul

este senin ca o oglindă și abia dacă se simte vreo adiere de vânt. Grădina din față este o glorie a culorilor primăverii. Grădina din spate este la fel de frumoasă?

- Nu chiar, spuse Lydia, încruntându-se la schimbarea bruscă de subiect. În spate am lemnele pentru foc și o magazie. Ocupă aproape jumătate din grădină.

- Mă duc să arunc o privire, dacă îmi permiți, spuse marchiza. Poate cățelușul tău ar vrea să mă însoțească. Bănuiesc că găsesc o ușă care dă în spate din bucătărie, nu?

- Da, spuse Lydia, făcând un pas spre bucătărie. Îți voi arăta...

- Oh, cred că sunt șanse mici să mă pierd, spuse marchiza, luând-o pe Snowball din brațele lui Harry și râzând în timp ce câinele lătră la ea, apoi îi linse mâna și încercă să facă același lucru cu bărbia ei. Nu, cățelușule. Te rog să te porți frumos! Și mie îmi place de tine, dar fără să mă speli pe față.

Și trecu pe lângă Lydia, își croi drum prin bucătărie și ieși în grădină. Închise ușa în urma ei cu un sunet apăsător.

Lydia întoarse o față încruntată spre Harry.

- Ce...?

- Ne-a lăsat intenționat singuri, îi explică el.

Încruntarea ei se adânci.

- Lydia, spuse Harry, toate astea sunt absurde, bizare și în alte vreo câteva feluri. Dar s-au întâmplat. M-am dus la Tom Corning mai devreme și mi-a spus că doamna Piper a cam reușit să stârnească indignarea între cei care au impresia că nu ai dreptul la o viață proprie și ar trebui să te concentrezi exclusiv asupra deplângerii soțului tău. Sunt oamenii care l-au urmat cu un devotament pătimaș în timpul vieții și l-au venerat ca pe un martir de când nu mai e. Te-au pus pe un pedestal împreună cu el când era vicar aici și te-au ridicat și mai sus după ce a murit. Ai devenit pentru ei modelul văduvei evlavioase

și virtuoașe. Comportamentul tău din ultimul an sau așa ceva le-a confirmat impresia. Poate nu păreau să-ți acorde prea multă atenție, dar îmi închipui că modestia ta liniștită a fost o alinare pentru ei. Nu se așteptau să vină vremea când ți-ai putea dori să începi să trăiești din nou.

Lydia oftă și se duse să stea în spatele canapelei ca să se agate de spătar și să pună o oarecare distanță între ei. Bănuia că era o descriere potrivită pentru ce se întâmpla. Ea vedea lucrurile altfel. Toate ajungeau în același punct.

- M-am gândit că dacă rămân invizibilă pentru toți, cu excepția câtorva cunoscuți apropiați, o să rămân la adăpost până mă găsesc, spuse ea. Mi-am propus conștient să devin complet eu însămi până la petrecere. Am purtat o rochie roz pe care cred că unii o descriu acum ca fiind stridentă, chiar vulgară. Am dansat și am vorbit cu aproape toată lumea, am zâmbit și am râs. Eram mândră de mine și toată lumea părea să fie amabilă. Și apoi reverendul Bailey a trebuit să plece la familia Wickend și tu te-ai oferit să ne duci pe mine și pe doamna Bailey acasă cu trăsura. Jeremy Piper a venit după noi cu platoul cu prăjituri lăsat doamnei Piper ca să le ducă acasă copiilor. Și, într-un final, dezastru. Te-am invitat să intri ca să nu stai în ploaie până îți aduceam fularul, iar tu... Ea se opri și oftă din nou. După cum tocmai ai observat, totul este absolut absurd și bizar și am de gând să ignor totul pur și simplu. Oamenii o să uite până la urmă. Mereu uită. Și presupun că nu toată lumea o să mă trateze ca pe o paria.

- Cred că ar fi bine să te căsătorești cu mine, Lydia, spuse el.

Ea râse încet, dar fără nici o urmă de umor, în timp ce întoarse capul pentru a-l privi. Era în continuare foarte serios. Și foarte palid. Părea să fi dormit la fel de puțin ca ea.

- Asta n-a fost cea mai inspirată dintre propuneri, nu-i așa? spuse el și făcu un pas spre ea. Și n-am nici o scuză. Exersează un discurs de aseară. Nu-mi amintesc nici un cuvânt. Deși da, îmi rămân în minte câteva. Cuvântul înflăcărat era pe acolo pe undeva. Oh, și expresia cel mai fericit bărbat din lume.

Și ca prin minune, izbucniră amândoi în râs. Și aparent, realmente amuzați. Dar doar pentru o clipă.

- Lydia, spuse el. Este singurul lucru care o să reducă bârfele la tăcere. Un bărbat o conduce acasă pe femeia pe care o curtează. Taie lemne pentru ea. I se poate ierta că a vizitat-o seara, chiar dacă nu este chiar o problemă dacă ea trăiește singură. Dansează cu ea la o petrecere în sat. O sărută de noapte bună când o aduce acasă. Bârfa o să se transforme în înțelegere și felicitări din partea celor mai mulți oameni de îndată ce ne anunțăm logodna.

- Nu, Harry. Lydia apucă una dintre pernele de pe canapea și o ținu strâns cu ambele brațe. Nu o să fiu intimidată...

- Țin foarte mult la tine, Lydia, spuse el. Îți înțeleg teama de a-ți dăruia libertatea unui alt bărbat posesiv tocmai când ai început să te bucuri de ea. Dar te implor să crezi că nu mi-ar trece niciodată prin minte să caut să mă impun în fața ta, doar în baza faptului că eu sunt bărbat și tu ești femeie. Și în baza nici unui alt fapt. Ca soție, ai fi egala mea. Cred că ne-am putea oferi companie și afecțiune unul altuia. Cu siguranță, eu ți le-aș oferi și sper că și tu mie. Ai fi mereu liberă să fii tu, așa cum eu aș fi liber să fiu eu. Dar ne-am putea bucura de un sentiment de comuniune după care poate tânjim amândoi, chiar dacă amândurora ne-a fost puțin frică să riscăm și să renunțăm la singurătatea noastră. La naiba... toate astea sunt doar vorbe. Încurc merele cu perele, nu-i așa? Nu vreau să te intimidez, dar chiar cred că ar trebui să te căsătorești cu mine. Vrei?

Era o cerere ciudată în căsătorie și, evident, nicidecum cea pe care o repetase. Faptul în sine o înduioșă. Ea simți cum lacrimile i se adună în ochi și le reprimă cu hotărâre.

- N-am vrut să spun că mă intimidezi tu, spuse ea. Am vrut să spun că, dacă aş accepta să mă mărit cu tine, aş fi fost hărțuită de lume. Oh, Harry, ești foarte amabil. Chiar ești. Dar nu. Ar fi greșit... pentru tine, pentru mine, pentru situația în care ne aflăm. De ce să fim obligați să ne căsătorim doar din cauza unui copil iscoditor, a unei mame de o pioșenie isterică și a unei părți din comunitate, chiar dacă foarte mare și vocală, care este gata să plece urechea la ce este mai rău despre mine? N-ar trebui să cedăm. Mama ta știe că mă ceri de soție? Dar cum să nu știe. De ce să se fi decis că vrea să-mi vadă grădina din spate... singură?

- Știe, spuse el. Lydia, a fost așa de rău în noaptea aceea?

- Cum?

Simți cum obrazii încep să-i ardă chiar dacă rosti întrebarea.

- Visai la un iubit, spuse el. La mine. I-ai avut pe amândoi. A fost atât de rău?

- Oh, Harry! Lacrimile o amenințară din nou, iar chipul lui se cufundă ca într-un fel de ceață. Știi că nu a fost.

- Și atunci? întrebă el.

- Nu mă pot mărita cu tine doar pentru asta, spuse ea. Nu mă pot mărita. Nu o să fac asta.

- Dar situația s-a schimbat, spuse el, după cum știam că o să se întâmple dacă suntem văzuți. Reputația ta a fost afectată și, de asemenea, posibilitatea de a continua să trăiești în pace aici. Trebuie să-mi dai voie să îndrept lucrurile. Nu, uită ce-am spus, te rog! Nu trebuie, desigur. Dar... El făcu o pauză și oftă adânc. La naiba, Lydia! Te rog, căsătorește-te cu mine!

Ah, doar nu se gândise că era ultimul lucru pe care îl putea face ea, nu? Nu pentru că nu-l plăcea. Îl plăcea. Nu pentru că nu-l iubea. Căci, fără îndoială, îl iubea. Cu siguranță nu pentru că nu i-ar fi plăcut să facă dragoste cu el. Nici măcar din cauza libertății și independenței la care râvnea cu atâta ardoare. Nu se putea căsători cu el doar pentru că un sat o bârfea și o considera o ușuratică. Nu va accepta. Era o temelie groaznică pentru o căsnicie.

- Nai încredere în mine, spuse el.

Ea clipi ca să-și înăbușe lacrimile și să-l vadă clar.

Ar fi simplu să spună numaidecât „ba da”. Dar asta se afla la baza tuturor lucrurilor pe care își construise viața și planurile în ultimul an și jumătate, nu-i așa? Putea să aibă încredere în sine. Dar putea avea încredere în cineva - într-un bărbat - care să o aibă în proprietate, legal vorbind, și să facă ce voia cu ea? Căci aceasta însemna să fii căsătorit. Ea îl iubise și avusese încredere în Isaia din tot sufletul. Cine să fi fost mai demn de încredere decât el?

- Nu poți răspunde, spuse Harry. Pentru că nu vrei să minți, presupun, și să mă rănești. Viața ta o să fie dificilă de acum înainte.

- Numai dacă permit să fie, spuse ea.

El o privi cu vădită exasperare înainte de a se întoarce brusc și a privi pe fereastră.

- Regreți că ai rămas la Fairfield, știind, după cum știi acum, că văduva reverendului Tavernor o să fie judecată după un standard de comportament mai înalt decât oricine altcineva? o întrebă el.

Ea rămase cu privirea ținută spre spatele lui - înalt, drept, militar - și se gândi la întrebarea lui.

- Regretele nu-și au rostul, spuse ea. Nu schimbă cu nimic lucrul pe care îl regreți dacă îți permiți să faci asta. Pentru mine acest lucru ar fi că te-am întrebat dacă te simți vreodată singur. N-ar fi trebuit să întreb niciodată

asta. Dar au urmat și rezultate pozitive, și negative. M-am pomenit cu mai mult lemn tăiat.

El îi aruncă o privire peste umăr și aproape zâmbi înainte de a se întoarce din nou.

- Încă mai am lemn, spuse ea. O să uit cum se folosește toporul. A venit toată familia ta, Harry? Hannah zicea că probabil au venit pentru că ai de celebrat o aniversare importantă foarte curând. 30 de ani. Trebuie să te bucuri tare de compania lor.

- O schimbare evidentă de subiect, spuse el, întorcându-se dinspre fereastră și trăgând aer în piept pentru a spune mai multe.

Dar înainte să mai apuce, ușa din spate se deschise cu mai mult zgomot decât ar fi fost nevoie. Snowball apărură valvârtej în cameră, șovăi și se duse să adulmece cizmele lui Harry. Marchiza își dresă glasul înainte de a se ivi în arcada care făcea trecerea în salon. Se uită de la unul la altul.

- Deci? întrebă ea, adresându-i-se lui Harry.

- A spus nu, răspunse el scurt.

- M-aș fi mirat, spuse ea, să fi fost altfel. Puțină indignare prostească pentru un sărut care aparent nici nu este demn de un asemenea nume nu este motiv suficient pentru ca doi oameni să se căsătorească, chiar dacă nu mai au pe nimeni. Nu vrei să te măriți cu fiul meu, doamnă Tavernor?

- Nu, zise Lydia. Chiar dacă a fost foarte amabil din partea lui să-mi propună acest lucru.

- Atunci nu trebuie să mai insistăm, spuse marchiza. Chiar ai o grădină frumoasă în spate. Până și grămada de lemne este pitorească... și foarte îngrijită. Miroase și bine. Probabil petreci mult timp acolo și în cea din față.

- Vrei să iei loc, doamnă? o întrebă Lydia, făcându-i semn spre unul dintre scaune. Să fac niște ceai?

- Nici una, nici alta, mulțumesc, spuse marchiza. Ne-ai spus că urma să pleci. Scuzele mele pentru că te-am

ținut din drum. Mai avem câteva vizite de făcut înainte de a reveni la Hinsford. O să transmitem câteva invitații verbal pentru petrecerea organizată pentru ziua fiului meu, deși o să urmeze și invitații mai formale în scris. Sau, mai degrabă, eu o să transmit invitații. Sunt convinsă că Harry și-ar dori să ne trimită pe toți la plimbare. Trebuie să vii și tu la petrecere, doamnă Tavernor. O să organizăm un bal.

- Oh, spuse Lydia, aruncându-i o privire îngrozită lui Harry. El se întoarse din nou să se uite pe fereastră. Cred că ar fi mai bine să nu vii, doamnă.

- Ba dimpotrivă, spuse marchiza. De ce să fii exclusă? Regretatul tău soț a fost fratele contelui de Tilden, nu-i așa? Iar noi am stabilit deja că ești fiica domnului Jason Winterbourne și a regretatei doamne Julia Winterbourne, o prietenă din anii tinereții mele.

- Eu...

- Nu trebuie să ne dai un răspuns acum, spuse marchiza în timp ce se îndreptă spre ușa din față. O să primești invitația scrisă în următoarele zile și poți decide atunci cum să răspunzi. Între timp, te însoțim, dacă ne permiți, până când ni se despart drumurile. Te duci la prăvălia din sat?

- Da, spuse Lydia.

Harry avea mâinile împreunate la spate. Le lovea ușor și ritmic la spate.

- Dar...

El se întoarse.

- Lydia, spuse el. Vestea că ai fost văzută astăzi mergând cu mine pe strada principală o să se răspândească prin sat și împrejurimi mai repede ca vântul. Și cu mama, marchiza de Dorchester... care, apropo, era foarte iubită și respectată cât a trăit aici drept contesă de Riverdale. Toată lumea o să priceapă că nu este nimic clandestin în faptul că ne cunoaștem și că ne bucurăm de încuviințarea mamei. Permite-ne, te rog, să facem măcar asta!

Ea își ridică bărbia.

- Uneori, adăugă el, când într-un om se trage din toate părțile, cea mai bună revanșă este să te pui în linie cu tovarășii de arme și să tragi la rândul tău.

Ea strânse din buze.

- Pune-ți boneta, spuse el.

- Te rog, doamnă Tavernor. Marchiza zâmbi, dezvăluindu-se a fi o femeie foarte frumoasă, chiar dacă nu mai era în floarea vârstei. Vezi tu, trebuie să mi se permită să fac tot ce-mi stă în putere pentru a reface reputația fiului meu.

Lydia oftă și se îndreptă spre cârligele din spatele ușii.

Și astfel, câțiva locuitori ai satului Fairfield surprinsă spectacolul neașteptat al celebrei doamne Tavernor traversând pe strada principală, la brațul marchizei de Dorchester, în timp ce maiorul Westcott, distins și elegant ca întotdeauna, mergea pe partea cealaltă a mamei lui, dând din cap amabil spre toți cei pe lângă care treceau.

capitolul 16

- Mulțumesc, îi spuse Harry mamei lui când se întorceau acasă o oră mai târziu. Nu s-ar fi convenit, cum ai subliniat aseară, să mă duc singur acolo în dimineața asta.

- Spune-mi, Harry, spuse mama lui. Ai fost dezamăgit?

- Că m-a refuzat? spuse el după ce se gândi o clipă. Nu. După cum a zis chiar ea, ne-am fi căsătorit dintr-un motiv nepotrivit... din cauza unor bârfe răutăcioase.

- Totuși, bârfele pot distruge irecuperabil reputația și viețile, spuse ea.

- Stătea să iasă când am ajuns noi acolo, mamă, spuse el. Nu se ascundea sub pat sau în spatele perdelelor, sau ambele, cum mă temeam eu. Are coloană vertebrală.

- Când ați pus capăt legăturii voastre acum câteva săptămâni, întrebă mama lui, ați făcut asta împăcați, Harry?

- A fost o relație care nu ducea nicăieri, cu excepția unui posibil dezastru, spuse el. Ea mi-a spus limpede de la bun început să nu o curtez. A avut o copilărie plină de restricții și, din câte înțeleg, o căsnicie nefericită, chiar dacă nu cunosc detaliile. Acum se bucură de libertatea ei. Este foarte hotărâtă să nu se mai mărite niciodată. Nu a durat mult până să descoperim că ne era imposibil să avem orice fel de relație, fie și una de prietenie. Nu aici, în orice caz. Evenimentele de acum ne-au dovedit câtă dreptate am avut.

- Dar ai fost fericit că ați rupt toate legăturile?

Părea să insiste în aceeași logică cu întrebările ei.

- Nu, n-am fost, recunosc el. Poate ai avut dreptate de Crăciun, mamă. Poate că eram puțin singur. Am câțiva prieteni apropiați aici și o mulțime de cunoștințe. Poate că nu-mi mai sunt de ajuns. Dar aici sunt împăcat. Aici este locul meu și unde vreau să rămân. Iartă-mă, te rog! Mă simt un pic confuz în clipa asta. Mi-aș fi dorit să nu se fi întâmplat asta chiar acum. A fost foarte frumos din partea tuturor să facă efortul de a veni până aici. Până și bunicile. Până și Camille, și Joel. Chiar nu mă...

- O iubești, Harry? întrebă ea încet și îl întrerupse.

- Pe Lydia? spuse el. La naiba, nu! Iartă-mi limbajul!

- Așa mă gândeam și eu, spuse ea la fel de blând, chiar dacă el nu era foarte sigur despre ce voia să spună.

Nu mai avu ocazia să o întrebe. Și ea nu mai avu ocazia să-i explice. Trei oameni se apropiau pe alee, braț la braț... Winifred Cunningham, fiica mai mare a lui Camille și Joel; Ivan Wayne, fiul mai mic al mătușii Mildred și al unchiului Thomas; și Gordon Monteith, strănepotul mătușii Edith. Winifred era la mijloc și râdea de ceva.

- Am observat de Crăciun, spuse Harry, cât de mare s-a făcut Winifred. Nu mai este o fetiță, nu-i așa? Mă face să mă simt ca un unchi bătrân. S-a făcut tare frumoasă.

Winifred fusese la orfelinatul din Bath, unde crescuseră atât Anna, cât și Joel Cunningham și unde predase Camille o vreme după Marele Dezastru. La vremea aceea, fusese o copilă foarte neajutorată. Aparent încercase să iasă în evidență purtându-se bine de față și fiind dornică să atragă atenția asupra tuturor celorlalți copii care nu erau prea cuminiți. Fusese de-a dreptul odioasă, de fapt... sau așa i se povestise lui Harry. Camille văzuse însă ceva din ea în fetiță, iar când ea și Joel se căsătoriseră, o adoptaseră, surprinzând astfel pe toată lumea.

- Are 17 ani, Harry, spuse mama lui. Și o adevărată minune. Nu este frumoasă. Nu o să fie niciodată. Dar are o frumusețe interioară care trece dincolo de înfățișare. Un bărbat care este demn de ea o să observe acest lucru într-una din zile, deși sper că nu chiar acum. Are doar 17 ani.

Winifred crease un fel de limbaj al semnelor pe care să-l folosească cu fratele ei surd, care nu se pricepea foarte bine la cititul buzelor.

- Deci, Harry? strigă Ivan, ridicând vocea când cele două grupuri aproape se intersectară. Te ia?

Harry tresări aproape insesizabil. Sperase cu o zi înainte să păstreze cât mai secretă situația cu Lydia, mai ales în speranța că până acum sau a doua zi, totul se va fi terminat, așa cum se întâmpla de obicei cu bârfele. Mama lui îl frânsese foarte curând iluziile. Bârfele în care era vorba despre o femeie respectabilă - „și văduva unui vicar, Harry!” - n-aveau cum să se stingă prea repede, îl avertizase ea, mai ales atunci când numele femeii era legat de cel al maiorului Harry Westcott. Apariția întregii familii Westcott tocmai când izbucnea scandalul, departe de a liniști bănuielile, probabil doar adăuga și mai multe paie pe foc. Toată lumea era nerăbdătoare

să afle ce avea să facă familia Westcott ca să o distrugă pe doamna Tavernor sub forța puterii sale. Era corect ca familia să știe ce și cum.

Mama lui, observase Harry, folosea mai degrabă cuvântul *scandal* decât *bârfă*. Iar Harry își dăduse seama, poate pentru prima dată, cât se putea înrăutăți toată această situație ridicolă. După ce discutase cu mama lui între patru ochi, în intimitatea bibliotecii, se întorse-se în salon, chiar dacă era târziu deja, și spusese toată povestea, excluzând doar detaliile care nu-i priveau pe ceilalți.

Desigur, familia rămăsese trează până târziu în speranța de a afla de ce avusese nevoie să discute cu mama lui între patru ochi. Ar fi fost tare surprins dacă, în timpul absenței lui de dimineață, familia nu ar fi discutat cum să facă față crizei.

Bârfă. Scandal. Criză?

Oare lumea o luase razna? O sărutase pe Lydia pe frunte în acea noapte fatidică. Dacă ar fi durat zece secunde, ar fi foarte surprins.

- Nu, spuse el scurt ca să răspundă la întrebarea lui Ivan.

- Ce mă bucur, unchiule Harry! zise Winifred.

- Ce-ți lipsește ție cu desăvârșire, fata mea, îi spuse Ivan, este romantismul.

- Aiurea! replică ea. Ce femeie ar crede că este romantic să fie obligată să se mărite pentru o mică bârfă răutăcioasă? Și, pe deasupra, o bârfă stupidă. Ești de acord cu mine, bunico, nu-i așa?

Harry își aminti brusc că, nu cu mult timp în urmă, mama lui aproape fusese forțată să se mărite cu Marcel din același motiv. Fugise cu el într-o zi pentru o aventură romantică, fără să spună un cuvânt nimănui, dar fusese găsită de grupuri diferite de oameni, trimiși de familia Westcott și de familia lui Marcel să o caute. Ea se împotrivise oricăror presiuni și se măritase cu el mai târziu

din propriile motive. Nu că Harry ar fi asistat la vreunul dintre acele evenimente senzaționale, cu excepția nunții propriu-zise din ajunul Crăciunului. El era plecat cu regimentul lui.

- Sunt de acord, Winifred, spuse mama lui. Bărbații nu știu nimic despre romantism, vai de noi!

Ea râdea.

- Dar te-ai pus și tu în genunchi, Harry? îl întrebă Gordon și zâmbi. Nu este de mirare că ți-a spus nu dacă n-ai făcut asta.

Winifred aruncă o privire spre crengile de deasupra capetelor lor.

- Dacă cineva s-ar pune în genunchi în fața mea, spuse ea, eu aș râde de el.

- Vezi? spuse Ivan. Nici o urmă de romantism.

Toți se întoarseră împreună spre casă. Winifred îl luă de braț pe Harry.

- Mătușile și bunicile au stat și s-au tot gândit, îi spuse ea. Dar mama zice că nu pot să ia nici o decizie până nu află dacă doamna Tavernor a acceptat sau nu. Dar asta nu le-a împiedicat să discute ce este de făcut dacă nu acceptă.

- Personal, Winnie, spuse el, eu tot sper că o să mă trezesc dintr-o clipă în alta. Niciodată nu m-am cufundat într-un vis mai ridicol decât ăsta.

Se tot gândi la Lydia intrând singură în prăvălia din sat, cu spatele drept și bărbia înălțată, după ce refuzase categoric să le permită să o însoțească înăuntru. Rămăseseră pe trotuar câteva clipe, până când devenise evident că ea nu avea să fie dată afară.

„O iubești?” îl întrebase mama lui cu câteva minute în urmă.

Și Dumnezeu să-l ajute, căci începea și el să-și pună aceeași întrebare.

Lydia se duse la biserică a doua zi, așa cum făcea întotdeauna duminica dimineată. Totuși, nu era ușor săptămâna aceasta. Fusese servită la prăvălia satului, dar negustorul nu ridicase privirea nici o clipă și nici nu discutasese jovial cu ea, cum făcea de obicei. În drum spre casă, cineva trecuse în grabă strada pe partea cealaltă, de parcă ar fi fost dintr-odată absolut necesar să fie mai degrabă acolo decât aici. Când trecuse pe lângă casa vecinilor de alături, o zărise pe doamna Bartlett în grădină, îngrijindu-și florile. Dar tocmai când Lydia dăduse să spună cât erau de frumoase, doamna Bartlett întorsese pe jumătate capul, îl trase cu o smucitură înapoi și se grăbiise în casă, de parcă și-ar fi amintit brusc că avea ceva urgent de făcut înăuntru.

Ea stătea la locul ei obișnuit din spatele bisericii. În jurul ei se făcuse un mare gol, dar nu era un lucru neobișnuit. Majoritatea oamenilor preferau să stea mai în față.

Și apoi auzi un freamăt agitat și zarvă dinspre ușa aflată în spatele ei, iar vecinii ei se îmbulziră grabnic înăuntru, aparent toți deodată, și se așezară ca să se bucure de spectacolul care nu putea să fie altceva decât familia Westcott sosind la biserică. Și totuși, banca de lângă ea și cele din față și din spate rămaseră goale.

Lydia nu cunoștea pe nimeni din familia Westcott, cu excepția lui Harry și a mamei lui, dar își distrase atenția încercând să ghicească cine era cine. Una dintre cele trei doamne în vârstă care veniseră împreună era probabil contesa văduvă de Riverdale. Lydia bănuia că era cea cu cele mai multe pene aplicate pe bonetă. Unul dintre bărbați era probabil contele de Riverdale, cel care preluase titlul când Harry fusese depozitat de el. Se gândi că trebuia să fie bărbatul înalt brunet și foarte chipeș sau bărbatul ușor blond, nu foarte înalt, care, în ciuda dezavantajului dat de înălțime, emana o puternică aură aristocratică. Unul dintre ei, cel care nu era conte, era

poate ducele de Netherby. Un bărbat între două vârste și cu o înfățișare foarte distinsă fu ușor de reperat. O avea la braț pe marchiza de Dorchester, mama lui Harry... Ea întoarse capul și încuviință grațios spre Lydia când trecură spre stranele din față. Trebuia să fie soțul ei, marchizul.

Stranele din față se umplură repede. Un singur grup din familie ocupa mai mult de o strană, iar Lydia bănuia că femeia trebuia să fie Camille Cunningham, sora mai mare a lui Harry. Ea și soțul ei țineau în brațe doi bebeluși aparent identici și erau urmați de vreo câțiva copii, cu vârste diferite, probabil de la trei sau patru ani până la 16 sau 17 ani. Era aproape imposibil să ghicești cine era cine în privința celorlalți.

Harry sosi cu ultimul grup, iar Lydia strânse cartea de rugăciuni și nu știu dacă să-și țină ochii în jos când avea să treacă pe lângă ea sau să se uite la el și să dea politicos din cap dacă urma să se uite la ea. Și-ar fi dorit din toată inima să dea timpul înapoi și să fie din nou aproape invizibilă. Oh, nu, nu o va face. Nu avea de gând să se chircească aici. Ea întoarse capul și se uită cu intenție la el... și parcă ceva din interiorul ei se cutremură. El fusese în casa ei, în spațiul ei foarte intim. Fusese înăuntrul ei. Vorbiseră... *chiar* vorbiseră. Îi recunoscuse că trebuise să se lupte cu un val de ură față de verișorul și sora lui vitregă, deși știa că era nedrept. Ea îi spusese lucruri pe care nu le mai povestise nimănui, nici măcar lui Denise sau Hannah.

El îi întoarse privirea. Dar, în loc să treacă mai departe, se îndreptă spre ea. Veniră și bărbatul și femeia care erau cu el, cu un bebeluș și un copil mic. Un al treilea copil, o fetiță, privi în față, înainte de a-i urma, exact când marchiza aruncă o privire peste umăr, apoi zâmbi și îi făcu semn. Copilul alergă și se strecură între ea și bărbatul despre care Lydia credea că este marchizul.

Dar aproape că observă scena ca prin vis. Se uită nedumerită la Harry și era conștientă că trebuia să se uite și jumătate din lumea adunată în biserică, chiar dacă ea stătea în spate.

- Bună dimineța, murmură el. Sunt aici cu sora și cumnatul meu. Abigail și Gil Bennington. Doamnă Tavernor, le spuse el. Putem să stăm aici?

Abigail era blondă și frumoasă. Soțul ei avea un păr foarte închis la culoare și un chip aspru, cu un ten închis la culoare și cicatrici vizibile. El ținea copilul în brațe.

- Mă bucur să te cunosc, doamnă Tavernor, spuse încet doamna Bennington și trecu pe lângă fratele ei ca să se așeze lângă Lydia.

Soțul ei stătea de cealaltă parte a soției, iar Harry lângă el. Harry îl ridică pe băiețel în poală.

Oare trăseseră la sorți ca să decidă cine să stea lângă ea? Iar sora și cumnatul lui Harry nu avuseseră prea mult noroc? Lydia își strânse mai tare cartea de rugăciuni în mâini, murmură că era și ea încântată. Și se simți foarte recunoscătoare să vadă că reverendul Bailey ieșea din sacristie și slujba stătea să înceapă.

Știa ce puneau la cale: marchiza inventase cu o zi înainte o prietenie cu mama Lydiei; insistența ca ea și Harry să meargă pe strada principală alături de Lydia; Harry și vreun alt membru desemnat al familiei care să stea lângă ea la biserică în această dimineță; invitația, care urma să fie trimisă oficial în curând, la petrecerea de ziua lui Harry care avea să aibă loc vinerea viitoare. Încercau să facă să pară că Harry avea o prietenie cu ea și că nu li se părea nimic scandalos în această poveste, ba chiar erau foarte fericiți că era în relații cordiale. O făceau, desigur, de dragul lui Harry, pentru a-l apăra de orice aluzie care să se fi reflectat cum nu se cuvenea asupra comportamentului lui.

Lydia aprecia oricum ceea ce făceau... și detesta ideea. Pentru că își dădu seama că ei trebuiau să o deteste foarte profund pe ea.

După aceea, nu fu în stare să-și amintească nimic din timpul slujbei. Recitase rugăciunile și cântase cântecele religioase fără să fie pe deplin conștientă, îngenuncha, se ridică și se așează în toate momentele potrivite, reacționând doar automat. Când doamna Bennington își întoarse capul la un moment dat ca să-i zâmbească, ea se prefăcu a nu observa. Era foarte conștientă că Harry se afla la trei locuri distanță de ea, legănând băiețelul pe genunchi din când în când, luând mâinile copilului într-ale lui la un moment dat pentru a aplauda ușor și aplecându-și capul înainte ca să-i șoptească ceva la ureche. Copilul lăsă capul pe spate și îi zâmbi unchiului său, iar Harry îl sărută pe obraz.

Cum să vadă toate astea fără măcar să întoarcă capul sau să-l plece înainte? Nu avea nici cea mai vagă idee, dar vedea.

O rugase să se căsătorească cu el. Într-un discurs direct, nepregătit, care o afectase mult mai profund decât ar fi făcut-o o propunere mai rafinată. Își mușcă puternic buza de sus sub povara amintirii și clipi iute. În cele din urmă, slujba se încheie, iar Lydia se ridică în speranța de a ieși înaintea oricui și de a se duce reperor acasă, ca să închidă ușa în urma ei și să fie din nou ea. Dar doamna Bennington se întoarse spre ea și îi fu imposibil să se prefacă din nou că nu o observă.

- Chiar mă bucur să te cunosc, doamnă Tavernor, spuse ea. Eu și Gil ne-am căsătorit în biserica asta acum patru ani. Reverendul Jenkins era vicar la vremea aceea, iar doamna Jenkins încă mai trăia. Ea și fratele meu au fost singurii martori. Dar cred că a fost cea mai frumoasă nuntă făcută vreodată. Și nu sunt deloc subiectivă. Ea râse. Tu și soțul tău ați venit aici foarte curând după aceea... după ce doamna Jenkins a murit brusc și bietul

vicar a decis să iasă la pensie. Regret că nu l-am întâlnit niciodată pe reverendul Tavernor. Și regret nespus pierderea ta. Trebuie să te fi devastat.

– Mulțumesc, spuse Lydia și strânse mâna care i se întinse. A fost o perioadă dificilă.

– Eu și sora mea am dori să-ți facem o vizită în următoarele zile, continuă doamna Bennington. Dacă putem, bineînțeles. Te-ar deranja?

Ce putea să spună? Și voia să spună că o deranja? La urma urmei, de ce să o deranjeze? Dacă nimic nu s-ar fi întâmplat vreodată între ea și Harry – nimic în afara visurilor ei – cu siguranță ar fi fost încântată să facă cunoștință cu câțiva membri din familia Westcott. Ea era, până la urmă, văduva fostului vicar de aici. Era egală social oricăruia dintre ei. Nu era vorba de nici o condescendență în vizita lor.

– Deloc, spuse ea. Aș fi încântată să vă văd!

Băiețelul îl trăgea pe Harry de mână spre celălalt capăt al stranei pentru a-i saluta pe cei care erau probabil unii dintre tinerii lui veri. Credincioșii începeau să se ridice de la locurile lor. Unii dintre se grăbiră numai-decât afară ca să urmărească exodul familiei Westcott. Și ieșirea ei. Era foarte departe de a fi invizibilă în această dimineață.

Ea îi zâmbi doamnei Bennington și își făcu ieșirea cât mai avu ocazia, fără a fi nevoită să treacă prin furcile caudine ale vecinilor ei de afară.

Harry își dăduse seama cu două zile în urmă că familia lui sosise în cel mai cumplit moment cu putință. Căci, desigur, veniseră nu doar pentru a-i sărbători ziua de naștere, ci și pentru a căuta cu hotărâre să-i găsească perechea. Chiar veniseră cu trei posibile candidate la rolul de soție, deși nu era sigur dacă cele trei domnișoare știau de ce anume fuseseră invitate aici. Și acum, desigur, familia avea s-o vadă pe Lydia în două moduri

posibile... ca pe altă posibilă candidată la inima lui sau ca pe o amenințare, cineva care trebuia înlăturat, cu toată puterea influenței lor, de la orice pretenție legată de Harry. Era însă adevărat că familia Westcott nu se purta mereu ca un grup unitar. Se putea ca părerile să fie împărțite.

Câțiva dintre bărbați îl strânseseră liniștitor de umăr după ce revenise din sat cu mama lui sâmbătă dimineață și le povestise despre eșecul cererii lui în căsătorie. În ceea ce îi privea, acesta fusese finalul poveștii, deși se putea ca mai mulți dintre ei să-și cunoască partenerele suficient de bine pentru a bănuși că, de fapt, sfârșitul nici măcar nu se întrezărea pe undeva, darămite să se fi și întâmplat. În general, femeile erau de părere că doamna Tavernor se purtase ca o femeie cu principii. Nu puteai decât să o admiri că spusese nu... și să faci tot ce puteai ca să o susții.

Nu era clar, desigur, în ce anume aveau de gând să o susțină. În decizia ei de a nu se mărita cu el? În posibilitatea de a fi convinsă să se răzgândească? Chiar nu trebuia să te încrezi în femeile Westcott, iar Harry nu avea încredere că, dacă le lăsa în voia lor, ele urmau să se ocupe doar de treburile lor. În mintea lor, Harry era treaba lor și, din moment ce doamna Tavernor intrase în necazuri din cauza lui, devenea și ea treaba lor.

Îți stătea mintea-n loc.

La cina de sâmbătă seară, Elizabeth, Lady Hodges, își anunțase intenția de a o vizita pe doamna Tavernor a doua zi dimineață. Știa din proprie experiență ce însemna să fii ținta unor bârfe nemiloase și nedrepte, fiind odinioară victima unei scene spectaculoase în care logodnicul ei o acuzase în mijlocul unei săli de bal înțesate cu lume, la Londra, că flirta scandalos cu Colin, bărbatul care îi era acum soț. Wren, contesa de Riverdale, îi promisese să o însoțească. La fel și Anna, verișoara Althea, mătușa Mary Kingsley și verișoara Jessica înainte

ca Gabriel, soțul Jessicăi, să sublinieze că a doua zi era duminică.

Urmase o întreagă discuție, dezbătându-se dacă se putea ca doamna Tavernor să se ducă la biserică și să înfrunte situația sau să rămână acasă și să se ascundă.

- Din câte mi-am dat eu seama despre doamna Tavernor mai devreme, spusese mama lui Harry, eu aș zice că se duce sigur.

- Și până nu demult a fost soția vicarului de aici, le reamintise unchiul Michael... *reverendul* Michael Kingsley. Mersul la biserică este probabil un lucru important pentru ea.

- Eu, Gil și copiii o să stăm lângă ea, spusese Abigail cu o hotărâre senină. Dacă o să fie loc lângă ea.

Toată lumea se uitase la ea fără să comenteze... lucru rar în această familie.

- Da, iubirea mea, spusese Gil.

- Și eu la fel, adăugase Harry, încercând să-și închi-
puie scena și întrebându-se dacă, într-adevăr, Lydia avea să se ducă la biserică, din moment ce trebuia să-și fi dat seama că mare parte din familia lui, plus toți bârfitorii și curioșii din sat sigur aveau să fie acolo. Însă crezuse și el că avea să se ducă.

- Dar nu chiar lângă ea, Harry, spusese mătușa Louise.

- Aproape, dar nu lângă, adăugase mătușa Mildred.

- Aproape. Părând amabil.

Această contribuție la conversație, rostită cu un oftat apăsător de aparentă plictiseală, venise de la Avery.

- Nu-mi pot imagina ca Harry să arate vreodată altfel decât amabil, comentase Adrian Sawyer.

- Spune-le asta câtorva mii de francezi din armata lui Napoleon Bonaparte, adăugase Gil... fostul locotenent-colonel Gilbert Bennington. Celor care încă mai trăiesc, în orice caz.

Sâmbătă și duminică, în timp ce drama Lydiei se răspândea prin conștiința și discuțiile private ale familiei,

povestea celor trei posibile mirese se rezolvă rapid, simplu și fără stânjeneală pentru vreuna dintre ele. Cu alte cuvinte, familia Westcott avusese același succes ca întotdeauna cu planurile lor matrimoniale.

Sally Underwood avea ochii mari, era frumușică, timidă, sfioasă și râdea mereu... și avea 18 ani și o lună, după cum îi recunoscui lui Harry când merse alături de el pe drumul de întoarcere de la biserică. Avea impresia că fata fusese propusă de mătușa Matilda, căci îi era nepoată vitregă. Îi vorbi, după ce Harry o ajută, în cele din urmă, să se relaxeze puțin, despre balurile și petrecerile la care mama ei plănuia să o trimită după ce revenea la Londra și cum sezonul ei de debut începuse tocmai bine. Și apoi, după ce turui despre perspectivele plăcute, vorbi despre toate cumpărăturile, hainele probate și lecțiile de dans pe care trebuia să le ia mai întâi și despre tinerii pe care mama promisese că avea să-i atragă cu bijuteriile noi și cu zestrea pe care tatăl ei i-o oferise, care era mai mult decât respectabilă, pentru că *papa* era un bărbat bogat.

În timp ce mergeau, lui Harry îi devenise clar că ea îl vedea ca pe un unchi mai în vârstă. Tot timpul sporovăise - după ce își revenise din teama pe care i-o inspirase el la început - și îi privise pe Ivan Wayne și pe Gordon Monteith, nepotul vesel, pistruiat, cu câte un coș pe ici, pe colo și foarte tânăr al mătușii Edith. Dacă mătușa Matilda chiar se aștepta ca el și domnișoara Underwood să se potrivească, visa la cai verzi pe pereți. Sau poate că nu o știuse bine pe fată când o alesese.

Miranda Monteith, nepoata mătușii Edith din partea răposatului ei soț, nu locuise niciodată în Scoția și părea să nu aibă nici o legătură cu țara, în afară de numele pe care îl purta și, probabil, de câțiva strămoși uitați de mult. Totuși, era obsedată de tot ce era scoțian, inclusiv de istoria complexă și însângărată a țării, după cum descoperise Harry cât stătuse lângă ea la prânz. Era serioasă,

pasionată și directă și părea să nu-l vadă nici ca bărbat, nici ca posibil soț.

- Am de gând să mă plimb prin parc și pe câmpuri cât sunt aici, spuse ea. Cu permisiunea ta, domnule Westcott. Este regretabil că nu ai pe aici nici unul dintre munții și peisajele accidentate pe care le admir atât de mult, dar peisajul mi se pare foarte frumos. Mama a insistat să vin la Londra anul acesta, chiar dacă detest orașelele și orașele mari. Am fost foarte fericită la gândul că o însoțesc pe mătușa Edith aici timp de o săptămână sau așa ceva, de îndată ce am aflat că Hinsford Manor este la țară. Mama nu a fost mulțumită, dar a acceptat să vin cu Gordon, după ce mătușa Edith a discutat între patru ochi cu ea, chiar dacă habar n-am ce.

Dacă ar fi fost vreodată să se apuce de prezis viitorul, se gândi Harry, ar fi spus cu oarecare încredere că domnișoara Monteith se îndrepta cu pași siguri spre comunitatea fetelor bătrâne și fericite să fie așa.

Domnișoara Fanny Leeson ar fi putut să reprezinte o mică problemă, căci Harry fusese sigur aproape din clipa sosirii ei că tânăra știa foarte bine de ce fusese adusă la Hinsford. Venise cu mama și cu sora ei, o domnișoară de o frumusețe efervescentă, care era fericită să fie logodită cu un la fel de fericit Boris Wayne. Sora mai mică era la fel de frumoasă, chiar dacă mai puțin efervescentă ca prezentă. Părea o tânără cu capul pe umeri, care vorbea puțin, dar care spunea ceva decent atunci când decidea să se exprime. Ar putea fi dificil, se gândi Harry cu o oarecare asprime față de doamnele Westcott care îl prinseseră în capcana acestei situații, să-i înșele așteptările fără să o rănească sau să o umilească. Cu toate acestea, chestiunea avea să se dovedească mult mai ușoară decât se temuse inițial.

Ea abordă direct problema după prânzul de duminică, când i se adresă pe terasă, în timp ce el aștepta ca alții

să i se alăture la o plimbare până la lac, idee pe care o sugerase după ce terminaseră masa.

- Cred că este cinstit să știi, domnule Westcott, spuse ea vorbind în șoaptă, în timp ce se uită peste umăr ca să se asigure că nimeni nu o urmărise, că inima mea aparține altui bărbat.

Harry o privi surprins. La aproape orice altă domnișoară, aceste cuvinte ar fi sunat ca scrise cu majuscule... „Inima mea aparține altui bărbat.“ La domnișoara Fanny Leeson păreau un simplu fapt. Ea era foarte frumoasă și foarte independentă. Doar obrajii îi erau ușor îmbujorați.

- Nu suntem logodiți, continuă ea. Încă nu a vorbit cu *papa* pentru că n-am vrut să-i distrag atenția de la Audrey, care abia de curând s-a logodit cu vărul tău și este foarte fericită. Dar avem o înțelegere secretă.

- Atunci trebuie să-ți urez toată fericirea din lume, spuse Harry. Se uită la ea cu o licărire în ochi. Și cred că este corect să știi, domnișoară Leeson, că nu-mi caut cu adevărat o soție. Cred totuși că rudele mele caută neobosite o soție în locul meu. Sunt foarte hotărâte să mă oblige să fiu fericit.

- Oh, spuse ea, zâmbind în cele din urmă și părând și mai frumoasă decât mai înainte, știu cum este, domnule Westcott. Nu sunt rudele o adevărată grozăvie?

Împărtășiră un moment intim de umor vinovat înainte ca Bertrand, Elizabeth și Charles, viconte de Dirkson, să iasă pe terasă.

capitolul 17

Camille îi informă pe toți la micul-dejun în dimineața următoare că se duce cu Abby la doamna Taver-
nor ca să-i dea invitația la balul aniversar organizat pentru Harry.

- Și Harry ar trebui să meargă cu tine, îi sugeră bunica Kingsley. Ar fi foarte potrivit, cum voi practic ați crescut aici la Hinsford, iar doamna Tavernor a fost soția vicarului.

- Bineînțeles, spuse Harry când toate privirile se întoarseră în direcția lui.

Aparent, Abigail o întrebase pe Lydia la biserică dacă putea să-i facă o vizită împreună cu Camille, iar Lydia fusese de acord. Dar cum va reacționa când vor apărea cu el alături? Putea să i se pară o intimidare, îl refuzase ferm cu doar două zile în urmă. Dar își dorea foarte mult să o vadă, să-și dea seama singur cum se descurca în acest moment de tulburare din viața ei.

Era acasă când Harry sosi cu surorile lui. Dar nu singură.

Doamna Bailey era cu ea, iar primele minute fură ocupate de o serie de prezentări, saluturi sincere și asigurări venite din partea Lydiei că nu, vizita lor nu o deranja absolut deloc, și asigurări date de Camille că nu, doamna Bailey nu trebuia să se simtă obligată să plece din cauza lor.

- Am venit pentru că am întrebat ieri la biserică dacă s-ar putea să facem asta, explică Abby după ce doamnele se așezaseră în salon.

- Mama ne-a povestit despre prietenia ei din tinerețe cu mama ta, doamnă Tavernor, spuse Camille. A fost încântată să descopere că fiica prietenei ei locuia chiar aici. Uneori se petrec și coincidențe fericite.

- Chiar așa? Doamna Bailey zâmbi încântată ca de la o doamnă la cealaltă. Spune-ne mai multe, doamnă Cunningham!

Ceea ce Camille și făcu, cu înflorituri ale poveștii deja înflorite pe care o spusese mama lor. Firește, discuția ajunsese la subiectul Londra și la sezoanele sociale din trecut. Doamna Bailey își aminti cum fusese curtată, lucru

care se întâmplase pentru că mama ei avusese cândva o prietenie cu mama soțului ei.

- Nu că ar fi fost soțul meu când ne-am cunoscut prima dată, se înțelege, adăugă ea.

Harry stătea cu spatele spre încăpere și se uita pe ferastră, în timp ce Snowball, care părea să-l fi acceptat ca pe un prieten vechi, se așază pe una dintre cizmele lui. După un timp, când deveni evident că Lydia nu participa la discuție, el se duse să recupereze un taburet lângă scaunul ei, iar ea se aplecă să ridice cățelușa în poală.

- Este foarte rău? o întreabă el cu vocea joasă.

- O să explodeze cum se întâmplă inevitabil cu asemenea lucruri, îi spuse ea. Sunt recunoscătoare pentru ce a făcut mama ta sâmbătă și pentru ce ai făcut tu și domnul și doamna Bennington ieri la biserică. Și vă sunt recunoscătoare pentru vizita asta. Nu mă îndoiesc că toate o să influențeze părerea generală, dacă nu neapărat în favoarea mea, măcar nu împotriva mea. Dar gata, Harry! Sunt perfect în stare să-mi trăiesc propria viață. N-am nevoie de vreun alt ajutor.

- Nu mă îndoiesc, îi spuse el. Dar, Lydia, eu...

El nu mai continuă.

- Ți-am adus invitația oficială la petrecerea lui Harry, doamnă Tavernor, spuse Camille, ridicând vocea. O să fie un bal. Mi-aș fi dorit să știm că ne vom întâlni aici, doamnă Bailey. O aduceam și pe a ta. Cred că mama vrea să o lase la biserică în dimineața asta. Ne dorim cât mai mulți vecini care să ni se alătore la petrecere. O singură dată împlinește fratele meu 30 de ani.

- Lucru pentru care sunt nespus de recunoscător, spuse el.

Doamna Bailey râse cu poftă.

- Mulțumesc, spuse Lydia, luând invitația când Camille se ridică în picioare ca să i-o întindă. O să mă gândesc.

Se ridică și Abigail și își puse mânușile.

- Minunat, spuse ea, zâmbind cu blândețe. Am adus și invitația doamnei Bartlett cu noi, din moment ce locuiește chiar alături. Ne ducem să i-o dăm.

- Lydia, spuse Harry, ridicându-se în picioare și punând scaunul înapoi de unde îl luase, după ce dăm invitația - în aproximativ o jumătate de oră, presupun -, vii cu noi și poate faci o plimbare prin parc? Cu mine? Este o zi atât de frumoasă!

Nu se gândise să o invite până nu rosti cuvintele. Și ea sigur avea să spună nu. Dar la naiba, de ce să-și refuze orice fel de prietenie, când ajunseseră clar să se placă unul pe celălalt? Și totul doar ca să nu riște stupiditatea care oricum se întâmpla acum? De ce să nu fie îndrăzneți și deschiși în privința asta și să se ducă naibii cine voia să scoată un scandal de aici? Nu că ea va ajunge să vadă lucrurile așa. Iar acum probabil că o făcuse de rușine în fața soției vicarului și a surorilor lui.

- Ar fi exact ce-ți trebuie, dragă, spuse doamna Bailey cu un zâmbet liniștitor.

- Te rog să vii, spuse Abby. Cățelușă ta abia așteaptă să facă ceva mișcare.

Snowball stătea în poala Lydiei, cu spatele la ea, codița pufoasă atingându-i pieptul.

Bărbia Lydiei se înalță într-un gest încâpățânat pe care Harry începea să-l recunoască.

- O să fiu gata în jumătate de oră, îi spuse ea luându-l prin surprindere.

„De ce nu?” se gândise Lydia când o întrebase. De ce nu? Ce câștigase dacă fusese atentă la cuviință și bun-simț? Și nu era o întrebare care să aibă nevoie de răspuns.

Așa că iat-o făcând ceea ce nu făcuse niciodată în cei patru ani petrecuți în Fairfield și în peste un an de stat în căsuța ei, chiar peste drum de conac. Se afla pe proprietatea Hinsford, plimbându-se printr-un parc

în care nu mai pusese niciodată piciorul și îndreptându-se spre o casă pe care nu o văzuse niciodată. Drumul se aventura între niște copaci mari, bătrâni, dând impresia că te strecurai într-un loc fermecat, un ținut diferit de lumea exterioară.

Se afla cu maiorul Harry Westcott, la care renunțase foarte înțelept și foarte ferm – dacă nu era un cuvânt prea puternic – cu aproape o lună în urmă. Totuși, nu mergea lângă el. Era, de fapt, mai rău decât atât, pentru că mergea la braț cu doamna Camille Cunningham, sora lui mai mare. Așa cum se plimbase cu mama lui în urmă cu câteva zile pe strada principală din sat.

Foarte puține lucruri din ultimele zile aveau vreun sens pentru ea, fie din ceea ce se întâmpla dincolo de ușile ei, fie din ceea ce făcea chiar ea ca reacție la toate acestea.

Care era ideea cu Harry?

Nu era îndrăgostită de el, nu-i așa? Ei bine, bănuia că era și fusese de mult timp, dar în visurile ei, nu în realitate. Era sau ar fi trebuit să fie o mare diferență între cele două... și era doar vina ei dacă nu exista. Ea nu voia să fie îndrăgostită de nici un bărbat din lumea reală. Făcuse alegerea deliberată de a rămâne singură și a trăi independentă. Cu inima întregă.

Și-ar fi dorit numai să-i spună cineva asta și inimii ei. Nu era bine când mintea și inima nu mai comunicau între ele și nici nu mai voiau să audă una de alta. Desigur, ea nu se ajutase cu nimic când și-l luase de iubit într-o noapte memorabilă... și se străduia din greu să nu-și amintească. Ceea ce era, desigur, imposibil când era prin apropiere. Sau, de altfel, când nu era prin apropiere.

Snowball, cu un mare avans, zburda fericită pe lângă ea.

Doamna Cunningham îi povestea despre marea aventură a călătoriei cu soțul ei, nouă copii, doi câini și două

dădace, plus bunica ei și slujitoarea personală a bunicii – „ca să nu mai vorbim de toate bagajele noastre, doamnă Tavernor” –, de la Bath la Hinsford, și cum reușise să nu o ia razna. Lydia se surprinse de mai multe ori izbucnind în râs fără să vrea. Între timp, Harry mergea înaintea lor împreună cu sora lui mai mică. Vorbeau încet, dar amândoi se uitară de mai multe ori în urmă ca să zâmbească la ceva spus de sora lor.

Nu, nu avea absolut nici un rost să nu fie sinceră cu sine și să nu admită că era îndrăgostită de el, se gândi Lydia când li se întâlniră privirile la un moment dat. El zâmbea în timp ce ea râdea și i se păruse că se bucuraseră de un moment comun de bucurie sinceră. Și stomacul îi dansa, dar nu neapărat de bucurie.

Cu toate acestea, nu era nevoie să acționezi din impulsul dat de sentimente. Acțiunile omului trebuiau să se bazeze mai degrabă pe rațiune și bun-simț. Cu puțină voință, puteai restabili controlul asupra propriilor sentimente și face ceea ce știai că trebuie și îți dorești cu adevărat să faci.

Totul suna atât de... rezonabil.

Și atunci ce mai căuta aici?

Copacii deveneau din ce în ce mai puțin deși. Vedeai mult mai mult cer și mai mult soare. Era mai multă iarbă. Erau straturi de flori. Și casa.

Nu era un conac foarte amplu. Dar era măreț, atrăgător și bine amplasat, spre vârful unei pante foarte ușoare, cu o peluză întinsă în față și copaci care îl înconjurau din toate părțile, dar de la distanță suficientă încât să nu îl sufocă sau întunece, doar pentru a oferi impresia unei solitudini rurale.

Părea un loc minunat în care să trăiești, se gândi Lydia fără să stea să se întrebe ce anume voia să spună prin asta. Poate pentru că era casa *lui*. Sau pentru că unii dintre cei care stăteau aici erau afară și se auzeau strigăte, țipete și râsete de la un grup care juca crichet

pe peluză și scandări de la un cerc de copii foarte mici și cei doi adulți care îi supravegheau dinspre marginea peluzei. Un grup de oameni călare era adunat în fața grajdurilor din colțul opus al casei. Părea că urmau să plece împreună. Trei doamne în vârstă stăteau pe terasă, urmărind toată activitatea.

Ar fi trebuit să se aștepte la asta, se gândi Lydia cu strângere de inimă. Era, până la urmă, o zi perfectă pentru activități în aer liber. Dar cu siguranță intenția lui Harry nu era să o ducă direct în mijlocul mulțimii și poate chiar să o prezinte acelor doamne. O rugase să se plimbe cu el prin parc.

Totuși, chiar dacă se gândea că poate era vorba de ceva cu totul diferit, Harry se opri și se întoarse spre ea.

- Nu te pricepi cumva, din întâmplare, să arunci sau să prinzi mingea, Lydia? o întreabă el.

- Nu, spuse ea.

Deși frații ei învățaseră când ea era încă foarte mică să nu arunce mingi cu efect spre ea doar pentru că era fată. Ea executase perfect vreo câteva dintre acele mingi cu bâta de crichet înainte ca ei să o ia mai în serios.

- Tocmai bine, spuse el. Cei doi căpitani de echipă, oricare ar fi, ar ajunge probabil să arunce mingiile doar spre tine. Facem o plimbare în spatele casei? Grădinile dinspre bucătărie sunt acolo și, dincolo de ele, mai mulți copaci și ce obișnuiam să numim în copilărie „drumul prin junglă”. Nu, nu a fost gândit sau construit de nici un artist peisagist, dar poteca este întreținută și este foarte frumoasă și nu prea frecventată.

- Mi-ar plăcea, spuse Lydia.

- Ai grijă la șerpi, îi spuse doamna Bennington și cei trei frați izbucniră în râs. Harry obișnuia să urle asta când sărea la noi din spatele vreunui copac cu vreo plantă târătoare în mână. După prima sau a doua oară, am început să ne dăm ochii peste cap și să ne vedem de drum.

- Tu aveai obiceiul să scoți limba și să te uiți cruciș, Abby, spuse doamna Cunningham. Eu eram mai rafinată. Doar strâmbam din nas și făceam remarci disprețuitoare despre băieți.

Toți trei râseră din nou, iar Lydia zâmbi. Uitase vremea în care frații aveau prostul obicei de a te chinui. După dezamăgirea provocată de absența sezonului ei de debut și greșeala cumplită a căsniciei ei, ea lăsase ca amintirile din copilărie și tinerețe să se stingă.

Snowball începu să latre brusc și fioros și să se avânte cu toată forța înainte, în timp ce un mare monstru sub forma unei... creaturi se apropie în galop de ei urmărind trei fete care țipau ca din gură de șarpe. Lydia se aplecă și ridică în brațe cățelușa. Dar pe ea cine să o ridice în brațe? Și pe ceilalți? Pentru câteva momente, căzu pradă unei panici și groaze oarbe, înainte de a-și da seama că creatura era un câine mare și că fetele nu fugeau de el, ci erau mai degrabă cu el. Țipară de entuziasm când zăriră grupul Lydiei. Toți, inclusiv câinele, se opriră brusc când era la câțiva metri distanță.

- Mama, strigă una dintre fete, adresându-i-se doamnei Bennington de parcă ar fi fost la vreun kilometru depărtare, Rebecca și-a scos un dinte și Emma și-a spart un dinte. Amândouă în aceeași zi. Îți vine să crezi?

- Eu trebuia să spun, se plânse cu voce tare altă fetiță. Pentru că Emma este sora mea.

- Tata are dintele meu, strigă a treia copilă. A spus că o să-l acopere cu aur și o să-l poarte toată viața la gât pe un lanț, dar eu cred că râdea de mine. Ar fi... dezgustător să-mi poarte dintele, nu-i așa, unchiule Harry?

Cățelușa Snowball lătra și se zbătea, dornică să ajungă la monstru. Între timp, monstrul se așază pe coapsele lui uriașe, părând greoi și ușor dezechilibrat. El - ea? - gâfâia cu putere și trimise un lătrat prietenos spre posibilul atacator.

- Ia să vedem golul, Rebecca, spuse Harry, și luă bărbia copilei în mână, în timp ce ea deschise larg gura și arătă cu degetul. Hmm. Nici urmă de dinte nou încă.

- Emmei i-a dat, în sfârșit, dintele? întrebă doamna Cunningham. Nu mi-a fost dat să aud niciodată de un dinte mai încăpățânat. Sau de un copil mai supărat. La Susan a ieșit săptămâna trecută.

- Cred, spuse doamna Bennington, că voi, fetelor, v-ați lăsat bunele maniere acasă. Vă rog să faceți o reverență spre doamna Tavernor. Doamnă Tavernor, aceasta este fiica mea, Katy. Ea arătă spre copila care spusese povestea de la început. Aceasta este Alice Cunningham, sora Emmei. Și a lui Susan. Sunt gemene. Iar fetița care tocmai și-a pierdut dintele este Rebecca Archer.

- Lady Rebecca Archer, spuse Alice Cunningham... și chicoti. Tatăl ei este un *duce*. Ducele de Netherby.

- Câinele este Beauty, adăugă doamna Cunningham. Soțul lui Abby i-a spus așa în glumă când era micuță, dar a ajuns să se potrivească cu numele după ce a crescut.

Urmă un cor de „Bună ziua, doamnă Tavernor” de la cele trei verișoare, care păreau să aibă cam aceeași vârstă. Făcură o serie de reverențe.

- Sunt încântată să vă cunosc, spuse Lydia.

- Câinele tău arată ca un ghem de lână pufoasă, spuse Rebecca Archer. Este dulce. Pot să-l mângâi? Mușcă?

- Cățelușa mea nu mușcă, spuse Lydia. Și îi place tare mult să facă gălăgie.

Toate cele trei fete se înghesuiră să mângâie cățelușa. Râseră bucuroase când Lydia le spuse cum o chema.

- Arată ca un bulgăre de zăpadă, spuse Katy Bennington. Ce amuzant!

- M-a lins pe mână, spuse Alice Cunningham și și-o trase cu un chițait. Hai să vezi dintele Emmei, mamă! Poți veni și tu, mătușă Abby. Și tu, unchiule Harry. Tu vrei să-l vezi, doamnă Tavernor?

- Eu și doamna Tavernor mergem la o plimbare, spuse Harry. Venim să admirăm dintele mai târziu. Și pe al Rebeccăi dacă insistă și dacă tatăl ei nu l-a acoperit deja cu aur. Doamnă Tavernor? Făcu un pas înainte să o ia pe Snowball de la ea. Gata, cățelușo! Știm că ești o mare războinică, dar s-ar putea să o sperii pe biata Beauty dacă te las jos. Îi oferi Lydiei brațul liber. Abia îmi recunosc casa, spuse el în timp ce se îndepărtară. A fost luată cu asalt. Unul surpriză, aș putea să adaug. N-am bănuț nimic. Câtă naivitate din partea mea!

- Te deranjează? îl întrebă ea.

El oftă și apoi chicoti.

- Îi iubesc foarte mult pe toți, spuse el. Și apreciez că au făcut un efort aproape herculeean ca să planifice surpriza și să bată drumul până aici doar ca să mă ajute să-mi sărbătoresc ziua de naștere. Camille a făcut să pară că drumul lor a fost amuzant când ți l-a descris adineauri, dar în realitate trebuie să fi fost - ei bine - de coșmar? A venit toată lumea. Toată familia. Fără excepție. Chiar și bunica de 80 de ani și cealaltă care este destul de apropiată ca vârstă. Le sunt foarte recunoscător.

- Dar? întrebă ea.

Se îndepărtară de drum când păru aproape inevitabil să mai întâlnească alți oameni. O conducea spre latura estică a casei.

- Nu există un *dar* răspicat, spuse el. Toate astea pot părea ridicol de extravagante pentru o simplă aniversare de 30 de ani. Toată lumea face 30 de ani, dacă are noroc să trăiască destul. Dar este mult mai mult decât atât când vine vorba de familia mea. Își doresc cu disperare toți să se revanșeze față de mine. Se uită la mine și mă văd prins în mijlocul celor întâmplare acum zece ani. Eu am fost cel care a suferit cel mai evident. Am pierdut totul... titlul, proprietățile, averea, legitimitatea, ultimul dram de respect pe care îl mai aveam pentru tata. Mi-am pierdut poziția de cap al familiei. Capacitatea de a apăra

și de a avea grijă de mama și de surorile mele. Și apoi am plecat la război și am fost rănit cumplit de câteva ori. Chiar am fost trimis în Anglia o dată ca să-mi revin, ajungând aici cu friguri și cu mintea aproape țăndări. Am fost la un pas de moarte la Waterloo și, până la urmă, am fost adus înapoi aici... bolnav, slăbit și sărac lipit pământului, cu excepția jumătății de solde la care se poate aștepta un ofițer.

El se opri și zâmbi spre Lydia.

- Familiei nu i-a fost doar milă de mine, continuă el. Nu doar că au simțit că trebuie să mă ia sub oblăduirea și grija lor comună. S-au simțit *vinovați*. De parcă tot ce se întâmplase fusese cumva din vina lor. Tata a fost *fiul* bunicii și *fratele* mătușilor mele. Ele s-au învinovățit pentru cum a ajuns să fie tata ca om, chiar dacă nu aveau ce să facă pentru a-l împiedica să devină ticălosul care a fost. Alexander s-a învinovățit că a moștenit ceva ce trebuia să fie al meu, chiar dacă a lăsat să se priceapă limpede de la bun început că nu-și dorea absolut nimic din toate astea. Anna s-a învinovățit că era singurul copil legitim al tatei - de parcă ar fi putut să evite cumva asta - și că a moștenit totul. Chiar și Hinsford.

- Mi-ai zis la un moment dat că nu este al tău, spuse Lydia.

- Ea a încercat de mai multe ori să mi-l dea și a insistat să-mi dea și un sfert din avere, spuse el. Dar eu am refuzat ferm. Totuși, când mă gândesc la asta acum, poate că mândria m-a făcut să fiu crud. Este crud să respingi un cadou oferit cu dragă inimă. Sensibilitățile familiei mele au fost alinate de căsniciile fericite ale mamei și ale surorilor mele. Dar am mai rămas eu.

- Și urmează să faci 30 de ani, spuse ea.

- Tocmai.

El se opri o clipă și o lăsă pe Snowball jos ca să meargă pe lângă ei.

- Și încă locuiești aici, la țară, spuse ea. Neînsurat și fără copii.

- Și, prin urmare, după părerea lor, nu o să trăiesc fericit până la adânci bătrâneți, spuse el. Și încă nu se pot ierta pentru greșeli pe care nu le-au comis. Nu le port vreo pică, Lydia. Mă iubesc prea mult. Și eu îi iubesc pe ei.

- Dar, spuse ea, și râse.

- Dar, încuviință el și oftă... și apoi râse la rândul lui.

- Copiii ți se par săcâitori? îl întrebă ea.

- Nu. El o privi oarecum surprins. De ce să mi se pară? De cele mai multe ori, mi se par o încântare, iar când nu este cazul, sunt responsabilitatea părinților lor, nu a mea. Eu mă aleg cu tot ce este mai bun din ambele lumi.

- Văzând aceste trei fetițe, verișoare care par să aibă cam aceeași vârstă, mi-am amintit cât îmi doream să am o soră când eram mică, spuse ea. Deși m-aș fi mulțumit și cu o verișoară sau două.

Ajunseseră deja în spatele casei și se opriseră câteva clipe ca să privească spre grădină. Florile de primăvară, probabil cele care erau menite pentru casă, se desfășurau pe jumătate din spațiu și erau o încântare pentru privire. Legumele, multe ieșind deja din pământ, se aliniau în straturi îngrijite de partea cealaltă. Snowball, care plecase hotărâtă în recunoaștere, adulmeca rădăcinile unui strat de brândușe.

Lydia simți că începe să se relaxeze. Până când Harry se apucă să vorbească din nou.

- Lydia, întrebă el, tu de ce nu ai avut copii?

Ea încremeni. El cunoștea motivul. Nu? Ea se întrebase, dar... Oh, cu siguranță, el înțelesese adevărul.

- Uneori nu se poate, spuse ea.

- Scuză-mă, spuse el aproape în același timp. Eu... nu aveam dreptul să te întreb asta.

O luară iar din loc și se strecurară pe drumul care serpuia de-a lungul grădinii, spre copacii din depărtare. Lydiei îi era greu să respire normal.

- Am hotărât să nu fim nici măcar prieteni, spuse el, părănd să treacă la un alt subiect.

- Da, încuviință ea.

Deci de ce se aflau aici?

- Ceea ce a fost absolut absurd din partea noastră, continuă el. Mi-a fost dor de tine cât ai fost plecată. Deși nici nu mi-am dat seama că ai plecat. Când nu mi s-a deschis ușa de două ori în acea zi, am presupus că vrei să mă eviți și ți-am respectat dorința. Am stat departe de sat. Nici măcar n-am fost la slujbele de Paște la biserică. Dar mi-a fost dor de tine, Lydia.

În mod pervers - cu totul pervers - se simți rănită că el nici măcar nu știuse că ea mai era sau nu prin preajmă.

- Nu este de mirare că n-ai știut că sunt plecată, spuse ea. În urmă cu doar câteva săptămâni abia știai că exist. „Oh, cuvinte meschine, Lydia.”

- Pentru că te-ai ascuns intenționat, îi spuse el. Chiar dacă ieșeai pe undeva, te-ai făcut aproape invizibilă. A fost o performanță remarcabilă.

- Și, evident, una necesară, spuse ea cu asprime. La fel ca plecarea mea pentru câteva săptămâni după... ei bine, după ce am convenit să nu ne mai vedem. Tu ai venit oricum. *De două ori*. Ascunderea mea deliberată, cum îi spui tu, și plecarea mea la tata pentru câteva săptămâni au împiedicat să se întâmple una ca asta.

- Asta fiind faptul că te-am vizitat din nou după ce ai fost atât de nedrept marginalizată din cauza unor bârfe, presupun, spuse el, și te-am cerut de soție ca să te feresc de asta... și am stat lângă tine cu sora mea și soțul ei la biserică ca să se înțeleagă că suntem cunoștințe, chiar dacă doar atât, și că te-am convins azi să vii la plimbare cu mine în parc. Tot ceea ce ți s-a întâmplat în ultimele

zile este vina mea. Totuși, din câte îmi amintesc, Lydia, tu ai sugerat să devenim iubiți.

- Oh! exclamă ea rănită. N-am sugerat așa ceva. Tot ce-am făcut a fost să te întreb dacă te simțai vreodată singur.

- Ai spus mult mai mult decât atât, fata mea, îi spuse el, chiar dacă n-ai reușit să ducă până la capăt ce începuseși să spui.

Gata! Se simțea absolut îngrozită. Și cum îndrăzneala să-i amintească? Nu era un gentleman. Lydiei îi părea rău că îl considerase vreodată așa.

- Nu-s nici fata ta, nici a altcuiva, maior Westcott, spuse ea. Nu sunt o *fată*. Am 28 de ani.

- Iar eu nu sunt maior, spuse el. Sunt domnul Westcott, dacă trebuie neapărat să fie atât de ridicol ca să mi te adresezi formal, după tot ce a fost între noi.

Iată... Nu era deloc un gentleman.

- Nu sunt fata ta, domnule Westcott, repetă ea. Și ți-aș fi recunoscătoare dacă te-ai întoarce și m-ai duce acasă. Mai bine, mă duc eu acasă. N-am să mă pierd până la căsuța mea.

El îi lipi mâna de corpul lui, în timp ce ea încercă să se elibereze din brațul lui. Și avu impertinența de a... izbucni în râs.

- Prima noastră ceartă, spuse el. De unde a mai venit și asta? Mă întreb. Dar crezi oare că înseamnă că suntem prieteni, la urma urmei, Lydia?

Bărbatul era dus cu capul.

- Prieteni? spuse ea. Prieteni? Harry, ești... ești... absurd.

- Da, nu-i așa? spuse el cu un zâmbet larg. Și acum sunt Harry, nu-i așa?

- Dar bănuiesc că eu sunt încă o *fată*, spuse ea, refuzând să se potolească. Îmi dai mâna înapoi, te rog?

- Lydia, spuse el fără să-i dea drumul, ești foarte mult o femeie.

Își rosti cuvintele cu o voce catifelată, om enervant. Simți cum vocea lui îi învăluie trupul, pe dinăuntru și pe dinafară, până când îi ajunse spre genunchi și aproape îi lăsă fără vlagă. Cum îndrăznea? Ea se uită indignată la el.

- Foarte mult, spuse el cu aceeași voce. Iartă-mă! Nai sugerat explicit să fim iubiți.

- Dar știi foarte bine că am făcut asta *implicit*, spuse ea. Și nu a fost *explicit* doar pentru că mi-am pierdut curajul. Nu mai contează. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat oricum. Dar dacă ești un gentleman, o să dai uitării totul.

- Cu toate astea, ce este amuzant la memorie, spuse el, este că nu poți să o stăpânești mereu sau să-i dai ordine după bunul-plac, nu-i așa? Poate că ai dreptate, totuși. Poate că nu sunt un gentleman. Dacă vrei să pleci acasă imediat, te însoțesc. Dar, te rog, ai vrea să te plimbi „prin junglă” cu mine? Să ne răzgândim și să fim prieteni până la urmă, nu-i așa? Nu trebuie să fim iubiți. Cumva varianta asta nu a mers când am încercat, nu-i așa?

Ea închise ochii pentru o fracțiune de secundă și trase adânc aer în piept. Snowball se tot avânta înainte, dornică să ajungă mai departe, iar Harry stătea aici, invadându-i spațiul și conștiința. Iar ea își dorea cu disperare ca ei să fie din nou prieteni, cum fuseseră înainte de a recunoaște pericolul inevitabil al posibilității de a se vedea în privat și de a încerca să-l evite. Doar ca să facă dragoste cu el... și apoi să-l trimită la plimbare.

Mintea ei era o involburare agitată de confuzie și contradicții... la fel cum fuseseră acțiunile ei cu câteva săptămâni în urmă.

Ea râsuflă apăsător.

- Numai dacă poți să promiți că nu o să fie șerpi, spuse ea și deschise ochii.

- Dacă văd vreunul, spuse el, îl înșfac iute și-l țin la o distanță sigură de tine înainte să te pun în gardă.

Ea râse. Oh, cum să nu râdă când ochii lui îi zâmbeau așa cum făceau acum?

Merseră mai departe, fără să vorbească. Dar era o tăcere ciudat de prietenoasă. Afară era într-adevăr destul de cald. Soarele strălucea de pe un cer senin. Se simțea o mică adiere în aer. Poate va sufla în depărtări bărfa aceea stupidă. Și chiar era stupidă. Nu înțelegea acum de ce nu râsese pur și simplu de doamna Piper când se întâlniseră și nu ignorase toate celelalte lucruri în ultimele zile.

Poate că, într-adevăr, povestea stătea să explodeze. Doamna Bartlett apăruse la ușa ei din spate foarte devreme în această dimineață cu două brișe proaspăt scoase din cuptor. Ar fi putut să plece acasă împreună de la biserică, îi spusese ea Lydiei, dar doamna Tavernor dispăruse deja când ieșise și ea. Se spunea că mama doamnei Tavernor fusese cândva prietenă bună cu Lady Riverdale, care acum era Lady Dorchester, deși doamna Bartlett încă se mai gândea la ea ca fiind Lady Riverdale, pentru că doamna locuise aici atâția ani. Dar... era adevărat?

Brișele calde jucaseră rolul unei rămurele de măsline, înțelesese Lydia. Care se datorase în întregime mai degrabă poveștii false pe care o spunea Lady Dorchester decât vreunei încrederi în buna-cuviință a Lydiei. Chiar și așa... Ei bine, o rămurică de măsline era o rămurică de măsline.

Lesă lui Snowball i se înfășurase cumva printre picioare, iar Harry se opri ca să o descurce. Când se ridică din nou și își continuă plimbarea, mâna ei nu mai era trecută prin brațul lui, observă Lydia. Era în mâna lui fără mânășă, iar degetele le erau împletite. Ea nu făcu nici o mișcare pentru a-și retrage mâna și nu spuse nimic. Dar se simțea foarte... intim. Aproape afectuos.

Își reluară drumul în tăcere spre copaci și aleea care se furișa printre ei.

capitolul 18

Harry se gândise uneori să facă o plimbare cum trebuie prin sălbăticia din spatele casei, un loc cu o grotă și foișoare, puncte de observație, unde aveai mereu ceva la care să te uiți, arbuști în floare, poate chiar un turn de veghe, pentru că pădurile nu se aflau pe o întindere înaltă care să ofere priveliști uluitoare ale peisajului din jur.

Dar venea aici și descoperirea că îi plăcea frumusețea neprihănită și singurătatea acestui loc exact așa cum era el. Ramurile copacilor se întâlneau pe alocuri deasupra capului și scăldau poteca accidentată într-o strălucire delicată și verde, fără a ascunde pe deplin cerul. Sunetele nu ajungeau până aici, cu excepția trilurilor de păsări, care păreau amplificate. Plutea mereu în aer un parfum specific de verdeață și pământ. Și chiar dacă în cea mai mare parte a anului culoarea predominantă era verdele, acum vedeai un covor nesfârșit de clopoței printre copaci. Se simțea mereu la ani-lumină distanță de civilizație când venea aici. Departe de lupte, măcel și haos. Și coșmaruri. Și sentimentul enervant, care îl asalta atât de des în ultimele zile, că ar fi trebuit să facă ceva cu viața lui. Aici nu trebuia să facă nimic. Putea doar să fie pur și simplu.

Poate că asta era cea mai bună și mai trainică dintre lecțiile pe care le putea învăța din viață.

Grădinarii făceau o treabă bună pentru a se asigura ca poteca să fie curățată de inevitabilele rămășițe pe care le lăsa în urmă înlănțuirea anotimpurilor. Dădeau laoparte pietrele mari care mai ieșeau la suprafață din când în când, aproape ca prin minune ca să-i împiedice pe neinițiați, tăiau ramurile care atârnavă prea jos și tufărișul care căuta mereu să invadeze cărarea.

Câinele Lydiei găsi aici multe lucruri pe care să le adulmece și la care să latre. Erau plante de mirosit și trunchiuri de copaci de marcat și tot felul de foșnete

și trosnete de crengi, în timp ce fauna sălbatică nevăzută își vedea de treabă nestingherită. Și cum nu se grăbeau, Harry se oprea de fiecare dată când Snowball o făcea. Încă o mai ținea de mână pe Lydia. O luase aproape fără să se gândească, după ce descurcase lesa cățelușei cu câteva clipe înainte. Iar ea nu și-o retrăsese. După câteva momente, își împletise degetele cu ale ei. Era firesc ca ea să fie aici cu el, de parcă prietenia lor s-ar fi consolidat cumva în săptămânile de când o încheiaseră oficial.

Nu mai vorbiseră câteva minute, un alt semn, cu siguranță, că măcar erau prieteni. Nu se simțea deloc incomod din cauza tăcerii care se așternuse între ei și simțea că același lucru era valabil și pentru ea. Doar o conștientizare sporită.

„Primejdie“, se puse singur în gardă. Dar poate că era deja prea târziu. Nu. Era deja prea târziu. Dar nu trebuia să acționeze bazându-se pe propriile sentimente, nu-i așa?

Snowball lătra la un măcăleandru care îndrăznise să aterizeze pe ramura unui copac, chiar deasupra lor ca să fredoneze un cântecel. Pasărea se opri și zbură, poate pentru a găsi un public mai recunoscător în altă parte. Câinele adulmecă atent marginea potecii înainte de a se duce mai departe, cu boticul încă în pământ. Nu că boticul ei ar fi fost vreodată prea departe de pământ, firește, lăbuțele ei fiind atât de scurte, că păreau aproape inexistente. Cerceta orice ca un bulgăre de zăpadă care se rostogolește pe alee, atașat în mod bizar la o lesă.

Harry își întoarse capul ca să-i zâmbească Lydiei și își dădu seama cât de aproape erau unul de altul în spațiul restrâns al cărării. Brațele lor erau drepte de-o parte și de alta a corpurilor, cu degetele împletite. Umerii li se atingeau. Chipul ei era oarecum umbrat sub borul bonetei. Dar o rază de soare i se odihnea pe nas și pe gură... gura aceea minunată, mare și ademenitoare pe care o observase din prima secundă în care începuse să o observe. Ochii ei îi întâlneau direct pe ai lui.

O sărută.

Și ea îl sărută înapoi.

Amândoi își ținură buzele închise. De parcă nu ar fi fost decât prieteni.

Dar prietenii se sărutau pe gură?

El aruncă o privire în jur înainte de a o lipi de trunchiul unui copac și de a trece lesa lui Snowball peste o creangă joasă. Se sprijini cu mâinile de trunchiul de-o parte și de alta a capului Lydiei și își lăsă corpul să se lipească de al ei. Ea închise ochii scurt timp, iar el o văzu și o simți cum trage încet aer în piept. Nu încercă în nici un fel să-l alunge.

- Lydia, murmură el.

Și închise ochii și îi revendică gura cu a lui... deschisă de data asta. Își strecură un braț peste umerii ei, iar pe celălalt în jurul taliei, și își trecu limba peste buzele ei până ce ea le întredeschise. Simți carnea fină și umedă dinăuntru și își lăsă limba să exploreze misterele gurii ei.

Nu mai fusese niciodată îndrăgostit. De vreo câteva ori în trecutul lui îndepărtat, avusese impresia că ar fi fost. Fusese cu femei, mai ales în anii petrecuți în armată. Îi plăcuse și le respectase pe toate, fără excepție. Dar dragostea nu fusese niciodată implicată în poveste.

Nu așa. La un moment dat, în ultima lună, când atenția lui nu mai era atât de încordată sau poate că fusese cu adevărat atent în noaptea aceea, ea devenise totul pentru el. Femeia pe care o dorea mai presus de orice. Motivul pentru depresia neliniștită din ultimele săptămâni, când evitase să treacă pe lângă căsuța ei și să se ducă la biserică sau oriunde ar fi putut să o întâlnească atâta vreme cât fusese plecată.

- Lydia, murmură el din nou pe buzele ei.

Ea îl cuprinse în brațe. Trupul ei era lipit de al lui, până la genunchi. Era zveltă, flexibilă, caldă, frumoasă, iar el vibra și o dorea cu disperare. Își lăsă mâna să alunece peste șoldurile ei ca să o apese mai ferm

pe mădularul lui. O dorea. Așa cum o dorise în fiecare zi în ultima perioadă. Așa cum sigur o va dori fiecare zi pentru tot restul vieții. Nu doar cu această dorință senzuală copleșitoare, ci în toate felurile posibile și imposibile. Doamne, cât o dorea!

- Harry, murmură ea. Câteva clipe mai târziu îi spuse numele din nou, dar mult mai apăsător. Harry.

Ea își pusese mâinile între ei și se împinse suficient în pieptul lui pentru a-l face să-și dea seama că își dorea să facă un pas înapoi. Cu toate acestea, nu împingea tare și nu părea nici supărată, nici furioasă. Ochii ei uriași și visători erau pierduți într-ai lui cu o dorință care o oglindea pe a lui.

Își întoarse mâinile pe șoldurile ei, se trase ușor în spate și se strădui să-i zâmbească.

- Vezi, spuse ea, am crezut că puteam să fim iubiți și să ne bucurăm unul de altul. A fost teribil de naiv din partea mea. Pentru că, atunci când s-a întâmplat, a fost mult mai mult decât o simplă plăcere. Am fost cuprinsă de o explozie fizică de senzații și emoții puternice. A fost stupid din partea mea să nu fi înțeles asta înainte de a se întâmpla.

Dar cum să nu-și fi dat seama? Fusese căsătorită. Câțiva ani buni. Cu un bărbat de care recunoscuse că se îndrăgostise lulea. Cu siguranță înțelesese că orice relație intimă aducea cu ea mai mult decât o simplă plăcere. Doar dacă... El căutase o confirmare mai devreme când întrebase de ce nu avea copii. Și pentru o clipă, înainte de a-i da un răspuns, ea încremenise.

- A fost toată carnalitatea asta cumplită, adăugă ea.

Cumplită? Sensul figurat era *groază ademenitoare*. Sau vorbea la propriu? Îi provocase mai degrabă groază decât plăcere în noaptea aceea? Și *carnalitate*? Nu se așteptase la asta? Se așteptase doar la o plăcere superficială?

- Vreau să fiu liberă, Harry, îi spuse ea în timp ce el își lăsa brațele să cadă și se mai îndepărtă cu un pas. Este

ceea ce am hotărât după moartea lui Isaiah și nu mi-am schimbat decizia de atunci. Încruntarea ei se adânci. Ar fi o prostie să am vreo șovăială acum doar din cauza nebuniei care s-a dezlănțuit. Nu accept să fac ceva ce nu vreau.

El își întinse brațele pe lângă corp.

- Ești liberă, Lydia, spuse el, chiar dacă îți simți inima - sau altceva înăuntrul lui - grea, în timp ce îți roști cuvintele. Nu trebuie să te lași intimidată de doamna Piper și de adeptii ei. Și cu siguranță nu o să fii intimidată în vreun fel de mine.

Cățelușa Snowball lătra, sărea și trăgea de lesă, înnebunită să plece pe urmele creaturii sălbatice care nimicea niște crenguțe undeva printre copacii aflați de cealaltă parte a potecii. Lydia se întoarse dinspre el și dezlegă lesa câinelui, apoi o luă la pas cu ea înainte.

Harry o ajunse din urmă și merse umăr la umăr cu Lydia, cu mâinile strânse la spate. Dragostea nu putea să fie lacomă sau posesivă dacă voia să fie demnă de acest nume, își spuse el. Cu toate acestea, fu nevoit să apeleze la fiecare dram de voință ca să nu o implore și să încerce să o convingă. Ea alesese libertatea și independența după moartea soțului ei și de atunci rămăsese neclintită în această alegere, deși își recunoscuse uneori singurătatea și dorința de a-și lua un iubit... pe el. Și chiar o făcuse. O dată.

Merseră din nou în tăcere. Dar ceva mai departe se afla o băncuță de lemn pe o parte a cărării, singura de pe tot drumul. Grădinarii se ocupau mereu să o întrețină cât mai curată, fără să lase putregaiul sau mușchiul să-și facă de cap. În copacii din față se căsca un gol care dezvăluia o priveliște în diagonală spre colțul de est al casei și până la pavilionul de vară, dar și un colțișor de sat și o frântură din peisajul care se desena în spatele acestuia. Era un loc plăcut în care să stai vara, fie citind o carte, fie pur și simplu bucurându-te de priveliște.

Lydia se opri lângă ea, deși nu dădu să se așeze. În schimb, își sprijini mâinile în spate, cu lesa încă prinsă de una dintre încheieturi.

- M-ai întrebat de ce nu am copii, spuse ea.

Nu ar fi trebuit să întrebe.

- Nu-mi datorezi o explicație, spuse el.

Și deodată, nu-și dori să audă de dezamăgiri lungi de luni și ani în șir, sterilitate sau - mai rău - sarcini pierdute. Era cât pe ce să schimbe subiectul și să arate spre verișoara lui Jessica, care se apropia de pavilionul de vară cu Gabriel, Abby și Gil. Dar ea începu să vorbească.

- Nu am avut copii, spuse ea, pentru că n-a existat niciodată șansa ca asta să se întâmple. Niciodată.

El închise gura. Ce naiba însemna asta? „Înseamnă exact ceea ce crezi tu că înseamnă, Harry.” Lucrurile pe care le observase în noaptea aceea nu fuseseră un simplu fruct al propriei imaginații.

El privea în jos, cu ochii fixați spre pământul din fața băncuței. Dacă observase că aici puteau admira o priveliște, nu lăsă să se vadă.

- Mi-a spus că mă iubește, spuse ea. Înainte să ne căsătorim. Și după aceea, de mai multe ori. Tot restul vieții lui, de fapt. Cred că vorbea serios. Isaiah nu spunea minciuni. Doar că nu era genul de dragoste la care mă gândisem eu. Mi-a explicat în... în ziua nunții noastre. Noaptea nunții, de fapt. Voia să fiu mai mult decât o soție, mi-a spus el, cu înflăcărea aceea mistuitoare din ochii și din vocea lui care mă atrăsese atât de mult. Voia să fiu ajutorul lui. A fost cuvântul pe care l-a folosit mereu când vorbea despre mine după aceea. Voia să fim împreună slujitorii Domnului. Voia să ne dedicăm timpul și energia, jurământul pe care ni-l făcuserăm unul altuia în acea dimineață, toată viața noastră, Domnului. Dacă exista un lucru pe care îl admira la credința română, mi-a zis, acela era celibatul preoților. Dar el credea că, de fapt, la noi putea să fie chiar mai bine decât atât

pentru că ar fi însemnat că un bărbat, dar și o femeie, simțirea unui bărbat, dar și a unei femei se reuneau sub forma unui cuplu căsătorit.

Doamne sfinte!

- A vrut să ne dedicăm unei căsnicii a celibatului, spuse ea. De fapt, a decis că asta o să facem.

Urmară câteva momente de tăcere deplină. Ei bine, nu chiar. Măcăleandru' acela, sau poate vreo pereche a lui, cânta de mama focului de undeva de printre copaci, nu foarte departe. Din fața casei se auziră țipetele copiilor care se jucau.

- Nu a discutat cu tine despre asta înainte de căsătorie? o întreabă el. Chiar dacă a fost ceva care ți-ar fi afectat dramatic întreaga viață?

- Isaiah nu discuta niciodată nimic, spuse ea. Hotăra, apoi comunica decizia. Cu toți oamenii și în toate aspectele. Vorbea și acționa din... dragoste și devotament față de Dumnezeu. Vorbea ce credea sincer și cu tărie. Dar nu accepta să i te opui. N-a fost niciodată nevoit să o facă. Nimeni nu s-a certat vreodată cu el. Din cauza... carismei lui.

- Tu nu te-ai certat? întreabă el.

- Nu, bineînțeles că nu, spuse ea. Eram tânără și naivă. Crescusem mai ales sub despotismul binevoitor al tatălui și al fraților mei. Chiar în acea dimineață - adică în ziua nunții mele - am promis să-l onorez și să mă supun bărbatului cu care mă măritam. Bărbatul pe care îl iubeam din toată inima. Și nu cred că am înțeles atunci pe deplin ce însemna. Când am înțeles, eu... Ei bine, nimeni nu s-a certat cu Isaiah. Credeam că trebuia să aibă dreptate. Am încercat să-mi însușesc viziunea lui despre viață și serviciul în slujba lui Dumnezeu. Am crezut că... dorințele mele erau un simplu egoism. Chiar un păcat.

Ea coborî bărbia și plânse.

Harry îi luă lesa din mână și o înfășură peste bara de jos a spătarului de la băncuță. O luă pe Lydia în brațe

și îi eliberă panglicile de la bonetă. Aruncă boneta pe băncuță și îi așază fața pe umărul lui.

Doamne, Dumnezeu! ce să mai spui?

Dumnezeule!

Nu se înșelase. Fusese *virgină*.

O sărută pe creștet și își întoarse capul ca să-și odihnească obrazul pe părul ei.

- Lydia, murmură el. Ești liberă acum. Ești liberă, iubirea mea.

Dintr-odată, el îi înțelese hotărârea absolută de a rămâne așa, de a nu-și mai ceda niciodată libertatea unui bărbat, chiar și unuia care susținea că o iubește. Chiar și unuia pe care îl iubea. Mai ales unuia pe care îl iubea.

I se păruse posibil să-și ia un iubit și să se bucure de o plăcere simplă și fără complicații alături de el. „Ce naiv din partea mea”, spusese ea.

Ah, Lydia!

Își îngropă fața în părul ei și fu nevoit să înghită de mai multe ori ca să nu plângă cu ea. După o vreme, ea tăcu, dar nu încercă imediat să se îndepărteze de el.

- Îmi doream din inimă un copil, spuse ea în cele din urmă pe umărul lui.

El o legănă în brațe.

- Sau așa credeam, spuse ea. Dar am descoperit că îmi doresc mai mult libertatea.

Era inutil să-i spună că le putea avea pe amândouă. Cu el. Pentru a descoperi că putea să fie la fel de liberă pe cât era acum împreună cu el - ba mai mult, căci n-ar fi fost limitată de codul rigid pe care societatea îl impunea unei văduve care locuia singură într-un sat din Anglia - trebuia să aibă o încredere colosală.

În el.

Dar de ce să aibă încredere în el? Era un bărbat.

- Îmi pare foarte rău. În cele din urmă, se îndepărtă de el și căută într-un buzunar o batistă. Se șterse la ochi,

își suflă nasul și puse batista la loc înainte de a ridica privirea spre el. Trebuie să arăt groaznic.

- Ei bine, lasă-mă să văd! Își înclină capul într-o parte și o privi cu un ochi critic. Ochi roșii. Obraji roșii. Nas roșu și lucios. Cu părul lipit de cap. Da, arăți groaznic.

Ea zâmbi, apoi râse.

- Măcar ești sincer, spuse ea.

- Mereu, îi spuse el. Cu tine, mereu, Lydia. Părul ți s-a lipit de cap și este ciufulit. Ești frumoasă.

- Nu chiar mereu sincer, protestă ea și râse din nou.

- Ba da, îi spuse el. Mereu. Îmi pare rău că am insistat. Dar nu îmi pare rău că știu. „Mă bucur că a murit.” Se opri înainte să o spună cu voce tare, dar o gândi foarte explicit și fără nici o vinovăție. O să existe dragoste pentru tine. Genul de dragoste care ți s-a refuzat când erai mai tânără. O să fie dragoste, Lydia. Și încredere. Și libertate. Și, cu siguranță, copii. Dar nu încă. Nu până nu te simți pregătită.

El îi întinse boneta. O privi în timp ce și-o puneă și își lega panglicile sub bărbie. Câinele părea să fi adormit în căldura unei raze de soare.

- Ești un om bun, Harry, spuse ea, uitându-se din nou la el. Ai fost mereu bun?

- Întreabă-le pe surorile mele, spuse el. În orice caz, răspunsul este nu. Eram un tânăr foarte egoist. În timp ce mama și surorile mele s-au îmbrăcat în negru și și-au limitat cu respect toate activitățile sociale după ce tata a murit, deși nu merita nici măcar o zi de doliu, eu mi-am pus o banderolă neagră și am început să petrec ca un nebun. Fiecare pierde-vară din Londra îmi era cel mai bun prieten. Eram conte de Riverdale și un om foarte bogat. Mă întreb adesea ce s-ar fi ales de mine dacă nu s-ar fi descoperit adevărul despre obârșia mea și n-aș fi rămas fără nimic. Cred că deveneam un demn succesor al tatălui meu. Uneori, ce pare să fie cel mai cumplit lucru care ni se întâmplă se dovedește, de fapt, a fi cel mai bun.

- Cred că, în esență, caracterul omului este mai puternic decât situațiile pe care le întâlnește, Harry, spuse ea. Eu cred că ai fost mereu un bărbat decent și atent... și un băiat la fel. Cred că bunătatea este ceva care face parte din tine. Eras foarte tânăr când s-a întâmplat.

- 20 de ani, spuse el. Asta e o scuză?

- Da, spuse ea. Este. Iartă-te!

- Fața ți-a revenit la normal, îi spuse el. Este tot frumoasă, așa că nu trebuie să-ți faci griji.

Ea râse din nou.

- Iar tu ești și foarte absurd, spuse ea.

- Îmi place să te văd râzând, îi spuse el și ridică din umeri. Asta e probabil o întrebare stupidă. Dar ai vrea să vii să-mi cunoști bunicile? S-ar putea să mai fie pe afară. Dacă nu, probabil că sunt în salon, căci nici uneia nu-i place să recunoască nevoia unui pui de somn după-amiaza. Oricum, nu la adunările de familie. Și nu când sunt împreună ca să se ia la întrecere una cu alta. Ele știu ce s-a întâmplat cu tine. Știu că te-am cerut de soție, iar tu ai refuzat. Nu s-au întors să se uite la tine când au trecut mai devreme prin preajmă, dar sunt sigur că te-au văzut foarte bine.

El fu surprins să vadă că ea cumpăni câteva clipe.

- Da, spuse ea. Mi-ar plăcea. Mulțumesc.

N-ar fi trebuit să fie surprins. Lydia chiar avea coloană vertebrală.

capitolul 19

Secretul ei întunecat ieșise în sfârșit la lumină, se gândi Lydia în timp ce o luară de-a lungul potecii, acum ușor înclinată în jos. Secretul ei întunecat, ciudat, care i se păruse întotdeauna puțin rușinos. De parcă nu era suficient de femeie cumva. Și Harry nu știuse. Nu fusese evident pentru el în noaptea în care făcuseră dragoste. Poate că bănuise, dar nu știuse.

El nu spusese nici un cuvânt prin care să-l condamne pe Isaiah. Nici nu o ridiculizase pentru că își acceptase soarta cu atâta blândețe preț de șase ani de căsnicie. O ținuse în brațe. Totuși, în loc să o asigure că avea un refugiu în brațele lui puternice de bărbat, că o va proteja și că va avea grijă de ea pentru tot restul vieții, îi amintise că acum era liberă. Apoi, în loc să o asigure că nu arăta deloc rău după accesul ei de plâns, recunoscuse în fața ei că arăta ca un mic dezastru, dar oricum îi spusese că era frumoasă. O făcuse să râdă. Cu intenție.

Menționase încrederea.

„O să fie dragoste, Lydia. Și încredere. Și libertate.”

Vorbise mai mult despre efectul pe care descoperirea ilegitimității lui îl avusese asupra lui la 20 de ani. „Uneori, ce pare să fie cel mai cumplit lucru care ni se întâmplă se dovedește, de fapt, a fi cel mai bun.” Împărtășise ceva dureros din propria viață, bănuia ea, pentru a-i distra atenția de la durerea care o încerca. Sau pentru a-i aminti că toată lumea suferea de-a lungul vieții. Nimeni nu era imun la asta. Și poate pentru a-i aminti că suferința avea un sfârșit.

„O să fie dragoste, Lydia. Și încredere. Și libertate. Și, cu siguranță, copii. Dar nu încă. Nu până nu te simți pregătită”.

Era teribil, teribil de îndrăgostită de el.

„Și încredere.”

Era cuvântul care i se întipărise cel mai bine în minte. Și ea înțelese că era cel mai important pentru ea. Încredere. Sau lipsa de încredere. Încetase să mai aibă încredere în dragoste când aceasta o împiedicase să ajungă la maturitate, așa cum făceau alte fete din clasa ei socială. În schimb, o învăluise într-un cocon înăbușitor de protecție masculină. O împiedicase să dezvolte orice fel de rațiune care să-i fi salvat căsnicia. Căci putea să privească în urmă acum și să vadă că toată arderea lui Isaiah, toată pasiunea mistuitoare din ochii lui se concentrase doar asupra credinței lui. Da, îi spusese

că o iubește, dar acum era ușor de înțeles că nu fusese nimic personal în lucrurile pe care i le negase. El o iubise ca pe un ajutor, ca pe o femeie blândă și supusă, cu care avea să-și împărtășească credința și viața pusă în slujba lui Dumnezeu.

Ceea ce fusese distrus înăuntrul ei, mai presus de orice, era capacitatea de a avea încredere. Și capacitatea de a ști în ce și în cine putea să aibă încredere. Devenise mai sigur să aibă încredere doar în ea.

În ea chiar avea încredere. Era un început. Nu avusese de-a lungul căsniciei ei. Se convinsese că orice dezamăgire pe care o simțea, orice nefericire, orice dorință de răzvrătire erau greșite, chiar *păcătoase*, pentru că Isaiaș spunea așa și el era atât soțul, cât și pastorul ei. Își pusese încrederea în supunere, într-un jurământ rostit în fața preotului și în soțul ei, nu în ea. Acum putea avea încredere în ea. În cine era ea *cu adevărat*, adică în ceea ce era realmente în adâncul ei, unde știa ce este bine pentru ea și avea cunoștințele și puterea de a se opune oricărei forțe exterioare care ar fi încercat să o distrugă sau să o facă să se îndoiască de sine.

Ea era egala oricui. Era fiica unui domn cu origini bune, cu proprietăți și avere, și cumnata unui conte. Era văduva răposatului vicar din Fairfield. Dar, dincolo de aceste legături, ea era ea și nu trebuia să se ascundă sau să se facă mică în fața nimănui.

Nu voia să întâlnească pe nimeni din familia lui Harry, în special pe bunicile lui, care foarte probabil se vor uita la ea de parcă ar fi fost o femeie ușoară care îl sedusese pe unul dintre ei. Ar fi preferat să se ducă acasă, de preferință singură, să închidă ușa, să-și facă o ceașcă de ceai și să cadă pradă oboselii care o încercase în ultimele zile. Dar se va descurca. Ea nu putea... nu se va mai ascunde. Probabil se va simți obligată să participe la petrecerea aniversară a lui Harry... un bal. Putea să danseze din nou dacă își dorea. Și își va dori, cu sau fără

voia ei... un gând tulburător. N-avea rost să nu se ducă să întâlnească unii membri ai familiei. Cu atât mai bine dacă erau cele mai impunătoare membre ale familiei: bunicile lui Harry.

În plus, el își dorea ca ea să le cunoască, iar ea îi era datoare cu ceva. El fusese bun cu ea. O ascultase în timp ce ea își spusese povestea dureroasă și stânjenitoare și nu emisese nici o judecată de valoare. O ținuse în brațe cât plânsese.

El era, poate, un bărbat în care putea să aibă încredere.

Iată! Dăduse gândului o formă.

Poate reușea să aibă încredere în Harry Westcott.

Ieșiră de pe aleea aflată la est de casă, strecurându-se încă printre copaci, deși erau mult mai rari aici. În stânga lor se afla un pavilion de vară din sticlă... Lydia îl văzuse de pe băncuța de care se sprijinise când îi spusese povestea lui Harry. Doamna Bennington se afla înăuntru cu soțul ei și un alt cuplu. Domnul Bennington întoarse capul. Toți făcură la fel, zâmbiră și făcură cu mâna, deși nu ieșiră, iar Harry nu se întoarse spre ei.

- Cuplul pe care nu l-ai cunoscut sunt contele și contesa de Lyndale, îi explică el. Gabriel și Jessica. Ea este verișoara noastră, fiica mătușii Louise, ducesa văduvă de Netherby, sora mijlocie a tatălui meu. Avery, duce de Netherby, este fiul ei vitreg, dar este ceva mai în vârstă decât Jess. Este căsătorit cu Anna, sora mea vitregă. A fost și tutorele meu, după ce a murit tata. Sunt prea multe detalii, nu-i așa?

El întoarse capul și îi zâmbi, iar Lydia râse.

- O să am de trecut o probă scrisă? îl întrebă ea.

- Și nota de trecere este 10. 9,90 nu este de ajuns, spuse el.

- Aaa, spuse ea. Sper că nu se pune ortografia. Deci fetița care tocmai și-a pierdut un dinte de lapte - Rebecca? - este fiica surorii tale vitrege și a ducelui de Netherby? Nepoata ta?

- Bravo, spuse el. Toate trei sunt nepoatele mele. Am o armată de nepoate. Și de nepoți. Toți sunt aici. Și toți sunt de luat în calcul pentru proba scrisă. Mai am veri și copii de veri. Și soții, cu nume de familie și titlu.

- Asta chiar pare... începu ea.

- Liniște!

El încetini brusc pașii și o apucă mai strâns de mână, în timp ce Lydia se opri din vorbit și îl privi surprinsă. Nu se oprise complet din mers, dar părea să asculte cu atenție. Ascultă și ea. Auzea murmurul susurat al unor voci care veneau dinspre pavilionul de vară, trosnetul îndepărtat al unei băte de crichet, urmat de urale, pe Snowball lătrând la ceva care o supăra din copaci.

Lydia se pregăti să întrebe ce auzise.

- Ștt!

Și apoi el își apropie puțin capul de al ei.

- O să-ți placă toată lumea, Lydia, spuse el cu vocea lui normală, înainte de a-și smuci brațul din strânsoarea ei, a se răsuci pe călcâie și a se năpusti spre copacii mai groși dintre care tocmai ieșiseră.

Aproape înainte ca Lydia să-și revină din uimire, el reveni cu Jeremy Piper, atârnat aproape la propriu de gulerul cămășii, prins în strânsoarea hotărâtă a lui Harry.

- Au! strigă băiatul, strângându-l cu ambele mâini de guler. Pune-mă jos! Mă sufoc!

- Este evident că nu te sufoci prea tare dacă mai poți să vorbești, spuse Harry, ridicând mâna mai sus, până când Jeremy ajunse să se sprijine în vârfurile ghetelor.

Lydia ținu lesa lui Snowball. Câinele ei lătra și se agita în toate părțile.

- Nu făceam nimic. Lasă-mă jos! strigă Jeremy, cu vocea încordată.

- Pe lângă a te afla unde nu trebuie?

Harry se opri când ajunseră la câțiva metri de Lydia.

- N-am vrut să fac nimic rău, protestă băiatul. Mă sufoci! Dă-mi drumul!

Harry îi dădu drumul brusc, iar băiatul se clătină și aruncă o privire spre desişul salvator al copacilor.

- În genunchi, spuse Harry.

- Ce?

Jeremy făcu o jumătate de pas în spate.

Harry făcu un pas spre el. Și ochii Lydiei se făcură mari când el se transformă în fața ochilor ei într-un ofițer foarte amenințător, în ciuda absenței unei uniforme.

- În... genunchi, repetă el cu o voce care făcu genunchii Lydiei să tremure ușor.

Jeremy se prăbuși în genunchi.

- Au, protestă el. Sunt pietre și rădăcini care îmi taie genunchii. Și ce vrei? N-am făcut nimic. O să-mi spun...

- Liniște! Brațele pe lângă corp. Pe... lângă... corp.

- E o piatră...

- Liniște!

Jeremy tăcu și își lăsă brațele de-o parte și de alta a corpului. Continua să arunce priviri înnebunite spre copaci.

- Îndreaptă spatele, spuse Harry. Trage umerii! Ridică bărbia!

Jeremy făcu întocmai. Cei prezenți în pavilionul de vară stăteau cu toții în picioare și priveau spre ei. Domnul Bennington era în prag și ținea ușa deschisă cu o mână. Și dacă nu era de ajuns, un grup de oameni călare se apropia dinspre est, croindu-și drum printre copaci. Trebuie să-și fi dat seama că se întâmpla ceva în fața lor, căci se opriră când erau încă la o oarecare depărtare.

- Ai ceva să-i zici doamnei Tavernor, spuse Harry.

- N-am nimic...

- Liniște, spuse Harry. O să vorbești când ți se permite. Cu doamna Tavernor. Căreia o să i te adresezi cu doamnă. Ai înțeles? Poți răspunde!

- Nam...

- M-ai... înțeles?

- Da.

- Da, ce?

- Am înțeles. Dar...

- Da, ce? spuse Harry din nou.

- Da, domnule, spuse Jeremy.

- Ai ceva să-i spui doamnei Tavernor, Jeremy, spuse Harry. Spune-i! I te adresezi cu doamnă. Ridică... bărbia... Uită-te la ea!

Jeremy se uită, tresări și se aplecă pentru a se așeza mai bine pe genunchiul drept.

- Atenție, rosti apăsător Harry.

Jeremy, mai să izbucnească în lacrimi, se îndreptă de spate și privi undeva în direcția hărbiei Lydiei.

- Îmi pare rău, spuse el, doamnă, adăugă el repede, aruncând o privire spre Harry, care stătea aproape, cu picioarele ușor depărtate și mâinile la spate.

Lydia se pregăti să vorbească.

- Și pentru ce anume îți pare rău? îl întreabă Harry. Nu, nu vorbi cu mine. Ci cu doamna Tavernor.

- Pentru ce am spus despre tine, spuse Jeremy, doamnă.

- Spui ceva despre cineva când acel cineva a făcut ceva greșit, Jeremy, spuse Lydia. Poți să-mi spui eu ce am făcut greșit?

- Spatele drept. Brațele jos, spuse Harry.

Jeremy se înfioră agitat.

- Umblai cu el, spuse el, arătând spre Harry cu o ușoară mișcare din cap, doamnă. Dar eu doar am suferit de când reverendul a sărit în râu și a murit crezând că mă salvează. Era cât pe ce să ies singur când el a sărit și aproape că m-a înecat. A fost un idiot. Și apoi toată

lumea a crezut că el a fost așa un sfânt și tu un astfel de înger.

Lydia ridică o mână ca să-l împiedice pe Harry să vorbească.

- Să distrugi viața cuiva, sau măcar reputația, ți-a potolit durerea pentru ceea ce crezi că a fost o nedreptate față de tine, Jeremy? îl întrebă ea. Te simți mai împăcat acum că m-ai dat jos de pe pedestal în ochii mamei tale și a altor oameni din sat?

- Doamna Tavernor așteaptă răspunsul tău, spuse Harry când băiatul nu răspunse imediat. Nu. Rămâi unde ești!

- Jeremy? spuse Lydia, în timp ce băiatul redeveni brusc atent. Te simți mai împăcat?

- Nu, spuse el în cele din urmă, doamnă.

- Ești fericit, îl întrebă ea, că am devenit victima unor bârfe răutăcioase?

- Îl sărutai, spuse el îmbufnat.

- Ești fericit? întrebă ea din nou.

- Nu, spuse el.

- Atunci mai ai ceva să-i spui doamnei Tavernor, spuse Harry. Nu uita cum i te adresezi.

- Îmi pare rău, doamnă, strigă Jeremy. N-ar fi trebuit să fac ce am făcut și nu mai fac. Eram sătul de toate și mi-aș fi dorit să plec de aici după ce a murit, ca să uite toată lumea. Mama și-a dorit același lucru. Dar n-ar fi trebuit să te urmăresc până ai făcut lucruri despre care să-i povestesc. Îmi pare rău și nu mai fac.

- Atunci îți accept scuzele, spuse Lydia.

- În picioare, spuse Harry. Când băiatul se chinui să se ridice, tresărind și clătinându-se, Harry făcu un pas mai aproape de el și ajunseră la câțiva centimetri distanță unul de altul. Orice ai fi văzut sau auzit astăzi aici ai uitat. Nu o să scoți nici un cuvânt! Pedepsa că ai călcat pe moșia mea este o chelfăneală zdravănă, după care un băiat nu mai poate să se așeze o săptămână.

În mod normal, rândușul meu șef se ocupă de asta. Cu un bici pe care îl ține special pentru asta. O să renunț la acea pedeapsă pentru moment. Totuși, dacă aud, sau dacă doamna Tavernor aude, o șoaptă despre faptul că ai fost azi aici sau ceva din ce ai văzut sau auzit, atunci pedeapsa o să fie dublă și mă voi ocupa eu să ți-o aplic. Înțelegi?

- Da.

Vocea lui Jeremy răsună aproape ca un scâncet.

- Da, ce?

- Da, domnule.

- Începând de mâine, spuse Harry, te duci la școală toată ziua în fiecare zi. Dacă aud de la domnul Corning că ai lipsit sau ai întârziat, o să vreau să știu de ce. Acum, du-te de aici! Îi arată spre spatele casei. Îți dau cinci minute ca să zbori de pe moșia Hinsford.

Jeremy o luă la fugă.

Și Lydia, și Harry rămaseră cu privirile ațintite unul spre altul, în timp publicul lor tăcut îi privea din pavilionul de vară și copacii din spatele lui. Se putea să nu fi știut că grupul de oameni călare se aflau acolo și să fi uitat de cei din pavilion.

- Ar fi trebuit să bag mai mult în seamă toate foșniturile dintre copaci și să fiu atent la reacția lui Snowball, spuse el. Mi-am zis că aud iepuri sau veverițe. Îmi pare rău, Lydia.

- Nu cred că o să mă mai spioneze din nou, spuse ea. Ai arătat și ai vorbit foarte fioros.

Și ar putea să se trezească acum, se gândi Lydia, și să descopere că toată ziua de azi - și ultimele trei zile, în mare măsură - fusese un vis oribil și ciudat?

- Pentru câteva clipe, spuse o voce nouă, am crezut că eram din nou în armată, Harry. Mi s-a făcut frică, am început să tremur și era cât pe ce să stau în poziție de drepti când mi-am amintit că eu sunt, de fapt, superiorul tău.

Ce mai faci, doamnă Tavernor? Te-ai descurcat foarte bine cu băiatul acela. Felicitările mele, doamnă!

Domnul Bennington se apropia cu pași mari de ei dinspre pavilionul de vară, arătând mai bine decât la biserică. Era încruntat, iar cicatricea de pe față îi era foarte vizibilă. Era și foarte înalt și bine făcut. Ea observă din nou că părul îi era aproape negru.

- Dacă mi-aș fi amintit că am mai mult public, nu doar pe Lydia, spuse Harry, privind peste umăr spre pavilionul de vară și zărind călăreții care se apropiau, îl puneam pe băiat pe genunchi și îi dădeam o bătaie bună. Poate nu i-ar fi stricat umiliința asta.

- Îmi amintesc că Piper senior - probabil tatăl flăcăului - era unul dintre obișnuiții crâșmei de la han pe vremea când locuiam aici cu tine, Harry, spuse domnul Bennington. Cred că ar fi timpul să-i fac o vizită. Trebuie să vii cu mine.

Unul dintre călăreți interveni, o doamnă cu părul negru și un costum elegant de călărie.

- Cum Harry a refuzat ferm să-mi permită să-i transfer proprietatea Hinsford, Gil, spuse ea, adresându-i-se domnului Bennington, m-aș simți îndreptățită să-mi afirm dreptul de proprietate. Numele fratelui meu și, prin urmare, prin asociere, al meu, au fost ofensate. Vin cu tine în vizită, deși aș spera mai degrabă să vorbesc cu doamna Piper decât cu soțul ei. Îl iau și pe Avery cu noi.

- Să vin și eu, dragostea mea? spuse unul dintre ceilalți călăreți - bărbatul slab, blond, foarte aristocratic pe care Lydia îl observase la biserică. Trebuia să fie ducele de Netherby. Femeia trebuia să fie Anna, sora vitregă a lui Harry. Și să te las pe tine să vorbești?

- Oh, Avery, spuse doamna din pavilionul de vară pe care Harry i-o descrisese ca fiind contesa de Lyndale. Știi că tăcerea ta spune multe. Trebuie să o lași pe Anna să vorbească în timp ce tu te uiți la doamna Piper prin monoclu. Ce mi-aș dori să văd scena asta!

- Chiar că, spuse el. Harry, poate vrei să faci prezentările. Doamna Tavernor, bănuiesc?

Urmă un val de prezentări, în timp ce Lydia încerca să memoreze chipuri și nume.

- Vă rog ceva, spuse ea, privind de la domnul Bennington la duce și ducasă, aş prefera să nu mergeți la familia Piper. Ceea ce s-a întâmplat este o chestiune care îl privește pe maiorul Westcott foarte puțin, aproape deloc. Eu sunt acuzată că aş fi o femeie de moravuri ușoare. Aş prefera să tratez problema în felul meu.

- Lydia își prețuiește independența, le explică Harry.

- Admirabil din partea ta, doamnă Tavernor, spuse contesa de Riverdale.

Ea era cea care, își amintea Lydia, conducea o afacere proprie. Avea urme violet - un semn din naștere? - pe o parte a chipului ei frumos.

Ducesa îi zâmbea Lydiei.

- Ar fi fost atât de distractiv, spuse ea. Dar sunt de acord cu Wren. Ești mai mult decât admirabilă, doamnă Tavernor.

Grupul din pavilionul de vară se retrăgea deja înăuntru, iar călăreții își văzură curând de drum, în direcția grajdurilor.

- Bravo, Harry, spuse Excelența Sa în timp ce trecu pe lângă ei. Și superb, doamnă Tavernor.

- Cred, Lydia, spuse Harry mâhnit când toți se îndepărtară suficient, că trebuie să fii în pragul disperării. Te întrebi vreodată, cum este cazul meu, ce naiba s-a întâmplat cu viața ta liniștită, destul de plicticoasă, dar perfect fericită? Dacă ultimele zile ne-au dovedit ceva despre viață, este tocmai că singura certitudine pe care ne putem baza este lipsa ei de certitudine.

Lydia își mușcă tare buza de jos. Dar nu avu cum să se oprească, deși se străduise pentru că părea atât de nepotrivit. Înăuntrul ei răsunară hohote de râs pe care nu și le mai reprimă. Își trecu mâinile peste față și răs

pe înfundate până ajunseră să o doară obrazii. Când ridică privirea, în cele din urmă, îl văzu pe Harry cu capul aplecat într-o parte, uitându-se atent la ea, cu ochii amuzați, deși nu râdea.

- Ai mare dreptate, spuse el. Uneori, singurul răspuns la incertitudine este râsul. Presupun că nu mai vrei să-mi cunoști bunicile, nu?

- Oh, spuse ea, și simți din nou amenințarea unui râs aproape isteric. De ce nu?

- Lydia, spuse el, îmi placi atât de mult.

Și, de astă dată, râse cu ea.

capitolul 20

Când ajunseră pe latura casei care dădea spre terasă, copiii care se jucaseră cu cercurile împreună cu Elizabeth și cu mama ei se întorseseră în casă, probabil pentru somnul de după-amiază, și jocul de crichet tocmai se încheiase. Echipele își strângeau porțițele și crosele și se ciondăneau vesele pe vreo temă oarecare. Bunicile lui Harry și mătușa Edith erau încă afară. Mătușile Matilda, Louise și Mildred erau cu ele. La fel și Lady Hill de la moșia vecină și Rosanne. Lawrence era pe peluză și discuta cu jucătorii de crichet.

Sărmana Lydia urma să fie expusă la mai mult decât spera. Dar era prea târziu să mai schimbe ceva acum. Fuseseră văzuți. O simți pe Lydia trăgând adânc aer în piept și râsuflând ușor. Snowball, săltând pe lângă ea, se chinuia să înainteze și lătra, pregătindu-se să dea ochii cu și mai mulți străini.

- Lydia, draga mea. Lady Hill se ridică în picioare și făcu vreo câțiva pași spre ei, cu mâinile întinse. Maynard îmi spune adesea că trăiesc cu capul în nisip, lucru care mă face să mă gândesc la o imagine oribilă. Cu toate astea, uneori tind să cred că are dreptate. Noi și musafirii noștri am dormit până târziu după petrecere, chiar dacă

s-a terminat cu mult înainte de miezul nopții, și ne-am petrecut restul zilei în liniște acasă. Sâmbătă ne-am dus la Eastend să facem niște cumpărături. Dacă îți vine să crezi, n-am auzit de toată agitația de aici decât după slujba de duminică, când tu plecaseși deja acasă și noi aveam o întâlnire la prânz care ne-a ținuti ocupați până spre după-amiază. Când eu, Rosanne și Lawrence am venit azi la tine, nu mai erai acolo, și ne-am dat seama, chiar când ai apărut de după colț acum că, de fapt, erai aici la Hinsford.

Ea o strânse de mâini pe Lydia.

- Draga mea! continuă ea. Totul este o prostie de zile mari, după cum le-am spus tuturor celor cu care am vorbit încă de duminică dimineața, dar este teribil de neplăcut pentru tine. Și, n-am nici o îndoială, stânjenitor și pentru Harry. Dar atâția oameni abia așteaptă să plece urechea la povești scandaloase, dincolo de orice fapte și de bunul-simț. Cum a îndrăznit femeia aceea oribilă! Trebuia să fie evident pentru toată lumea, încă de joi seară, că tu și Harry sunteți prieteni, de ce Dumnezeu n-ați fi? Doamna Monteith tocmai ne spunea că mama ta și mama lui Harry au fost bune prietene înainte ca mama ta să se mute. Deci a fost mai mult decât firesc ca și fiul și fiica lor să fie prieteni. Dar vorbesc prea mult. Ce faci, Harry? Cum este să ai aproape 30 de ani?

Ea eliberă mâinile Lydiei și se așeză din nou la locul ei, în timp ce Rosanne îi zâmbi compătimitor lui Harry și păru să-i facă cu ochiul.

- Îmi permiteți să v-o prezint pe doamna Lydia Tavernor? spuse Harry, uitându-se spre rudele lui. Bunica mea din partea tatălui, contesa văduvă de Riverdale, Lydia. Bunica mea din partea mamei, doamna Kingsley.

Continuă să o prezinte pe mătușa Edith și pe mătușile lui.

- Mă bucur să vă cunosc, spuse Lydia, trimițându-le tuturor un zâmbet și își înclină ușor capul.

Snowball, purtându-se impecabil, se așezase lângă ea.

- Ce mai faci, doamnă Tavernor? spuse bunica Kingsley. Probabil erai doar o copilă când erau prietene fiica mea și mama ta. Și când s-a dus mama ta.

- Aveam opt ani, doamnă, îi spuse Lydia.

- Trebuie să fi fost foarte trist pentru tine, spuse bunica lui. Mai ai surori sau frați?

- Am trei frați, îi spuse Lydia. Doi mai mari și unul mai mic. Mama nu și-a revenit niciodată complet după nașterea fratelui meu mai mic.

- Ce păcat că n-ai surori, spuse mătușa Matilda. Mereu mi-am văzut surorile ca pe o binecuvântare.

- Și eu, adăugă mătușa Louise. Ei bine, poate nu mereu. Ea zâmbi, în timp ce celelalte două mătuși chicotiră. Îmi pare rău pentru pierderea prematură a soțului tău, doamnă Tavernor. Și eu l-am pierdut pe al meu mult prea devreme.

- Mulțumesc, spuse Lydia.

- Locuiești singură, doamnă Tavernor, spuse bunica Westcott.

Nu era o întrebare.

Lydia îi răspunse oricum.

- Da, locuiesc singură, doamnă, spuse ea. Casa mea este mică și nevoile îmi sunt modeste. Pot să mă ocup singură de curățenie și gătit și le fac cu bucurie pe ambele. Și mă bucur de propria companie.

- Acum câteva seri, ai fost văzută sărutându-te cu Harry în pragul casei tale, continuă bunica lui. Să locuiești singur și să permiți ca o purtare atât de intimă să fie observată de orice trecător este ca și cum ai lansa o invitație la bârfe nedorite și nevoia unei cereri în căsătorie pe care una dintre părți nu și-o dorește, iar cealaltă nu vrea să o accepte. Este spre meritul tău

că ai refuzat, într-adevăr. Poate ai învățat ceva din povestea asta, doamnă Tavernor?

De astă dată punea o întrebare.

- Bunico...

- Mamă...

Harry și mătușa Mildred vorbiră în același timp, dar bunica lui ridică o mână ca să-i oprească, iar Lydia îi răspunse.

- Da, doamnă, spuse ea. Am învățat să mă las mai degrabă îndrumată de conștiința mea decât de oamenii care îmi observă purtarea sau pleacă urechea la tot felul de povești și mă judecă. Am învățat să mă respect și să am încredere în judecata mea.

„O, bravo, Lydia“, se gândi Harry. Ea vorbise cu demnitate senină. Nu erau mulți cei care o înfruntau pe bunica lui.

- Sună foarte bine și frumos, spuse bunica lui. Toți putem admira pe cineva care nu dă înapoi în fața greutăților. Totuși, există un anumit cod de conduită după care se cade să trăim toți dacă nu vrem ca societatea să ajungă în declin.

Harry se pregăti să intervină, dar Lydia îl opri din nou.

- Sunt de acord, doamnă, spuse ea. Iar, dacă într-o seară o cunoștință se oferă să mă ducă cu trăsura până acasă pentru că preotul care îmi promisese că mă duce a fost chemat la căpătâiul unui bolnav, mi s-ar părea nepoliticos să refuz. Dacă apoi mă însoțește până la ușă pentru că este întuneric, plouă torențial și are o umbrelă, i-aș fi recunoscătoare. Dacă după aceea, pentru că este mai degrabă un prieten și nu doar o cunoștință, alege să mă sărute pe frunte când îmi spune noapte bună, nu-l plesnesc și nici nu-i fac muștrări pentru că ar avea o purtare necuviincioasă. Când s-a întâmplat, doamnă, sărutul pe frunte nu mi s-a părut în nici un fel nepotrivit. Și am în continuare aceeași părere, chiar

dacă bârfele care circulă prin sat m-au transformat într-o femeie ușoară.

- Lydia mi-a împletit un fular ca să-mi mulțumească pentru grămada de lemne pe care i-o tăiasem, spuse Harry. În noaptea aceea, tocmai îmi dădea fularul. De aici și sărutul infam... *pe frunte*. În pragul ușii ei, cu vizitiul meu stând de cealaltă parte a porții de la grădină. Dacă este cineva de vină pentru incidentul ăsta stupid, eu sunt acela, nu Lydia. Nu o să accept ca ea să fie acuzată de nedrept.

- Doamnă Tavernor. Mătușa Matilda se ridicase în picioare. Vino și stai pe scaunul meu! O să ni se aducă ceaiul. Mă duc să mai cer două cești. Și încă un scaun. Și aduc un castron cu apă pentru câinele tău, care, apropo, este adorabil.

- Mulțumesc, Lady Dirkson, spuse Lydia. Este amabil din partea dumitale, dar nu rămân. Am avut o zi plină și sunt gata să plec acasă.

- Atunci te așteptăm la balul de ziua lui Harry, doamnă Tavernor, spuse mătușa Louise.

Jucătorii de crichet, un grup de adulți și copii de ambele sexe, traversau zgomotos peluza, continuând să se ciondănească și să râdă în hohote. Lawrence Hill îi zâmbi larg lui Harry și o salută pe Lydia.

- Te însoțesc acasă, Lydia, îi spuse Harry, oferindu-i brațul.

- Numai să te uiți și-n stânga, și-n dreapta dacă ai de gând să o săruți în prag, îl sfătui Lawrence.

Sora lui îl certă în timp ce plecară.

- Îmi pare rău, Lydia, spuse Harry.

- De ce? întrebă ea. Nu poți fi responsabil pentru ce spun și fac alții, Harry. Nici eu nu pot. Cred că am învățat asta în ultimele zile. Și nu este nevoie să mă însoțești, să știi, mai ales că ai aici oaspeți de care să te ocupi. Cred că știu să mă întorc fără să mă pierd.

- Lydia! Fie-ți milă, spuse el. Bunica Westcott - de fapt, probabil ambele bunici și toate mătușile - m-ar certa până săptămâna viitoare dacă aș face ceva atât de necuviincios încât să las o doamnă să se întoarcă singură acasă.

Ea oftă.

- Cred, spuse ea, că exact de aceea și așa au început toate astea, Harry. Mai întâi la Tom Corning, când n-ai vrut să mă lași să mă întorc singură acasă. Ar trebui să te întreb acum dacă te simți vreodată singur?

Harry nu o urmă dincolo de poartă. Totuși, nu plecă după ce ea păși în grădină și închise poarta. Rămase lângă gard, cu mâinile proptite pe marginea superioară a acestuia. Lydia îl simțea acolo și se întoarse când ajunsese în mijlocul aleii, în timp ce cățelușă Snowball se făcu un ghem de puf în pragul ușii și aștepta să fie lăsată înăuntru.

- Ți-am dat vreodată un răspuns final? o întrebă el.

Vorbiseră despre o serie de lucruri în drum spre casă, dar Lydia știa la ce întrebare făcea aluzie. Cea care ajunsese să definească toată relația lor.

„Te simți vreodată singur?”

Ea se uită la el și așteptă.

- Răspunsul este *da*, spuse el.

În ochi i se citea urma unui surâs, dar el părea trist, se gândi Lydia. La fel cum se simțea și ea.

- Chiar și acum, cu toată familia în jurul tău? îl întrebă ea.

El îi răspunse cu o întrebare:

- Când te-ai dus acasă la tatăl tău, spuse el, te-ai simțit singură? Poate chiar mai mult decât când erai aici?

- Ar fi illogic, nu? spuse ea. Toți oamenii mei dragi erau acolo... tatăl meu, frații mei, cumnata mea. Excepând-o pe Snowball, aici locuiesc singură.

- La fel și eu la Hinsford, spuse el. Cu excepția unui alai de slujitori.

- Da, spuse ea după ce se priviră în tăcere câteva momente. M-am simțit singură.

- Trebuie să existe o persoană specială, nu-i așa? spuse el. Sau mai degrabă... Nu. Nu *trebuie* să existe. Omul ar trebui să fie în stare să trăiască singur. Ar trebui să aibă toate resursele interioare ca să trăiască împăcat de unul singur. Trebuie să ne iubim pe noi, nu? Sau suntem incapabili să iubim pe altcineva. Cred că amândoi am învățat aceste lecții. Și amândoi am fost împăcați și poate o să mai fim. Dar uneori există singurătate. Și... uneori... simți lipsa unei persoane speciale. Cineva care să te poarte de la o mulțumire liniștită la o fericire mai intensă. Cineva de care nu ai nevoie, dar cineva care să completeze toate golurile din viața ta. Spun o grămadă de baliverne.

- Ba nu, spuse ea, apoi făcu un pas spre gard și veni mai aproape, punându-și mâinile peste ale lui. Există o nevoie... Ah, poate că nu este chiar o *nevoie*. Ai mare dreptate în privința asta. Dar există și o dorință nebună de a avea încredere. Pierderea ei, pierderea capacității de a avea încredere, este un lucru groaznic. Distruge atât de multe. Mi-am dat seama că viața mea este distrusă și n-am reușit să o refac. Nu îndrăznesc să am încredere.

Ochii lui continuau să zâmbescă. Și continuau să pară nefericiți. El dădu din cap.

- Harry, spuse ea. Spune-mi că mă înșel!

El clătină încet din cap.

- Numai tu poți să-ți spui asta, spuse el. Când o să fii pregătită.

- Mă iubești?

Ea strânse mai tare gardul. Oh, gura ei care nu știa să tacă. Se întâmpla când era obosită. Și acum era obosită. Parcă ziua de azi ar fi durat cât o săptămână.

- Da.

Cuvântul fu rostit atât de încet, încât ea mai curând îl citi pe buze decât să-l fi auzit propriu-zis.

- Eu sunt persoana ta specială? îl întrebă ea. Sunt cineva pe care l-ai putea... prețui?

- Da, spuse el din nou.

- Eu te ador. Ea clipi rapid. Nu avea de gând să se smiorcăie. Și am încredere în tine. În ultima oră, m-am tot gândit la asta din toate unghiurile posibile și imposibile, dar nu mă pot convinge să nu am încredere în tine. Firește, problema cu încrederea este că ea ține de viitor și nu poți fi niciodată sigur de nimic când vine vorba de viitor. Poți doar... să ai încredere. Sau nu.

- Și alegi să ai încredere în mine, spuse el.

- Da. Ea își înăbuși lacrimile, dar acum ochii lui erau cei înlăcrimați. Și ești omul pe care l-aș putea prețui, Harry. Acel cineva special pentru mine. Oh, n-am plănit nimic din toate astea. A fost teribil de nesăbuit din partea mea. Eu...

Mâinile se așezară peste ale ei și se strânsură cu afecțiune.

- Lydia, spuse el. Tot nu-mi amintesc nimic din discursul meu frumos, în afară de cuvântul *nespus* și expresia *cel mai fericit bărbat din lume*. Dar era un discurs strălucit. Vrei să te măriți cu mine? El îi zâmbi brusc, cu lacrimi rămase și tot. Vrei să mă faci cel mai fericit bărbat din lume? Te iubesc nespuse.

- Oh, Harry...

- Ce ziceai? spuse el, pentru că ea nu continuă imediat, ridicându-i mâinile ca să le lipească de pieptul lui.

Lydia fu nevoită să facă un pas mai aproape de gard.

- Oare o să te fac fericit? îl întrebă ea. Și fu iarăși nevoită să clipească pentru ca lacrimile să nu i se prelingă pe obraji. Oare o să fim fericiți? Harry, eu nu prea am experiență cu fericirea.

- Nici eu, spuse el și îi menținu privirea. O căutăm și o găsim împreună, Lydia. Dar cred că fericirea este compusă din momente, nu din perioade mari. Nu cred să fie deloc ceva ce ține de viitor, ci doar o stare care

ține de prezent și pe care o putem duce mai departe dacă alegem. Mă simt teribil de fericit în momentul ăsta, pentru că am impresia că spui da și îmi doresc asta mai mult decât orice altceva în viață. Încearcă-ți norocul cu mine, Lydia! Ai încredere în mine! Ai încredere în tine! Ai încredere în viitor! Pentru că, deși nu-l putem controla și habar nu avem ce ne așteaptă, nu suntem complet neajutorați. Putem promite față de noi înșine și unul față de altul că o să lucrăm umăr la umăr la căsătoria noastră zi de zi pentru tot restul vieții. Împreună. De la egal la egal.

Ea se uită în ochii lui... cei mai frumoși ochi pe care îi văzuse vreodată, pentru că erau plini de o bunătate nesfârșită. Până în adâncul ființei lui, unde întinericul îl condusese spre smerenie, empatie și bunătate. Și nu doar spre ele. Ci și spre dragoste. Iar acum dragostea lui era concentrată cu totul asupra ei... persoana lui specială. Zări și o fărâmbă de nesiguranță și vulnerabilitate pentru că încă nu rostise cuvântul.

- Da, spuse ea și zâmbi. Spun da.

Și, fără îndoială, nu se simțise mai bine niciodată în toată viața ei.

O strânse aproape, chiar dacă erau despărțiți de gard, dar marginea bonetei ei nu o lăsă să-și așeze capul sub bărbia lui și amândoi izbucniră în râs. Iar el o sărută.

Afară, ea în grădina din față, el pe drum, în lumina înserării, pentru ca toată lumea să vadă dacă lumea venea să se uite.

- În curând, spuse el când își trase capul înapoi cu câțiva centimetri.

- Da.

- Foarte curând.

- Da.

- Mai curând decât curând?

- Absurd.

Ea râse, iar el o sărută din nou.

- Lydia, spuse el, cred că ai face bine să mă inviți la un ceai. Avem de făcut niște planuri.

- Ei bine, spuse ea, cum pare că nu prea mai am ce reputație să pierd, cred că ai putea la fel de bine să intri.

Lady Hill, fiul și fiica ei nu mai zăboviră mult la Hinsford după plecarea lui Harry și a Lydiei. Încă mai aveau musafiri care îi așteptau acasă. Alți membri ai familiei Westcott se adunaseră între timp pe terasă... unii dintre jucătorii de crichet, câțiva dintre cei care plecaseră călare, cei care fuseseră în pavilionul de vară și alți câțiva oameni din casă. Domnii se duseseră să vadă de treburile lor la scurtă vreme după ce plecaseră musafirii.

- Deci, mamă, spuse Louise, nu ți-a plăcut celebra doamnă Tavernor?

- Mama a muștruluit-o zdravăn mai devreme, când a venit Harry să ne-o prezinte, le explică Matilda celor care rataseră scena.

- Iar ea mi-a răspuns pe măsură, spuse contesa văduvă. Obrăznicătura!

- Deci ți-a plăcut de ea, bunico? o întrebă Jessica cu un zâmbet.

- Are coloană vertebrală, recunosc văduva. Fapt care nu scuză decizia de a trăi singură după moartea soțului ei, fără să-și fi luat măcar o slujitoare care să mai salveze situația, și de a se întâlni cu domni noaptea.

- Dar nu avem dovezi, nu-i așa, bunico, spuse Abigail încet cu o voce blândă, că doamna Tavernor s-ar fi întâlnit cu domni? Harry nu este la plural.

- Și este o diferență, adăugă Anna, între seară și noapte, bunico, când vorbim despre un domn care se duce în vizită la o doamnă.

- Mai am și alte nepoate care vor să-mi servească vreo remarcă spirituală sau vreun reproș? întrebă văduva și scrută grupul din priviri.

- Camille?

- Eu cred că-ți place de ea, bunico, spuse Camille. Pentru că te-a înfruntat.

- Hm, spuse bunica ei.

- Harry o să facă 30 de ani în mai puțin de o săptămână, Eugenia, spuse doamna Kingsley. Bănuiesc că doamna Tavernor are cam aceeași vârstă. Poate că ceea ce fac împreună între patru ochi - sau ceea ce nu fac, de altfel - este treaba lor și nu a noastră. Sau a doamnei Piper.

- Foarte corect, mamă, spuse Mary, nora ei.

- S-a descurcat admirabil adineauri, spuse Anna. Și începu să le descrie cele întâmplăte cu Jeremy Piper. Harry a fost absolut magnific.

- Îmi doresc să fi fost acolo ca să văd cu ochii mei, spuse Elizabeth.

- Dar, spuse Mildred, doamna Tavernor a refuzat cererea în căsătorie a lui Harry de acum câteva zile.

- Firește, spuse Viola. Ne-ar fi plăcut cu mult mai puțin dacă ar fi acceptat.

- Deci și ție îți place de ea, Viola? o întrebă Wren zâmbind.

- Nu ne place tuturor? întrebă Viola.

- Eu n-am cunoscut-o, spuse Elizabeth. Nici mama. Poate mergem să-i facem o vizită mâine.

- Vin cu voi dacă mă lăsați, spuse Mary. Nici eu nu o cunosc.

- A fost indiscretă, le aminti contesa văduvă. N-ar trebui să uităm asta. Dar are coloană vertebrală. Și n-am spus niciodată că nu-mi place de ea, Louise, ca să revin la întrebarea ta.

- Totuși, uităm un lucru, spuse Louise. Trei domnișoare au venit la Hinsford în speranța că Harry se va însura cu una dintre ele. Și noi suntem responsabile că au venit și le-am dat speranțe deșarte.

Urmă o tăcere stânjenitoare pentru o clipă.

- Fanny este și frumoasă, și inteligentă, spuse Mildred, vorbind despre sora logodnicei fiului ei. M-am gândit că s-ar potrivi de minune cu Harry. Dar nu i-am specificat clar lucrul ăsta când le-am invitat pe ea și pe mama ei să ni se alăture aici. Am vorbit mai mult despre celebrarea noii logodne.

- În plus, mătușă Mildred, spuse Estelle Lamarr, sora ei mi-a mărturisit mai devreme că bănuiește că Fanny nu doar că ține la un vecin de-al lor, dar are și o înțelegere secretă cu el.

- Gordon m-a avertizat, spuse Edith Monteith, că Miranda nu este interesată de căsătorie, chiar dacă are 22 de ani. Nu este ceea ce mi-a spus mama ei și nici lucrul la care să mă fi așteptat eu. Dar mi-am dat seama acum că nu seamănă cu celelalte fete. Dacă ar fi bărbat, nu m-ar surprinde deloc să aud că a plecat la o universitate pe undeva - fără îndoială, din Scoția - și că rămâne acolo până la finalul vieții, ca profesor sau cărturar. Din păcate, nu este bărbat.

- Sărmana de ea, spuse Wren. Nu este ușor să fii o femeie independentă într-o lume a bărbaților.

- Și mai este Sally, spuse Matilda cu o clătinare tristă din cap. Este o copilă dulce, iar Charles, Adrian și surorile lui o iubesc din inimă. Cum are 18 ani acum și își face debutul anul acesta, mi s-a părut că ar fi perfectă pentru Harry. Însă pare mult mai interesată de Ivan și de Gordon, care sunt mai apropiați ca vârstă. Și la drept vorbind, de când am plecat din Londra mă tot gândesc la ea mai degrabă ca la o copilă decât ca la o tânără femeie. Nu se încadrează, nu-i așa?

- Din fericire, Matilda, spuse Althea, nu pare să fie interesată nici cât negru sub unghie de Harry. Bineînțeles, ne mai putem gândi și la fetele de aici. Domnișoara Hill și sora ei mai mică, de exemplu. Domnișoara Ardreigh, verișoara lor, care este în vizită. Fiica magistratului... domnișoara Raymore, parcă?

Toată lumea se uită lung la ea. Nimeni nu îi acceptă sugestia.

- Mă gândeam eu, spuse ea și dădu din cap, iar câteva dintre doamne râseră.

- Dar ea nu vrea să-l accepte pe Harry, spuse Mildred. Nimeni nu întrebă la cine se referea.

- Și ce treabă are asta cu orice? întrebă mama ei. Nimeni nu răspunse.

- Deci doamna Tavernor este aleasa? spuse Louise în cele din urmă.

- Avem nevoie de un plan, spuse Matilda vioi.

capitolul 21

Nu băură ceai. Și nici nu ajunseră în pat. Rămaseră pe canapeaua din salon, Harry ghemuit comod, dar nu neapărat elegant pe ea, cu Lydia în poală, capul odihnindu-i-se pe umăr și un braț înfășurat în jurul taliei lui. Snowball era încovrigată la locul ei din fața șemineului.

Harry o sărută din nou pe Lydia, iar buzele zăboviră alene în sărutarea lor. Își zâmbiră afectuos, privindu-se în ochi, când el se retrase ușor.

„Te ador. Și am încredere în tine.” Îi spusese ambele lucruri lângă gard. Daruri nespuse de prețioase. Dar încrederea era cea pe care o prețuia cel mai mult. După toate prin câte trecuse, după toată hotărârea de a trăi în independență și de a avea încredere doar în ea pentru tot restul vieții, Lydia alesese să aibă încredere în el.

Ar fi trebuit să i se pară înfricoșător. Nu era cazul, pentru că avea încredere în sine. Nu o va dezamăgi niciodată.

- Deci, spuse el, mai curând decât curând. Am putea să ne anunțăm logodna vineri, Lydia, la balul ăsta îngrozitor organizat de ziua mea. Așa lucrurile mi s-ar părea mai puțin îngrozitoare.

- Așa de repede?

Zâmbetul de pe buzele ei era încă ușor galeș, dar ea nu protestă imediat că vineri era mult prea devreme.

- Sau, spuse el, împletindu-și degetele cu ale ei, am putea să ne anunțăm căsătoria la bal.

Zâmbetul ei păru uimit. Ochii i se făcură mici.

- Poftim?

Ea se încruntă.

- Am putea să ne căsătorim, spuse el. Vineri dimineată. Și să anunțăm la bal că ne-am căsătorit.

Ea se ridică încet în poala lui și continuă să-l privească cu ochii mici.

- Poftim? spuse ea. Azi este luni. Vineri este peste patru zile.

- Aș putea să mă duc mâine la Londra ca să obțin o autorizație specială, spuse el, și să revin înainte de miercuri seară. Aș putea vorbi cu reverendul Bailey înainte să plec. Am putea alege doi martori și să-i întrebăm dacă sunt de acord... pe doamna Bailey, poate. Și poate pe Gil... Gil Bennington, cumnatul meu.

- Și nimeni altcineva? spuse se. Harry, ești nebun?

El se gândi la întrebarea ei.

- Posibil, recunosc el. Doar că îmi aduc aminte de nunta lui Abby și Gil, care a avut loc aici, Lydia. Doar ei doi, vicarul și doi martori - eu am fost unul dintre ei - și mi s-a părut întotdeauna nunta perfectă. Dacă dăm de veste familiei mele, o să se iște o agitație înnebunitoare. Și n-am putea face asta vineri, pentru că ai mei ar fi toți aici, dar nimeni din familia ta. Nu se poate așa ceva. Și totuși, nu mai pot să aștept. Dar toată lumea s-ar agita. Și ar rămâne toți aici, în timp ce facem planuri și îi chemăm pe ai tăi? Sau se duc cu toții acasă ca să facă planuri de la distanță și să încerce să ne ademenească în alt loc pentru nuntă? Eu... Lydia, îmi doresc doar să mă căsătoresc cu tine. Acum. Cât mai curând. Până și vineri mi se pare prea departe.

- Harry. Ea continuă să se încrunte. Acum vorbește bărbatul protector din tine? Ai de gând să mă protejezi de toate bârfele astea stupide?

- Nu m-am mai gândit la asta nici măcar o secundă de când mi-ai spus da lângă gard, spuse el cu sinceritate. Nu, dragostea mea. Vorbește bărbatul îndrăgostit dinăuntrul meu și, desigur, dorința din adâncul meu. Lydia, eu...

Dar ea îi cuprinse fața în mâini, iar ochii îi erau ciudat de strălucitori.

- Ești nebun, spuse ea. Vinerea asta? De ziua ta? Doar noi doi, vicarul și doi martori? Oh, Harry...

Ea îl sărută.

- Plec mâine, spuse el pe buzele ei. Devreme. Vorbesc cu reverendul Bailey înainte să mă duc acasă azi și cu Gil în seara asta. Iar vineri dimineață, în timp ce toată lumea o să fie ocupată cu pregătirile pentru bal, ne ducem la biserică, noi doi, și ne căsătorim. Da? Spune din nou da, Lydia! Spune-o! Te rog, spune da!

- Da, atunci, spuse ea șoptindu-și cuvântul pe buzele lui. Dacă vreau să am un soț nebun, bănuiesc că pot să fiu și eu nebună.

- Dar un soț nebun în care ai încredere, spuse el.

- Da.

Ea își așază din nou capul pe umărul lui după ce îl sărută și oftă.

- Suntem nebuni.

Ea râse încet.

Dumnezeule, chiar erau. El nu va fi prea apreciat de familia lui vineri seară.

- Harry, spuse ea, după ce tăcură câteva minute, coșmarurile tale sunt la fel de cumplite?

- Prin definiție, coșmarurile mele sunt cumplite, spuse el după ce se gândi la întrebarea ei. Le am mai rar odată cu trecerea timpului, dacă nu se întâmplă ceva care să le provoace. Apoi încep să le am nopți de-a rândul.

Nu cred că o să dispară vreodată cu totul. Și poate că așa ar trebui să fie. Văd coloane nesfârșite de soldați fără chip care se îndreaptă spre mine... nu ca să mă omoare, cât să fie uciși. *Carne de tun*, li se spunea uneori. Așa vorbea Wellington despre soldații noștri. Oameni. Ființe umane. La fel de umane ca tine sau ca mine. Sunt responsabil pentru moartea a sute de soldați. Rămase tăcut un minut. Desigur, sunt tot felul de argumente absolut întemeiate prin care să-i convingi pe soldați că nu sunt, de fapt, niște criminali. Cu toate astea, sunt responsabil. Iar dacă singura cale prin care să aduc un omagiu umanității acelor soldați francezi – cei mai mulți n-au avut de ales când a fost vorba de a pleca pe front – este aceea de a avea coșmaruri cu ei, atunci o să le îndur. Chiar dacă nu-mi face nici o plăcere.

Ea își trecu vârful degetelor pe obrazul lui și îl sărută.

– Povestește-mi, spuse ea încet. Ai avut nevoie de doi ani ca să-ți revii după bătălia de la Waterloo înainte de a veni acasă, apoi de încă un an sau mai mult aici. Îmi amintesc că, atunci când am venit aici cu Isaiah, erai slab și palid.

El nu încercă nici măcar să se gândească la asta. Ținea de domeniul trecutului. De o altă viață. Dar viața lui îi aparținea și ei acum. Totul, inclusiv trecutul. Așa cum viața ei îi aparținea lui, inclusiv durerea teribilă din prima ei căsătorie, pe care i-o împărtășise mai devreme.

– Să mă înscriu în armată mi s-a părut alegerea evidentă după ce am pierdut tot ceea ce oferise formă și sens vieții mele, spuse el. Am detestat ideea din prima clipă... sau poate că viața mea era atât de groaznică la vremea aceea, încât orice mi s-ar fi părut odios. Din Peninsulă, am scris scrisori vesele acasă, spunându-le tuturor cât de grozav și cât de plăcut era totul. Acolo era vorba de moarte, sânge, noroi și haos, Lydia. Era dezumanizant. Trebuia să lupți din răspuțeri în fiecare clipă pentru a-ți păstra umanitatea. Uneori era imposibil. Ar fi fost imposibil

să lupți în bătăliile din tranșee dacă n-ai fi permis ca energia momentului să te transforme într-un sălbatic al cărui singur instinct era să măcelărească dușmanul. Îmi cer scuze. Țsta nu este genul de discuție...

Ea își apăsă ușor trei degete pe buzele lui.

- Eu am întrebat, spuse ea. Povestește-mi!

- Am fost rănit de nenumărate ori, spuse el. Îmi închipui că nici n-ar fi trebuit să lupt la Waterloo. Cum de-am supraviețuit numai Dumnezeu știe. M-am prăbușit de pe cal până la urmă, iar calul s-a prăbușit peste mine. Am fost străpuns de nenumărate săbii și am trei răni de glonț... un glonț mi s-a oprit sub umăr, aproape de inimă și a rămas acolo mai bine de un an, înainte ca un chirurg să-l scoată. Am avut un picior rupt și leziuni interne care probabil n-au fost niciodată complet diagnosticate sau tratate. Mi-am pierdut cunoștința și am avut probleme de memorie câțiva ani. Am avut aproape permanent febră. Poate că tratamentul a complicat cel mai mult lucrurile. Soluția preferată pentru a reduce febra era prelevarea de sânge. În cei doi ani petrecuți în spital, probabil mi s-a luat sânge cât pentru zece bărbați. Cealaltă terapie a fost să mă țină în pat într-o cameră întunecată, hrănindu-mă cu terci și jeleu. Aș fi murit la Paris, dacă n-aș fi insistat, în cele din urmă, să vin acasă... dacă n-ar fi fost Gil, care să insiste pentru mine și dacă Avery și Alexander n-ar fi venit să mă ia.

Una dintre mâinile ei îi mângâiau părul. Ea îl sărută pe linia bărbiei.

- Totuși, cele mai cumplite, spuse el, au fost deznădejdea, letargia, convingerea că nu o să mai fiu niciodată cum am fost. Depresia istovitoare. Amintirile și vinovăția. Resentimentele nesfârșite față de tot ceea ce mă expusese acelui iad. Ura... nesfârșită. Față de tatăl meu. De Alexander și de Anna. Uneori chiar față de mama. Dar apoi, după o vreme petrecută aici, am găsit cumva voința de a mă face bine, de a mă face mai bun.

Și s-a întâmplat, Lydia, când am înțeles minunea care mi se întâmplase. Căci cumva, fără ca eu să-mi dau seama, Hinsford mi-a intrat pe sub piele. Nu doar pentru că era casa mea. Dar ca și cum... pacea care s-a așezat peste inima mea. Înțelegerea faptului că totul... nu doar locul acesta, ci... viața asta... definește cine sunt, cine trebuia să fiu dintotdeauna. Este greu de exprimat în cuvinte. Nimic nu este static, firește. În ultimul timp, am știut că pacea și mulțumirea, oricât de minunate au fost, nu sunt suficiente. Am știut că aveam nevoie de ceva mai plin de viață. De *cineva*. De tine, de fapt.

El își întoarse capul și se uită la ea. Lydia îi întâlni privirea.

- Așa că-ți dai seama, spuse el, de ce coșmarurile, oricât ar fi de groaznice, sunt cumva necesare. Ele îmi amintesc că nu trebuie să trăiesc într-un cocon de mulțumire uitând de călătoria care m-a adus până aici. Pacea se câștigă cu greu și efortul de a o păstra nu se încheie niciodată. Nu trebuie să te complaci niciodată în viață. Nu trebuie să simți niciodată că ai ajuns la destinație și că nu mai ai altceva de făcut decât să te bucuri.

- Conte de Riverdale și ducesa de Netherby sunt aici cu tine acum, spuse ea, cu un zâmbet aproape malițios, ca o amintire permanentă a experiențelor prin care ai trecut.

- Alexander s-a schimbat în ultimii zece ani, spuse el. Nu și-a dorit viața pe care o duce acum, dar s-a străduit din răputeri să se ridice la înălțimea ei, atât la Brambledean, cât și la Londra în timpul sesiunilor parlamentare. Este evident foarte fericit cu Wren și copiii lor. Nu s-ar fi întâlnit și nu s-ar fi căsătorit cu ea dacă nu i-ar fi fost impus titlul. Acum, când mă uit la el, îl văd pe contele de Riverdale. Și un văr de care sunt mândru și la care țin foarte mult. Titlul nu mai pare să facă parte din mine. Nu-l vreau. Mi-e groază când îmi dau seama că, dacă tata ar mai fi așteptat doar o lună sau două

înainte de a se însura cu mama, titlul și toate celelalte lucruri ar fi fost ale mele. Aș urî viața pe care am început să o duc după ce a murit el. Sau, cel puțin, ceea ce sunt azi ar urî viața aceea. Firește, aș fi fost un cu totul alt om dacă tatăl meu ar fi așteptat, pentru că ultimii zece ani s-ar fi desfășurat diferit și eu aș fi fost diferit. Atât de multe lucruri diferite. Are vreun sens ce zic?

- Da, are, spuse ea.

- Cât despre Anna, între noi au rămas încă socoteli neîncheiate, spuse el. Care trebuie încheiate. Curând. Nu m-am purtat frumos cu ea. N-am fost crud, decât poate la început. Nici n-am fost evident nepoliticos. N-am evitat-o și nu m-am purtat mai puțin civilizat cu ea decât cu alți membri din familie.

- Dar... ? spuse ea atunci când el nu continuă.

- Dar nu m-am purtat cu ea așa cum mă port cu Cam și Abby, spuse el. Nu am acceptat-o complet ca pe sora mea. Totuși, cred că de asta avea nevoie și își dorea mai mult decât orice altceva când a aflat de existența noastră și de legătura noastră cu ea. Trebuie să îndrept asta.

- Ai zis curând, spuse ea. Înainte să pleci mâine?

El se uită la ea.

- Da, spuse el. Înainte să plec.

Ea zâmbi și își odihni capul între umărul și gâtul lui.

- Se poate ca tatăl tău să nu mă accepte, spuse el.

- Pentru că ești fiu ilegitim? îl întreabă ea. Ești și un Westcott, fiu al regretatului conte de Riverdale și al actualei marchize de Dorchester. Ai ridicol de multe rude cu titlu.

- Ridicol? întreabă el. Ar fi bine să nu permiți vreuneia să audă că le spui așa, Lydia, sau o să dai de belele.

- Oh. Ea râse încet. Mi-am făcut o idee în privința contesei văduve de Riverdale aproape din momentul în care am cunoscut-o. Vrea să fie văzută ca figura dominantă din fruntea familiei. În realitate, te iubește mult și își dorește cu disperare să fii fericit, să nu devii victima

vreunei femei care să te facă de rușine. Bănuiesc că simți același lucru pentru toți cei din familia ei.

El îi zâmbi.

- Ți-ai dat seama toate astea după o scurtă întâlnire? o întrebă el. Chiar când încerca să te strivească mai ceva ca pe o insectă?

- Da, spuse ea. Îmi place de ea. Îi pasă. Dar, Harry, ceea ce crede tata despre tine și despre căsătoria mea cu tine o să fie treaba lui. Totuși, cred că o să fie fericit să știe că am din nou un bărbat care să mă susțină, să mă protejeze și să mă călăuzească prin toate primejdiile din viața mea.

Își zâmbiră unul altuia și își atinseră ușor nasul.

- Ei bine, știi, spuse el, trebuie să-mi dai voie, dacă ești vreodată atacată de urși sau de lupi, să mă port ca un bărbat adevărat, să-ți sar în ajutor și să-i sfâșii cu mâinile goale.

- Sau să-i faci să cadă în genunchi și să te asculte înaintea de a-și cere scuze că m-au speriat, spuse ea. Te descurci de minune la asta, Harry.

- Dar m-ai redus la tăcere când am încercat să fac asta, îi spuse el. Tu l-ai sfâșiat pe micul Piper fără măcar să ridici vocea, Lydia. Doamne, nu cred că o să ai vreodată nevoie de mine ca să te aperi.

- Mulțumesc oricum, spuse ea, așezându-și din nou capul pe umărul lui, pentru că l-ai pus să cadă în genunchi.

- O să te las să înfrunți singură bârfele două zile, spuse el.

- Da, spuse ea. Ce înspăimântător! Nu o să mai am un bărbat care să mă protejeze. S-ar putea să mă prăbușesc. S-ar putea...

El o opri cu un sărut.

- Trebuie să plec, spuse el oftând un minut mai târziu.

- Da, trebuie, încuviință ea.

Și chiar plecă peste mai puțin de douăzeci de minute.

Cina la Hinsford se servi cu o jumătate de oră mai devreme în acea seară și se încheie cu domnii care pleacă din sufragerie odată cu doamnele, în loc să rămână să se bucure de vinul lor de Porto și de discuțiile între bărbați. Toată lumea se îndreptă mai curând spre sala de muzică decât spre salon.

Copiii aveau să susțină un spectacol, organizat de Winifred, Elizabeth și Joel. Sarah și Alice Cunningham, Josephine Archer și Eve Handrich, îmbrăcate în rochițe albe vaporoză, cu coroane de flori în păr și ghirlande de flori în mâini, dansară în acordurile muzicale cântate de Elizabeth; Jacob Cunningham și George Handrich în negru, iar Jonah Archer și Nathan Westcott în alb se lansară într-o partidă feroce de scrimă cu săbii de lemn ca să o salveze pe diafana Rebecca Archer, care fusese legată cu panglici din mătase roz și păzită cu înverșunare de Robbie Cunningham, complet înveșmântat în negru, cu unghii de aceeași culoare pe post de gheare, în timp ce plutea amenințător, șuiera și pufnea deasupra prăzii lui. Winifred îngână un ritm lin în note joase la pian, în timp ce fratele ei, Samuel, interpretează aproape perfect o melodie în note înalte. Toți copiii, cu excepția bebelușilor și a lui Andrew, care era surd, fuseseră adunați într-un cor și cântară câteva cântece populare cu o veselie entuziastă și de o muzicalitate îndoielnică, însoțiți de Elizabeth.

Andrew dispăru cu Joel în timpul cântării și se întoarse după aceea ținând în mâini o piatră mare... „care a venit cu noi de la Bath“, explică Joel cu o grimasă care se transformă într-un zâmbet larg când Camille aruncă o privire în tavan. Piatra fu așezată cu grijă pe o măsuță adusă de Colin în fața pianului, iar Andrew, zâmbind spre publicul lui, întinse o mână și făcu semn cu cealaltă. Când veniră toți mai aproape, își dădură seama că piatra avea sculptată pe trei laturi conturul

unei pisici - o pisică domestică, fără îndoială - ghemuită și dormind liniștită, cu capul sprijinit pe labe. Da, mulțumită. Aproape că o puteai auzi torcând.

- Am un băiat talentat, spuse Joel, ciufulind părul fiului lui, în timp ce toată lumea scoase exclamații de uimire și îi zâmbi băiatului sau îl îmbrățișă. N-am reușit să-i atrag interesul pentru desen sau pictură. Apoi l-am găsit într-o zi făcând asemenea lucruri, cu un cuțit pe care îl împrumutase - și stricase - de la bucătărie.

Mai urmară alte cântece și dansuri. Spectacolul se încheie cu cei mai mici copii - cu excepția celor care nu puteau încă să meargă - jucând trei runde dintr-un joc în care se țineau de mână și se învârteau în cerc, țipând de bucurie de fiecare dată când cădeau cu toții, privind spre părinți, mătuși, unchi și bunici pentru aprobare.

În ciuda cinei luate mai devreme, copiii se duseră târziu la culcare.

- Și fiind mult prea agitați ca să adoarmă ușor, spuse Anna când intră în salon după ce își culcă cei patru copii. Jonah vrea mâine să facă din nou același lucru. Bănuiesc că vrea ca Avery să-i arate cum să-și îmbunătățească lupta cu sabia.

- Dar nu-l pot lăsa pe fiul meu să mă eclipseze, protestă Avery. Nu la cinci ani.

- Vii cu mine în sala de muzică, Anna? spuse Harry și se ridică în picioare. Vreau să arunc o privire mai atentă la pisica lui Andrew, dacă mai este încă acolo.

- Este, spuse Joel, în timp ce Anna se uită la Harry surprinsă. Este pe pian. Este o pisică leneșă și probabil că nu o să se miște de acolo.

Anna ieși din încăpere înaintea lui Harry, în timp ce acesta îi ținu ușa deschisă, apoi îl luă de braț când o luară spre sala de muzică. Din fericire, nu era nimeni în încăpere. Harry luă o lumânare dintr-o aplicație de pe perete de afară și aprinse lumânările de pe șemineu.

- Îmi amintesc de concertele pe care le dădeam când eram mici, spuse el. Unele dintre ele chiar aici. Eram mereu așa de mândri de noi.

Își dori să nu o fi spus când întoarse privirea spre ea. Ea nu fusese prezentă și nu participase la acele concerte. Pe vremea aceea, se afla la orfelinatul din Bath.

- Tuturor copiilor le place să cânte, spuse ea. Și nouă, când eram la orfelinat. Concertul din seara asta a fost o idee minunată. Cred că Winifred l-a propus. S-a schimbat atât de mult în cei zece ani de când îi predam eu la orfelinat. Zici că s-ar fi întâmplat în altă viață. A crescut, desigur. Dar chiar mai mult decât atât... devine ceea ce trebuia dintotdeauna să fie. Și este atât de mult rolul lui Camille și al lui Joel, care au luat-o de la orfelinat, au adoptat-o și au iubit-o pur și simplu.

Ușa se deschise, iar Harry se întoarse ușor enervat ca să vadă cine era. Avery se strecură înăuntru și închise ușa în spatele lui. Se uită cu sprâncenele arcuite de la Harry, rămas lângă șemineu, la Anna, mai aproape de pian, și se îndreptă spre rândurile încă nestrânse de scaune. Se așeză pe unul din spate.

- Nu mă luați în seamă, spuse el și flutură din mână în semn că puteau să continue.

Era prea târziu pentru a se opri acum, se gândi Harry.

- Anna, spuse el, n-am fost bun cu tine în ultimii zece ani.

Ea își trecu o mână de-a lungul pianului înainte de a înălța capul ca să se uite la el.

- N-ai fost bun, Harry, spuse ea. Am încercat să-mi imaginez cum trebuie să fi fost pentru tine, Camille, Abigail și mătușa Viola, când toată familia... și eu... stăteam în salonul de la Archer House, ascultându-l pe avocatul vostru care ne spunea ce a descoperit în urma investigațiilor făcute la Bath despre presupusa fiică din flori pe care tatăl nostru o întreținea la orfelinatul de acolo. Nu sunt sigură că am reușit vreodată. Viața mea

a fost întoarsă cu susul în jos. Dar a voastră a fost... distrusă. Nu era de așteptat ca vreunul dintre voi să mă întâmpine cu brațele deschise.

- Eu așa te-am primit, spuse Avery.

- Oh, nu la început, Avery, spuse ea tăios, întorcându-și capul spre el. Ai fost groaznic.

- Da, dragostea mea? o întrebă el. Doar din cauza pantofilor tăi. Erau atât de...

El roti în aer o mână.

- Urâți? sugeră ea.

- Întocmai, spuse el. Mulțumesc.

- Erau pantofii mei buni de duminică, protestă ea.

El îi zâmbi. Nu-l vedeai prea des pe Avery zâmbind.

- Cred, spuse Harry, că ai fost rănită când nici unul dintre noi nu a acceptat propunerea ta de a-ți împărți averea în patru.

- Ah, spuse ea, întorcându-și atenția spre el. Am fost. Dar am abordat problema mult prea devreme și fără nici o urmă de tact. Eram atât de fericită la gândul de a împărți cu toții moștenirea lăsată de tatăl nostru, încât nu mi-a trecut prin minte că aş fi putut să par condescendentă, chiar jignitoare cu propunerea mea. Și foarte insensibilă.

- Nu, spuse Harry. Nu trebuie să iei nici o vină asupra ta, Anna. Tu n-ai greșit cu absolut nimic. Nici noi n-am făcut decât să atacăm îndurerăți ținta care era în viață. Nu-l mai puteam răni pe tatăl nostru. Așa că te-am rănit pe tine. Și nici măcar nu ne-am simțit mai bine. Cel puțin în cazul meu. Și nu m-am simțit niciodată mai bine. Mă poți ierta?

- Harry, spuse ea, n-am nimic de iertat. Cu excepția faptului că încăpățânarea ta insistentă mă scoate uneori din sărite.

- Hinsford? spuse el.

- Până la urmă, o să fie al tău, spuse ea. Sau al copiilor tăi, dacă se întâmplă să te duci înaintea mea. După

cum un sfert din averea tatălui nostru o să fie a ta... cu tot cu dobândă.

- Ți-ar face plăcere să accept banii acum? o întrebă el. Ochii ei se luminară.

- Vrei, Harry? îl întrebă ea. Oh, te rog! Îi accepti?

- Da, spuse el. Și o să cumpăr cu ei Hinsford.

- Dar...

El ridică o mână.

- Trebuie, spuse el. Suntem patru, Anna. N-ar fi drept să primesc mai mult decât oricine altcineva doar pentru că sunt bărbat.

- Dar asta este...

- Harry are dreptate, spuse Avery, ridicându-se în picioare și îndreptându-se spre Anna. Tu, iubirea mea, tu ai vorbit mereu de dreptate.

- Dar eu nu...

- Cred că trebuie să ceri 100 de lire pentru proprietate, spuse el.

- 100 de lire? spuse Harry. Glumești, Avery!

- E prea mult? spuse Avery. 75 de lire, atunci. Nu, hai să fie guinee!

- Vorbesc serios, protestă Harry. Mi-aș fi dorit să fi rămas...

- 60 de guinee, spuse Anna tare și apăsător. Și este ultimul meu preț.

- Anna...

- Ultimul meu preț, spuse ea.

Avery îi apăsă ușor obrazul cu un deget și se întoarse în fundul încăperii ca să se așeze pe același scaun.

- Anna. Harry trase aer în piept și scoase un oftat. Nu este nicicum vorba de bani, să știi. Trăiesc foarte bine și o să pot trăi la fel și câ... Chiar dacă mă însor. Doar că vreau să îndrept lucrurile cu tine. Tu ești sora mea. La fel cum sunt Cam și Abby. Vreau să fiu fratele tău. Adică... mereu am fost. Dar...

Ea traversă într-un suflet distanța dintre ei și se lăsă cuprinsă de brațele lui. O strânse într-o îmbrățișare și închise ochii. Rămaseră îmbrățișați în tăcere un minut sau două.

- Dacă Cam și Abby ar... începu el, dar ea își înălță capul de pe umărul lui și își apăsă două degete pe buzele lui.

- Au acceptat amândouă, spuse ea. Au venit separat la mine. Iar acum tu. Și mătușa Viola și-a acceptat zestrea cu toată dobânda care s-a acumulat în anii presupusei ei căsnicii cu tatăl nostru.

Harry nu știa nimic din toate astea.

- Iar acum mă simt în al nouălea cer, spuse Anna, cu capul încă lăsat pe spate pentru a se uita în ochii lui. Emană, i se păru lui Harry, o fericire adevărată. Familia mea este întregită. Și este pe cale... Ea întoarse capul și se uită la Avery. Pot să-i spun?

- Îmi închipui, iubirea mea, spuse el, că în curând toată lumea o să știe fără să fie nevoie să i se spună răspicat.

- Mai așteptăm un copil, îi spuse ea lui Harry. Poate de data asta, Avery o să primească un al doilea fiu, după Jonah.

Avery se apropie cu pași molcomi de ei.

- Am deja un trio de fete care să-mi chinuie fiecare clipă din zi și din noapte, spuse el cu un oftat. Dacă trebuie să îndur perspectiva unui cvartet, probabil că o voi face cu obișnuita acceptare veselă a lucrurilor pe care nu le poți schimba.

Harry își îmbrățișă sora și râse în timp ce întinse o mână spre cumnatul lui.

- Felicitări, spuse el. Atunci să sperăm la un alt nepot, dar o să fiu pregătit de încă o nepoată dacă trebuie.

- Chiar trebuie să pleci la Londra mâine, Harry? îl întrebă Anna.

Menționase la cină că urma să plece, în ciuda unui șuvoi de proteste nedumerite. Bunica lui Westcott comentase destul de caustic că se ducea intenționat la Londra acum, când erau toți aici... și doar ca să-și cumpere o cămașă nouă. El doar zâmbise și o asigurase că se va întoarce înainte de cina de miercuri. Avery îl privise cu atenție pe sub pleoapele lui somnoroase ca de obicei.

- Nu găsești cămăși decente în Eastend, Harry? îl întrebă el.

- Oh, Doamne, nu, spuse Harry. În orice caz, nu pentru ținute de seară. Nu pentru balul de ziua mea, ferească sfântul, cu toată familia prezentă și cu alți invitați.

- Chiar că, spuse Avery. Și presupun că mai ai de luat una sau două chestii care se pot lua doar de la Londra.

- Da, spuse Harry. Este cam enervant să fii nevoit să tragi o fugă până acolo când casa este plină de musafiri. Dar n-ar trebui să-mi ia mult. Plec dimineață devreme și lipsesc doar o noapte.

- Ei bine, mi-aș dori să nu fii nevoit să pleci, spuse Anna. Tind să cred că ai mai multe cămăși aici care s-ar potrivi perfect pentru balul tău.

- Dar, iubirea mea, spuse Avery, părând mâhnit, nu te poți aștepta ca un bărbat să poarte o cămașă pe care a mai purtat-o când celebrează o aniversare atât de importantă precum cea de 30 de ani. Sau o cămașă de o calitate discutabilă, pe care ai putea să o găsești într-un oraș de provincie. Este perfect de înțeles că Harry vrea să se ducă la Londra ca să se vadă cu croitorul lui.

- Ce ridicoli sunteți amândoi! spuse Anna.

„Avery știe“, se gândi Harry. Era ceva să nu știe pe lumea asta?

capitolul 22

Lydia se așteptase ca de luni până vineri să fie liniște. Însă nu avea să fie.

Marti dimineață, când tocmai se ridică din pat – îi dăduse lui Snowball drumul afară și se pregătea să facă focul în bucătărie pentru a-și pregăti terciul și ceaiul de dimineață, încă în cămașa de noapte, cu picioarele goale și părul strâns într-o coadă împletită la spate –, lătratul câțelușei precedă o bătaie care răsună la ușa de la intrare.

– Eu plec, spuse Harry când ea întredeschise ușa și aruncă o privire afară. M-am gândit că trebuie să fii trează când am văzut-o pe Snowball afară. Auzi la ea, Lydia! Îmi bagă bierul cal în sperieți. Lydia deschise ușa mai larg. Și speram să te fi trezit. Am uitat să te rog să-mi împrumuți un inel, dacă ai unul. Ești absolut superbă.

El zâmbi plin de admirație.

Ea își privi nedumerită verigheta, pe care avea de gând să și-o scoată azi și să o pună bine.

– Nu, spuse el. Nu verigheta.

– Mai am inelul de la mama, spuse ea, pe care îl port rareori.

– Se potrivește pe inelarul tău? o întrebă el.

– Da, spuse ea. Mă duc să-l iau.

El întinse câteva clipe mai târziu într-o cutiuță de piele.

– O să-l păzesc ca pe ochii din cap, spuse el foarte serios, și ți-l aduc mâine.

– Am încredere în tine, spuse ea.

– Mulțumesc. El puse cutiuța într-un buzunar interior al hainei lungi de călărie. Căutam și o scuză ca să te sărut dimineața devreme.

Ea păși în pragul ușii și își puse mâinile pe umerii lui. El o apucă de talie și o sărută.

– Să ai grijă, Harry, spuse ea.

– Am, promise el și îi zâmbi din nou. Am multe lucruri importante la care să mă întorc.

– Petrecerea de ziua ta?

El râse.

- Și asta. Să ai grijă!

- Am, spuse ea.

Ea rămase în prag fără măcar să poarte un halat care să acorde o fărâma de decență ținutei ei, până când el se făcu nevăzut în zare; apoi așteptă ca Snowball să intre și închise ușa cu un oftat. Următoarele zile aveau să i se pară infinite.

Contele și contesa de Riverdale și baronul și Lady Hodges veniră în vizită înainte să se încheie dimineața. Măcar era deja îmbrăcată, cu părul aranjat frumos la spate și șorțul peste haine. Avea o serie de biscuiți cu fructe gata-gata să fie scoși din cuptor.

- Intrați, spuse ea. Sper să n-am făină pe vârful nasului sau ceva stânjenitor pe care să-l văd în oglindă după plecarea voastră.

- Nici un firicel, spuse lordul Hodges. Dar lasă-mă să mă uit mai atent! O urmă mică pe obrazul stâng.

- Oh!

Își trecu o mână pe obraz.

- Gata, am rezolvat, spuse el. Ceva miroase bine.

- Biscuiți, spuse Lydia. Sunt gata în cinci minute. Vreți să mâncați câțiva cu o ceașcă de cafea?

- O, nu vrem să te deranjăm, doamnă Tavernor, spuse contesa. Noi am venit...

- Vorbește în numele tău, Wren, spuse lordul Hodges. Mie îmi sună tare bine cafea cu biscuiți.

- De acord, spuse contele. Mulțumim, doamnă Tavernor.

- Am venit, spuse contesa, râzând în timp ce Lydia îi conduse pe toți spre locurile din salon, ca să vedem că ți-ai revenit după incidentul neplăcut de ieri. De altfel, felul în care te-ai descurcat cu băiatul acela a fost absolut admirabil.

- Mulțumesc, spuse Lydia. Jeremy Piper a creat mari probleme în scurtă lui viață, bietul băiat!

- Bietul băiat?

Contele își arcui sprâncenele în sus.

- Nu poate decât să-mi pară puțin rău pentru el, spuse Lydia.

- Chiar dacă s-a făcut responsabil de moartea soțului tău? o întrebă el.

Lydia trebui să se scuze ca să scoată biscuiții din cup-tor și să facă niște cafea.

- Biscuiții aceștia miros de-a dreptul divin. Să-i ung cu unt cât tu faci cafeaua?

Lady Hodges o urmăse în bucătărie. Avea un chip luminos și blând și un fel călduros de a fi, gândit aparent pentru a-i liniști pe cei din jur.

Era „verișoara Elizabeth“ despre care vorbea Harry, cea care ieșise cândva dintr-o căsnicie foarte violentă.

- Ar fi minunat, spuse Lydia.

- Harry a plecat la Londra de dimineată... foarte de-vreme, înainte să se trezească vreunul dintre noi, îi spuse Lady Hodges. Să-și cumpere o cămașă potrivită pe care să o poarte la balul de ziua lui, zice-se. Ai auzit vreodată ceva mai absurd? Își lasă oaspeții baltă două zile de dra-gul unei cămăși.

- Oh, spuse Lydia.

- Alexander bănuiește că a plecat pentru un motiv mult mai puțin banal, adăugă Lady Hodges în timp ce puse deoparte câțiva biscuiți și îi unse cu unt.

- Oh? spuse Lydia din nou.

- Dar Harry nu ne-a zis nimic, iar noi - noi patru - n-avem de gând să lansăm zvonuri nefondate, spuse Lady Hodges, cu o notă amuzată în voce. Gata! Câte doi biscuiți pentru domni și câte unul pentru doamne.

- Cafeaua este gata, spuse Lydia.

Musafirii rămaseră cu ea vreo jumătate de oră îna-inte de a-și lua rămas-bun. Lydia îi conduse până la poartă. Contele se întoarse spre ea, în timp ce ceilalți se îndepărtau.

- Este foarte important pentru soția mea și celelalte doamne din familie, care organizează cu mare atenție petrecerea pentru Harry încă de la Crăciun, să fie prezenți cât mai mulți oameni din zonă, spuse el. Vii, doamnă Tavernor?

El trebuie să știe, se gândi Lydia, sau măcar să aibă o bănuială. Cuvintele de mai devreme ale surorii lui îi sugeraseră acest lucru.

- Da, spuse ea. Sunt onorată de invitație.

El zâmbi - ce bărbat chipeș - și îi menținu privirea o clipă înainte de a se întoarce și a-i prinde pe ceilalți din urmă.

Și acesta era doar începutul. Denise veni în vizită și o ajută să mai mănânce câțiva biscuiți.

- Participi la bal? o întrebă ea. Chiar trebuie. Vin și te duc eu cu mâna mea dacă este nevoie.

Hannah veni puțin mai târziu, urmată și de doamna Bartlett, și de doamna Bailey cât mai era încă în vizită la ea. Mirabel Hill și verișoara ei, domnișoara Ardreigh, se iviră la ușa ei la doar cinci minute după ce plecară celelalte doamne, spunând că le dureau foarte tare picioarele după o plimbare în care vorbiseră atât de mult, încât nu-și dăduseră seama cât de departe ajunseseră.

Toate își doreau să știe dacă Lydia se ducea la bal.

Și de îndată ce acestea din urmă plecară, reverendul și doamna Kingsley veniră de la Hinsford pentru a se prezenta, căci înțeleseseră că doamna Tavernor era văduva fostului vicar din Fairfield. Reverendul Kingsley era fratelui marchizei de Dorchester și, astfel, unchiul lui Harry. Rămaseră o jumătate de oră, chiar dacă nu-și doriră să bea sau să mănânce ceva, un cuplu plăcut cu care era ușor să discuți. Cât zăboviră pe la ea, doamna Kingsley o ridică pe Snowball în poală, mângâind-o, dezmierdând-o și amenințând-o că o răpește și o ia cu ea la Dorsetshire.

Miercuri după-amiază, veni însăși contesa văduvă de Riverdale, cu viconte și vicontesa Dirkson, și acceptă să rămână la ceai și să guste o prăjiturică.

- Este drăguț la tine, doamnă Tavernor, spuse văduva în timp ce se uită în jur de pe scaunul pe care se așază de-o parte a șemineului. Dar dacă ai fi nepoata mea, te-aș certa că ai refuzat ideea de a-ți lua o slujitoare pentru ca totul să fie mai respectabil aici.

- Dar doamna Tavernor nu este nepoata ta, mamă, sublinie Lady Dirkson.

- Oricum ai certat-o, spuse viconte și se uită la Lydia cu o licărire în ochi.

- Și singura cale de a fi vreodată, adăugă soția lui, mergând până la capăt pe ideea ei, ar fi dacă ar deveni soția lui Harry. Sau a lui Peter, sau a lui Ivan, deși sunt mult prea tineri pentru ea. Și doamna l-a refuzat deja pe Harry.

- Dar nu lăsa detaliul să te împiedice să vii la balul aniversar al lui Harry, doamnă Tavernor, spuse contesa văduvă și se uită fix la ea. Te asigur că nimeni din familie nu o să facă vreo referire la propunerea lui neinspirată și la refuzul tău întemeiat.

- Dar deja a acceptat invitația, mamă, spuse vicontesa. Așa i-a spus lui Alexander. Te așteptăm cu drag vineri seară, doamnă Tavernor.

Plecară curând după aceea. Deci avea binecuvântarea familiei lui, nu-i așa? se gândi Lydia în timp ce privea cum trăsura se îndepărta de poartă. Iar capul familiei - ambii capi, contele de Riverdale și contesa văduvă - venise intenționat să i-o spună, chiar dacă nu în atâtea cuvinte. Ea zâmbi, deși zâmbetul dispăru când se gândi la subterfugiul la care voiau să apeleze vineri dimineață. Ei încercau să se asigure că ea va veni la bal - cu binecuvântarea lor -, dar habar nu aveau că până atunci ea și Harry se vor fi căsătorit. Cumva gândul nu o făcu să se simtă prea în largul ei.

Și în sfârșit, în sfârșit! Harry se întoarse târziu miercuri după-amiază, părănd istovit, obosit de pe drum și vesel. Lydia stătuse cu ochii în patru încă dinainte ca revenirea lui să fie posibilă. Ea deschise ușa și se repezi spre poartă, în timp ce el își trase calul chiar în față. Nici măcar nu mai zăbovi ca să-și tragă un șal pe umeri, deși era frig afară.

El descălecă, se aplecă peste gard și o sărută.

- Misiune îndeplinită, spuse el. Două cămăși noi. Oh, și... Băgă mâna în haină și scoase cutiuța de piele cu inelul mamei ei. Ți l-am adus întreg înapoi, cum am promis, chiar dacă a trebuit să mă lupt cu trei serii de bandiți la drumul mare ca să-l apăr.

- Mulțumesc.

Ea râse când luă cutiuța de la el și o ținu o clipă la buze.

- Lydia. Zâmbetul lui dispăru. Ai avut două zile să nu faci nimic altceva decât să te gândești. Ai dubii?

Ea râse.

- Am avut numai vizite, spuse ea. Abia dacă am avut un moment să stau să mă gândesc. Dar nu, Harry. N-am dubii. Tu?

- Cam da. Ar fi trebuit să te iau cu mine și să ne căsătorim la Londra. El zâmbi trist spre ea. La naiba, nici mâine nu o să am cum să te văd prea mult. O să facem un picnic în familie, dacă ne-o permite vremea, în cinstea logodnei vărului meu Boris cu domnișoara Leeson. Dar o să vin mâine-seară, să facem ultimele planuri pentru vineri. Ar fi bine să mă întorc acasă ca să fac o baie și să mă pregătesc pentru cină.

- Da, spuse ea. Nu întârzia!

El o sărută din nou, se urcă pe cal și o luă agale pe alee, întorcându-se ca să facă semn cu mâna înainte de a se face nevăzut.

Poate că a doua zi va avea o zi liniștită, se gândi Lydia. În care să stea cu gândurile ei în sfârșit. Să se pregătească.

Însă nu avu prea mult noroc, căci joi apărură tatăl ei și cei doi frați mai mari.

Harry simțea o melancolie imposibil de explicat. Era afară pe peluza sudică a casei, înconjurat de familia lui și de alți oaspeți, celebrând logodna lui Boris și a lui Audrey. Un eveniment fericit. Scaune fuseseră aranjate pentru seniori, în timp ce toți ceilalți stăteau pe pături. Soarele strălucea din nou. Vântul care bătuse de dimineață se potolise. Tocmai se înfruptaseră dintr-un picnic generos. Alexander, în rolul lui de cap al familiei Westcott, închină un pahar cu șampanie pentru cei doi logodnici. Părea năucitor faptul că Boris, care mai ieri le provocase mătușii Mildred și unchiului Thomas nenumărate momente de îngrijorare și indignare cu farsele lui malițioase de băiețandru, împreună cu frații Peter și Ivan, avea acum 25 de ani. Era un tânăr matur și responsabil și evident foarte îndrăgostit de viitoarea lui mireasă.

Toți aveau să se reunească iar a doua zi – împreună cu numeroși alți oaspeți – pentru a-i sărbători ziua de naștere. Va fi apogeul acestei petreceri organizate la el acasă, pusă la punct cu toată dragostea de familia lui.

Nici unul dintre ei nu va fi prezent la nunta lui.

Cu excepția lui Gil, care acceptase să vină ca martor și cavaler de onoare al lui Harry, chiar dacă nu prea îi convenise când Harry îi spusese limpede că nu-și dorea să vină și Abby și că i-ar fi fost recunoscător dacă Gil nu scăpa nici un cuvântel despre asta.

– Dragul meu Harry, spusese el. Nu este atât de ușor să ții secrete față de soția ta, să știi. Și deloc onorabil.

Nunta lui Gil și Abby la biserica din sat, din urmă cu patru ani, doar în prezența vicarului, a soției lui și a lui Harry, i se păruse perfectă. Nunta lui cu Lydia de a doua zi dimineață va fi la fel, își spuse Harry.

Doar că situația era alta.

Familia lui – toată – era aici, ocupată cu ultimele detalii ale petrecerii de seară, poate întrebându-se unde dispăruse el, fără să știe că Harry se afla la biserica din apropiere și se însura cu Lydia.

Ar fi trebuit să fie în al nouălea cer astăzi. Urma să se însoare a doua zi.

Dar nu se putea descotorosi de sentimentul că nu prea era corect. Se uită la mama lui, al cărei braț era împletit cu al lui Marcel în timp ce vorbeau cu mătușa Matilda și Dirkson. Și la Camille, care stătea pe o pătură, refăcând codița împletită a lui Alice, în timp ce Joel, lângă ea, o ținea pe una dintre gemene în picioare, care sărea încântată pe piciorușele durdulii, în timp ce cealaltă îi atârna pe umăr și el o mângâia pe spate. Și la Abby, care stătea aproape nas în nas cu Jessica pe altă pătură, cele două chicotind ca niște fete. Și la Anna, care o ținea în brațe pe Beatrice, fiica mai mică, și zâmbea în timp ce discuta cu Adrian Sawyer, Sally Underwood și Gordon Monteith.

Cercul intim al familiei lui.

Care n-avea nici cea mai vagă idee că a doua zi este ziua nunții lui.

La naiba, nu se simțea bine.

- Harry. Alexander, ținând încă paharul de șampanie, îi puse o mână pe umăr. Toate astea sunt un pic cam mult pentru tine, cum au fost și acum patru ani, din câte îmi amintesc, nu? Ți-ai dori să fim la vreo 2000 de kilometri depărtare, cum era cazul atunci?

- Nu, spuse Harry. Ba chiar dimpotrivă. Sunt atât de binecuvântat, Alex, încât o să mă împleticesc ca un idiot dacă mi-aș dori să o exprim în cuvinte.

Alexander îl strânse de umăr.

- Nici unul dintre noi nu s-a simțit prea binecuvântat acum zece ani, spuse el. Sau acum șase ani, după Waterloo. Sau acum patru ani, când eu, Avery și Gil te-am adus acasă de la Paris.

- Te simți binecuvântat acum? îl întrebă Harry.
Vărul lui șovăi.

- Da, spuse el. Trebuie să recunosc că da, Harry.
Chiar dacă trebuie să știi că nu mi-am dorit...

- Știu, spuse Harry. Nu trebuie să-ți ceri scuze pentru
că ești fericit. Și eu sunt fericit.

- Nu păreai foarte fericit acum o secundă, spuse
Alexander.

- Expresia naturală a feței mele în repaus, spuse Harry
cu un zâmbet larg.

Ah, aveau să fie întrerupți. Cineva venise pe alee -
doi oameni, de fapt, doi bărbați - și se oprise să se uite
la mulțimea adunată pe peluză. Nu era nici unul dintre
vecini. De fapt, erau străini. Harry spera că se vor îndrepta
spre ușile principale pentru ca Brown să se ocupe
de orice problemă ar fi avut de rezolvat.

Dar nu se îndreptau spre ușă. Traversară iarba cu pași
apăsăți, păreau doi bărbați foarte hotărâți și aparent
nestingheriți că întrerupeau un eveniment privat.

Cei mai mulți copii încă mai răcneau pe iarbă și prin-
tre copaci, atenți la jocurile lor zgomotoase. Aproape
toți ceilalți întoarseră privirea spre bărbați.

Cel mai înalt dintre cei doi, care mergea puțin în-
aintea celuilalt, se opri când ajunsese suficient de aproape
ca să fie auzit... oricum, cele mai multe dintre discuții
se încheiaseră.

- Care dintre voi este Westcott? întrebă el.

- Foarte mulți suntem, spuse Harry, făcând un
pas înainte cu zâmbetul pe buze. Ce Westcott căutați
mai exact?

- Maiorul Harry Westcott, spuse bărbatul.

- Eu sunt, spuse Harry, făcând încă un pas spre vizi-
tatorul lui. Cu ce pot...

Vizitatorul lui făcu mult mai mulți pași spre el. Și
îi curmă fraza cu un pumn care se opri cu o asemenea
forță în bărbia și gura lui Harry, încât acesta, complet

luat prin surprindere, se trezi lat pe iarbă, văzând stele verzi în plină zi.

Își dădu seama vag de zarva care se dezlănțui în jur. Voci de femei și de bărbați vorbind deodată. Câteva țipete. O poruncă de a i se da cuiva drumul. Un ordin de a înceta cu împotrivirea ca să nu se rupă vreun braț. Un ordin disprețuitor de a se ridica și de a lupta ca un bărbat adevărat. Detaliul acesta îi atrase atenția lui Harry. Cum probabil era singurul doborât, invitația de a se ridica i se adresa lui.

Harry verifică iute cu limba... nu părea să aibă nici un dinte spart sau lipsă. Își simțea bărbia de parcă lovitura i-ar fi străpuns țeasta, dar când își mișcă maxilarul, bărbia mai părea să fie încă la locul ei. El clătină din cap - mare greșeală - și se ridică. Clătină ceva mai ușor din cap spre mâna care i se întindea - a lui Boris - și se ridică în picioare.

Toată lumea stătea în picioare, inclusiv doamnele în vârstă. Copiii își abandonaseră jocurile așteptând cu nerăbdare să vadă ce se va întâmpla. Primul bărbat avea mâna lui Alexander încheștată pe umăr. Al doilea bărbat avea brațele prinse la spate și ținute de Gil. Ambii bărbați se încruntau fioros și erau foc și pară... sau așa i se părea minții confuze a lui Harry.

- Luptă, lașule ce ești, spuse primul bărbat printre dinți. Luptă! Ridică pumnii sau ai de gând să te ascunzi după fustele de aici ca să-i lași pe alți bărbați să te apere?

Harry avu o presimțire cumplită. Și Dumnezeuule, da. Exact așa se așteptase ca ei să reacționeze.

- Nam de gând să mă lupt cu nici unul dintre voi, spuse el. Alex, poți să te dai laoparte. Gil, probabil ți-ar părea rău dacă chiar i-ai rupe brațul. Dă-i drumul, este un om bun. Este oare vreunul dintre voi un Winterbourne? Sau amândoi?

- Alege ora și locul, Westcott, spuse tăios unul dintre bărbați. Și armele, dacă vrei. Și lupți sau o să te dovedești un desfrânat și un laș. Eu sunt James Winterbourne.

- O, ca să vezi, spuse unchiul Thomas peste harababura care urmă după spusele lui Winterbourne.

Harry ridică o mână ca să oprească zarva.

- Ai vorbit cu sora ta? îl întreabă el.

- Nu îndrăzni să rostești numele surorii mele, spuse Winterbourne. O să avem grijă de ea din acest moment, te asigur. O să vină acasă, unde îi este locul și unde putem să o apărăm de cei ca tine.

- Ei bine, spuse Harry, să știi că este posibil să aibă un cuvânt de spus în privința asta. Și dacă n-ai vorbit cu ea, poate ar trebui. De fapt, poate ar trebui să vorbim toți trei. Acesta este fratele tău, presupun?

Cum naiba aflaseră? Bârfele chiar că aveau aripi.

- William Winterbourne, confirmă fratele și miji ochii spre Harry. Și o să te mai apropii tu de sora noastră peste cadavrul meu.

- O amenințare aproape suicidală, spuse Avery, cu vocea lunguroasă, în timp ce se apropie de undeva din stânga lui Harry. Căsuța doamnei Tavernor nu se află prea departe de unde suntem noi acum. Din proprie experiență, este întotdeauna o greșeală de proporții colosală ca bărbații să-și arate mușchii în loc să recunoască faptul că femeile au o voce... și adesea o minte surprinzător de rațională în spatele acestei voci.

- Mă duc să vorbesc cu doamna Tavernor, spuse mama lui Harry, apropiindu-se de el și ivindu-se în raza de acțiune a pumnului de fier care se înfipsea în bărbia lui Harry nu cu multă vreme înainte. Are un mare noroc să aibă doi frați cărora le pasă atât de mult de ea. Eu sunt marchiza de Dorchester, mama lui Harry. Sunt încântată să vă cunosc, domnule Winterbourne.

Și întinse mâna dreaptă spre fratele mai mare, care încă mai era foc și pară.

În mod bizar, el îi luă mâna și chiar se aplecă deasupra ei, murmurând ceva de neînțeles.

- Harry o să mă însoțească, continuă mama lui. O să am grijă, firește, ca nici un fel de insultă să nu i se aducă doamnei Tavernor, pe care o consider o femeie demnă și integră. Vii cu noi, domnule Winterbourne? Și fratele tău?

Familia Westcott, se gândi Harry, nu fusese niciodată mai tăcută decât acum. Până și copiii erau nefiresc de tăcuți.

Frații schimbă priviri încruntate între ei.

- Nu o să permit ca sora mea să fie batjocorită, doamnă, spuse William Winterbourne.

- Doamne sfinte, spuse mama lui Harry. Nici eu. Ba mai mult, din câte știu despre doamna Tavernor, nici ea nu o să accepte așa ceva. Harry? Îmi oferi brațul, te rog?

Două minute mai târziu coborau pe alee toți patru, mama lui Harry - fără bonetă - la brațul lui, cei doi bărbați Winterbourne în spate. Harry nu-și întoarse capul să se uite la ei, dar ar fi pus pariu că amândoi veneau în urma lor destul de spășiți.

- Puterea femeilor, murmură mama lui Harry.

capitolul 23

Lydia se simțea puțin melancolică și încerca cu disperare să se adune. Ziua nunții ei urma să aibă loc a doua zi! Și era încântată. Îl iubea pe Harry. Nici nu se putea să fie mai fericită.

Și atunci de ce fericirea se simțea atât de... plat?

Se hotărâse să petreacă ziua singură acasă. Voia să se odihnească după o săptămână plină. Voia să se pregătească pentru a doua zi. Deși nu avea prea multe

de făcut. Alesese o rochie mai veche pe care nu o mai purtase de câțiva ani, deși o purtase o dată. Era de un verde-deschis prea frivol pentru soția unui vicar, îi spusese Isaiah. Lydia o alesese pentru că îi aducea aminte de primăvară și o ajutase să i se mai ridice moralul. Boboci de trandafir roz erau brodați de-a lungul tivului și alții mai micuți pe bordura mânecilor. Probabil că nu mai era la modă acum, chiar dacă Lydia nu știa exact cât de demodată era.

Indiferent dacă era sau nu la modă, avea să fie rochia ei de mireasă. O spălă, o lăsă să se usuce și o călcă și... nu mai avea ce altceva să facă pentru a se pregăti.

Măcar azi nu trebuia să se teamă de vreo vizită din partea familiei Westcott. Organizau cu toții un picnic pentru a celebra logodna vărului lui Harry. Dacă vremea era bună, îi spusese Harry. Vremea era foarte bună.

Nu trebuia să se teamă nici de vreo vizită de la prietenele ei. Doamna Bailey le invitasă pe ele și alte câteva doamne la un ceai la parohie. O invitasă și pe Lydia, dar fusese înțelegătoare când ea refuzase. Doamna Bailey știa de nuntă, desigur. Va fi una dintre martori, iar reverendul Bailey urma să officieze slujba. Doamna nu era prea fericită pe tema asta. Nu i-o spusese Lydiei chiar așa, dar păruse întrucâtva tulburată când acceptase să le fie martoră.

De luni, se gândi Lydia la începutul amiezii, în timp ce stătea pe scaunul de lângă șemineu, cu călcăiele sprijinite pe marginea pernuței de pe scaun, în timp ce-și strângea picioarele la piept cu brațele și își sprijinea bărbia pe genunchi, îl văzuse pe Harry de doar două ori... pentru câteva minute când plecase la Londra marți dimineață și pentru câteva minute cu o după-amiază în urmă, când se întorsese acasă. Nu îl va vedea toată ziua și probabil îl va reîntâlni doar pentru scurt timp în acea seară, în timp ce făceau ultimele aranjamente pentru a doua zi.

Fuseseră oare neînțelepți să se decidă la o nuntă făcută atât de în grabă?

Fuseseră oare nebuni când deciseră să se căsătorească?

Și oare acum era încercată de ultimele dubii legate de nuntă?

Se simțea atât de singură.

Era sigură de un singur lucru. Nu, de două. Și acestea reușiră să o liniștească, în timp ce își sprijini fruntea pe genunchi. Îl iubea pe Harry Westcott din tot sufletul. Mai important – oh, de departe –, avea încredere în el. Căsătoria lor va fi un parteneriat, o comuniune, o prietenie, o... *poveste de dragoste* între doi oameni care se tratau de la egal la egal. Așa va fi, în ciuda contrariului pe care ar fi putut să-l susțină și legea civilă, și rânduiala bisericească. Avea să promită că i se va supune, dar Harry nu va ține niciodată cont de asta. Firește, nu avea de unde să știe cu siguranță. Nu puteai fi niciodată sigur în privința viitorului. Dar puteai să ai încredere, iar ea avea încredere în Harry. Cu prețul vieții ei. Căci era exact ce va face a doua zi.

Oh, a doua zi era ziua nunții ei. De ce, de ce se simțea atât de lipsită de vlagă? De ce i se părea totul cumva greșit? Sau dacă nu tocmai greșit, de ce nu i se părea corect? Nu-și dorise o nuntă grandioasă sau o mulțime de invitați. Nu-și dorea nicicum să...

Oh, cine mai venea acum? Auzise cai și roți de trăsură și bănuise că cineva se ducea spre Hinsford. Toată săptămâna fusese mare forfotă. Dar trăsura se opri negreșit în fața porții de la casa ei. Lydia se îndreptă oarecum sâcâită să vadă cine era.

Și apoi se repezi spre ușă, lăsând-o deschisă în urma ei, Snowball sărind în pas cu ea, lătrând într-o frenezie plină de entuziasm. Iar Lydia deschise poarta de la grădină și se aruncă în brațele tatălui ei, în timp ce acesta coborî din trăsură. Și izbucni în lacrimi.

– *Papa! Papa!*

- Lydie. Lydie!

Și amploarea discuției pentru următorul minut sau două se desfășură în aceste note, punctată de multe îmbrățișări și săruturi, bătăi pe spate, sughițuri și sesiuni de lătrat.

- James. Oh, James!

- Lydie. Lydie, Lydie.

- William. Oh!

- Lydie.

- Gata, gata, Lydie, spuse tatăl ei în timp ce toată lumea intră valvârtej în casă și păru să o umple ochi. Lady Hill mi-a scris duminică, de îndată ce a auzit totul și mi-a trimis scrisoarea prin curier special. Ai o prietenă adevărată în persoana ei. Cât despre restul, este o prostie și nu mi-aș dori nimic mai mult decât să sparg vreo câteva capete. Dar totul s-a terminat acum.

- Tocmai în legătură cu asta te-am avertizat, Lydie, spuse William. Dar n-am venit să-ți facem morală. Sunt sigur că ai suferit destul.

- Eu și Will o să ne luăm două camere la hanul din sat cât de curând, spuse James. Nu putem să rămânem aici când avem un singur dormitor. Dar mâine ne întoarcem acasă cu tine și poți să uiți pentru totdeauna de Fairfield, Lydie.

- O să avem grijă de tine, spuse tatăl ei. Iar dacă vreo bârfă te urmărește până acasă, ei bine, o să știm noi cum să ne descurcăm. Nu trebuie să-ți mai faci griji pentru nimic.

Îi fu greu să priceapă vreun cuvânt, dar Lydia ajunse să înțeleagă, în cele din urmă, după ce se șterse la ochi, își suflă nasul și zâmbi afectuos de la unul la altul.

- Dar nu plec de aici, spuse ea. Eu...

- Hai, Lydie, spuse James.

Și se dezlănțuiră din nou, iar Lydia înțelese că tot ce avea de făcut pentru tot restul vieții era să se relaxeze în dragostea, puterea și protecția lor. Care erau lucruri

foarte prețioase. Dragostea pe care o avea pentru ei aproape o copleșea. Și, o vreme, nu avu sens să-i contrazică. Nu-și dorea să se certe. Nu-și dăduse seama pe deplin cât de mult își dorea să-i vadă pe toți până nu zări cui îi aparținea trăsura trasă în fața porții ei. Ea intră în bucătărie, umplu ceainicul și puse apa la fiert.

- Hai, Lydie, spuse James și se opri sub arcada care dădea spre bucătărie. Nu se cade să stai singură în bucătărie ca să faci ceaiul. Dar astăzi o să fie ultima zi. De mâine o să fii îngrijită cum trebuie. Ne asigurăm noi de asta.

- Ce mai face Esther? întrebă ea, iar el zâmbi încântat, în timp ce îi povesti că soția lui rămăsese la fel de dulce și de veselă, chiar dacă el insistă să-și petreacă cele mai multe zile pe șezlongul din camera ei sau pe canapeaua din salon, cu picioarele ridicate.

- Chiar dacă am insistat ca, atâta vreme cât sunt plecat, ea să rămână în camera ei, spuse el. Până mă întorc eu ca să o duc în salon, la asta mă refer.

Lydia zâmbi, apoi scoase din cămară biscuiții și ce îi mai rămăsese din prăjitură. Începea să se simtă asaltată de gânduri. Ea și Harry fuseseră de acord să păstreze logodna și planurile de nuntă în secret față de toată lumea, cu excepția vicarului și a celor doi martori. Pentru că nu li se părea corect să-i implice familia în poveste atunci când ai ei erau departe. Acum, dintr-odată, mare parte din familia ei se afla aici. Doar Esther și Anthony lipseau. Dar ea nu putea să le spună nimic. Nu fără a se sfătui mai întâi cu Harry.

James și William nu acceptară să rămână la o ceașcă de ceai, chiar dacă trebuia să le fie foame și sete după drumul lung. Insistară să plece numaidecât ca să rezerve camere și să găsească loc pentru cai în grajduri.

Astfel că Lydia decise să le facă o vizită împreună cu tatăl ei, în timp ce căuta confuză ce să spună. Era probabil ca Harry să vină mult mai târziu, însă era

important pentru ea ca orice decizie să fie luată de comun acord.

Avu mai puțin timp la dispoziție decât își închipuisese. La o oră de la plecarea fraților ei, se auzi o bătaie în ușă, iar ea deschise pentru a descoperi în prag doi frați încruntați, o marchiză de Dorchester zămbitoare, fără bonetă și fără mănuși, și un Harry fără pălărie, cu bărbia înroșită și o buză de sus care părea mai umflată ca de obicei.

Ce...?

- Lydie, nu trebuie să-ți mai faci griji...

- O să te luăm de aici, Lydie...

- Bună ziua, doamnă Tavernor.

- Bună, Lydia.

Toți vorbiră în același timp.

- Ce naiba? Tata venise în spatele ei. Acesta este ticălosul? Luați-l de aici! El nu intră în casa asta. I-o interzic strict. Lydie are un tată care să aibă grijă de ea acum.

- Papa, spuse Lydia, este casa mea. Vă rog să intrați toți. Lady Dorchester, acesta este tatăl meu. Marchiza de Dorchester, *papa*. Mama maiorului Westcott.

Ce Dumnezeu se întâmplase? Dar era o întrebare retorică. În mod clar, nevoia grăbită de a ajunge la han ca să rezerve camere nu fusese decât o scuză pentru ca frații ei să se ducă să-l înfrunte pe Harry.

- Ce mai faceți, domnule Winterbourne? spuse marchiza. Cât de liniștitor trebuie să fie pentru doamna Tavernor să aibă rude care țin atât de mult la ea încât să călătorească pe o distanță așa de lungă ca să vină să o susțină. O să te întorci acasă cu tatăl tău, doamnă Tavernor?

- Nu, spuse Lydia. O, casa aceasta nu a fost construită pentru a găzdui atâția oameni. Vreți, vă rog, să vă așezați?

În mod uimitor, toți se așezară, cu excepția lui Harry, care rămase în picioare în salonul ei, cu mâinile strânse la spate.

- Și presupun, continuă Lydia, că unul dintre voi - James, dacă nu mă înșel - a simțit că trebuie să-mi apere onoarea și să-l găsească și să-l lovească pe Harry. Îmi închipui că, în scrisoarea trimisă tatei, Lady Hill a menționat faptul că el m-a sărutat atunci când m-a adus acasă cu trăsura de la o petrecere din sat. Poate să fi menționat și că m-a sărutat atunci pe frunte. Și astfel, firește, el a devenit marele ticălos din poveste. Iar voi ați decis că trebuie să veniți valvârtej aici ca să mă duceți acasă și să-l pedepsiți pe bărbatul care m-a sărutat pe frunte. Nu văd vreun semn nici la James, nici la William. Harry a fost prea înțelept ca să riposteze? Și oare vreunul dintre voi s-a gândit să discute cu mine mai întâi? Să mă întrebe exact ce s-a întâmplat? Sau să afle de la mine dacă Harry a făcut ceva nerespectuos sau infam? O fi observat vreunul dintre voi în ultimii douăzeci și opt de ani că am o voce? S-a gândit vreunul dintre voi că, poate, am un cap pe umeri?

- Hai, Lydie... începu tatăl ei.

- Iar tu, *papa*, spuse ea, îndreptându-și privirea spre el. Ai fost de acord cu asta? Știai că primul lucru pe care James și William aveau de gând să-l facă de îndată ce soseau aici era să meargă și să împartă dreptatea în stânga și-n dreapta, fără măcar să mă întrebe care este varianta mea de poveste, ce simt și ce vreau? Nu, nu răspunde! Bineînțeles că știai. Și ar trebui să-ți fie rușine. Ar trebui tuturor să vă fie rușine. Ați venit aici să mă duceți acasă. Nu înțelegeți că eu sunt acasă? Aici este locul meu și aici aleg să rămân. Vă iubesc pe toți foarte mult, dar vreau să-i cereți iertare lui Harry.

Oh, Doamne! De unde izvorau toate astea?

- Lydia. De la spate, mâinile lui Harry se așezară pe umerii ei. Poate ar trebui să le spunem tatălui și fraților tăi? Și mamei?

- Nu ești demn nici să respiri în aceeași cameră cu Lydie, spuse tatăl ei. Nu-mi place să-ți văd mâinile pe ea. Sau să aud că îi rostești numele.

- Da, spuse Lydia, adresându-i-se lui Harry.

- Eu și Lydia suntem logodiți, spuse Harry.

Mama lui se ridică în picioare.

- Pentru că ne iubim, spuse Harry. Nu din cauza unor bârfe prostești și inventate de un băiețel care a tras cu ochiul și de mama lui isterică. O să ne căsătorim.

- O, spuse mama lui, strângându-și mâinile la piept și uitându-se la Lydia cu ochii strălucitori.

- Îmi dai voie? o întrebă Harry pe Lydia.

- Da, spuse ea.

- Măine-dimineață, spuse el. În biserica de aici din sat. Trebuia să fie o ceremonie foarte discretă, deși toată familia mea se află în prezent la Hinsford Manor pentru a-mi sărbători ziua de naștere, tot mâine. Nu ne doream o nuntă de familie fără familia Lydiei. Dar nici n-am mai vrut să așteptăm. Acum poate să fie o nuntă în familie, până la urmă.

- Oh, spuse din nou marchiza.

Tatăl și frații Lydiei rămaseră fără cuvinte.

Harry strânse umerii Lydiei atât de tare, încât începură să o doară. Ea ridică o mână și o acoperi pe a lui.

Și, dintr-odată, perspectiva dimineții ce îi aștepta a doua zi nu mai părea deloc ternă. Dintr-odată, totul era doar bucurie în stare pură.

Satul Fairfield era deja cufundat într-o stare de exaltare înăbușită a doua zi când începu să se răspândească vestea din casă în casă, din prăvălie în prăvălie, cum era mereu cazul cu veștile, zvonurile și bârfele în orice comunitate, că se întâmpla ceva la biserică. Era ziua de naștere a maiorului Harry Westcott, iar ilustra familie Westcott, ca să nu mai vorbim de familia Kingsley și de alți oaspeți, provocase o zarvă de zile mari toată săptămâna, cu vizitele făcute prin sat la cei mai norocoși dintre ei. Aproape toată lumea fusese invitată la balul din acea

seară. Trecuseră mulți ani de când nu se mai organizase un eveniment atât de grandios la conac.

Dar acum, când era încă dimineată, ceva se întâmpla la biserică. Trăsură după trăsură se îndrepta într-acolo și se părea că toți oamenii de la conac veneau și intrau apoi acolo. Lucru ciudat, pentru că era vineri, nu duminică. Poate, sugera cineva, vicarul va face o slujbă specială de mulțumire pentru cei treizeci de ani pe care maiorul Westcott îi petrecuse pe acest pământ... contrar tuturor așteptărilor, puteai să adaugi în treacăt, pe vremea când mai era încă militar.

Ușile caselor din apropierea bisericii se deschisera și rămaseră așa. Unii oameni se duseră până la biserică, de parcă s-ar fi regăsit din pură întâmplare în acel loc chiar în acel moment. Cu toate acestea, alții venira în grabă ca nu cumva să le scape ceva doar din simplă curiozitate. Curând, se adună o mulțime impresionantă pe lângă porțile bisericii, deși se păstra o distanță respectuoasă pentru a nu bloca drumul celor care continuau să sosească.

Și apoi însuși maiorul Westcott sosi și coborî din trăsură, fără să mai aștepte ca domnul Gilbert Bennington, cumnatul lui, să iasă după el. Ambii bărbați erau îmbrăcați foarte elegant. Dar trăsura maiorului Westcott era cea asupra căreia se concentra mare parte din atenție. Pentru că era decorată cu flori și verdeată și nu putea fi decât...

- Dumnezeu fie binecuvântat, spuse cineva cu voce tare înainte de a se pierde într-un șuvoi de șoapte. Lordul nostru Harry se însoară.

În timp ce ambii bărbați se făcură nevăzuți în interiorul bisericii și trăsura o luă din loc, cel puțin pentru moment, începură să se facă speculații legate de identitatea miresei. La conac stăteau câteva domnișoare foarte frumoase, deși nu existase nici un indiciu toată săptămâna

care să spună că vreuna dintre ele era logodită cu maiorul Westcott.

- Lydia? șopti Denise Franks spre Hannah Corning după ce înaintă prin mulțime ca să i se alăture prietenei ei. Să fie oare cu puțință?

- Nu mi-a spus nimic, spuse Hannah. Și Harry nu i-a spus nimic lui Tom.

Și apoi se întoarseră ca să privească odată cu toți ceilalți. Doi bărbați mari, nici unul cunoscut, veneau cu pași mari spre ei, părând cam fioroși. Din instinct, mulțimea se dădu laoparte pentru a-i lăsa să treacă, chiar dacă nu soseau cu trăsura și nu era de la sine înțeles că voiau să ajungă în biserică.

În spatele lor, mai venea un bărbat care arăta formidabil, la fel de masiv ca primii doi, dar ceva mai corpulent și mai în vârstă. Însă nu atrase la fel de mult atenția ca primii, căci de îndată ce cei doi dădură să treacă pe lângă mulțime, toată lumea văzu limpede femeia care mergea la brațul lui.

Doamna Tavernor!

Era îmbrăcată într-o rochie verde simplă, purtând o bonetă de paie care fusese împodobită cu flori roz și proaspăt culese... care se potriveau cu cele brodate pe tivul rochiei ei. Câțiva dintre observatori fuseseră surprinși să constate că doamna nu păruse niciodată atât de delicată sau atât de tânără și de frumoasă pe vremea când fusese soția vicarului.

Când se uitară mai atent, câțiva oameni își amintiră că îl mai văzuseră pe bărbatul mai în vârstă și poate pe cel mai înalt dintre primii doi. Nu veniseră la înmormântarea reverendului Tavernor? Bărbatul mai în vârstă era tatăl doamnei Tavernor? Se spunea că era un om bogat, cu avere și relații.

Cei patru înaintară pe poteca bisericii și intrară în biserică, iar mulțimea, vuind de entuziasm și păreri de tot felul, se puse să aștepte.

- Oh, Denise, spuse Hannah. Îmi vine să plâng.

- Mai bine nu, Han, spuse Tom. Am o singură batistă la mine și este posibil să am nevoie de ea. Cel mai bun prieten al meu se însoară.

Soția lui îl înghionti cu drag în coaste.

capitolul 24

Biserica ar fi părut teribil de asimetrică dacă rudele lui Harry ar fi stat pe o parte și cele ale Lydiei de cealaltă. Prin urmare, locurile le fuseseră atent alese. Oaspeții de la conac, care nu erau rude de sânge cu Harry sau nu erau căsătoriți cu vreo rudă de sânge, stăteau alături de domnul Winterbourne și de cei doi fii ai lui, în partea miresii. Printre aceștia se regăseau Estelle și Bertrand Lamarr, Adrian Sawyer, Sally Underwood, Miranda și Gordon Monteith, doamna Leeson și fiicele ei. Boris se așază lângă domnișoara Leeson.

Harry observă în treacăt aranjamentul când intră în biserică împreună cu Gil. El nu s-ar fi gândit la una ca asta. Nici nu s-ar fi gândit la vreo decorație pentru biserică, deși își amintea că doamna Jenkins o transformase într-o grădină cu flori pentru nunta lui Abby și Gil cu patru ani în urmă. Felul în care arăta interiorul în această dimineață se ridica pe deplin la înălțime. Parfumurile dulci ale florilor concureau cu aromele obișnuite de lumânări și de cărți vechi de rugăciuni.

Bunicii Kingsley aproape îi cedase inima când el revenise cu o zi înainte de acasă de la Lydia și își anunțase nunta prin autorizație specială... *a doua zi dimineață*.

Bunica Westcott dăduse dovadă de mai mult curaj.

- Și îmi închipui, Harry, spusese ea și îl țintuise cu ochi severi, că nu te-ai gândit nici măcar la flori. Sau la micul-dejun de după nuntă. Sau la discursuri. *Matilda?*

- Îmi închipui, îi spusese Avery în șoaptă lui Harry, că ți-ai cumpărat și o cămașă sau două, nu? În cazul în care întrebă cineva?

- Da, îl asigurase Harry. Și verighetă. Imediat o să mă întrebe cineva și de ea.

- Harry, spusese mătușa Louise, bănuiesc că nu te-ai gândit la verighetă, nu?

Gil avea acum verigheta în buzunar.

Harry își simțea picioarele de parcă nu ar fi fost chiar ale lui și, dacă ar fi luat măcar micul-dejun - dar nu mâncase de dimineață -, ar fi putut să bage mâna în foc că mare parte din el i s-ar fi oprit undeva în gât și ar fi refuzat să se miște de acolo. De fapt, nu era pe cale să se răzgândească și nici nu avea nici cea mai mică îndoială. Dar posibilitatea ca Lydia să le aibă nu-i dăduse pace bună parte din noapte.

Până în urmă cu doar câteva zile, fusese atât de ferm convinsă că libertatea și independența însemnau pentru ea mai mult decât orice altceva și că nu va renunța niciodată la ele pentru un bărbat. Fusese fericită în căsuța ei mică, gospodăririndu-se de una singură. Se purtase oare prea impulsiv în ultimele zile? La urma urmei, avea momente când vorbea din pur impuls. Va ajunge să regrete ziua de azi... dacă își făcea apariția?

Dar apoi, după ce stătuse pe primul rând de bănci nenumărate minute, privind în față și încercând să nu se mai gândească la nimic - și gândindu-se mai mult decât se gândise vreodată în viața lui, gândurile succedându-se în mintea lui fără nici o noimă -, ea apărui.

Frații ei, cel puțin... mari, amenințători, încruntați. Nu, greșit. Harry nici măcar nu întorsese capul să se uite la ei, când îi zări cu coada ochiului așezându-se pe banca de alături. Aruncă însă o privire după ce se așezară. Amândoi se uitau drept înainte, fără nici o expresie vizibilă pe chipuri. Harry își trecu limba peste buza de sus. Nu era atât de afectată pe cât i se păruse cu o zi înainte.

Era încă puțin sensibilă, dar nu atât de umflată încât să-i strice ziua nunții.

Doamne sfinte, cei doi aveau să-i fie cumnați. Dar brusc, Harry se bucură nespus că Lydia avea oameni care să o apere cu atâta înverșunare. Era foarte iubită, chiar dacă iubirea aceea era uneori ușor exagerată și provoca genul de dispute precum cea care avusese loc cu o zi înainte.

Reverendul Bailey se ivi în fața lor, îmbrăcat în stralele lui clericale și îi invită pe cei prezenți să se ridice în picioare. Harry se întoarce și privi cum Lydia înaintează prin naosul foarte mic la braț cu tatăl ei. Era calmă și frumoasă. Și întâlnindu-i ochii și zâmbindu-i, aduse cu ea tot soarele de afară.

El începu să-și simtă din nou picioarele și nodul din gât dispăru ca prin magie. Somnul lui agitat fusese dat uitării, iar toate neliniștile i se spulberară.

Căci pe chipul ei nu se citea doar căldura soarelui. Ci și dragoste. Și... încredere.

Și era ziua în care se căsătoreau.

Lydia fusese surprinsă că dormise neîntoarsă toată noaptea. Chiar ar fi dormit mai mult dacă Snowball n-ar fi pufăit pe lângă patul ei, implorând să o scoată afară.

Deschisese draperiile de la ferestre și lăsase ușa de la intrare deschisă, în timp ce câinele ei ieși în fugă din casă. Soarele strălucea. Crengile copacilor erau neclintite. În aer se simțea deja căldura.

Rămăsese în prag, așteptându-se la asaltul îndoielii. Ridicase ochii spre cer. Un cer de un albastru intens, cu excepția câtorva nori albi și pufoși.

Simțise doar binecuvântări.

Astăzi se mărita. Cu Harry.

Toate îndoielile legate de decizia lor de a nu mai aștepta, ci de a se căsători acum, de ziua lui Harry, înainte de petrecerea lui, fuseseră anulate de sosirea tatălui

și a fraților ei... care aveau să sosească un pic mai târziu ca să o ducă la biserică.

Își mâncase micul-dejun, fără a simți vreo pierdere bruscă a poftei de mâncare. Își pusese rochia verde și nu se simțise deloc tentată să și-o dea jos în favoarea unei ținute ceva mai sobre. Își prinsese părul într-un coc simplu la baza gâtului care să meargă de minune cu boneta ei... cea de paie de dinaintea primei căsătorii și pe care abia o purtase din motivul clasic, chiar dacă nu înțelesese niciodată ce putea să fie frivol la o pălărie simplă de paie. Era foarte simplă. Gândul o făcuse să iasă afară ca să culeagă niște flori din grădină – toate roz – și puțină verdeață. Le țesuse printre paie ca o coroană.

Nici măcar sosirea tatălui și a fraților ei nu-i știrbise în vreun fel fericirea, chiar dacă toți arătau de parcă se duceau la un priveghi. Dar, după ce izbucnise în râs la vederea lor, îi îmbrățișase pe rând și le spusese că era cea mai fericită zi din viața ei și că prezența lor făcea ca ziua să fie absolut perfectă, se înveseliseră toți, o luaseră din nou în brațe și o asiguraseră că singurul lucru pe care și-l doriseră pentru ea – dintotdeauna – era ca ea să fie fericită.

- Și să ai un om bun alături care să aibă grijă de tine, Lydie, îi spusese James, nefiind în stare să se abțină.

- Cred că este posibil, recunoscuse tatăl ei, ca Westcott să fie un om bun, James. Bine-crescut. Trebuie să o fi moștenit pe mama lui. Tatăl lui era un ticălos.

- Familia Westcott nu pare să-i reproșeze că este un bas... că este fructul unui mariaj ilegitim, spusese William. Deci să i-o reproșăm noi?

- Chiar așa, de ce? îl întrebase Lydia, aplecându-se peste scaunul lui ca să-l sărute pe creștet.

Plecaseră pe jos la biserică, lucru care se dovedi destul de chinuitor când mica mulțime adunată în afara porții se ivise în zare. Trebuia ca trăsurile venite de la Hinsford să fi pus pe toată lumea în alertă. Coborâseră

încet drumul, una după alta, cu mult zgomot și mult fast, în timp ce Lydia mai era încă la ea acasă.

Dar mulțimea se dădu laoparte înaintea lui James și a lui William, care mergeau unul lângă altul înaintea Lydiei și a tatălui ei, și îi privi cum trec pe poartă și o iau pe poteca ce ducea la biserică.

Și, oh, ea era atât de, dar atât de bucuroasă că toată familia lui Harry era prezentă la nunta lor. Și că tatăl și doi dintre frații ei le erau alături. Îi urmări pe James și pe William intrând cu pași mari în biserică și apropiindu-se de primul șir de bănci din față, apoi se întoarse spre tatăl ei.

El avea lacrimi în ochi.

- Lydie. Își coborî ușor capul și o sărută pe obraz. Să fii fericită! Este tot ce mi-am dorit vreodată pentru tine. Este tot ce și-ar fi dorit mama ta.

Ea înghiți în sec și îl luă de braț. Și apoi înaintă împreună cu el și se duse să-și întâlnească mirele. Cum spunea pasajul acela din cel mai frumos psalm?

„Și paharul Tău este adăpându-mă ca un puternic“, gândi ea în timp ce îi zâmbi lui Harry și urmări cum tensiunea și neliniștea dispar de pe chipul lui înainte de a-i zâmbi la rându-i.

Se întoarseră împreună spre reverendul Bailey. Tatăl ei îi eliberă brațul și o luă de mână... fiind pregătit să o ofere bărbatului care îi va fi soț.

- La mulți ani, șopti Lydia.

- Dragi credincioși, spuse vicarul.

Când ieșiră din sacristie după ce semnaseră în registru, cu doamna Bailey și Gil pe post de martori, cei adunați alături de ei nu mai stăteau la locurile lor, șoptind reverențios, ci erau cu toții în picioare, vorbind cu voce rare și mișcându-se de colo-colo.

Mama lui, văzu Harry, îl îmbrățișa pe domnul Winterbourne, în timp ce Marcel și Joel dădeau mâna cu fiii lui. Dar nu avu prea mult timp să observe cine

știe ce detalii, căci de îndată ce apăru cu mireasa lui la braț, biserica se dezlănțui într-un ropot de aplauze de-a dreptul necuviincios și de nestăvilit.

Lydia râse.

Harry zâmbi larg.

Aproape imediat, fură învăluiți în îmbrățișări și săruturi, strângeri de mână și palme date jovial pe spate și... Și totul îi aminti lui Harry de nunta lui Jessica și a lui Gabriel, care avusese loc cu doi ani în urmă într-o bisericuță din Londra. Numai că te simțeai diferit când erai mirele, nu doar un membru al familiei, și când era vorba de soția ta - soția ta - care era strânsă în brațe de mătușa Matilda și după care suspina tatăl ei. Și când erai îmbrățișat și luat peste picior de două surori care te consideraseră odinioară mai jos decât o broască râioasă, apoi de o a treia soră care îți spunea că te iubea mai presus de cuvinte. Și apoi strâns la piept de o bunică, apoi de cealaltă. Și când te strângea de braț o Winifred care zâmbea larg de fericire.

Se aplecă pentru a-i permite lui Josephine să-l ia de gât și să-l sărute pe obraz, observând că Lydia făcea același lucru cu Alice și Sarah.

Când Harry reuși să-și recupereze mireasa ca să o ia de braț și să iasă din biserică, își dădu seama că vreo câțiva dintre cei mai tineri invitați, inclusiv toți copiii, dispăruseră și știu ce îi așteaptă afară. Dar cât de minunat era să fii mire și să fii victima, nu făptașul... rol pe care îl jucase de multe ori.

- Ei bine, doamnă Westcott, spuse el când se apropiară de uși. Ești pregătită să înfrunți greaua încercare?

- Oh, Harry, spuse ea, întorcându-și capul ca să-i zâmbească... și toată lumina vibra înăuntrul ei și îi strălucea în ochi și pe chip. Mai lăsase un firicel de lumină afară sau totul era mohorât și cufundat în întuneric? Păi cum să nu fii? Sunt Lydia Westcott.

Fără îndoială, lumea adunată dincolo de poartă se înmulțise de când sosiseră el și Gil, observă Harry. Mai era o grămadă de lume și înainte de poartă. Erau aliniați pe alea bisericii de-o parte și de alta... toți copiii mai mari de cinci ani, verișorii Peter și Ivan, Adrian Sawyer, Sally Underwood. Și... un Tom Corning zâmbitor nevoie mare.

Firește, toți cu pumnii plini de petale de flori. Unii dintre cei mai mari aveau săculeți burdușiți cu provizii în plus.

Și soarele strălucea cu putere.

- Oh, spuse Lydia și râse.

Harry îi eliberă brațul și o luă de mână. Își împleti strâns degetele cu ale ei.

- O să fie tare dezamăgiți dacă nu o luăm la fugă, spuse el. Ești gata?

Și o luară valvârtej pe alee, asaltați din toate părțile, Harry râzând, Lydia țipând și râzând până trecură dincolo de poartă, deschisă cu amabilitate pentru ei de cineva. Dar Lydia se opri brusc.

- Oh, spuse ea. Oh, Harry, uite!

Ochii ei se făcură mari de uimire când se uită lung la trăsura decorată cu flori. Fusesse decorată dimineața devreme. Harry venise cu ea la biserică. Totuși, ar fi putut să-și parieze toată averea care urma să-i revină că, de atunci, mai fusesse împodobită cu ceva... pe dedesubt.

Și apoi se treziră înăuntru, iar portiera se închise în urma lor. Lumea ieșea talmeș-balmeș din biserică, clopotul bisericii începu să bată, iar trăsura se îndepărtă de poartă... toate nimicurile care fuseseră prinse sub ea scoțând un vacarm de nedescris.

- Oh, spuse Lydia din nou.

Gura ei păru să formuleze cuvântul, chiar dacă Harry reuși să-l audă. Își înfășură un braț pe după umerii ei, îi prinse o parte a feței cu cealaltă mână și o sărută.

Abia când o sărută, iar ea îl cuprinse în brațe, Harry își dădu seama că avuseseră alături oameni veseli și prietenoși. Firește, cei care erau ostili față de Lydia și poate față de el nu veniseră să urmărească spectacolul. Sau poate unii dintre ei își dădeau seama că nu fusese vorba de nici un scandal. Doar de începutul unei povești de dragoste.

El își trase ușor capul înapoi și o privi pe Lydia în ochi.

- Te iubesc, spuse el.

Ea râse și își făcu mâna căuș la ureche.

- Cum?

Era evident că nu avea rost să încerce să poarte o conversație. Harry își sărută din nou soția. Și dacă nu asurzeau amândoi până ajungeau în casă, mare lucru.

În miezul zilei, Snowball o întâmpină pe Lydia acasă cu mârâieli și un lătrat extaziat și sări pe lângă Harry cu ceva mai puțin entuziasm.

Se organizase un mic-dejun pe cinste la Hinsford, chiar dacă Harry dezaprobase cu hotărâre așa ceva cu o zi înainte, întrucât personalul lui avea să fie și așa prea ocupat cu pregătirile pentru balul din acea seară. Ar fi putut la fel de bine să tacă și să accepte că nu mai avea de spus nici un cuvânt în propria casă de când sosise familia lui. Dar fusese asigurat că ora banchetului, plănuit devreme, înainte să sosească musafirii invitați la bal, se mutase doar un pic mai devreme și suferise unele mici modificări, urmând să ciugulească din ce mâncare le mai rămăsese înainte de festivitățile serii.

Harry nu-și putea închipui o familie Westcott doar ciugulind ceva la vreo masă, dar nu va fi prezent ca să-și dea seama ce putea să însemne una ca asta. După un adevărat ospăț, urmat de tortul de nuntă - da, fără îndoială, destoinica lui bucătăreasă rămăsese trează toată noaptea ca să facă un tort de nuntă, cum făcuse și la nunta lui Abby și a lui Gil -, șampanie, toasturi

și discursuri, toată lumea fusese nevoită să se pregătească de bal chiar dacă pregătirea însemna doar să se odihnească vreo oră și ceva. Harry putea doar să-și închipuie forfota de la bucătărie.

El și Lydia plecaseră spre căsuța ei... pe jos. Valetul lui avea să-i aducă mai târziu hainele de seară – inclusiv una dintre cămășile noi luate de la Londra – și toate celelalte accesorii de care avea nevoie ca să fie prezentabil la bal.

- Dar nicidecum în următoarele trei ore cel puțin, spuse el, întorcându-se spre Lydia, după ce cățelușa se întorsese dintr-o zbenguială veselă prin grădină și își bea zgomotos apa în bucătărie. Acesta este un zâmbet malițios, Lydia.

- Și ce vād eu pe chipul tău este cumva *dorință*? îl întrebă ea.

- Da, spuse el.

Se îmbrățișară, răsând și sărutându-se... până când nu făcură nici una, nici alta. Ci rămaseră pierduți unul în ochii celuilalt, cu frunțile atingându-li-se.

- Doamnă Westcott, murmură el.

- Da.

- Îmi place cum sună, spuse el.

- Pentru că acum mă aflu în posesia ta? îl întrebă ea.

- Refuz categoric să mă cert în ziua nunții mele, spuse el. Mai întreabă-mă o dată mâine!

Amândoi râseră.

- Lydia. El își frecă delicat nasul de al ei. Nu te-am grăbit prea mult?

- Să mă grăbești? spuse ea. Harry. A fost cea mai lungă săptămână din toată viața mea. Cineva trebuie să fi oprit timpul în loc. Credeam că nu o să mai vină niciodată ziua asta.

- Mi-aș dori să oprească cineva timpul pentru următoarele trei ore, spuse el. Dar cum nimeni nu o să facă asta, noi *de ce stăm aici*? N-avem ceva mai bun de făcut?

- Te las pe tine să răspunzi la întrebarea asta, spuse ea. S-ar putea să roșesc.

El se îndepărtă ușor.

- Roșești deja, spuse el și îi zâmbi molcom.

Ea îi arată că avea dreptate.

- Lydia.

Dar nu găsi cuvinte care să exprime sentimentele care îl traversau. În schimb, o ridică brațe și o duse în dormitorul ei... dormitorul lor pentru moment, în seara aceea și poate pentru următoarele câteva nopți, până când oaspeții lor aveau să se întoarcă fiecare la casa lui. Nu mai știa ce avea să se întâmple după aceea cu căsuța ei. Încă nu avuseseră ocazia să discute despre asta. Dar era o discuție care putea să aștepte. Aveau o viață la dispoziție ca să decidă.

Deocamdată - pentru moment și următoarele trei ore - un singur lucru conta.

- Acasă, spuse el și o lăsă jos lângă pat. Aici. Hinsford. Tu. Eu. Nu ți se pare ciudat că nu reușesc niciodată să rețin un discurs de la cap la coadă?

Ea râse încet.

- Și sunt foarte recunoscătoare pentru asta acum, spuse ea. Fă dragoste cu mine, Harry!

Și făcu dragoste cu ea în următoarele trei ore. Sau, mai degrabă, făcură dragoste.

„Fă dragoste cu mine“, spusese ea.

Nu „culcă-te cu mine“, ci „fă dragoste cu mine“.

capitolul 25

În dimineața aniversării lui Harry, care ar fi trebuit să fie ocupată cu tot felul de pregătiri frenetice de ultimă oră pentru balul organizat de ziua lui, totul se concentra asupra subiectului absolut neașteptat al unei nunți. Doamnelor din familia Westcott li se iertă agitația disperată care le cuprinsese când se gândiră la năruirea

planului lor B, pe care îl concepuseră cu cea mai mare grijă. Totuși, erau mai puternice de atât și în stare să se adapteze din mers.

Prânzul rece planificat pentru ora amiezii fu înlocuit cu un mic-dejun grandios organizat în cinstea nunții. Totuși, se evită orice eventuale emoții când Elizabeth sugerase ca banchetul de dinaintea balului să fie mutat cu câteva ore mai devreme. Șampania care ar fi fost folosită pentru a ridica un pahar în cinstea lui Harry urma să fie folosită acum pentru a bea un pahar în onoarea mirilor și a lui Harry.

- Alexander și Avery țin tot timpul discursuri în Camera Lorzilor, le amintise contesa văduvă. Pot să-și țină discursurile la micul-dejun. Și Gil la fel, din moment ce o să fie cavalerul de onoare al lui Harry. Poate că și Marcel sau Joel ar vrea să spună câteva cuvinte.

- Sau chiar Viola, Camille sau Abigail, adăugase Wren, cu o sclipire în ochi. Sau Anna.

Tortul de nuntă, cu o glazură extraordinară, fusese inițiativa expresă a bucătăresei lui Harry și îi luase pe toți prin surprindere.

Și planurile pentru seară se modificaseră. Împreună cu mama și cele trei surori ale lui, Harry ar fi trebuit să-și întâmpine oaspeții pe măsură ce sosea fiecare și să le ofere tuturor șansa de a-i ura la mulți ani. Harry și Camille ar fi trebuit să deschidă seara cu un dans popular. Ar fi trebuit să se mai închine un pahar pentru Harry la cina târzie și la tăierea tortului.

Harry nu mai trebuia să-și întâmpine oaspeții. De fapt, trebuia să-și facă apariția abia după ce sosea toată lumea. Apariția domnului și a doamnei Harry Westcott trebuia să fie un Eveniment în sine - Matilda scrisese cuvântul cu majusculă pe noua ei listă de planuri. Iar dansul nu trebuia să înceapă cu un dans popular, ci cu un vals... care să fie dansat în primele minute numai de miri.

- Se poate să existe ceva mai romantic? întrebăse Mary Kingsley cu un oftat.

- Nimic pe lumea asta, Mary, spusese Viola și privise o clipă în gol cu ochii visători, până când Matilda le readuse cu picioarele pe pământ întrebând cine trebuia să anunțe sosirea cuplului căsătorit.

Alexander fusese delegat în absență.

Și astfel, cu mult înainte de mijlocul serii, mica sală de bal de la Hinsford Manor, decorată pentru a semăna cu cele mai somptuoase grădini, era plină de familie, oaspeți, săteni, nobili de prin împrejurimi și arendași. Viola și Marcel, fiicele ei, Anna și soții lor nu mai aveau ce invitați să întâmpine. Dar dansul nu începuse încă, pentru că toată lumea aștepta sosirea mirilor. Orchestra, cu instrumentele acordate și pregătite, își aștepta instrucțiunile.

- Și uita așa, îi spuse Estelle Lamarr fratelui ei gemăn, ultimul dintre frații noștri vitregi s-a căsătorit. Ceea ce înseamnă că mai rămânem doar noi doi, Bertrand.

El își înfășură nonșalant un braț în jurul umerilor ei și îi zâmbi.

- Simt oare o notă melancolică în vocea ta, Stell? o întrebă el.

Se apropiau de 25 de ani și amândoi erau încă singuri. Își petrecuseră timpul în societate vreo câțiva ani, amândoi cu mult succes... la urma urmei, erau copiii marchizului de Dorchester și amândoi aveau o frumusețe răpitoare. Dar cu doi ani în urmă, hotărâseră să se retragă împreună la casa de la țară unde crescuseră alături de o mătușă și un unchi; nimeni nu mai locuia acum acolo în afară de cei doi și slujitorii lor. Frații simțiseră nevoia să reflecteze înainte de a-și vedea în continuare de viața lor.

- Trebuie să recunoști, spuse Estelle, că există ceva foarte... înduioșător la o poveste de dragoste. Și la o nuntă.

El chicoti.

- Nu recunosc nimic.

Camille, pe jumătate ascunsă în spatele lui Joel, ca să-și rearanjeze în coafura sofisticată și foarte elegantă o şuviță rătăcită - cea dintotdeauna - care se răzvrătise și îi alunecase agale peste umăr, oftă apăsător.

- Se poate să fim căsătoriți de nouă ani? îl întreabă ea.

- Nu ți se par mai degrabă ca vreo nouăzeci și ceva de zile? o întreabă el.

Ea râse și îl înghionti ușor cu cotul.

- Zici că a fost ieri, spuse ea. La Bath Abbey. Nu a fost cea mai frumoasă nuntă din istoria omenirii?

- Ți-aș putea arăta vreo câteva cupluri din încăperea care să nu fie de acord cu ideea ta, spuse el. Dar da, a fost. Fără nici o discuție. Și este un lucru bun că suntem căsătoriți de atât de mult timp încât nu mai stai să numeri copiii.

- Nu suntem cel mai norocos cuplu din lume?

Ea îi zâmbi fericită.

- Ba suntem. El îi trimise un zâmbet. Stai, Camille, lasă-mă să-ți aranjez părul!

Colin, Lord Hodges, își împleti brațul cu al lui Elizabeth când aceasta se întoarse dinspre mama ei.

- Ești fericită? o întreabă el.

- Da, spuse ea. Îmi făceam griji pentru Harry. Cu toții ne făceam. Părea așa de... pierdut după ce se întorsese acasă de la Paris. Am fi făcut orice ca să-l ajutăm, dar nu este niciodată de ajuns, nu-i așa? Uneori este atât de greu să-i ajuți pe alții.

- Cred că toți ați făcut - toți am făcut - singurul lucru pe care îl puteați face, îi spuse el. I-am oferit dragoste și i-am acordat spațiu.

- Spațiu, spuse ea. Uneori este cel mai greu lucru pe care îl poți oferi. De ce ești tu atât de înțelept?

El chicoti.

- Poate pentru că sunt însurat cu tine și am luat boala de la tine! sugeră el și o făcu să izbucnească în râs.

Alexander și Wren stăteau aproape de podiumul orchestrei pentru ca Alexander să sară iute pe poziții de îndată ce Brown, majordomul lui Harry, se ivera în prag și le făcea semn că vin mirii.

- Crezi că Harry te-a iertat, în sfârșit și cu totul, că i-ai luat titlul? îl întreabă Wren.

- Cred că da. El îi zâmbi. Cred că m-a iertat cu mintea acum multă vreme. Iar cu inima mai de curând. Așa cum l-am iertat și eu că mi-a împovărat viața cu o asemenea vină neputincioasă.

- Oh, Alex, spuse ea. Te iubesc atât de mult!

- Exact cât de mult te iubesc și eu pe tine, spuse el.

La primul bal din viața ei, Winifred, îmbrăcată toată în alb și cu părul frumos aranjat de slujnica mamei, se întreba dacă arăta caraghios sau doar se simțea foarte, foarte stânjenită. Aruncă o privire recunoscătoare spre tânărul Gordon Monteith, care venise lângă ea și o complimentase pentru ținută, înainte de a se înroși din cap până-n picioare. Era recunoscătoare pentru petele roșii și pistruii din obrajii lui, și coșurile care îi erupseseră pe bărbie. Ceva mai devreme, Bertrand Lamarr - splendidul Bertrand - îi făcuse complimente cu mare bunătate și o eleganță curtenitoare, iar ea aproape se poticnise într-un noian de bâlbâieli și groază.

Trei scaune cu brațe ample tapitate cu pluș fuseseră așezate unul lângă altul spre peretele din colțul opus al sălii de bal, pentru confortul contesei văduve de Riverdale la mijloc, al doamnei Monteith și al doamnei Kingsley de-o parte și de alta.

- Seamănă ușor cu niște tronuri, comentă Thomas, Lord Molenor, spre soția și surorile ei.

- Regina și prințesele ei, încuviință Charles, viconte de Dirkson, cumnatul lui.

- Ce remarcă îngrozitor de lipsită de respect, Charles, îl certă Matilda înainte de a râde.

- Ei bine, spuse soțul ei, aveam de gând să le spun celorlalte două însoțitoare, dragostea mea, dar asta chiar mi se părea lipsit de respect.

- Mama chiar se consideră un fel de regină, spuse Mildred. A fost foarte dură cu doamna Tavernor - cu Lydia - cu câteva zile în urmă. Crezi că o apasă suferința în seara asta?

- Mildred! spuse Louise uimită. Mama adoră pe oricine îi opune rezistență.

- După cum prea bine știu din proprie experiență, spuse Charles cu un zâmbet larg pe buze.

- Da.

Matilda scoase un oftat plin de năduf și apoi îi zâmbi cu afecțiune.

Doamna Kingsley privea spre uși. Cele trei fotolii fuseseră așezate astfel încât să aibă o perspectivă directă spre ele.

- Harry merită să fie fericit mai mult decât oricare alt om pe care îl cunosc, spuse ea. Sunt părtinitoare, desigur, din moment ce este singurul meu nepot. O să fie fericit cu Lydia? Sper din inimă.

Penele înalte rozalii și violet pe care contesa văduvă și le aranjase în păr încuviințară când ea întoarse capul.

- Fericit? spuse ea. Este în al nouălea cer. A fost clar ca bună ziua de dimineață. La fel și ea. Și așa ar trebui să fie. A fost foarte necuviincios din partea ei să se întâlnească în căsuța aia, în condițiile în care nu mai locuiește cu nimeni altcineva în afară de mingea de puf căreia îi spune cățel. Dumnezeu știe ce s-a întâmplat acolo.

- Dar am putea să ne dăm cu presupusul, Eugenia, îi spuse sora ei. Harry ar trebui să fie un papă-lapte de zile mari să nu se fi întâmplat nimic și nu cred că este

un papă-lapte. Cum nu a fost nici în după-amiaza asta, îndrăznesc să spun.

Doamna Kingsley păru ușor șocată. Contesa văduvă doar dădu încet din cap și din penele ei.

Abigail și Gil se plimbau prin încăpere, oprindu-se să mai schimbe câte o vorbă cu unii dintre oaspeți. Dar se aflau între grupuri acum, iar el îi acoperi mâna care i se odihnea pe braț cu mâna lui.

- Simți vreun regret, o întrebă el, plecându-și capul spre al ei, că noi n-am așteptat să facem așa ceva acum patru ani?

Se căsătoriseră în biserica din sat și reveniseră aici pentru un mic-dejun de nuntă. Dar cu excepția lui Harry, a vicarului și a doamnei Jenkins, nu avuseseră alți oaspeți. Își petrecuseră noaptea nunții aici, la conac, apoi plecaseră la Londra pentru a convinge un judecător să o treacă pe Katy din custodia bunicilor ei în custodia lor.

- Este o nuntă minunată, spuse ea. Dar este nunta lui Harry, Gil. Și a Lydiei. Nunta noastră a fost a noastră. Și a fost perfectă. N-aș fi schimbat nici măcar un singur detaliu.

- Chiar dacă nu s-a zis nimic de dragoste? o întrebă el.

- Chiar dacă, spuse ea. Ne-am îndrăgostit. Și oh, a meritat fiecare clipă.

- Îți amintești cât de supărată ai fost pe mine prima dată când m-ai văzut? o întrebă el.

- Ei bine, spuse ea, *erai fără cămașă*, tăiai lemne și te uitai prin jurul tău ca un slujitor care își permitea tot felul de libertăți impardonabile tocmai pentru că erai atât de aproape. Și apoi i-ai permis lui Beauty să vină în galop dinspre grajduri ca să mă atace și mi-a trecut toată viața prin fața ochilor.

- Trebuia să-i spun Lamb, spuse el și îi zâmbi.

- Da, trebuia, spuse ea zâmbindu-i. Chiar are puțin din gingășia unui miel. Totuși, este o frumusețe. Gil, mi-a plăcut la nebunie ziua nunții noastre.

- Și mie, spuse el.

Se opriră să vorbească cu frații Lydiei și cu Lawrence Hill.

Boris și Audrey stăteau alături de Peter, Ivan și Fanny Leeson.

- Iar aceasta este familia în care o să intri, spuse Ivan, adresându-i-se viitoarei lui cumnate. Boris n-a avut de ales. Eu și Pete n-am avut de ales. Noi ne-am născut în ea. Tu ai fost liberă să alegi, Audrey. Ai înnebunit?

El îi zâmbi obraznic.

- Gata, poți să taci acum, Ivan, îl informă Boris vesel.

- Sau o să-ți dea una în scăfârlie, spuse Peter.

Fanny râse.

- Nu mă pot gândi la nici o familie din care să-mi doresc să fac parte, spuse Audrey. Cu excepția familiei Wayne, partea tatălui tău.

- Bun răspuns, dragostea mea, spuse Boris.

- Și chiar aștept cu nerăbdare ziua nunții, adăugă ea.

Ivan făcu o grimasă și se strânse de gât cu ambele mâini, amenințându-și lavaliera de la gât.

- Nu pot să-l iau cu mine într-o companie selectă fără să mă facă de rușine, spuse Peter și clătină din cap.

- Mă bucur atât de mult că am decis să venim la Londra anul ăsta, îi spunea Jessica lui Gabriel. Am ratat nunta lui Abby. Toți au ratat-o, cu excepția lui Harry. N-am fost niciodată mai supărată. Nu mi-ar fi plăcut deloc să o ratez și pe a lui Harry. Știi, când eram mică, mi se părea foarte nedrept că n-ai voie să te măriți cu vărul tău primar. El era eroul meu în viață. Credeam că nu o să întâlnesc niciodată pe cineva mai chipeș sau mai... atrăgător.

- Iar acum, Jessie, spuse Gabriel, mi-ai distrus toată stima de sine.

Ea râse.

- Oh, asta s-a întâmplat când eram foarte tânără, spuse ea. Când am devenit femeie, am întâlnit un bărbat insuportabil de arogant care m-a informat aproape de la prima noastră întâlnire că are de gând să se însoare cu mine. M-a informat. Nu s-a obosit să mă întrebe. Și apoi am decis că o să mă mărit cu el oricum pentru că am descoperit că era... plin de pasiune.

- Hmm, spuse el. Mi-ai redat stima de sine.

Ea izbucni din nou în râs când Boris și Audrey se apropiară de ei și îi întrebară de ce râdeau.

Avery, ducele de Netherby, stătea în locul lui preferat din orice încăpere... în colț. Înveșmântat într-o ținută minunată și cu bijuterii scăpărătoare pe degete, cu lavaliera înnodată elaborat și degetele trecute prin mânerul și peste marginea monoclului, privi prin monoclu înainte de a-l coborî. Poziția îi era nepăsătoare, ochii - ageri. Îi îndreptă spre Anna, care era lângă el și strălucea la propriu, nu neapărat mulțumită bijuteriilor, cât unei însuflețiri luminoase.

- Ești fericită, iubirea mea? o întrebă el cu o dragoste dulce în voce care ar fi putut să-i surprindă pe aproape toți cei prezenți în cameră, căci aceștia nu vedeau decât cum se purta în public.

Anna își întoarse privirea spre el, iar ochii i se luminară de lacrimi, chiar dacă nici una nu i se prelinse pe obraz.

- Uneori încă mă aștept să mă trezesc într-una din zile în sala de clasă de la orfelinatul din Bath, spuse ea.

- Te rog să nu, spuse el. Mi-ar fi dor de tine.

- Da?

Ea îi zâmbi cu duioșie... unul dintre puținii oameni care îl vedeau vreodată așa.

- Mi-ai lua inima cu tine, spuse el. Și viața.

- Oh, spuse ea.

- Ca să nu mai vorbim de copilul meu nenăscut, adăugă el.

- Când te-am văzut acum zece ani, spuse ea, te-am urât la prima vedere.

- Știu, spuse el cu un oftat. Și cum să fi rezistat eu la o asemenea provocare? N-am avut cum... în ciuda încălțărilor tale. Trebuia să fii a mea.

Ochii lui rămaseră ațintiți cu blândețe spre ai ei până când un detaliu îi distrase atenția.

- Ah, spuse el, făcând un semn spre ușile de la sala de bal. Cred că mireasa și mirele trebuie să fi sosit.

Anna întoarse capul și îi văzu pe Viola și Marcel strecurându-se afară din cameră.

- Sunt fericită, spuse ea. M-ai întrebat, Avery. Răspunsul este da.

- O văd în ochii tăi, inima mea, spuse el încet.

Viola rămăsese intenționat aproape de ușile de la sala de bal, pentru ca majordomul să-i dea de veste când soseau Harry și Lydia.

- Vreau să fiu prima care îi vede și îi îmbrățișează, îi spusese ea lui Marcel, care așteptase împreună cu ea. Am ratat nunta lui Abby. Nu vreau să pierd nici o secundă din nunta lui Harry.

Totuși, îi făcu semn tatălui Lydiei înainte de a ieși din cameră. El vorbea cu Hills, Elizabeth și Colin.

- Și uite așa, toți copiii tăi s-au așezat fericiți la casele lor, spuse Marcel și îi oferî brațul ca să o însoțească jos. Acum poți să te relaxezi în sfârșit.

- O să fie fericiți, spuse Viola și îi zâmbi. Mi-a plăcut Lydia din prima clipă în care am cunoscut-o. Am știut că este potrivită pentru Harry de îndată ce am aflat că i-a refuzat cererea în căsătorie.

Marcel râse.

- Logica femeilor, spuse el.

- Și copiii tăi, spuse ea. Estelle și Bertrand. Îți faci griji pentru ei, Marcel?

Desigur, știa că era îngrijorat, pentru că știa că nu scăpase niciodată de vina pentru felul în care îi neglijase

în copilărie, lăsându-i aproape exclusiv în grija mătușii lor, sora primei lui soții, după moartea accidentală a acesteia, când gemenii erau încă foarte mici.

- Deloc, spuse el. Sunt oameni extraordinar de puternici. Sunt mai mândru de ei decât aş merita să fiu. Fiecare îşi va găsi fericirea la momentul potrivit. Nu o să începi să-ţi faci griji pentru ei în locul meu, Viola. Sau în locul lor.

- Fac asta tot timpul? îl întrebă ea.

- Este unul dintre lucrurile pe care le iubesc la tine, spuse el. Eşti orice, mai puţin egoistă. Eu, pe de altă parte, sunt nemaipomenit de egoist. Te vreau doar pentru mine.

- Nu te cred, spuse ea. Poate crezi că eu sunt tot ceea ce contează pentru tine, dar preţuieşti familia la fel de mult ca mine. Poate chiar mai mult, deoarece ai fost la un pas să o pierzi pe a ta.

- Te iubesc foarte mult, spuse el.

- Ştiu. Ea îi mai trimise un zâmbet. Mi-ai spus azi-noapte.

- Ah, spuse el, azi-noapte...

Dar ajunseră jos şi îi zăriră pe Harry şi pe Lydia. Amândoi roşii în obraji, cu ochii strălucitori şi îmbrăcaţi foarte elegant, Lydia într-un trandafiriu intens, Harry într-un costum argintiu, cenuşiu şi alb, părând de modă veche în pantalonii până la genunchi, dar şi atât de chipeş încât să-i facă pe toţi bărbaţii din sala de bal să-l privească invidioşi şi să-şi dorească din inimă ca moda să fi revenit la tendinţele din urmă cu un deceniu sau două. Şi pentru ca fiecare femeie să fie invidioasă pe mireasa lui.

Viola o cuprinse pe Lydia în braţe, în timp ce Marcel îl strânse călduros pe Harry de mână şi îi făcu cu ochiul, iar domnul Winterbourne ajunse la baza scărilor.

El îşi deschise braţele spre Lydia şi o strânse cu drag chiar când se întinse să-i strângă mâna lui Harry.

- Cred că, până la urmă, Lydie a mea este pe mâini bune, băiete, spuse el. Fiii sunt un dar prețios, dar fiicele sunt o comoară neprețuită. Să ai grijă de ea!

Ochii lui Harry licăriră.

- O să am, domnule, promise el. Deși am impresia că Lydia are planuri să aibă grijă de mine.

Lydia își strecură mâna prin brațul lui Harry, în timp ce urcară scările spre sala de bal. El o ținu aproape când îi strânse mâna și își împleti degetele cu ale ei.

- Mă tem, îi spuse el, că nu o să ne putem strecura înăuntru neobservați.

- Nu mă deranjează, spuse ea. Este ziua nunții noastre. Vreau să mă bucur de fiecare clipă.

Se bucurase de nunta lor, întipărimdu-și în amintire fiecare detaliu. Făcuse același lucru și cu micul-dejun de nuntă. Și cu după-amiaza plină de dragoste de după aceea, care fusese minunată mai presus de imaginație... și care se va repeta în seara asta, îi promisese Harry când fusese absolut necesar să se trezească înainte de sosirea valetului lui, însoțit pe neașteptate de camerista personală a marchizei, trimisă să o ajute să-și aranjeze părul. Avea să se bucure și de bal, recunoscătoare că apucase să facă un fel de repetiție la adunarea din sat.

Mirosul dulce și amețitor al miriadei de flori și parfumuri îi întâmpină când ajunseră în capătul scărilor, precum și sunetele nenumăratelor voci antrenate în discuții și râsete. Tatăl Lydiei și marchizul și marchiza de Dorchester intrară din sala de bal înaintea lor, iar majordomul lui Harry - acum, puțin și al ei, își închipuia Lydia, ușor surprinsă - le lăsă de înțeles prin mâna ridicată că trebuiau să aștepte o clipă, apoi păși în pragul ușii pentru a încuviința regal din cap spre o persoană nevăzută.

Un moment mai târziu, răsună un acord hotărât din partea orchestrei, iar sunetul discuțiilor se risipi aproape

imediat în tăcere. O singură voce îl înlocui: vocea conțelului de Riverdale.

- Doamnelor și domnilor, spuse el, bine ați venit la Hinsford și la balul care celebrează două evenimente. Harry Westcott face azi 30 de ani. Iar el și doamna Lydia Tavernor s-au căsătorit de dimineată în biserica din sat. Să le urăm acum bun-venit domnului și doamnei Westcott, vă rog, și să-i urăm lui Harry la mulți ani.

Orchestra se mai lansă într-un acord muzical, în timp ce Lydia păși alături de Harry în pragul ușii și amândoi intrară în sala de bal, pentru a fi întâmpinați cu un cor de felicitări, de la mulți ani și aplauze.

Cu doar o săptămână în urmă, se gândi Lydia în sinea ei, fusese la un pas de a fi considerată o paria. Astă-seară, povestea aceea părea să nu fi existat niciodată. Și poate că pericolul fusese mereu mult mai mic decât i se păruse în acea clipă. Dar nu se va mai gândi nici astă-seară... nici altcândva, dacă va reuși să se abțină.

Ea le zâmbi celor din jur, în timp ce mâna lui Harry o strânse pe a ei, iar mâna ei, pe a lui Harry, și își zări frații alături de Hannah și Tom Corning în colțul opus al încăperii. Îi văzu pe Denise Franks cu soțul ei, pe reverendul și doamna Bailey și toată familia lui Harry, de acum recunoscându-i pe majoritatea, fără a mai fi nevoită să se oprească prea mult ca să identifice un nume cu un chip. Își văzu și tatăl alături de mătușa lui Harry, Louise, ducesa văduvă de Netherby.

Nu fusese niciodată mai fericită în viața ei.

Orchestra mai cântă câteva note, iar încăperea se confundă din nou în tăcere.

- Balul va începe cu un vals, anunță contele de Riverdale, care va fi dansat de domnul și doamna Westcott. Lydia și Harry, vă rog să faceți un pas în față! Ringul vă așteaptă.

- Oh, Doamne, spuse Lydia.

Harry întoarse capul și îi zâmbi larg.

- O să-mi dau toată silința, zise el, ridicând vocea ca să audă aproape toată lumea, să nu o calc prea tare pe soția mea.

Oh!

- Iar eu, spuse Lydia, potrivindu-și vocea cu a lui Harry, o să mă asigur să nu se întâmple una ca asta.

- Ți-a spus-o, Harry, strigă o voce - vocea lui Tom - de undeva din inima râsetelor generale.

Și apoi se treziră în mijlocul unui spațiu vast care fusese eliberat în sala de bal, în timp ce râsetele se stinseră și fură înlocuite de câte un cuvânt spus în șoaptă pe ici, pe colo. Harry îi eliberă mâna, iar ea își retrase brațul de pe al lui pentru a sta față în față. Ochii lui zâmbitori, intenși îi întâlneau netulburați pe ai ei, în timp ce el își așeză ușor o mână pe spatele ei și îi luă mâna dreaptă în mâna lui. Ea își lăsă mâna stângă să se odihnească pe umărul lui.

Și începu muzica.

Oh, ce curajoasă fusese când spusese că va avea grijă să nu fie călcată, din moment ce simțea ca avea două picioare stângi. Iar dacă știuse vreodată să valseze, orice amintire despre pași și ritm se dusese pe apa Sâmbetei acum, că cel puțin un milion de ochi erau ațintiți spre ea.

- Draga mea, spuse Harry încet, este ziua nunții noastre. Aici și acum. Povestea noastră cu final fericit începe. Iar tu ești persoana pe care o s-o iubesc în fiecare clipă pentru tot restul vieții noastre. Iubita mea.

Îi simțise frica apărută ca din senin. Oh, ce prostie să-i fie frică! Aceasta era ziua nunții ei. Ea era dragostea lui Harry, la fel cum el era iubirea ei. Și îi spusese, pentru prima dată, iubita lui. Nimeni nu îi mai spusese vreodată așa până acum.

Lydia îi zâmbi.

Și deodată, simți cum picioarele ei devin din nou ale ei și, bineînțeles, știa pașii de vals, iar el era partenerul ei de vis. La propriu. Partenerul din visurile ei.

Harry o învârti într-un colț al ringului de dans, trăgând-o mai aproape de el, iar Lydia lăsă capul pe spate și râse.

Fără îndoială, valsul era cel mai frumos dans inventat vreodată.

Ea era iubita lui Harry.

Ah, și era persoana pe care el o va iubi pentru tot restul zilelor lor.

Așa cum el era persoana potrivită pentru ea.